

Đặt Cuộc

Trái Tim

Tác giả: Phi Yến

글: 카수현
일러스트: 멜로우

ĐẶT CƯỢC TRÁI TIM

Phi Yến

Ngôn Tình, Sắc, Sủng

Thể loại: Hiện đại - He, cường thủ, sủng- sắc (18+)

Lúc trước, cô có vẻ ngoài vốn xinh đẹp, lại được du học tại Pháp..đang trong giai đoạn thanh xuân cho nên bao ước mơ, hoài bảo vẫn còn đang ấp ủ...Bất ngờ biến cố gia đình lại xảy ra....

Hai năm sau, mọi thứ đã thay đổi cô....

Quan Chi Âm vì kiếm tiền chạy chữa cho em trai mình, đang sống những ngày tháng " thực vật" trên giường bệnh..

Cô từ bỏ ước mơ của chính mình, tiến thân vào thế giới giải trí...trở thành người mẫu nổi tiếng...

Anh một doanh nhân thành đạt...Là chủ tịch tập đoàn Âu Thị...Bên cạnh anh là biết bao mỹ nhân vây quanh...Nhưng anh lại để mắt đến cô...

Trong khi rơi xuống vực thẳm một lần nữa...Cô đã kí kết làm tình nhân của người đàn ông nguy hiểm này...Kết quả nào sẽ đợi chờ cô...Giữa cô và anh chỉ có mối quan hệ tiền- tình, hay còn bí mật nào

khác....

Ánh đèn danh vọng tìm ẩn nguy hiểm, những sóng gió nơi thương
giới đầy mưu mô và hiểm ác...Cô gái yếu đuối có vượt qua tất cả để
tìm được hạnh phúc và người đàn ông của cuộc đời mình hay
không?

Mời các bạn đón đọc " Đặt Cuộc Trái Tim "

Mục lục

- Chương 1: Đính hôn
- Chương 2: Vén màn sự thật
- Chương 3: Uy hiếp
- Chương 4: Anh thật sự yêu em
- Chương 5: Người đàn ông trong xe
- Chương 6: Sóng gió
- Chương 7: Đến đường cùng
- Chương 8: Gặp lại
- Chương 9: Chủ tịch đang đợi
- Chương 10: Ngủ ngon
- Chương 11: Mất tích
- Chương 12: Lựa chọn
- Chương 13: Em không nên sợ tôi
- Chương 14: Thỏa thuận
- Chương 15: Hôn
- Chương 16: Chuyển nhượng
- Chương 17: Nhiệm vụ của một tình nhân
- Chương 18: Ưc hiếp
- Chương 19: Phá kén (18+)
- Chương 20: Thỏa mãn(18+)
- Chương 21: Hụt hẫng
- Chương 22: Lợi ích của một tình nhân
- Chương 23: Tranh cãi
- Chương 24: Sợ dây chuyền
- Chương 25: Thay đổi lịch trình
- Chương 26: Đua xe
- Chương 27: Nhớ anh không?
- Chương 28: Trừng phạt
- Chương 29: Vết cắn trước ngực
- Chương 30: Đến lượt anh
- Chương 31: Hòa hợp

Chương 32: Quan tâm
Chương 33: Tránh xa cô ấy ra
Chương 34: Gây khó khăn
Chương 35: Ngã xuống biển
Chương 36: Âu Trác Vỹ Tức Giận
Chương 37: Chăm sóc
Chương 38: Cố chấp
Chương 39: Hình ảnh được tiết lộ
Chương 40: Anh sẽ chịu trách nhiệm
Chương 41: Trở về nước
Chương 42: Tranh cãi
Chương 43: Khách đến
Chương 44: An Phi Ra Tay
Chương 45: Thất bại của một người đàn ông
Chương 46: Hôn em sẽ hết đau
Chương 47: Phát hiện
Chương 48: Sinh cho anh một đứa con
Chương 49: Xa anh
Chương 50: Bắt gian
Chương 51: Bắt gian (2)
Chương 52: Anie về nước
Chương 53: Lật lại vụ án
Chương 54: Gọi là cô chủ
Chương 55: Buổi sáng ấm áp
Chương 56: Tôi muốn hợp tác với anh
Chương 57: Kế hoạch có biến
Chương 58: Truy tìm
Chương 59: Buổi tiệc từ thiện
Chương 60: Đau lòng
Chương 61: Vụt mất
Chương 62: Quá khứ khơi lại
Chương 63: Đừng sợ! là anh
Chương 64: Người đến bất ngờ

Chương 65: Tìm đến nơi
Chương 66: Anh yếu đuối
Chương 67: Em yêu anh
Chương 68: Không thể bình tĩnh
Chương 69: Hi vọng
Chương 70: Nguy hiểm chờ đón
Chương 71: Sau cơn mưa trời lại sáng
Chương 72: Đậm sâu
Chương 73: Ân oán cũng nên kết thúc
Chương 74: Chuyện bị bại lộ
Chương 75: Cơn Thịnh Nộ Của Quan Chi Âm
Chương 76: Yêu em bao nhiêu cũng không đủ
Chương 77: Làm khó
Chương 78: Ra mặt vì vợ
Chương 79: Thấu hiểu
Chương 80: Hộp báo
Chương 81: Tôi đã kết hôn
Chương 82: Viên mãn
Chương 83: Ngoại truyện : âu chủ tịch chiều vợ
Chương 84: Ngoại truyện : đón tin vui
Chương 85: Ngoại truyện : Trình Kha - Tiểu Du
Chương 86: Ngoại Truyện : Trình Kha - Tiểu Du(1)
Chương 87: Ngoại Truyện : Trình Kha - Tiểu Du(2)
Chương 88: Ngoại Truyện : Trình Kha - Tiểu Du(3)
Chương 89: Ngoại truyện : Kết thúc

Chương 1: Đính hôn

Trong căn Phòng nhận nhíp, dưới ánh đèn Flash của nhiều máy chụp ảnh các nhân viên trong đoàn, không ngừng bận rộn, xoay quanh người con gái đứng trước tấm phông trắng. Chuyên gia trang điểm tỉ mỉ từng chút một, dặm thêm phấn, chút ít má hồng, giúp cho khuôn mặt phấn nộm càng thêm hoàn hảo...

Quan Chi Âm tự tin chuyên nghiệp tạo từng kiểu dáng khác nhau, các thợ chụp ảnh, bấm máy không ngừng tay.

Tiếng " tách..tách " của máy ảnh vang lên liên tục, vẻ mặt của họ không giấu nổi sự thích thú...

Đây là buổi chụp ảnh cho bộ sưu tập ngọc trai của Tập Đoàn AL, những món trang sức ngọc trai càng thêm sáng rực dưới làn da trắng mịn của Quan Chi Âm.

Mái tóc dài bay nhẹ trong gió, chiếc váy đỏ ôm sát thân hình mềm mại mà nóng bỏng..

tà váy dài, xẻ sâu lên trên, khoe lợi thể đôi chân thon dài, trắng muốt....

Giờ phút này Quan Chi Âm như một nữ thần, quá đỗi lộng lẫy...cả đạo diễn lẫn những thợ chụp hình, không ngừng tấm tắc khen tặng...

Tuy rằng Quan Chi Âm chỉ mới bước vào làn giải trí gần được hai năm nhưng nhờ nét đẹp cuốn hút, mà cô có bước tiến không hề nhỏ so với đồng nghiệp của mình.....

Dù chưa phải là sao hạng A nhưng tên tuổi của cô theo trong giới người mẫu gọi là "hiện tượng " vụt sáng, rất nhiều biệt danh mà các cư dân mạng hoặc Fan cuồng đặc cho cô như là " Người đẹp u sầu", " Mĩ nhân quảng cáo" hoặc tên thường nghe " Thần tiên tỷ tỷ " bởi vẻ trong veo thoát tục của Quan Chi Âm...Nhưng tên gần gũi nhất mà Quan Chi Âm thích nghe mọi người gọi mình là " Âm Âm "

Cô không phải là một bình hoa di động mà là có tài thật sự vừa có hương lại có sắc....

Dĩ nhiên mĩ nhân thì phải luôn gặp nhiều nguy hiểm bởi sự săn lùng của những gã săn mồi....mà mĩ nhân có khí chất như Quan Chi Âm càng không tránh khỏi...

Nghĩ đến vấn đề đấy, Ana nheo mắt nhìn người con gái xinh đẹp uyển chuyển tạo dáng dưới ống kính, thần thái tự tin, đúng như suy nghĩ ban đầu của Ana..

Quan Chi Âm sinh ra là để làm ngôi sao...

Mọi cử chỉ, liếc mắt, nhếch môi, nâng tay..xoay váy, vô cùng tự nhiên và thanh tao, không hề gượng gạo, dù là cử chỉ đơn giản vẫn luôn thu hút người đối diện..

Vẻ mặt Ana không giấu nổi sự tự hào...

Hơn hai năm trước, Ana gặp được Quan Chi Âm là tại triển lãm tranh ở Pháp...

Lúc đấy cô ta đã rất thích nét đẹp của cô gái nhỏ này...

Khuôn mặt từng nét thanh tú, đôi mắt hai mí to tròn, hàng mi dài cong

vút..mang chút mơ màng, man mác nỗi buồn khiến người khác bị thu hút và muốn đắm chìm,sóng mũi cao thon cùng đôi môi đỏ mọng...
Làn da thì trắng muốt không tỳ vết...kết hợp với mái tóc đen dài qua thắt lưng được uốn loạu bồng bênh càng khiến vẻ đẹp Quan Chi Âm thêm sắc sảo...Nét đẹp rất đặc trưng chỉ cần nhìn một lần, khiến người khác không thể nào quên..

Nếu nói không ngoa về khuôn mặt xinh đẹp ấy phụ nữ thì sẽ ghen tỵ còn đàn ông tự nguyện muốn trầm luân.Đó là sự nhận định của Ana hưởng hồ hai năm qua cô ta đã bỏ ra không ích công sức để mài dũa viên ngọc quý này...

- " Xong rồi sao? "

- " Vâng "

Quan Chi Âm nhìn Ana gật đầu, tiến vào phòng thay đồ...Không còn váy áo lộng lẫy chỉ đơn giản là chiếc áo sơ mi kẻ sọc cùng quần jean đơn giản,mái tóc xõa nhẹ bồng bênh phía sau thần thái sang trọng kết hợp chiếc kính râm khiến ai có mặt cũng nhìn không rời mắt...

Quan Chi Âm vẫn rất tự nhiên, như đã quá quen thuộc với cử chỉ của mọi người dành cho mình, cười nhẹ rồi chào tạm biệt mọi người rời đi...

- " Em về nhà nghỉ đi Chị về công ty có việc "

Nhìn chiếc xe đậu ngay trước cửa Ana vổ vai Quan Chi Âm....

- " Vâng.. "

Quan Chi Âm nhỏ giọng trả lời...

- " Tiểu Du, em đưa Chi Âm về nhà nghỉ..

còn chuẩn bị cho buổi tiệc đính hôn tối nay nữa..."

Tiểu Du là trợ lí, do Ana sắp xếp bên cạnh hỗ trợ cho Quan Chi Âm.

Tiểu Du cùng Ana nói thêm vài câu trao đổi công việc.. không hề phát hiện đôi mắt đẹp sau kính râm lóe lên một chút nét buồn sâu thẳm..

Nhưng nhìn cử chỉ thờ ơ như rằng người đính hôn không phải của Quan Chi Âm..

Ana cũng không nói thêm nữa, dặn dò Tiểu Du ít việc rồi lên một xe khác lăn bánh...

Cô ta đã quá quen thuộc với tính cách nhã nhặn nhưng lãnh đạm của Quan Chi Âm...

về tài năng của Quan Chi Âm thì không cần bàn cãi..

Nhưng tính cách quá trầm lặng của cô, thật sự không thích hợp với thế giới giải trí này chút nào... Cũng may Quan Chi Âm có An Phi chống lưng.. An Phi chính là Giám Đốc tài chính của Tập Đoàn Kim Mã, là con trai độc nhất của An Kiến Ngụy, một trong những cổ đông nắm cổ phần lớn nhất của Kim Mã... An gia trong giới kinh doanh cũng có tiếng tăm không nhỏ...

Nếu không có sự hộ thuẫn của An Gia, với thế giới phức tạp này Quan Chi Âm thật sự khó có chỗ đứng trong ngành dù có tài hay sắc đẹp đến đâu..

Với mỗi bông hoa của thế giới ngầm này điều phải tìm cho mình một cây cổ thụ lớn để bám lấy nói rõ hơn là một đại gia có tầm cỡ để

chống lưng...Nói chính xác là " Quy Tắc Ngầm " mới có thể tồn tại lâu dài...

Tiền tài danh vọng là những gì, thế giới này theo đuổi, vào đây rồi muốn trong sáng

thuần khiết là điều không thể nào.

Tuy Ana làm quản lý cho Quan Chi Âm đã gần hai năm nhưng cô ta cũng rất đau đầu với tính cách của Quan Chi Âm..

Ngoài công việc Quan Chi Âm không thích giao tiếp lại rất kiệm lời, chẳng thích đi xã giao các buổi tiệc..Dĩ nhiên trước khi hợp tác với Quan Chi Âm..Ana cũng điều tra ngọn ngành về hoàn cảnh xuất thân rõ ràng " lính mới " của mình..

Biết rõ thân phận Quan Chi Âm là con gái của Quan Chi Thiên cũng là thiên kim tiểu thư của Quan Gia...

Không hiểu vì sao hai năm trước Quan Chi Thiên là bị tai nạn xe hơi..nghe nói trên xe còn có con trai của ông ta là Quan Thiên Ngạn..

Tai nạn rất nghiêm trọng, Qua Chi Thiên không qua khỏi, chỉ tội nghiệp cho Quan Thiên Ngạn tuổi mới tròn mười lăm đã trở thành người thực vật..

Lúc đó Quan Chi Âm đang du học ở Pháp.. Cô bỏ dở việc học trở việc chịu tang cho ba mình...Hai năm qua Quan gia cũng bị quên lãng trên thường trường,gia cảnh hoàn toàn suy sụp...

Quan Chi Âm cũng không còn là thiên kim tiểu thư mà phải vắn thân vào thế giới giải trí, làm bao nhiêu tiền điều đồ dòn lo cho bệnh tình của em trai..Cũng may An gia không vì thế mà hủy lời hứa hẹn đính

hôn giữa hai nhà trước đó..An Phi luôn bên cạnh giúp đỡ bạn gái của mình khiến nhiều người phải cảm động vì tình cảm của anh dành cho Quan Chi Âm...

Lúc vừa bước chân vào làng giải trí Quan Chi Âm chỉ tròn hai mươi tuổi...

Non nớt, ngây thơ lại xinh đẹp có biết bao " Ông chủ lớn " mở lời..gạ gẫm..cưa cẩm có lẫn uy hiếp...

Nhưng Quan Chi Âm vẫn không lung lay ý chí một mực giữ thân trong sạch bước lên từng bước một dù vô cùng khó khăn..

Cũng may sau này An Phi công khai danh phận bạn gái của Quan Chi Âm..Mọi thứ mới trở nên tốt đẹp và thuận lợi hơn..

Có lẽ cuộc sống quá thăng trầm nên mới khiến cô gái tuổi hơn hai mươi trở nên trầm lặng và chững chạc như thế..Cô luôn tạo khoảng cách, luôn thu mình lại một thế giới riêng, khiến người khác không thể chạm vào thế giới đầy của mình.

Đổi lại Quan Chi Âm không mang bệnh ngôi sao như nhiều người khác,sống rất ôn hòa và biết đối nhân xử thế rất được lòng mọi người, nhất là nhân viên.

Nhưng Ana cũng không muốn quan tâm quá nhiều chuyện riêng của Quan Chi Âm.. chỉ cần biết Quan Chi Âm đang là cái cây kiếm ra tiền của cô ta là đủ..nên dù tính khi Quan Chi Âm có khác người một chút miễn không ảnh hưởng gì đến lợi ích của công ty là được..

Tại An Gia...

Buổi lễ đính hôn được diễn ra vô cùng trang trọng...các quan khách có mặt đều là người có tiếng trên thương giới....

An Kiến Ngụy cùng An Phi và Quan Chi Âm cùng nhau xuất hiện, mời rượu các quan khách...

" Em mệt không? ngồi nghỉ một chút đi..".

An Phi giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt xinh đẹp..trong ánh đèn làm người ta phải lóa mắt của Quan Chi Âm....

Buổi tiệc tối này An Kiến Ngụy cho mời cả truyền thông báo chí..Vừa là người nổi tiếng là lại nhân vật chính của buổi tiệc...

Quan Chi Âm hôm nay vô cùng lộng lẫy..cô mặc một bộ váy dài chấm đất màu tím nhạt có đính những hạt ngọc trai sáng bóng, kiểu dáng hở vai lộ ra khí chất ngọt ngào mềm mại, trang trí những nếp xếp và dải lụa làm cho kiểu dáng và màu sắc đơn giản này có cảm giác thêm cao quý, váy lụa màu tím phiêu dật phối hợp với ngọc trai càng thêm yêu kiều chói mắt..không cần thêm bất cứ đồ trang sức gì, cũng đã đủ thỏa mãn ánh mắt của mọi người rồi...Quan Chi Âm trời sinh mũ lẹ,nhẹ nhàng..thanh tao chỉ là một bộ lễ phục thiết kế đơn giản đã có thể làm cho cô trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Cảm giác bàn tay An Phi muốn sờ mặt mình.Quan Chi Âm nhẹ nhàng né tránh..môi hồng cười nhẹ...

" Em vẫn ổn.."

Cảm giác rõ hành động và sự kiêu lờ của cô.... ánh mắt An Phi lóe lên chút buồn phiền, tận sâu đáy lòng thờ dài..nhưng rồi được anh che giấu rất nhanh..Cô luôn ngay trước mặt anh, nhưng lúc nào anh

cũng không hiểu được suy nghĩ của cô..cảm giác cô ở rất xa, muốn chạm tay đến đáy lòng cô gái nhỏ này, là điều khó khăn không thể lý giải...

Quan Chi Âm lúc nào cũng thế..nhiều lúc An Phi nghĩ cô tuy mang tiếng là bạn gái của anh, vài phút nữa thôi cô sẽ danh chứng môn thuận trở thành vợ chưa cưới của anh.Nhưng kì thực trong lòng hai người điều hiểu...Hai năm qua Quan Chi Âm không hề mở lòng cho mối quan hệ này..

Còn với An Phi vì sự nghiệp của gia đình anh có thể hi sinh tất cả..cả chuyện tình yêu của mình...

An Phi muốn nói vài câu quan tâm với cô..ngay lúc này lại bị An Kiến Ngụy cắt ngang....ông ta thấp giọng nói vào tai An Phi..

-" Phi...con cùng Chi Lâm đón tiếp quan khách... Âu Trác Vỹ đến rồi..."

Vừa nghe ba mình nói thế... An Phi nhanh chóng gạt đầu...

Cả giới kinh doanh trong nước và ngoài nước không ai không biết đến tiếng tăm của Âu Trác Vỹ và tập đoàn Âu Thị...

Với cách làm việc của Âu Trác Vỹ trong giới kinh doanh người ta gọi là " Cá Mập "

Tức vừa khát máu lại hung tàn..chỉ cần không vừa mắt với một ai..Người đó sẽ phải gánh hậu quả thê thảm...

Âu Trác Vỹ tuổi chỉ tầm ba mươi nhưng đã là chủ tịch của Âu thị,năm năm trước từ Pháp trở về, chưa đầy hai năm anh ta đã nắm cả mạch rờng của giới kinh tế....

Nên dù An Kiến Ngụy có là lão thành của một tập đoàn lớn cũng phải kiên nhẫn Âu Trác Vỹ mấy phần..Nhưng thân phận Âu Trác Vỹ lại rất thần bí..ngoài là chủ tịch của Tập Đoàn Âu Thị, còn lại người khác không biết gì về thông tin của anh nữa..

An Phi cũng rất ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh ta hôm nay...Đúng là khách quý mà...hỏi sao ba anh không khẩn trương..

An Phi cùng Quan Chi Âm liên tục tiếp đón khách quý..Từ đầu đến cuối..Quan Chi Âm làm tròn bổn phận của mình...ngoài ra cô không hề quan tâm ánh mắt trao đổi của cha con An Phi...

An Phi nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Quan Chi Âm....cũng không hề tỏ ra không hài lòng, mà rất nhẹ nhàng chăm sóc...

Trong mắt mọi người nơi đây, hai người họ vô cùng đẹp đôi..nam tuấn tú cao lớn, nữ xinh đẹp mỹ miều, sát vai sánh bước cùng nhau vô cùng hòa hợp..

Ánh mắt nồng đậm tình cảm của An Phi luôn dịu dàng nhìn người con gái bên cạnh, nhưng khi nhìn thấy một thân ảnh ở phía xa....chân mày An Phi bất giác cau lại...chần chờ vài giây, anh quay sang nhìn Quan Chi Âm..

-" Chi Âm..em chờ anh..anh đi nghe điện thoại một chút.."

Dù An Phi che giấu rất kỹ, nhưng với sự nhạy bén của Quan Chi Âm, cô có thể nhìn ra, sắc mặt An Phi đang ẩn nhẫn điều gì đó...

Quan Chi Âm cũng không hỏi thêm gì..cô chỉ nhẹ gật đầu..rồi nhìn bóng lưng An Phi khuất sau vườn hoa...

Hàng mi dài run nhẹ theo cái chớp mắt, mắt đẹp nhìn xuống vài giây...như có điều gì đó suy nghĩ..rồi lẳng lặng xoay người.....

Vote tích cực vào nhé cả nhà....Thể hiện sự văn minh " Đừng Xem Chùa "

Chương 2: Vén màn sự thật

Quan Chi Âm tay nắm nhẹ tà váy đi theo con đường hẹp trải đầy sỏi trắng..tạo nhiều khúc quanh đẹp mắt...Hai bên là những khóm hoa đủ màu sắc...hòa vào dòng suối nhân tạo chảy " róc rách"

Dĩ nhiên cô biết rõ con đường này dẫn đi đâu, dù ít tới nơi này, nhưng Quan Chi Âm vẫn biết ẩn sau khu vườn này có một nhà kho chứa đồ của An Gia...

Từng bước nhẹ nhàng...tiến đến bên cánh cửa...Ánh đèn vàng loe lét..hiện rõ cảnh tượng bên trong...Cửa chỉ khép hờ, chứng tỏ người bên đi vào rất vội hoặc nghĩ rằng nơi đây kính đáo, không người lui tới.

Quan Chi Âm tự nhận mình là người không thích quan tâm đến chuyện người khác..kể cả là chuyện của An Phi.

Mọi tâm tư, suy nghĩ của cô chỉ dồn vào công việc kiếm tiền và lo cho bệnh tình em trai cô...từ lâu rồi cuộc sống của cô chẳng còn gì gọi là niềm vui.Cả cuộc hôn nhân này cũng vậy..cô không biết vì sao An Phi chấp nhận buông bỏ cuộc tình của mình để tiếp nhận mối quan hệ với cô.Dù biết rõ cô không hề có tình cảm với anh..

Từ khi ba cô qua đời, Quan gia rơi vào khốn khổ,chỉ có An gia giúp đỡ được cô, cũng nhờ mối quan hệ này cô mới tồn tại ở giới giải trí và có tiền cứu chữa cho em trai của mình.Nên dù có đánh đổi hạnh phúc cá nhân cô cũng chấp nhận...

Bởi vì thế hình ảnh trước mắt cũng không quá khiến cô đau

lòng..cảm giác có lỗi thì đúng hơn.....

Lúc này đây người đàn ông chỉ giây phút nữa sẽ trở thành chồng sắp cưới của cô..

đang ôm lấy một cô gái..Vì An Phi quay lưng về phía cô, nên lúc này cô nhìn rất rõ khuôn mặt cô gái ấy.Không ai khác chính là bạn gái củ của An Phi, là Bạch Tố Tố..

Khuôn mặt đẫm nước mắt càng khiến vẻ xinh đẹp, yếu đuối khiến người khác phải đau lòng...

Cảm giác có lỗi của Quan Chi Âm càng thêm lan rộng, có lẽ cô đã quá ích kỷ, vì lợi ích của mình mà khiến người khác bị tổn thương.

Quan Chi Âm đứng đấy nhìn tình cảnh khiến người ta xót xa trước mắt, bất lực thờ dài...cô thật sự không biết làm sao cho phải....đến khi nghe tiếng nức nở ai oán của Bạch Tố Tố vang lên..

-" Phi..em đổi ý..., em không thể để anh đính hôn với Quan Chi Âm, em tưởng mình sẽ chịu nổi,chấp nhận nỗi đau khổ này, nhưng không... nơi này rất đau...hic"

Bạch Tố Tố buông An Phi ra, cô ta nắm tay An Phi đặt lên ngực trái mình...khóc vô cùng thương tâm..

Lúc này Quan Chi Âm mới ngộ ra một chuyện, có lẽ hai năm qua hai người họ vẫn qua lại với nhau,chỉ vì họ che giấu quá giỏi ngay cả An Kiến Ngụy cũng không biết..

An Phi lau nước mắt cho cô ta, đôi mắt âu yếm, đau lòng nhẹ giọng an ủi..

- " Ngoan..chỉ là đính hôn, Em cũng biết trong tay Chi Âm đang nắm đến 32% cổ phần ở Kim Mã..Sau khi đính hôn chỉ cần ba anh lấy được số cổ phần đấy, anh sẽ hủy hôn với cô ta ngay...Em không tin anh sao?"

- " Em tin..nhưng em sợ, rất sợ..sợ anh sẽ động lòng với cô ta..Còn ba anh nữa, ba anh liệu có chấp nhận em"

Bạch Tố Tố nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào từng tiếng...

An Phi đau lòng kéo cô ta vào ngực..

- " Đờ ngốc..anh sẽ không động lòng với bất cứ ai ngoài em.Còn với ba anh..em yên tâm.Ông đã hứa chỉ cần anh giúp ông ấy lấy được 32% cổ phần đấy..giúp ông ấy ngồi lên chiếc ghế chủ tịch..Ông sẽ không can thiệp vào chuyện của chúng ta nữa..."

Khi nói đến đây... trước mặt An Phi lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Quan Chi Âm.. lòng anh ta có gì đó cảm thấy không đúng..

Bạch Tố Tố nghe đến đấy, mà vui mừng khôn xiết...

- "Thật sao?"

- " Thật..Anh có bao giờ nói dối em chưa "

Hai người nhìn nhau mỉm cười..nhưng tiếng nói lạnh lùng lại vang lên không đúng lúc..

- " Rất tiếc..có lẽ khiến các người thất vọng rồi..."

Tim An Phi " lộp bộp " một tiếng, vội vã xoay người lại...Bạch Tố Tố ngẩng đầu lên..nhìn thấy Quan Chi Âm bước vào cửa, hai người điều

biến sắc...

Quan Chi Âm lúc này xinh đẹp như một nữ vương, kiều ngạo, khuôn mặt ngày thường lãnh đạm càng trở nên lạnh lùng..

Đôi mắt sắc sảo quét qua hai người đối diện...

An Phi nhanh chóng buông Bạch Tố Tố ra, chân dài tiến đến trước mặt Quan Chi Âm..

Muốn nắm tay cô, lên tiếng giải thích..

-" Chi Âm..em nghe anh nói, không phải như em nghĩ đâu, anh và Tố Tố...."

-" Tôi không quan tâm mối quan hệ của hai người là như thế nào..."

Quan Chi Âm thụt lùi bước chân..tay cũng tránh né ý không cho An Phi lại gần..lạnh lùng đánh gãy lời nói của anh ta...

An Phi cũng không hiểu nổi lòng mình..Từ lúc biết yêu trong lòng anh ta luôn chấp niệm một mình Bạch Tố Tố...Anh cũng không biết từ khi nào, Quan Chi Thiên cùng An Kiến Ngụy đã hứa hôn cho anh và Quan Chi Âm...

Khi lớn lên anh cũng không mấy may quan tâm, vì Quan Chi Âm lúc đấy xuất ngoại du học, mà trước đó anh đã phải lòng Bạch Tố Tố..Chỉ hai năm đổ lại đây để đạt được mục đích cho ba anh, anh mới tạm thời chia tay với Bạch Tố Tố, qua lại với Quan Chi Âm... Giờ phút này trong đầu An Phi có một suy nghĩ cả chính mình cũng không thể tin được...

Anh sợ, sợ biết sự thật này anh sẽ mất Quan Chi Âm..thì ra anh đã

động lòng với cô mà chính mình lại không rõ...

Anh đã yêu cô rồi sao?

Chương 3: Uy hiếp

Bạch Tố Tố hai tay nắm chặt, cảm giác thái độ của An Phi rất lạ..cô ta có một dự cảm không lành..

Quan Chi Âm lạnh giọng nói tiếp..

- " Cũng nhờ hai người..mà tôi mới biết rõ sự thật hai năm qua tôi bị lừa dối..Nào là ra tay tương trợ..Dù Quan gia suy sụp cũng không hủy lời hẹn ước..Còn anh, chấp nhận bỏ rơi người con gái của mình để đính hôn với tôi.Tất cả chỉ là vở kịch do hai cha con anh dựng nên..."

- " Không phải vậy đâu.. Chi Âm.Em nghe anh giải thích, anh..."

- " Đủ rồi...Tôi chính thức tác hợp cho hai người... Từ nay Quan Chi Âm tôi và An gia của anh không còn bất cứ quan hệ gì..."

Còn nữa nhờ anh nhấn lại với An Kiến Ngụy...ông ta đừng mơ có được 32% cổ phần của ba tôi..Dù có bị hủy trong tay tôi, cũng không đến phần của ông ta..."

- " Chi Âm...Chi Âm..."

Quan Chi Âm, nắm tà váy xoay người bỏ lại vẻ mặt thất thần của An Phi...

Chẳng còn lòng dạ xem Bạch Tố Tố ra sao..

An Phi nhanh chóng đuổi theo Quan Chi Âm...

Quan Chi Âm đi rất nhanh...cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt...Bây giờ cô cảm thấy ghê sợ những con người nơi đây..Nhất là An Kiến Ngụy..

Về mặt quân tử, luôn nhã nhặn, tươi cười, nhưng bên trong lại che giấu một con người nham hiểm..Vì mục đích cá nhân, có thể bất chấp mọi thứ cả hạnh phúc của con trai mình..

An Phi lại quá nhu nhược..dù hai năm qua giữa cô và An Phi không sâu đậm..

Sự thật anh ta giúp đỡ cô cũng không ích..

Nhưng giờ nghĩ lại mọi thứ đều là giả tạo..

Lúc nghe An Phi thốt rằng, sau khi chiếm được số cổ phần, sẽ không ngần ngại hủy hôn với cô...Không cần biết cô sẽ thảm hại thế nào..cha con hai người họ quá bỉ ổi..

Sau có thể tính kế với một cô gái đang rơi vào khó khăn như cô....

Chỉ tiếc là đến khi chết ba cô cũng không biết được bộ mặt giả nhân giả nghĩa..người mà ba cô một mực coi là " tri kỉ "

-" Chi Âm..Chi Âm"

Lúc này An Phi đã đuổi tới..anh nắm lấy tay Quan Chi Âm.. liền bị cô vung ra...

-" Buông ra...đừng chạm vào tôi"

Hai người giằng co cho đến khi vào sảnh lớn..các phóng viên và

quan khách thấy thế, bắt đầu xì xầm...ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì...

" Hai đứa đang làm gì vậy...có gì đợi khách về rồi nói sau..Đừng khiến ba mất mặt "

Vừa ra ngoài rước khách quý, mới bước vào trong, An Kiến Ngụ đã bắt gặp cảnh xấu hổ này...Ông ta đi nhanh đến..mặt đen xì...hạ thấp giọng cảnh cáo hai người họ..

An Phi bối rối...kề tai An Kiến Ngụ nói nhỏ..

chỉ thấy mặt ông ta biến sắc...quay sang nhìn Quan Chi Âm...

Đôi mắt đẹp pha chút sắc lạnh không hề né tránh ánh nhìn của hai cha con họ..Miệng nhếch nhẹ...

" Hai người cứ ở đây diễn trò...Đừng nghĩ tôi ngu dốt, sẽ diễn cùng hai người "

Quan Chi Âm mặc kệ tất cả, cô không cần quan tâm sắc mặt khó coi đến mức nào của An Kiến Ngụ...cao ngạo quay lưng rời đi...

" Khoan đã.."

An Kiến Ngụ bước chặn trước mặt cô...

Khuôn mặt hiền hòa không còn nữa..chỉ thấy ông ta lộ ra vẻ mặt hiểm ác..hạ thấp giọng nói chỉ đủ mình cô và ông ta nghe được...

" Nếu bây giờ cô bước ra khỏi cửa An gia...Cô sẽ hối hận..Còn nữa..cô không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ đến đứa em trai tội nghiệp của cô chứ"

Hai mắt Quan Chi Âm đầy lửa hận..chỉ còn chờ trọc trào thù chày ông ta...Giờ thì lộ nguyên hình, không còn che giấu bản chất thật sự của mình nữa...Nếu ông ta đã lật bài ngửa..dĩ nhiên sẽ dùng cách này uy hiếp, để điều khiển cô...

Không! dù có chết cô cũng không để lão già này đạt được ước nguyện...

Quan Chi Âm nhìn thẳng vào mắt An Kiến Ngụy....Găng từng tiếng một... đủ để những người gần đó nghe thấy..

-" Tôi sẽ không hối hận..Dù ông có giết chết chị em tôi..Ông cũng đừng mong có được thứ gì từ tôi..."

An Kiến Ngụy cắn răng..mắt hiện cả tơ máu..điều đó chứng tỏ ông ta đang phải kiềm chế cơn giận ra sao...

Quan Chi Âm mím môi...lướt qua vai ông ta..lạnh lùng rời đi....

Một trận xôn xao... ngày càng giữ dội..các cánh phóng viên như bầy ông vớ tổ...nếu không có sự can thiệp của vệ sĩ...Quan Chi Âm khó lòng mà thoát khỏi được...

Người từng trải như An Kiến Ngụy, không ngờ có ngày lại bị bẽ mặt như thế này..

Nhưng chẳng thể nổi giận...

Chỉ thấy ông ta hướng đến hai thuộc hạ từ xa ra hiệu...Rồi hít sâu lấy lại bình tĩnh tiến lên sân khấu, giải thích buổi tiệc tạm thời hoãn lại vì Quan Chi Âm và An Phi có chút hiểu lầm với nhau...Là một người "cha" ông cảm thấy rất đau lòng... Khom người xin lỗi các quan khách

có mặt...

Dù ai cũng tò mò muốn biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng là người có địa vị nên cũng hiểu cách cư xử...lặng lẽ chào tạm biệt rồi ra về...

Mọi sự việc xảy ra đều được thu vào đôi mắt sắc hơn chim ưng đứng một góc xem kịch vui của người đàn ông....

Khi thấy An Kiến Ngụy tiến về phía mình...

Âu Trác Vỹ môi mỏng nhếch nhẹ..

-" Chủ tịch Âu..lần đầu tiên cậu đến đây..lại khiến cậu chê cười..tôi thật có lỗi.."

Âu Trác Vỹ xoa tay... giọng trầm ấm..

-" Không sao..Ông giải quyết chuyện gia đình đi..Tôi về trước..."

-" Vâng..vâng..thật xin lỗi.."

Âu Trác Vỹ chỉ cười nhạt..nhẹ nhàng khoan thai cùng hai vệ sĩ rời đi...

Chương 4: Anh thật sự yêu em

" Chi Âm..đợi đã..em đừng đi..."

An Phi đuổi theo Quan Chi Âm ra đến cổng lớn An Gia, vẻ mặt không giấu nổi lo lắng và đau khổ....

Trong tâm niệm của anh bây giờ chỉ một lòng muốn giữ Quan Chi Âm ở lại...Giống như rằng, khi cô bước ra khỏi cánh cổng này, hai người sẽ là hai đường thẳng song song cũng như cô chính thức bước ra khỏi cuộc đời của anh vậy...

Bị chặn bước đi, Quan Chi Âm cau mày tỏ rõ chán ghét, đừng nhìn vẻ ngoài yếu đuối, nhu nhược của cô mà làm.... Một khi cô đã bộc lộ tính khí ngang bướng thì có mười trâu có kéo cũng không được, huống gì một An Phi...Chưa nói đến tâm trạng của Quan Chi Âm lúc này vô cùng tệ..

" Anh muốn gì?"

Quan Chi Âm lạnh nhạt cất tiếng...

" Chi Âm..anh biết việc này là anh đã có lỗi...nhưng sự thật không giống như em nghĩ.. anh thật sự..."

" An Phi...giờ phút này anh khiến tôi thật ghê sợ.. Sự thật là anh và ba anh muốn chiếm đoạt số cổ phần trong tay tôi..Sau khi có được sẽ quăng chị em tôi ra đường,mặc sự sống chết của chúng tôi...Anh còn gì để nói...bây giờ anh có nói gì điều vô dụng..Tôi cũng sẽ không tin,

đừng khiến tôi ghê tởm các người thêm nữa...Tránh ra..."

Quan Chi Âm hét lớn cắt ngang lời nói của An Phi...Dùng sự giận dữ đẩy mạnh An Phi sang một bên đi về phía trước...

- " Nếu Anh nói..anh thật sự yêu em thì sao "

Thật lòng anh yêu em..!

Em có tin không? Em có cho chúng ta một cơ hội bắt đầu lại hay không?

An phi nhìn bóng lưng của Quan Chi Âm...

giọng khàn hét lên...

Quả nhiên nghe anh ta nói thế, bước chân Quan Chi Âm chững lại..cô nhẹ nhàng xoay người...nhưng không phải ngạc nhiên hay cảm động mà bên môi nhếch lên nụ cười lạnh mang vẻ châm chọc...

- " Quan Chi Âm tôi không dám nhận thứ mà anh gọi là " tình yêu " tôi nhường cho cô ta đấy "

An Phi trước hết sửng người, sau đó nhìn theo ánh mắt của Quan Chi Âm...anh quay người phía sau chỉ thấy Bạch Tố Tố đứng đó..mặt cắt không còn chút máu nhìn anh đau lòng...

Quan Chi Âm cười khẩy...chẳng buồn quan tâm bước ra khỏi cổng nhà An gia....

Nhìn bầu trời đêm... ánh đèn đường loe lói...Gió lạnh về đêm từng cơn khiến cơ thể mảnh mai run nhẹ....Trên đường ra đây cô đã gọi Tiểu Du đến đón..nhưng tình cảnh này cô không thể đứng trước cửa

An Gia...

Đành thả bộ trong lúc chờ đợi vậy...

Cô lấy tay ôm lấy cơ thể mệt mỏi của mình...

Hơi lạnh bao phủ cả khắp thân thể lẫn trong lòng...Nỗi cô đơn, bất lực, mệt mỏi bao trùm...Quan Chi Âm cứ thể lẫn thẩn một mình trên đường, bóng dáng cô đơn, yếu ớt trải dài trong bóng đêm..

Hơn ai hết cô biết ngày mai sẽ là ngày đầy bão giông..Như An Kiến Ngụy cảnh báo, nếu cô bước ra khỏi cánh cổng nhà An Gia cô sẽ hối hận...

Chỉ cần ngày mai trên các mặt báo đưa tin cô và An Phi chính thức hủy hôn....

Sự nghiệp của cô sẽ rơi vào bế tắc..dĩ nhiên An Kiến Ngụy sẽ không bỏ qua cho cô, vì hôm nay khiến ông ta bẽ mặt trước bao nhiêu người...Điều cô lo sợ nhất là ông ta sẽ gây ra trở ngại cho việc chữa trị bệnh cho em trai cô...Còn mọi chuyện khác, bây giờ có lo lắng cũng không giải quyết được gì...

Đúng là cô có 32 % cổ phần của Tập Đoàn Kim Mã, nhưng từ ngày ba cô mất, các lão già trong công ty chia nhau cắn xé lợi nhuận phần trăm của cô..đến tay cô chỉ còn là những con số lẻ.. Cô không rành về kinh doanh, nếu có thắc mắc cũng chỉ nhận được những câu giải thích sáo rỗng, như công ty làm ăn thua lỗ..Họ còn bù tiền vào công ty, mà thua lỗ là do đâu..là do ba cô điều hành công ty đi xuống, để giờ bọn họ phải gánh chịu..

Nên được chia lợi nhuận như vậy quá tốt rồi...cô không nên tham lam vòi vĩnh làm gì..Hai năm qua lúc nào cũng nhận được những câu

trả lời như thế...Có lúc họ dụ dỗ cô bán số cổ phần đấy nhưng dù có thiếu tiền cách mấy cô cũng không bán đi..Vì cô biết rõ công ty là tâm huyết của ba cô.. giờ ba cô chết rồi..họ nói gì không được....

Hai năm qua, khó khăn cách mấy cô điều cố gắng vượt qua, không cho phép mình gục ngã..Vì nếu cô xảy ra chuyện gì, em trai cô phải làm sao..

Có lẽ đây là thử thách lớn nhất trong đời, cô biết An Kiến Ngụ sẽ làm mọi cách ép buộc cô phải chuyển nhượng số cổ phần đó...mà đối đầu với ông ta, cô lại không có khả năng...Quan Chi Âm cảm thấy đầu đau như búa bổ...Cả thân xác điều rã rời...

" Két "

Tiếng xe thắng gấp trước mặt Quan Chi Âm....Cô chưa hoàn hồn xem ai...Cửa xe nhanh chóng mở ra, hai người đàn ông mặc trang phục màu đen xuống xe, Quan Chi Âm nhận ra họ, hai người này là thuộc hạ của An Kiến Nghị...

Quan Chi Âm mắt đẹp trừng lớn, nhịp tim bắt đầu đập nhanh...Cô nhanh chóng quay lưng chạy về hướng ngược lại...như nhìn rõ mưu đồ của cô...một tên áo đen chỉ cần mấy bước đã chắn ngang, ngăn cản ý định bỏ chạy của cô...hắn lạnh giọng...

" Quan tiểu thư..mời cô theo chúng tôi"

" Không...tôi sẽ không theo các người...tôi không có gì để nói với An Kiến Ngụ...Á.... buông tôi ra..các người làm vậy là phạm pháp..."

Hai tên áo đen chẳng buồn nói nhiều với cô...Tiến đến trong nháy mắt đã tóm được thân hình nhỏ nhắn của Quan Chi Âm....

Quan Chi Âm hét thất thanh, cô quẫy đạp mọi cách nhưng lại sức lực yếu ớt của cô làm sao bằng được hai người đàn ông vạm vỡ.....

- " Không...tôi không đi...cứu tôi với...thả ra..."

Khi hai bên đang giằng co, hai tên đàn ông đang muốn nhét Quan Chi Âm lên xe,từ xa lại có một chiếc xe khác chạy đến...Ánh đèn sáng chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của cô, chói mắt đến mức khiến cô phải nheo mắt né tránh..

Hai tên thuộc hạ của An Kiến Ngụy,cũng phải lấy tay chắn tầm ánh sáng..mày rậm cau lại, ánh mắt hung ác trừng lấy người bên trong xe...Chiếc xe thả tốc độ chậm rãi..rồi ngừng hẳn....

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 5: Người đàn ông trong xe

Quan Chi Âm cảm thấy vui mừng khôn xiết, mắt thấy người đàn ông trẻ tuổi, bộ dáng ôn nhu..bước xuống xe, tiến về phía cô...

Quan Chi Âm lấy hết sức hét lớn...

" Anh ơi!!!! cứu tôi...họ muốn bắt cóc tôi.Xin anh cứu tôi với...Cứu tôi...cứu tôi..."

" Im miệng..."

Tên áo đen quay sang quát cô...tay hắn còn bóp cổ tay mảnh khảnh...làm Quan Chi Âm đau buốt...

Nhưng Quan Chi Âm nào chịu im lặng...Cô càng la hét dữ dội hơn...

Mọi hi vọng cô đều đặt vào người đàn ông này...nếu người này không cứu được cô..Cô không dám nghĩ An Kiến Nghị sẽ làm gì với cô...

" Cô à..đã xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt cười như không cười của Trình Nha nhìn qua hai người đàn ông...Rồi lại rơi trên người Quan Chi Âm..

" Cứu.... cứu tôi...họ muốn..."

" Không phải chuyện của anh..Anh nên xem như không thấy

gì...Đừng ngu dại mà nhún mũi vô chuyện này...Nếu không hậu quả anh gánh không nổi đâu.."

Tên áo đen không để Quan Chi Âm nói hết..hắn kéo mạnh tay cô, giao cho tên còn lại..tiến đến một bước chắn ngang trước mặt Trình Kha...

Tưởng sẽ làm cho đối phương e sợ...Nhưng Trình Kha giống như không quan tâm đến lời hắn nói..nhún vai trào phúng...

"- Nếu tôi vẫn muốn đem cô gái ấy đi cùng thì sao "

"- Hừ..mày nghĩ mình có khả năng đó "

Vừa nói hắn vừa đưa khẩu súng đen ngòm..

chĩa vào giữa trán của Trình Kha....Cả người Quan Chi Âm run rẩy..

Trình Kha thì lại bình tĩnh, môi mỏng còn nhếch nhẹ...

Nhưng câu trả lời cũng sớm được có đáp án..

Lúc này chỉ thấy trong xe của Trình Kha...

hai người đàn ông bước ra..bộ dáng cách ăn mặc giống y hệt Trình Kha..chỉ tiếc là khuôn mặt họ quá lạnh...một lời cũng không nói, đưa súng chĩa về phía hai thuộc hạ của An Kiến Ngụy..

Cảnh tượng gì đây..Thật sự quá khủng khiếp..!!

Quan Chi Lâm cứ ngỡ mình đang đóng phim....hay xem một bộ phim hành động nào đấy...

Nhìn hòng súng hạng nặng đang uy hiếp tính mạng mình..hai tên áo đen từ hung hăng chuyển sang biến sắc...

Lúc này bọn chúng mới nhìn rõ, ngoài hai người đàn ông đứng bên cửa giờ súng về phía họ..Bên trong vẫn còn một người khác...Vì xe ngừng lại nơi ngược ánh sáng...

mà trong xe lại tắt đèn..nhờ ánh đèn xe phía ngoài..bọn chúng chỉ thấy được góc mặt nghiêng của người đàn ông đó trong ánh tối mập mờ. Khuôn mặt góc cạnh sắc nét...Anh ta ngồi dựa vào ghế, vóc dáng cao lớn..bàn tay dường như đang nghịch bật lửa...Bộ dáng ung dung như đang xem kịch vui...Đôi mắt trong ánh tối nhếch nhẹ như nhìn bọn họ châm chọc..Chỉ cần ngồi đó không cần làm gì nhưng dường như cả người đàn ông đó, điều tỏ ra khí lạnh một sự uy quyền bá vương..

Từ lúc hai bên đọ súng, ánh mắt xinh đẹp của Quan Chi Âm cũng đã rơi vào người đàn ông đang ngồi trên xe...Không hiểu sao cô có cảm giác ớn lạnh khi nhìn người đàn ông đấy...Chỉ cần nhìn sơ qua, cũng biết những người muốn giúp cô điều là thuộc hạ của người anh ta...Đúng ra cô không nên sợ hãi mà phải cảm kích...nhưng trong lòng trỗi dậy một cảm giác không rõ..nhất là khi anh ta xoay mặt nhìn cô, đôi mắt trong ánh sáng mập mờ như lóe sáng..sắc bén thâm sâu..

bỗng tim Quan Chi Âm bất ngờ run nhẹ....

Trình Kha cũng chẳng rãnh đùa dai với họ... Anh mắt thích cười một giây trước lúc này sắc lạnh đến đáng sợ..Anh ta lấy tay gạt cây súng trên trán mình ra...không biết từ bao giờ,trê tay Trình Kha đã có một cây súng đặt ngay ngực người đàn ông đối diện...môi nhếch lên nụ cười xem thường...

- "Mấy người nói xem..tôi có khả năng không...?"

Tên áo đen biết mình rơi vào thế bí, còn thân phận của những người này chắc chắn không đơn giản chút nào..âm thầm nuốt nước bọt..Ra hiệu cho tên phía sau thả Quan Chi Âm ra...Hai tên giơ tay qua đầu..thụt lùi từng bước...đến khi xác định bọn người Trình Kha không có ý làm khó bọn họ..mới xoay người lên xe rời đi...

Quan Chi Âm cả người bủn rủn,thở hắt ra..cô gượng gạo nhìn Trình Kha...

- "Cám ơn...anh rất nhiều..."

- "Không cần cảm ơn tôi..Tôi chỉ làm theo chỉ thị mà thôi.."

Trình Kha nở nụ cười hiền hòa..mắt xẹt vào trong xe..Quan Chi Âm cũng nhìn theo....

Nhưng cô lại không có can đảm muốn hỏi thêm về người ra lệnh cho anh ta hay trực tiếp nói lời cảm ơn người đàn ông thần bí kia...Quan Chi Âm cười nhạt...

- "Dù sao..cũng cảm ơn các anh rất nhiều.."

Trình Kha như đọc được suy nghĩ của cô..anh ta định nói thêm...bất giác ánh đèn xe chiếu vào mặt..Trình Kha cau mày lấy tay che mắt...Chiếc xe nhanh chóng ngừng lại ngay Quan Chi Âm..Bộ dáng Tiểu Du không giấu nổi lo lắng..Vừa xuống xe cô gái nhỏ đã chạy đến bên cạnh Quan Chi âm nắm lấy tay cô..dò xét từ trên xuống dưới...

- "Chị..chị không sao chứ..sao bộ dạng chị lại như thế này...."

Bộ dáng Quan Chi Âm lúc này có chút chật vật, váy áo xốc xếch, máy

tóc cũng trở nên tán loạn..khuôn mặt trắng bệch vẫn chưa lấy lại sắc hồng...Hỏi sao Tiểu Du không hết hoảng cho được...

" Chị không sao em đừng lo.."

Lúc này Tiểu Du mới để ý đến người đàn ông bên cạnh...bồng cô cau mày...

" Anh ta làm gì chị đúng không?"

Quan Chi Âm chưa kịp ngăn cản..Tiểu Du đã quay qua trừng mắt với Trình Kha, muốn hỏi rõ lí do.....Trình Kha không những không nổi giận còn nhìn Tiểu Du nhếch môi thích thú ánh mắt mang chút khiêu khích..rồi quay sang Quan Chi Âm..

" Có người đón cô rồi..Chúng tôi đi trước đây...."

" Vâng...cám ơn anh.."

Tiểu Du bị coi là người vô hình..trừng mắt nhìn anh ta lên xe.....nhưng chiếc xe lại cố tình không chạy....

Quan Chi Âm chợt hiểu ra..vội vả lôi Tiểu Du lên xe....Có lẽ những người đó, sợ bọn cô ở lại không an toàn..nên muốn cô rời khỏi nơi này, khi bọn họ đang ở đây...

" Đi nào..lên xe chị sẽ kể em nghe..."

Tiểu Du mở cửa cho Quan Chi Âm.. còn mình vòng qua bên cửa khác...hai chiếc xe ngược hướng, chậm rãi lướt qua nhau..

Quan Chi Âm không kịp chế được cảm giác tò mò...Ánh mắt hướng nhìn người đàn ông trong xe...Chỉ thấy anh ta ngã đầu ra sau

ghế..như đang dưỡng thần...

Chỉ là góc nghiêng một bên mặt..nhưng Quan Chi Âm có thể biết được, về ngoài người đàn ông chắc chắn rất đẹp mắt...

Chương 6: Sóng gió

" Reng....reng.....reng..."

" Rầm...rầm...rầmmmm"

Tiếng chuông cửa chưa dứt..tiếng đập cửa đã vang lên liên tục...

Cả đêm vì lo lắng tình trạng của Quan Chi Âm, Tiểu Du ngủ lại trên sofa...lúc này bị người bên ngoài quấy rối..Tiểu Du buồn bực vô đầu..đi ra mở cửa..

-" Chị Ana..."

Nhìn sắc mặt khó coi của Ana..Tiểu Du tỉnh cả ngủ...

-" Chi Âm đâu...?"

-" Chị ấy đang ngủ.."

-" Giờ này còn tâm trạng để ngủ...?"

Ana tức giận quát lớn..hướng vào phòng ngủ đi tới, sắc mặt xám xịt..Tiểu Du chưa hiểu chuyện gì cũng vội vã chạy theo..Lúc này đã thấy Ana tốc chân ra, lay người Quan Chi Âm..

-" Dậy...dậy....giờ này mà em còn dám ngủ...dậy mau..."

Cả đêm mệt mỏi, trời gần sáng Quan Chi Âm mới chợp mắt được...Nên Ana vừa bước vào phòng cô đã tỉnh giấc...Quan Chi Âm

cũng không cáo giận..nhẹ nhàng ngồi dậy,ôm cái gối vào người...

" Có chuyện gì sao chị?"

Quan Chi Âm càng tỏ ra bình tĩnh, càng chọc cơn giận Ana bùng phát...Cô lấy mấy cuốn tạp chí từ trong giỏ sách ra..ném lên giường..

" Chị phải hỏi em mới đúng..Chuyện này là như thế nào?"

Nhìn những cuốn tạp chí, đủ màu sắc đăng toàn tin của cô và An Phi hủy hôn...Nhanh thật, mới sáng tin tức đã chiếm sóng thế này...

" Giống như những gì bọn họ viết đấy..Tất cả điều là sự thật..."

Ana tức giận ngồi xuống bên giường...trừng mắt với cô...

" Tại sao em lại hủy hôn..em có biết làm vậy em sẽ rơi vào nguy hiểm không..Chi Âm em có tài, có sắc, điều đó chị không bàn cãi, nhưng em nghĩ không có An Phi chống lưng cho em, sự nghiệp của em được thuận lợi như vậy sao? "

Quan Chi Âm dĩ nhiên hiểu đạo lý này..Hai năm qua nhờ man mác là bạn gái của An Phi nên cô mới giữ mình trong sạch, phát triển sự nghiệp tốt đẹp như vậy...Không cần Ana nhắc nhở, cô là người hiểu rõ hơn ai hết....

" Đây..em gọi điện cho An Phi đi...Xem như hạ mình một chút, xin lỗi anh ta "

Ana lấy điện thoại nhét vào tay Quan Chi Âm...

Quan Chi Âm bất lực thở dài...lắc đầu...

- " Em không muốn...Chị đừng ép em..Còn nữa..em dù có ra sao cũng sẽ không còn liên quan đến An gia..."

- " Chị ép em sao?Chị đang lo lắng cho em..Chi Âm...em sẽ diện làm gì..bây giờ mọi bất lợi đều đổ dồn vào em...Người cứu em chỉ có một mình An Phi..Tại sao em cố tình không hiểu.."

Quan Chi Âm quay mặt sang chỗ khác...bây giờ tâm trạng cô rối bời...Ana tuy là quản lý của cô..nhưng không đến mức thân thuộc đem mọi chuyện khuất mắc kể ra cho cô ta nghe..nên im lặng thôi...sóng gió đến thì phải chịu, bây giờ cô cũng không biết làm sao...

Ana thấy Quan Chi Âm, lấy im lặng để đối kháng..cô ta cảm thấy bất lực...Trong tay cô ta quản lý cho nhiều người nổi tiếng, chưa ai mà khiến cô ta đau đầu như Quan Chi Âm..

Reng...reng....

Tiếng điện thoại cắt ngang cơn bùng phát của Ana..

- " Tôi nghe..Được..được..tôi về ngay "

- " Em suy nghĩ kĩ đi....Chị về công ty, Giám đốc muốn gặp chị,chắc chắn là chuyện của em.."

Quan Chi Âm nhìn Ana lấy túi xách rời đi..cô biết Quan Kiến Ngụ sẽ không bỏ qua cho cô...đây chỉ là mới khởi đầu mà thôi, dù xảy ra chuyện gì..cô cũng sẽ không đầu hàng trước ông ta...

- " Chị..em xuống làm bữa sáng..Từ tối giờ chị chưa ăn gì "

Tiểu Du nhỏ giọng...ngồi bên giường..nhắm tay Quan Chi Âm..

- " Em ăn trước đi..Chị hơi mệt..muốn nghỉ một chút.."

- " Vậy cũng được..Em luôn ở dưới..chị cần gì phải gọi em.."

Quan Chi Âm gật đầu..kéo chăn qua người..nằm xuống...

Tiểu Du thở dài..xoay người đóng cửa lại..Tiểu Du biết Quan Chi Âm không ngủ..cô chỉ muốn yên tĩnh một mình mà thôi..

Quả nhiên, đúng như lời Ana nói, ngày hôm sau khi mặt trời mọc lên, Quan Chi Âm phải đối mặt với những mối nguy cơ sự nghiệp kéo đến.

Đầu tiên là các nhà quảng cáo đều rút lui hợp đồng, huỷ bỏ các loại hoạt động thương mại phát ngôn của Quan Chi Âm...

Các nhãn hàng hợp tác với Quan Âm, yêu của cô phải đền hợp đồng...

Các bộ phim mà có sự tham gia của cô tham gia phải ngừng công chiếu...Các show thời trang điều gạch tên cô thay thế người mẫu khác....

Đủ loại tin tức lan truyền các trang tin mạng, cho đến các tạp chí lớn nhỏ đưa đủ tin tức về Quan Chi Âm...Sự nghiệp như rơi vào bể tắc...Công ty quản lý của Quan Chi Âm cũng vì cô rơi vào điều đứng...Các dự án họ đổ vào xây dựng hình ảnh cho Quan Chi Âm đều dừng lại...lỡ không biết bao nhiêu là vốn liếng....

- " Bộp....bộp...."

Một đồng tạp chí bị Ana tức giận...ném mạnh lên bàn...Nhìn những cái tiêu đề chói mắt khiến người ta tức điên

" Mĩ nhân Quan Chi Âm vốn là bình hoa di động "...

" Quan Chi Âm qua lại với nhân tình..Nên doanh nhân An Phi hủy hôn..."

" Các nhãn hàng quảng cáo điều hủy hợp đồng với Quan Chi Âm"

" Hình ảnh ngọc nữ của Quan Chi Âm điều là giả tạo"v.v..

Toàn những bài viết gây bất lợi cho danh dự và sự nghiệp của Quan Chi Âm...

Quan Chi Âm ôm thân mình, ngồi co ro trên ghế sofa...Làm trong ngành giải trí hai năm..đây là lần đầu tiên cô rơi vào scandal lớn như vậy. Dư luận rộ lên dòng sóng tranh cãi dữ dội...Quan Chi Âm bây giờ chẳng dám lên mạng đọc tin tức hay những bình luận về mình, cô thật sự rất mệt mỏi và sợ hãi hơn bao giờ hết...

-" Chết tiệt thật mà..Đúng là bọn không có nhân tính..."

Ana nghiêng răng tức tối...

-" Chi Âm..chị nghĩ chuyện này phải có người thao túng phía sau..."

Quan Chi Âm gật đầu..Không cần nghĩ cô cũng biết là ai...mà Ana cũng rất rõ người làm ra chuyện này..

-" Chi Âm..bây giờ tất cả các nhãn hàng quảng cáo điều hủy hợp đồng với em...Còn bộ phim em chuẩn bị đóng chính... nhà sản xuất muốn

thay diễn viên..Chi Âm hay là em nghĩ lại xem...."

-" Ana..em dù có chết cũng sẽ không đi van nài ông ta..chỉ không cần nói thêm.."

Quan Chi Âm lạnh giọng cắt ngang lời Ana...

Lời nói của Quan Chi Âm khiến cơn tức giận Ana sôi sục..

Giờ này còn sĩ diện gì chứ..Cô ta không cam tâm..công sức bao năm qua đổ dồn vào Quan Chi Âm lại đổ sông đổ biển..

-" Em tưởng chi muốn ép em sao?.. Nhưng em nhìn xem...đây nhìn đi...họ đang muốn hại chết em..Sĩ diện của em..có cứu được em không?..có đổi ra được tiền để đền cho mấy cái hợp đồng không?...Giờ em muốn như thế nào...? "

Quát xong Ana thờ hển hển..tức giận xoay người sang chỗ khác...

Quan Chi Âm nhìn đồng tạt chí vừa bị Ana ném rơi xuống sàn..lòng cô cũng theo đó mà trùng xuống, nỗi tuyệt vọng rơi vào vực sâu.....

Chương 7: Đến đường cùng

" Xin lỗi chị..em biết giờ có nói gì chị cũng sẽ nghĩ em cố chấp...
Nhưng em không muốn dính líu đến An gia nữa..."

Hàng mi dài run rẩy...nhưng lời nói lại rất cương quyết...

" Em..em..khiến chi tức chết mà...Xảy ra chuyện gì cũng không nói với chị..Bây giờ chuyện đến bước này lại còn ngoan cố..."

Được có một cách..không cần dính đến cha con An Kiến Ngụ em cũng sẽ được cứu.."

" Là cách gì..?"

Nghe được có cách cứu giản tình thế..mắt đẹp Quan Chi Âm sáng lên như sao trên trời..

" Vậy em hãy tìm người có gia thế mạnh hơn An Phi kết giao...Mà trong thành phố này..người hơn An Phi chỉ đếm trên đầu ngón tay..Nhưng không sao chỉ cần em muốn chị sẽ giúp em tìm...."

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp vừa mới tươi tắn được một chút đã trở nên u buồn trong tích tắc...

Ana thở dài ngồi xuống giường..nhắm tay Quan Chi Âm..nhẹ giọng khuyên bảo..

" Chi Âm..bây giờ em không còn đường nào lựa chọn nữa đâu..em phải hiểu...đây là cách cuối cùng có thể giúp em..."

Chi Âm chỉ cần em sống không thẹn với lương tâm là được..còn quy tắc làm người em nên dẹp bỏ đi...Dù em không nghĩ cho em..vậy còn em trai em thì sao..Trong giới của chúng ta dù em trong sạch cách mấy..

Đấy! bây giờ em xem..không có người chống lưng cho em..thì danh dự em cũng nát bét trong tay những người thiếu nhân tính..Bao nhiêu người sẽ tin em...Quan trọng là tương lai..Chi Âm em suy nghĩ đi...chị thật sự là suy nghĩ cho em mà thôi"

Quan Chi Âm cụp mắt không nói gì...nhìn từng hàng chữ, từng hình ảnh của cô bị bôi nhọ không thương tiếc cộng với lời nói của Ana lòng Quan Chi Âm thắt lại..Chẳng lẽ cô phải đi đến bước đường này hay sao...

" Ana..Chị để em suy nghĩ thêm được không "

Thấy cô không vội từ chối như mấy lần khác..Ana biết lần này Quan Chi Âm chí ít cũng đã lung lay...Cô ta thở dài gật đầu...

" Reng..reng..reng.."

Quan Chi Âm nhìn số điện thoại..mày nhùi lại...nhưng rất nhanh chóng bắt máy..

" Alo..Tôi nghe...Sao....sao lại vậy..tôi đến ngay..."

Không biết bên kia nói gì..Ana và Tiểu Du chỉ thấy mặt Quan Chi Âm biến sắc...

Cô vừa cúp điện thoại..bò nhanh xuống giường....

" Ana...giúp em chuẩn bị xe...Tiểu Ngạn xảy ra chuyện rồi..."

Cô vừa mở tủ lấy đồ..vừa nói với Ana.

" Chi Âm..hay để Tiểu Du đi xem sao..Giờ em ra đường sẽ rất nguy hiểm.."

Ana tiến đến nắm tay Quan Chi Âm kéo lại...

Quan Chi Âm nào nghe..cô giựt tay ra..giọng rất kiên quyết nhưng cũng mang chút van nài..

" Ana..không được..em mặc kệ..em phải đến bệnh viện...em xin chị..Đợi xong chuyện Tiểu Ngạn em sẽ tùy chị sắp xếp.."

Nghe Quan Chi Âm nói thế..lòng Ana cảm thấy yên tâm..biết cô cũng có quyết định chuyện vừa rồi..Ana quay sang Tiểu Du..

" Tiểu Du..em lấy đồ giúp Chi Âm..cải trang kín đáo một chút.."

" Vâng..."

Hành lang bệnh viện trời về khuya...tuy vẫn có người ra vào nhưng vẻ lạnh lẽo vẫn bao trùm...

Tiểu Du đưa mắt nhìn người con gái xinh đẹp phía trước, lòng thấy xót xa không thôi...

Quan Chi Âm khuôn mặt tái nhợt...nếu nhìn kĩ vẫn thấy nước mắt còn đọng trên mi....bộ dáng yếu đuối mà vẫn kiên cường khiến người khác đau lòng...Tiểu Du lại dời mắt xuống chàng trai, ngủ say trên xe

lăn....đang được Quan Chi Âm nhẹ nhàng đẩy đi, khuôn mặt vẫn mang vẻ non nớt của thiếu niên chưa trưởng thành...khuôn mặt cậu rất đẹp...chỉ là vẻ mặt trắng bệnh...môi nhợt nhạt chẳng có chút huyết sắc...người đó không ai khác chính là Quan Thiên Ngạn, em trai của Quan Chi Âm...

"Chị..để em..."

Tiểu Du cảm giác được Quan Chi Âm không còn sức muốn giúp cô một tay...

"Không cần..em mệt về nghỉ trước đi.."

"Em không mệt...em chỉ lo cho chị và Tiểu Ngạn thôi...chị à! đây là bệnh viện thứ tư, từ chối chúng ta rồi...chị định thế nào?"

Cánh tay Quan Chi Âm khựng lại..Giống như bao nhiêu sự cố gắng lừa mình rằng không sao..mọi chuyện rồi sẽ ổn..

Điều bị câu hỏi của Tiểu Du đánh cho tiêu tan..chỉ còn lại sự mệt mỏi và sức lực cạn kiệt...Hàng mi dài sụp xuống nhìn đứa em trai ngây thơ đang ngủ say, mà lòng Quan Chi Âm thắt lại....nỗi bất lực tràn lên khóe mắt...

Khi được báo tin..Quan Chi Âm cũng Tiểu Du chạy đến, biết được bệnh viện không muốn chạy chữa cho em trai cô..Yêu cầu cô phải làm hồ sơ chuyển viện cho em cô gấp..

Họ lấy lí do em cô đã hôn mê hai năm..cơ hội sống lại là không còn..Dù lúc đó cô cố gắng thuyết phục..van xin họ hết cách,với cô chỉ cần em trai cô còn thở là vẫn còn cơ hội...

Nhưng điều vô ích..họ không đồng ý..Cả ngày hôm nay cô đã đưa

em cô đến tổng cộng là bốn bệnh viện..Nhưng không một bệnh viện nào đồng ý cho em trai cô nhập viện...

Chân tay điều rã rời..nhưng cô không muốn bỏ cuộc, cô chỉ sợ không có máy hỗ trợ, em cô sẽ gắng gượng không được bao lâu...

Không cần nghĩ, cô cũng biết đây là âm mưu của An Kiến Nghị, ông ta muốn ép cô đi đến đường cùng...không còn cách nào khác phải quay về van xin ông ta...

Quan Chi Âm đẩy Quan Thiên Ngạn ra đến cổng bệnh viện..gió về khuya ngày càng lớn khiến người ta lạnh lẽo và tâm tình cũng trở nên ủ mị hơn bao giờ hết...

Quan Chi Âm ngồi xuống..kéo chần khoác chặt lên thân thể gầy gò của em trai...nước mắt không cầm được, lặng lẽ rơi trên gò má trắng mịn...

-" Tiểu Ngạn..chị hai xin lỗi..."

Nỗi bất lực..sự đau lòng...nước mắt khốn khổ, uất ức tuôn rơi...Quan Chi Âm nức nở dựa vào đầu gối của Quan Thiên Ngạn..

khóc đến thương tâm...

Tiểu Du đứng một bên, cũng không cầm được nước mắt....cô biết Quan Chi Âm đã chịu quá nhiều đau khổ..sự chịu đựng đã đến giới hạn..hãy để nước mắt khiến Quan Chi Âm nhẹ lòng...

Chương 8: Gặp lại

Quan Chi Âm khóc được một lúc..tâm tình cũng nhẹ đi chút ít..vì ngồi lâu chân trở nê tê dại..muốn đứng lên cũng khó khăn...

Tiểu Du thấy thế..nhanh chân bước đến đỡ cô đứng dậy...nhìn mắt mũi Quan Chi Âm ửng đỏ..Tiểu Du xót xa lấy khăn giấy đưa cho cô..

- " Chị..bây giờ chúng ta đưa Tiểu Ngạn về nhà...ngày mai mình sang thành phố khác tìm được không chị..?"

Thời gian không còn sớm..quan trọng là không bệnh viện nào muốn tiếp nhận Quan Thiên Ngạn..ngu ngốc cách mấy Tiểu Du cũng hiểu có người đang làm khó bọn họ..nhưng với một người bệnh nhân không còn ý thức sinh tồn cũng không bỏ qua..Tâm địa người này cũng quá độc ác rồi..

- " Chị sợ không có máy hỗ trợ, Tiểu Ngạn rất khó gắng gượng...Hay em về trước đi..giờ chị đi trong đêm mai ra còn kịp..."

Quan Chi Âm đau lòng nhìn em trai...

Tiểu Du muốn nói tiếp..bỗng mắt trợn to nhìn những người đang đi tới...

- " Chị..bọn họ sao ở đây "

Quan Chi Âm quay người nhìn theo ánh mắt của Tiểu Du..Chỉ thấy Trình Kha cùng hai người vệ sĩ đang từng bước đến gần phía cô...

Trùng hợp sao?

- " Chào cô...Chúng ta lại gặp nhau "

Trình Kha vẫn bộ dạng ôn nhu như nước..nở nụ cười nhạt...mắt liếc nhẹ sang cô gái đang trợn mắt nhìn anh...rồi rất nhanh rời đi..

- " Chào anh.. thật tình cờ.."

Quan Chi Âm lén lau nước mắt còn đọng..không được tự nhiên nhỏ giọt..

- " Không phải tình cờ..Tôi đến đây là muốn gặp cô "

Trình Kha lắc đầu cười nhạt...

Quan Chi Âm rất bất ngờ về câu trả lời này.. hỏi lại như khẳng định mình không nghe lầm...

- " Gặp tôi...gặp tôi có chuyện gì sao?"

Trình Kha nhìn cậu bé mắt nhắm nghiền ngồi trên xe lăn.. rồi mới chậm rãi trả lời...

- " Nếu không làm Cô Chi Âm đang muốn tìm một bệnh viện chữa trị cho em trai của cô.."

Quan Chi Âm ngạc nhiên nhìn Trình Kha...

- " Đúng vậy.."

Cô không hỏi vì sao anh ta biết..giống như từ lúc đầu gặp bọn họ cô đã cảm thấy họ không hề đơn giản..Nhìn thấy Trình Kha, trong đầu

Quan Chi Âm lại hiện lên hình ảnh mờ ảo của người đàn ông kia...

- " Đây là lý do tôi đến tìm tôi..Tôi có thể giúp em trai cô chuyển viện ngay bây giờ..Còn là một bệnh viện tốt nhất...đó là bệnh viện Quốc Tế Á Tâm...Cô biết chứ?"

Sao mỗi câu nói của Trình Kha khiến người ta đi từ bất ngờ này, đến bất ngờ khác...

Sao lại không biết?

...Bệnh Viện Quốc Tế Á Tâm là bệnh viện có tiếng và lớn nhất trong nước...đội ngũ bác sĩ toàn đến từ nước ngoài chuyên môn cực kì cao..Nhưng viện phí lại rất mắc..toàn bộ bệnh nhân ở đó, gia thế không hề đơn giản,đa số dành cho giới chính trị hoặc các giới thượng lưu....

Bao năm qua Quan Chi Âm cũng đã từng mong có một ngày được đưa em trai vào đó chữa trị, nhưng đó chỉ là ước mơ...

Tiểu Du cũng bị hù dọa đến miệng cũng khép lại được...

Trình Kha rất kiên nhẫn chờ đợi....

Qua một lúc lâu..Quan Chi Âm mới tìm lại tiếng nói...

- " Vì sao muốn giúp tôi...điều kiện các anh là gì? "

Quan Chi Âm vốn là cô gái thông minh....

không tự nhiên họ lại muốn đưa tay giúp cô...

Nhưng trên đời này có gì là không thể?

- "Cô.. rất thẳng thắn... Nhưng tiếc rằng, tôi chỉ làm theo chỉ thị.. Còn điều kiện.. Cô nên gặp trực tiếp chủ tịch của tôi.. để biết rõ hơn.. "

Chủ tịch... là người đàn ông kia sao?

Người đàn ông đó có thế lực như thế nào?

Dĩ nhiên Quan Chi Âm cô không ngốc.. Bọn họ biết rõ cô đang rơi vào tình thế khó khăn.. Chắc hẳn đã điều tra và nắm rõ mọi thông tin từ cô.. Với lại họ không ngại đối đầu với Ann kiến Nghị để giúp đỡ cô... Chỉ riêng điều đó cho thấy... Người đàn ông được gọi là " chủ tịch " có thân phận không hề đơn giản...

- " Tôi có thể biết tên anh ta được không? "

Trình Kha nhếch môi...

- " Bây giờ tôi chưa thể tiết lộ... Cô Chi Âm.. tôi thì rất có nhiều thời gian để chờ đợi... nhưng tôi vẫn mong cô cho tôi câu trả lời càng nhanh càng tốt... Vì... "

Trình Kha nhìn xuống Quan Thiên Ngạn..

- " Tôi sợ em trai cô không đủ sức khỏe để chịu đựng thêm được nữa "

Quan Chi Âm nhìn theo tầm mắt.. và lời nhắc nhở của anh ta... Chỉ thấy em trai cô sắc mặt ngày càng tái nhợt.. môi cũng tím tái đi..

Quan Chi Âm hốt hoảng.. lấy tay xoa mặt em trai... Cô đâu còn đường nào lựa chọn...

Cô biết so với Quan Kiến Ngụy bọn người nay cũng nguy hiểm không kém..Nhưng giờ để cứu em trai cô...cô không thể không đồng ý...

" Được...vậy phiền anh..giúp tôi đưa em trai tôi nhập viện gấp.."

Tiểu Du thấy Quan Chi Âm thỏa hiệp..cô bước lên trước chắn ngang...

" Chị...mình có cần suy nghĩ lại không chị..em sợ bọn họ..."

" Tiểu Du...chị không còn lựa chọn nào khác..Em nhìn xem Tiểu Ngạn không thể chờ đợi được nữa...Tiểu Du..chuyện này em đừng nói gì với Ana...được không?"

Tiểu Du vừa bất lực vừa đau lòng..Cô quen biết Quan Chi Âm hai năm..cô rất hiểu Quan Chi Âm là người như thế nào....cốt cách thanh cao chưa bao giờ nhiễm bụi trần dù sống trong thế giới cạm bẫy...

Nhưng hôm nay Quan Chi Âm quyết định buông xuôi...thỏa hiệp một cách dễ dàng như vậy..Tiểu Du biết Quan Chi Âm rất đau lòng và uất ức...

" Dạ.."

Quan Chi Âm vỗ nhẹ bàn tay cô gái nhỏ, thay lời cảm ơn..rồi quay sang Trình Kha...

" Chúng ta có thể đi được chưa "

" Được..để tôi"

Trình Kha cũng không làm mất thời gian...

tiến đến..dành lấy đẩy xe lăn...Hai tên thuộc hạ cũng lấy từ tay Tiểu Du túi lớn túi nhỏ..tiến ra phía xe..

Nam chính mình đổi tên và thêm vài chi tiết..các bạn vui lòng quay lại chap 1 đọc để biết thêm nhe...Chúc cuối tuần vui vẻ.

Chương 9: Chủ tịch đang đợi

Trong căn phòng khang trang và rộng lớn..được trang bị đầy đủ tiện nghi... Các thiết bị đồ dùng hỗ trợ chữa trị toàn bộ đều là cao cấp...

Lúc này đây Quan Thiên Ngạn được nằm yên ổn trên chiếc giường trắng muốt sạch sẽ,...Quan Chi Âm lặng lẽ ngồi bên cạnh vuốt nhẹ khuôn mặt non nớt của em trai...

Một tiếng trước Trình Kha đưa họ đến đây,

Bác sĩ như được thông báo trước...Vừa xuống xe, họ liền đưa vào phòng cấp cứu làm một loạt kiểm tra, rồi bố trí một căn phòng chăm sóc đặc biệt dành cho em trai cô..Đúng là bệnh viện quốc tế có khác, từ nhân viên y tế, đội ngũ bác sĩ đều rất chuyên nghiệp...

Có một điều Quan Chi Âm thấy lạ, chính là thái độ của các bác sĩ ở đây, khi nói chuyện với Trình Kha vô cùng câu nệ và e dè...

Càng ngày Quan Chi Âm cảm thấy, có một sự sợ hãi vây quanh, hàng mi dài run run, tiếng thở dài vang lên, con đường là do cô chọn, giờ chỉ còn cách phải đối mặt biết làm sao bây giờ..Chỉ cần có thể bảo vệ mạng sống cho e trai cô, khó khăn cách mấy cô cũng sẽ đối diện..

Nghe tiếng mở cửa...Quan Chi Âm ngẩng mặt...thấy Tiểu Du bước vào trên tay còn cầm túi đồ ăn..

-" Chị...cả buổi tối chị không ăn gì...chị qua đây ngồi ăn chút cháo đi..Em đi tìm hết các nơi gần đây..nhưng bây giờ không còn ai bán gì

hết..Hên sao có một nơi bán thức ăn khuya..nằm trong hẻm..chị ăn đỡ nhé.."

Lúc này Quan Chi Âm mới cảm thấy đói..cô nhẹ nhàng bước đến ngồi vào sofa..nhìn cháo trắng bốc khói nghi ngút..cộng với hạt vệt muối, được cắt ra vàng ươm, khiến người khác thèm thuồng...

Quan Chi Âm lại nhìn sang cô gái nhỏ đang bận bịu múc cháo cho cô, Quan Chi Âm cảm động không thôi...

Tiểu Du bên cạnh cô đã hai năm so với Ana, Tiểu Du đối xử với cô thật lòng hơn..Tình cảm hai chị em cũng tốt, cả ngày nay cùng cô ngược xuôi nhưng không một lời than vãn..giữa cuộc sống này tìm người chân thành với mình rất khó, qua việc này khiến cô càng yêu quý cô gái nhỏ trước mắt này hơn...

" Tiểu Du..cám ơn em.."

Tiểu Du nhoẻn miệng cười tươi...

" Chị..sao lại cám ơn em...em thật sự xem chị như chị ruột của mình...chị đừng khách xáo với em được không..Hai năm qua chị giúp em không ít...Việc em làm có đáng gì đâu "

Tiểu Du làm bao nhiêu tiền điều gửi về quê cho ba mẹ còn nuôi hai đứa em học đại học..Khi cô khốn khó Quan Chi Âm nhiều lần giúp cô..Không phải về vấn đề tiền bạc mà Quan Chi Âm sống rất lương thiện, nên trong quan niệm của Tiểu Du đã xem Quan Chi Âm như một người thân của mình...

" Đồ ngốc..ăn thôi nào.."

Hai cô gái nhìn nhau mỉm cười...Cả buổi tối đói meo..Mùi cháo thơm

sực nức..mấy phút đã không còn một miếng....

-" Để em..."

Tiểu Du nhanh tay dọn dẹp, vừa đứng lên đã thấy Trình Kha mở cửa đi vào...Tiểu Du cau mày quay lại bên cạnh Quan Chi Âm, nhìn Trình Kha đầy cảnh giác như gà mẹ bảo vệ gà con...

-" Cô Chi Âm..chủ tịch đang đợi cô..phiền cô đi cùng tôi "

Cả người Quan Chi Âm run lên...Tiểu Du đứng bật dậy..bước đến trước mặt Trình Kha..

-" Này..anh có biết mấy giờ rồi không? Bây giờ là ba giờ sáng..ba giờ sáng đấy...Muốn gì cũng phải để cho chị tôi về nghỉ ngơi...Ngày mai gặp có sao đâu..Chủ tịch anh vội cái gì..?"

-" Tiểu Du...Tiểu Du...không sao chị sẽ đi với họ..em đừng như vậy "

Bọn người này không đơn giản, không nên chọc giận,cô không muốn Tiểu Du rước lấy phiền phức...trước sau gì cũng phải đến giờ phút này, tránh né cũng không phải là cách.

Nếu bây giờ cô dám phản kháng, dám chắc cô sẽ lãnh hậu quả còn thê thảm hơn là đối đầu với An Kiến Nghị..

Trình Kha nhìn Tiểu Du nhếch môi...

-" Người mà chủ tịch tôi muốn gặp cũng không phải là em...em ý kiến cái gì..."

-" Anh..."

Tiểu Du tức giận mặt đỏ bừng quay sang nắm chặt tay Quan Chi Âm không buông..

" Chị...em không muốn chị đi..Nguy hiểm lắm..em thật sự không yên tâm.."

Quan Chi Âm cuối đầu không nói gì...Điều đó dĩ nhiên cô biết..mắt đẹp liếc nhẹ nhìn em trai đang say giấc trên giường..Quan Chi Âm hít sâu hơi thở...

" Không sao đâu..em đừng lo..em về nghỉ ngơi đi..Có gì mai chị gọi em.."

" Chị..."

" Xin mời...về phần em trai cô..tôi đã bố trí người chăm sóc..cô cứ yên tâm "

Trình Kha lên tiếng cắt ngang sự ngăn cản của Tiểu Du...

Quan Chi Âm gật đầu..quay người lấy túi xách..nhìn qua em trai một lần nữa..mím cười trấn an Tiểu Du, xoay lưng rời đi...

" Chị.."

Tiểu Du muốn đuổi theo.. Trình Kha bước lên chặn ngang bước chân của cô...

" Anh tránh ra.."

Tiểu Du trừng mắt..tức giận..

" Cô gái nhỏ..để tôi nhắc nhở em..Đây là con đường do cô ấy

chọn..Không ai ép uống ai cả...Còn nữa em ngoan ngoãn làm đúng phận sự của mình thôi..đừng can thiệp quá nhiều vào việc riêng của cô ấy..Sẽ không tốt cho em đâu.."

Trình Kha tốt bụng nhắc nhở..Anh đối với phụ nữ luôn mềm mỏng..Nhưng tính khí của chủ tịch anh thì lại không tốt được như anh đâu...

Tiểu Du im lặng vài giây...nuốt nước bọt gắng gượng mạnh miệng..

-" Anh đừng hù dọa tôi...Nếu các người tổn hại chị tôi một cọng tóc..tôi..tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.."

Trình Kha nhún vai..bất ngờ khom người, khuôn mặt kề sát vào Tiểu Du..

-" Tôi..rất thích con gái bướng bỉnh.. nhưng phải biết giới hạn..em không nghe lời..tôi sẽ...."

Trình Kha kéo dài lời nói mờ ám..nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đỏ bừng..

chậm rãi nói tiếp

-" Tôi sẽ có cách khiến em nghe lời..Tạm biệt em cô gái nhỏ.."

Tiểu Du im bật..bỗng thấy sống lưng lạnh toát..không nói nên lời..đến khi nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi....vẫn không nhúc nhích..

Chương 10: Ngủ ngon

Chiếc xe êm đềm chạy lướt qua các dãy nhà cao tầng....chẳng mấy chốc tiến về ngoại ô, từng hàng cây um tùm vụt qua...xe nhanh chóng quẹo vào cổng lớn ngôi biệt thự..chạy vào một khúc quanh co của các đài phun nước..rồi ngừng lại..

Trình Kha xuống xe..nhanh chóng mở cửa cho Quan Chi Âm...

Cả người Quan Chi Âm cứng ngắt..cả khuôn mặt cũng không giấu nổi sự bất an....

Cô cảnh giác bước xuống xe...mắt đẹp nhìn xung quanh...cứ ngỡ mình lạc vào lâu đài kiến trúc cổ ở Pháp...thật sự giờ này cô không có tâm tình để ngắm cảnh..nhưng vì nơi đây thật sự quá đẹp.

Xuất hiện trước mắt cô là ngôi biệt thự cổ điển Pháp kiểu lâu đài, không điểm nào mà chê được mọi thứ dường như được trau chuốt hết sức tỉ mỉ, được thiết kế với diện tích khá lớn thể hiện được sự nguy nga, tráng lệ của nó.

-" Cô Chi Âm..mời cô.."

Quan Chi Âm bị cảnh đẹp nơi này thu hút..tuy những nơi sang trọng cô đã thấy không ít, nhưng nơi này khiến người khác phải choáng ngợp...

Khi đến nơi đây trời cũng đã lờ mờ sáng, người giúp việc mắt thấy Trình Kha đưa Quan Chi Âm vào..một người phụ nữ tuổi tầm trung niên tiến lên..

- "Trình tổng...Cậu chủ đang đợi cô ấy trên phòng"

Trình Kha gật đầu xem như đã hiểu...quay sang nhìn về mặt xanh mét của Quan Chi Âm...nhẹ giọng lên tiếng.

- "Chủ tịch đang đợi cô...cô lên đi...Thím Vương dẫn đường cho cô ấy..."

Hai tay Quan Chi Âm nắm chặt túi xách..

- " Mời cô.."

Môi hồng cắn nhẹ chần chờ, chậm chạp mấy giây mới nổi bước theo Thím Vương....

- " Cô vào đi.."

Thím Vương mở cửa lịch sự đứng một bên, mời Quan Chi Âm..

- " Cám ơn "

Cánh cửa đóng lại..tim Quan Chi Âm run lên....cả hơi thở cũng trở nên dồn dập...bàn tay nắm túi xách siết chặt..

Không cần nói cô cũng biết đây là phòng riêng của người đàn ông đấy...Nơi đây quá xa xỉ vốn không gọi là phòng ngủ..đây là phòng tiếp khách..nhìn đến cánh cửa thông qua phòng ngủ...Quan Chi Âm cảm thấy cả thở cũng khó khăn..

Cô đứng im bất động..nhìn dáo dác vẫn không thấy ai...đến khi cánh cửa sau lưng cô mở ra lần nữa...

Thím Vương bước vào sừng sốt..

- " Sao cô vẫn còn đứng đây..cô ngồi đi...Cậu chủ có việc cô chờ một chút.."

Quan Chi Âm nghe nói " người đó " không có ở đây..cô bình tĩnh được một chút...nghe lời thím Vương ngồi xuống sofa..

- " Cô ăn chút điểm tâm..uống nước cam nhé...tôi ra ngoài làm việc đây "

- " Cám ơn thím.."

Thím Vương đi rồi Quan Chi Âm đưa mắt nhìn căn phòng, chỉ là phòng riêng mà quầy bar,mọi thứ điều đầy đủ...thật xa xỉ..Cô cũng từng là người của giới thượng lưu nhưng nhìn nơi đây thật sự được mở rộng tầm mắt...

Dù gì lúc ba giờ sáng cô cũng ít chút chao với Tiểu Du nên không cảm thấy đói..chỉ là cổ họng khô khốc một chút...

Quan Chi Âm khoáy nhẹ ly nước cam..uống một hớp để thông cổ...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu...mắt cô trở nên nặng trĩu..dù cố gắng thế nào..

cũng không chống cự lại được cơn buồn ngủ đang ập đến....

Hàng mi dài run nhẹ từ từ khép lại...

Cửa phòng mở ra..người đàn ông bên ngoài chỉ khoác chiếc áo ngủ bằng lụa màu đen..

thân hình cao lớn che cả ánh sáng, mắt liếc nhẹ ly nước cam, mới khom lưng bế thân thể nhỏ nhắn của Quan Chi Âm lên..chân dài tiến hướng phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường,...

Cẩn thận cởi giày giúp cô..bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ những sợi tóc lò xo trên khuôn mặt trắng mịn của cô gái...bàn tay lại dờn xuống..

cởi từng nút áo..chiếc áo sơ mi nhẹ nhàng được cởi ra...Cả thân người phía trên chỉ còn chiếc áo ngực màu trắng ôm trọn bầu ngực tròn đầy..lộ ra làn da trắng muốt không tỳ vết...

Bàn tay to lớn vuốt ve làn da tinh tế từ bờ vai mảnh khảnh dọc xuống cái bụng bằng phẳng...một đường cởi thắt lưng chẳng hề đắn đo kéo khóa quần...Chiếc quần jean chẳng mất sức đã được thoát ra khỏi người cô một cách dễ dàng, hiện ra từ thắt lưng là nơi thần bí được bao bọc bởi chiếc quần lót màu trắng, khiến người ta mơ mộng, ánh mắt người đàn ông ngày càng nóng bỏng đi xuống đôi chân thon dài trắng nuột nà..như có thể nhìn thấy cả tơ máu...

Giờ đây trên giường Quan Chi Âm chỉ còn bộ đồ lót ôm trọn thân thể mỹ miều..

Khuôn mặt khi ngủ không còn sự lạnh nhạt chỉ còn vẻ non nớt ngây thơ...xinh đẹp đến động lòng người....

Đôi mắt sắc bén hiện lên con ngươi màu nâu thâm trầm thần bí như dã thú dò xét lãnh thổ, càn gở cùng bàn tay vuốt ve thân hình như ngọc trước mắt..

Một lúc sau..người đàn ông đi đến chiếc tủ quần áo...lấy ra chiếc đầm ngủ bằng phi màu trắng..

Quay trở lại bên giường...cởi phăng chiếc áo lót,bầu ngực non mềm

như run rẩy khi tiếp xúc với khí lạnh bất chợt, bàn tay không kiềm lòng dặng mơn trớn tới lui...cảm xúc qua tuyệt vời chỉ muốn sờ mãi không thôi...Sau một lúc cũng chịu buông tha, giúp Quan Chi Âm mặc áo ngủ vào...

Kéo chăn qua người cô một cách cẩn thận..nhìn lại khuôn mặt say ngủ của cô gái..môi mỏng nhếch nhẹ...

- " Ngủ ngon "

P/s..Vote nhé các tình yêu..

À có đôi lời gửi đến các mem...

Thứ 1:..watt bên mình bị lỗi..thấy các bạn gửi tin nhắn rất nhiều..nhưng list vào là bị dội ra..Nên Các bạn cm trực tiếp vào truyện, mình sẽ trả lời hết nhé..

Thứ 2: Khi tin nhắn hiện lên mình đọc rất nhiều cm và nhưng lại trả lời không được....Hỏi mình có design bìa truyện không..

Đúng là bìa truyện của mình là mình tự design..Nhưng các bạn thông cảm, mình không có đủ thời gian làm thêm điều đó..Mình thấy trên watt có team làm design chuyên nghiệp..các bạn có thể liên hệ với họ nhé..

Còn mình chỉ chuyên sáng tác thôi nà...

Cám ơn cả nhà đã ủng hộ..cần lắm những lượt vote..để có tin thần viết tiếp...

Chương 11: Mất tích

Tại Tổng Công Ty Giải Trí E&M...Trong căn phòng quản lý..lúc này không khí vô cùng nặng nề...Tiểu Du cuối gằm mặt, hai tay nhỏ nhắn nắm vào nhau..những nhân viên khác sắc mặt cũng không dễ coi chút nào....

- " Tiểu Du chị hỏi em lần nữa...Chi Âm hiện giờ ở đâu...?"

Nhìn sắc mặt méo mó vì giận dữ của Ana...

Tiểu Du âm thầm nuốt nước bọt, trấn an tinh thần của mình..giọng nói lí nhí bất lực..

- " Chị Ana..em nói thật mà..lúc tối hôm qua, Chị Chi Âm bảo em về trước...Nên bây giờ em thật sự không biết chị ấy đang ở đâu..Chị tin em đi mà "

Tiểu Du cắn cắn môi..cô thật sự không nói dối, sự thật bây giờ cô cũng rất lo lắng cho Quan Chi Âm, từ lúc hai người chia tay nhau ở bệnh viện...Bây giờ đã là xế trưa của ngày hôm sau nhưng một chút tin tức của Quan Chi Âm cô cũng không biết...Cô chỉ là không thể khai thật với Ana về chuyện những người đã đưa Quan Chi Âm đi mà thôi..vì tối qua cô đã hứa với Quan Chi Âm...

Ana quan sát sắc mặt của Tiểu Du..

- " Được..vậy chị hỏi em..em trai Quan Chi Âm hiện giờ ở bệnh viện nào.."

Mắt đen mở to nhìn Ana..Tiểu Du không ngờ Ana lại hỏi đến chuyện này...Tiểu Du liền lắc đầu..

- " Em không biết..lúc gần 2 giờ sáng..vẫn không tìm được bệnh viện..Chị Chi Âm một mực bảo em về..Chị ấy nói sẽ đem Tiểu Ngạn sang thành phố khác..em khuyên thế nào chị ấy cũng không nghe..Chị Ana..bây giờ em cũng rất lo lắng cho chị Chi Âm..Nếu em biết gì sẽ nói cho chị biết ngay..Nhưng thật sự em không biết gì hết.."

Ừ thì chuyện này..cô cố tình nói sai sự thật..Tiểu Du ngẫm nghĩ, bây giờ Quan Thiên Ngạn là yếu điểm của Quan Chi Âm..Nên cần ít người biết tung tích của Quan Thiên Ngạn....thì Quan Chi Âm sẽ ít bị những mối nguy hiểm đe dọa hơn...

- " Chết tiệt...tai tiếng thì đang bủa vây..mà lại xảy ra chuyện " bùng show " không lý do này nữa, mọi thứ càng bế tắc hơn...Tại sao cả điện thoại lại không liên lạc được..Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra..."

Ana làm quản lý cho Quan Chi Âm gần hai năm..cô ta biết rõ Quan Chi Âm không phải hạng người vô trách nhiệm.. Nhưng lần này là như thế nào? Hiện giờ mọi tin tức ngày càng sôi sục chưa có dấu hiệu giảm nhiệt..

nếu để xảy ra bất trắc gì..Sự nghiệp Quan Chi Âm không thể cứu vãn được nữa..

- " Chị Ana..An tổng của Tập Đoàn Kim Mã muốn gặp chị "

- " An Phi sao?"

Nhìn người nhân viên gật đầu khẳng định..

Chân mày Ana cau lại..Tiểu Du cũng nheo mắt đăm chiêu...

Cánh cửa phòng mở ra..Ana đã thấy An Phi ngồi đợi trên sofa...bộ dáng tuấn tú nhã nhặn của An Phi vẫn như hằng ngày..chỉ là khuôn mặt có chút tiều tụy..

- " An tổng..anh tìm tôi có việc gì sao? "

Ana vui vẻ ngồi xuống...thuận tay rót ly trà cho An Phi...

- " Tôi muốn gặp Chi Âm.."

An Phi không vòng vò mà đi thẳng vào mục đích đến đây...

Ana cũng đoán được An Phi cất công đến đây mục tiêu là Quan Chi Âm....Nhưng cô cũng đang rối tin rối mù về tung tích Quan Chi Âm, thì lấy người đâu ra cho anh ta gặp...

- " An tổng làm anh thất vọng rồi...hiện giờ tôi không biết Chi Âm ở đâu "

Ánh mắt ôn nhu hằng ngày trở nên sắc bén...

- " Ana...cô là trợ lý của cô ấy....nhưng lại không biết hiện giờ cô ấy ở đâu...câu trả lời có vẻ hơi nực cười"

Anh ta khó khăn lắm mới ra được khỏi nhà, tìm đến nhà của Quan Chi Âm...đứng chờ cả buổi nhưng không thấy ai...Nên mới đến công ty tìm...

Ana thở dài bất lực...

- " An Tổng..những gì tôi nói là sự thật...hiện giờ hơn ai hết, tôi cũng sốt ruột muốn biết Chi Âm đang ở đâu..

An tổng anh cũng biết rồi đấy..mấy ngày nay những tin đồn thất thiệt bủa vây Chi Âm, các nhà đầu tư, các nhãn hàng quảng cáo điều đồng loạt hủy hợp đồng với em ấy..

Giờ còn sót lại một số lịch trình đang lên lịch sẵn vẫn phải thực hiện...Nhưng giờ tôi không thể liên lạc với em ấy được...tôi cũng lo lắng muốn chết đây"

Quan sát sắc mặt An Phi ngày càng khó coi..dĩ nhiên không phải vì nghi ngờ lời nói của cô ta..vậy chỉ có thể nghe tin Quan Chi Âm mất tích mới khiến sắc mặt anh ta biến sắc như thế...

- " Tìm mọi cách liên lạc chưa...Các người đã đến bệnh viện nơi em trai cô ấy chữa trị chưa?"

Nhìn sắc mặt của An Phi không giấu nổi lo lắng, chân mày Ana cau lại..sao đó tỏ vẻ khó hiểu...

- " An tổng..anh thật sự không biết gì sao..

Hôm qua bệnh viện nơi em trai của Chi Âm đang chữa trị, không muốn tiếp nhận chữa trị cho cậu ấy nữa..Chi Âm đi khắp thành phố nhưng không một bệnh viện nào cho cậu ấy chuyển viện...Nghe trợ lý của Chi Âm nói lại gần hai giờ sáng cô ấy và em trai vẫn còn chơi vui trong bệnh viện..Đến hôm nay thì không còn biết Chi Âm giờ ở đâu..."

- " Cô nói gì...những gì cô nói là thật sao?"

An Phi đứng bật dậy..tâm tình cũng trở nên rối loạn..tim thắt lại từng cơn...

- " Đúng vậy..lúc bệnh viện gọi đến..khi đó tôi cũng có mặt..."

Đôi mắt An Phi đục ngầu..không nói một tiếng đã xoay người rời đi...

Ana không ngăn cản chỉ nhìn theo bóng lưng anh ta...mệt mỏi day day trán...

Là người từng trải chỉ cần nhìn ánh mắt của An Phi, Ana biết anh ta có tình ý sâu đậm với Quan Chi Âm...Nếu bây giờ cô ta bắt lực trong việc tìm kiếm Quan Chi Âm vậy để An Phi giúp một tay sẽ tốt hơn...

Chương 12: Lựa chọn

Tại An Gia...

An Phi bước vào cửa đảo mắt đã thấy An Kiến Ngụ đang ngồi yên vị trên sofa..bàn bạc gì đó với Lục Dẫn tức trợ lý đắc lực của ông...

An Phi bước đến ngồi xuống đối diện, nhìn thẳng An Kiến Nghị..

- " Ba..chuyện của Tiểu Ngạn là do ba làm."

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định...

An Kiến Ngụ không trả lời An Phi..quay sang Lục Dẫn..

- " Được rồi..cậu đi trước..tôi sẽ gọi cho cậu sau"

- " Vâng.."

Lục Dẫn vừa rời đi...cũng không trả lời câu hỏi An Phi, bàn tay nhăn nheo lắc nhẹ ly trà...đôi mắt nheo lại nhìn từng gợn sóng lăn tăn...chậm rãi lên tiếng..

- " Con dám đi tìm Quan Chi Âm, Phi..con đang thử thách sự kiên nhẫn của ba hay sao? Hay Bạch Tố Tố đối với con không còn quan trọng.."

Ông luôn nắm được nhược điểm của người khác..Nghe đến cái tên Bạch Tố Tố, An Phi giống như bong bóng xì hơi...nổi tức giận, bắt nhẫn cố gắng kìm chế..giọng nhẹ tênh mang chút van nài..

" Ba..Sao ba lại làm thế..Tiểu Ngạn đã là người thực vật..mang sống như đèn treo trước gió..Con xin bà đừng làm khó hai chị em cô ấy nữa có được không?"

Ánh mắt nham hiểm nheo lại..mang vẻ tức giận...

" Mày im đi..Tất cả chuyện này là do mày và Bạch Tố Tố gây ra....Nếu không vì như thế, tao cũng đâu cần tìm cách đối phó với Quan Chi Âm...Nếu mày không muốn, Bạch Tố Tố biến mất trên đời này thì mày tốt nhất không được nhún mũi vô chuyện của tao.."

An Kiến Ngụy nói xong..đứng dậy rời đi

" Ba....."

An Phi bất lực..hai tay nắm chặt thành nắm đấm..Vớ Bạch Tố Tố, An Phi buông bỏ không được, anh nợ Bạch Tố Tố quá nhiều.., cô đã chịu quá nhiều thiệt thòi và tổn thương vì anh...

Còn với Quan Chi Âm là sự động lòng không lối thoát cũng mang nỗi ái ngại và hối hận sâu sắc...

Màn đêm buông nhẹ..ánh chiều tà hòa nhập với bóng tối lờ mờ..cảm giác vừa êm dịu lại thư thái.....

Chiếc rèm bay nhẹ trong gió, ánh đèn phía bên ngoài lúc sáng, lúc tối nhập nhèm lên thân thể người con gái đang ngủ say trên giường...Hàng mi dài run run nhưng có vẻ như đôi mắt nhắm nghiền vẫn chưa muốn thức giấc....cả khuôn mặt trắng mịn vùi hẳn vào chiếc gối...Dây áo ngủ hững hờ tuột dần về cánh tay mảnh khảnh

trắng mịn...

Qua một lúc lâu.. hàng mi đen dài như cánh quạt chóp nhẹ..đôi mắt đẹp mang chút mơ màng, lem nhem cơn buồn ngủ chưa tiêu hẳn nhẹ nhàng mở ra...một không gian ngập tràn ánh tối bao phủ căn phòng rộng lớn,

chỉ le lói ánh đèn ngủ màu vàng nhạt...

Quan Chi Âm cảm giác thân thể đang phiêu bồng..một cảm giác dễ chịu do giấc ngủ mang lại..

Có lẽ quá lâu rồi cô không có được giấc ngủ sâu như thế...Khi đầu óc tỉnh táo một chút...

Quan Chi Âm bắt đầu ý thức những chuyện xảy ra.. thân hình hốt hoảng ngồi bật dậy nhìn dáo dác..cô còn nghe rõ tiếng tim mình đập mạnh...

Một lần nữa xác định lại căn phòng nguy nga đầy trán lệ này..Quan Chi Âm bắt giác rùn người, đây không phải phòng ngủ của cô..nơi cô ở so với nơi đây nhỏ hơn rất nhiều...Đầu cúi thấp xuống vội vàng chiếc lạt chắn đang đắp trên người, đôi mắt đẹp mở lớn hốt hoảng...Đây không phải là quần áo của cô..trên người cô chỉ mặc đúng chiếc áo ngủ mỏng manh..cả áo lót cũng không có mặc..Quan Chi Âm cắn môi..cố gắng kiềm chế không cho nỗi sợ hãi đè ép lí trí...

" **Tách** "

Tất cả công tắc đèn trong căn phòng bất ngờ được bật lên..Cả căn phòng sáng rực, ánh sáng vô cùng chói mắt...

Quan Chi Âm nheo mắt vì chưa quen với ánh sáng..

" Em ngủ ngon chứ?"

" **Àm** "

Cả người Quan Chi Âm giật bắn lên..khi nghe tiếng nói trầm ấm mang chút thích thú của người đàn ông vang nhẹ trong căn phòng.....cô cố gắng lắm mới không hét toán lên..khuôn mặt tái mét, xoay người về nơi phát ra tiếng nói...

" Anh...anh..."

Đôi môi đỏ mọng run rẩy chẳng thốt thành tiếng..đôi tay bé nhỏ kéo chắn che chắn thân mình, thân thể bất giác lùi về phía sau...mắt mở to quan sát người đàn ông đang ngồi trên sofa nhìn cô...đôi môi mọng nhếch lên nhìn cô đầy bỡn cợt....

Một gương mặt anh tuấn lộ ra, từng đường nét như điêu khắc đủ để làm phụ nữ phải điêu đứng. Các đường nét hài hòa, khuôn mặt góc cạnh sắc nét, chân mày dày rậm cùng đôi mắt màu nâu sẫm mang chút thần bí, chiếc mũi cao vút cùng đôi môi mọng..Nhìn sơ qua cũng biết anh ta là con lai, một vẻ đẹp hòa hợp giữa Âu Á làm cho khuôn mặt người đàn ông vô cùng tà mị và thu hút...chỗ nào cũng đều lộ ra khí thế vương giả cao cao tại thượng, đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo lộ ra ánh thâm sâu khó lường nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của Quan Chi Âm.

Thân hình cao lớn phong độ khế tựa lưng vào ghế ngồi, chiếc áo sơ mi màu đen được cởi nhiều nút, kết hợp chiếc quần âu cùng màu, ôm trọn đôi chân thon dài, được cắt may vừa vặn hoàn toàn hiển lộ khí chất thành đạt của anh ta.

Bàn tay nhã nhặn lắc nhẹ chiếc ly, rượu đỏ trong chiếc ly thủy tinh

khẽ chao lên, dưới ánh đèn phát ra ánh sáng màu đỏ mê hoặc. Ánh mắt sắc bén của người đàn ông sớm đã rơi trên người cô, nhấn nại đợi chờ quan sát phản ứng của cô một cách hứng thú, tuy là hờ hững bất cần, nhưng vẫn có vẻ lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi.

Quan Chi Âm cảm thấy ánh mắt của người đó quá sắc lạnh, xuyên thẳng vào con tim của cô khiến cô không khỏi nổi gai ốc dọc sống lưng. Cả người tỏa ra hơi thở vô cùng nguy hiểm khiến người ta khó có thể kháng cự..Giống như một con báo đen nhìn chăm chăm vào con mồi sắp rơi vào trong tay, đang ngấm ngấm xem sẽ dùng cách nào để cắn xé cô... Đôi mắt sâu thẳm kia toát lên vẻ tà mị, mê hoặc lòng người, phảng phất có một ma lực khiến người khác nhìn vào, cả linh hồn như bị hút cạn....

Quan Chi Âm không khống chế được nỗi sợ hãi, cô cắn môi.. bất lực run rẩy vì sự xuất hiện của người đàn ông lạ mặt, quan trọng trong căn phòng chỉ có hai người... Tại sao dưới tình thế bức bách và nguy hiểm này cô có thể nằm trên chiếc giường lạ lẫm mà ngủ đến quên cả thời gian lẫn không gian một cách vô ý thức như thế...

Chương 13: Em không nên sợ tôi

Âu Trác Vỹ hờ hững..rất điềm nhiên không gì nóng vội..chậm rãi nhấp một chút rượu...

nhẹ giọng lên tiếng..

- " Em đang sợ tôi sao?"

Sự im lặng không trả lời đã tố giác tâm trạng của cô lúc này...nhìn ánh mắt người này Quan Chi Âm cảm giác một chút quen thuộc nhưng lại chẳng có chút kí ức gì...

Hai tay đan chặt vào nhau..đôi môi có chút khô khốc..

- " Tôi...Anh là...?"

Cô muốn biết anh là ai nhưng dù cố gắng mãi cũng chẳng thốt thành một câu trọn vẹn...không biết từ bao giờ cô lại trở nên yếu hèn thế này...

Mắt thấy thái độ của cô..môi mỏng người đàn ông ngày càng đậm..

- " Tôi cũng không ăn thịt em..em không cần phải sợ tôi đến vậy..."

Quan Chi Âm nghe anh nói thế mang chút trêu đùa..cô cắn môi nhìn anh..hít thở sâu lấy lại bình tĩnh còn sót lại...

- " Tôi....tôi... muốn biết anh là ai? "

- " Tôi là Âu Trác Vỹ..."

- " Âu Trác Vỹ " ?

Quan Chi Âm vô thức lập lại... Dĩ nhiên cô đã từng nghe nhắc đến tên này... Âu Trác Vỹ vị chủ tịch trẻ tuổi nhất của giới kinh doanh là người đứng đầu Tập Đoàn Âu Thị...

Âu Trác Vỹ nhưn mày gật đầu...

- " Em biết tôi?"

Quan Chi Âm lại vô thức lắc đầu, chỉ nhỏ giọng..

- " Tôi đã từng nghe qua..tôi..."

Cô rất muốn nói, muốn hỏi rất nhiều nhưng suy nghĩ mãi chẳng biết nói gì...

- " Em không nên sợ tôi...vì....."

Quan Chi Âm ngẩng khuôn mặt xinh đẹp chờ nghe anh nói...

- " Vì..tôi sẽ không làm hại em "

Tim Quan Chi Âm cảm giác đập rất nhanh...

Cô không vì giấc ngủ sâu mà trở nên mụ mị quên mất người đàn ông đối diện đã giúp đỡ cô hai lần...nhưng sự nguy hiểm toát ra từ người anh lại khiến cô không thể không phòng bị...

- " Tôi biết anh đã giúp đỡ tôi...Thật sự cảm ơn anh....Anh có thể nói

một chút điều kiện của mình được không..?"

Cô vẫn còn nhớ rõ lý do cô xuất hiện ở đây...

Âu Trác Vỹ nghiêng đầu nhìn cô...ánh mắt tà mị như có gì đó nghiền ngẫm về cô..làm cả người Quan Chi Âm bức bối vô cùng...

-" Em rất thẳng thắn..."

Điều kiện của tôi sao?..Tôi vốn là thương nhân...nên có chút tham lam..Em nghe thử xem có nằm ngoài suy nghĩ của mình hay không?
"

Môi hồng mím lại lặng lặng không lên tiếng như chờ đợi từ anh...

Âu Trác Vỹ cũng chăm chú nhìn cô...

-"Tôi cần em đáp ứng cho tôi hai điều kiện..."

Thứ nhất tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi"

Đây là điều Quan Chi Âm đã từng suy đoán..không nằm ngoài dự liệu của cô...

Cả người cô có gì ngoài chút nhan sắc...

.nhưng khi nghe chính miệng anh nói đầu óc cô có chút choáng váng..vẫn cố gắng trấn tĩnh để nghe tiếp điều kiện thứ hai...

Âu Trác Vỹ hơi bất ngờ về thái độ của cô..anh nhưn mày đợi ý kiến của cô..chỉ thấy đầu cô cúi thấp...một lúc lâu mới ngẩng mặt nhìn anh...

- " Thời gian là bao lâu? "

Vẻ mặt Âu Trác Vỹ ngày càng thích thú môi mông nhếch nhẹ...

- " Không thời hạn... Cũng có thể đến khi tôi cảm thấy hết hứng thú với em " "

Từng câu từng chữ như xoáy vào lòng ngực Quan Chi Âm... một cảm giác chua chát lan tỏa... Quan Chi Âm hít thở sâu.. nếu đã bắt chấp tất cả vậy phải tập làm quen với những tủi nhục sắp tới...

Hàng chân mày đậm chau lại.. đôi mắt thâm thúy liếc nhẹ bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt chiếc chăn cho thấy cô đang áp chế cảm xúc của mình...

- " Điều kiện thứ hai là gì? " "

Cố gắng che giấu tâm tình không tốt.. khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra bướng bỉnh hướng mắt về Âu Trác Vỹ...

- " Điều kiện thứ hai..tôi muốn 32% cổ phần của em.... " "

- " Không được " "

Chưa đợi Âu Trác Vỹ nói hết câu Quan Chi Âm đã lên tiếng cắt ngang...Biết mình hơi nóng vội, nhìn chân mày hơi nhíu lại không vui của anh.Quan Chi Âm hắng giọng..hàng mi dài run nhẹ...cô nhìn vào mắt anh..

- " Tôi không biết vì sao anh muốn lấy 32% cổ phần đấy..Nhưng tôi không muốn ai chạm vào nó...Mong anh hiểu " "

Âu Trác Vỹ cũng rất kiên nhẫn nghe cô nói hết..nhìn ánh mắt tuy

mang chút sợ hãi của cô nhưng lại đậm nét ngang bướng..Âu Trác Vỹ từ lần đầu biết Quan Chi Âm..Anh chưa bao giờ cho rằng Quan Chi Âm là một cô gái nhu nhược..cô có sự bản lĩnh hơn anh nghĩ rất nhiều...

- " Em đừng nóng vội...Tôi không nói rằng muốn em trao nhượng lại vĩnh viễn..Chỉ nửa năm..Đúng nửa năm tôi sẽ hoàn trả lại cho em, bao gồm cả lời lẩn lẩn...Chúng ta sẽ làm hợp đồng, để đảm bảo quyền lợi của em...."

Đôi mắt to đẹp của Quan Chi Âm mở lớn hết mức nhìn chăm chăm Âu Trác Vỹ, miệng nhỏ hé mở vì lời anh nói cũng chẳng khép lại được...

Ngược lại Âu Trác Vỹ không tỏ vẻ mất kiên nhẫn..với cô anh luôn sẵn sàng thời gian chờ đợi...Một lúc sau, Quan Chi Âm mới lên tiếng...

- " Có thể cho tôi biết lí do được không?"

Âu Trác Vỹ trầm ngâm một chút..khuôn mặt trở nên nghiêm túc mang chút sắc lạnh...

- " Không có lí do..Với lại tôi nghĩ em không có sự lựa chọn..đây là sự trao đổi giữa em và tôi...Suy nghĩ một chút, đó là hỏi ý kiến em...Nhưng với tôi đó là điều kiện của tôi muốn em phải thực hiện "

Lời nói lạnh nhạt của Âu Trác Vỹ như gáo nước lạnh trấn tĩnh Quan Chi Âm..

Đúng vậy..nếu giờ cô từ chối đồng nghĩa với việc cô ra tay chấm dứt mạng sống của em trai mình...

Quan Chi Âm đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện..Anh vừa mới

ngọt ngào nhẹ nhàng với cô nhưng chỉ một cái chớp mắt đã là sự lạnh nhạt trấn chĩnh thân phận của cô lúc này...Một người lòng dạ quá thâm sâu...đối với An Kiến Ngụ còn nguy hiểm gấp bội...

" Tôi biết...biết rằng bây giờ mình không còn được lựa chọn..Nhưng..tính mạng của em trai hay số cổ phần đó....điều quan trọng đối với tôi"

Chương 14: Thỏa thuận

Đôi mắt to tròn mang chút bất lực, yếu đuối khiến người đối diện thương cảm...

Một người lạnh lùng, giải quyết công việc luôn nhanh gọn và tuyệt tình nhất...nhưng vì đôi mắt bất lực của cô lại trở nên không nổi...bên môi khẽ thở dài nhẹ..trầm giọng nhấn nạt....

-" Đối với tôi 32% cổ phần đấy..em nghĩ có là gì so với Âu Thị...Nên em không cần lo lắng mất trắng số cổ phần đó..."

Tôi hứa với em sau nửa năm tôi sẽ trả lại cho em..Không những thế... theo tôi được biết, hàng tháng số lãi em nhận về chỉ là những con số lẻ....Nếu em trao nhượng lại quyền sở hữu số cổ phần đấy cho tôi..Mỗi tháng tôi sẽ giúp em hưởng đủ số lãi không thiếu một xu..."

Lời nói của Âu Trác Vỹ làm đầu óc Quan Chi Âm ngày càng choáng váng...So với Âu Thị 32% cổ phần của cô chỉ như hạt cát trong sa mạc...

Đã vậy anh ta muốn cô chuyển nhượng cổ phần nhưng lợi nhuận lại thuộc về cô...

Quan trọng là chỉ trong nửa năm lại hoàn trả lại cho cô...

Vậy cuối cùng ý đồ của người này là sao...?

Nếu nói e ngại mất số cổ phần thì cô không lo sợ...Cô chỉ hoang

mang về ý tứ thâm sâu của người đàn ông này...

Quan Chi Âm thật sự bị Âu Trác Vỹ làm cho mù mịt đầu óc, chỉ biết đưa mắt nhìn anh...

Bàn tay anh nhàn nhạt nhịp trên đùi..Âu Trác Vỹ thản nhiên nói tiếp...

-" Tôi sẽ nói một lần cho em hiểu...Nếu em đồng ý với những điều kiện tôi đưa ra...

Tôi hứa chắc chắn sẽ bảo đảm việc chăm sóc và chữa trị cho em trai em tốt nhất...

Còn về em..nếu không làm sự nghiệp em đang gặp rất nhiều vấn đề rối ren..em không cần lo lắng tôi sẽ cho người giải quyết...

Còn nữa trong thời gian sắp tới, sự nghiệp của em..muốn phát triển như thế nào chỉ cần nói với tôi..Tôi giúp em phát triển như ý em muốn...."

Tiếng nói Âu Trác Vỹ điều điều, những chuyện với cô khó như hái sao trên trời nhưng khi qua miệng của anh ta như đang kể chuyện phiếm, mọi thứ đều dễ dàng...

Nhưng cô biết anh ta thừa sức làm được, chẳng những giúp cô trong sự nghiệp mà cả bảo vệ cô chống chọi với An Kiến Ngụ cũng không khó...

Quan Chi Âm buột miệng nói ra theo suy nghĩ...

-" Nếu nghe qua từ những gì anh nói..làm tình nhân của Châu Tịch Âu thật khiến người khác phải mơ ước "

Âu Trác Vỹ cười nhẹ...đặt ly rượu xuống bàn...Thân hình to lớn đứng dậy từng bước tiến về phía giường....

Tim Quan Chi Âm đập thành thịch...nhưng vẫn bướng bỉnh không né tránh...đến khi cảm nhận hơi thở đàn ông phả trên mặt mình...Âu Trác Vỹ ngồi xuống..cánh tay chống trên đầu giường giam Quan Chi Âm lại..bàn tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của cô...môi mỏng khẽch nhẹ...

Muốn mờ ám bao nhiêu có bấy nhiêu...

Lúc này Quan Chi Âm mới thật sự nhìn rõ người đàn ông này...thật sự mà nói, anh ta quá đẹp..da mặt láng mịn..từng đường nét như tạc tượng...

-" Còn xem đối tượng là ai nữa...Dĩ nhiên tôi cũng có chút yêu cầu nho nhỏ giữa thỏa thuận của chúng ta...Em có muốn nghe không?

Quan Chi Âm gật đầu...như bị bùa chú cô say sưa nhìn vào khuôn mặt tà mị đấy...

Âu Trác Vỹ rất vừa lòng với thái độ của cô.. cảm giác như lụa với bàn tay khiến anh thích thú...bàn tay không ngừng mơn trớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan Chi Âm..giọng nói trầm ấm vang lên...

-"Công việc của em là người mẫu chuyên nghiệp...Khi catwalk tuyệt đối không được mặc bikini...không được chụp tạp chí đàn ông hay tình tứ với người mẫu nam..nói tóm lại đồ thiếu vải không được nhận show...Tôi cũng biết em sắp sửa đóng phim..

Tôi không thích người đàn bà của tôi ôm ấp, hay diễn cảnh hôn tình tứ với một người khác giới nào..Nếu ôm nhẹ nhàng, hôn phớt má thì được, tuyệt đối không hôn môi.....

Nếu không, em chỉ cần chuyên tâm làm người mẫu và phát ngôn quảng cáo...Không cần đóng phim chi cho vất vả...Vì làm người phụ nữ của Âu Trác Vỹ tôi..em cũng sẽ không thiếu thốn nên không cần làm quá nhiều việc....Còn nữa đã là người phụ nữ của tôi..em không cần đi những buổi tiệc xã giao trừ khi có tôi...Em thấy thế nào Chi Âm "

Quan Chi Âm miệng hé mở chẳng nói nên lời...đôi mắt trong veo nhìn chăm chú Âu Trác Vỹ...mang chút khó hiểu lẫn bất ngờ...

Yêu cầu như thế mà gọi là một chút nhỏ thôi sao...Những chuyện cần thiết nên hay không nên làm điều bị anh ta nêu ra, cấm túc mọi thứ...Nhưng tiếng " Chi Âm " bắt nguồn từ miệng của anh như bùa chú...bất giác hai má Quan Chi Âm ửng hồng..lúc này cô mới phát hiện hai người quá gần gũi...Quan Chi Âm nhẹ lui người phía sau...đầu cũng ngửa ra một chút giữ khoảng cách với anh...mấy giây điềm tĩnh lại..cô nhìn anh giọng nói mang chút gian nan..không biết phải làm sao...

- " Tôi..sợ mình chưa phát triển sự nghiệp..

đã bị các nhà sản xuất, đạo diễn.. tẩy chay mất...vì những điều anh nêu điều là những công việc cơ bản "

Thật ra với cô nghề người mẫu không phải ước mơ hay là là nghề cô muốn gắng bó...Chỉ vì hai năm trước khi gia thế rơi vào đường cùng..Ana hướng cô theo nghề người mẫu xem như một cái duyên và dễ kiếm tiền...

Còn với nghề diễn viên chỉ là nghề phụ để phát triển sự nghiệp...Nên với những yêu cầu vô lý của Âu Trác Vỹ với cô không gì quá đáng..Nhưng với người trong nghề mà nghe những yêu cầu này của

anh chỉ có là kêu " trời " mà thôi....Nhưng với người đàn ông mang hơi thể nguy hiểm này cô nào dám nói ra...chỉ biết đẩy vấn đề sang cho người khác là tốt nhất..

Âu Trác Vỹ cười nhẹ...

- " Em không cần lo...em chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tôi...những chuyện khác tôi sẽ sắp xếp..."

Cả cơ thể Quan Chi Âm bất ngờ run lên.mắt thấy Âu Trác Vỹ nắm loạn tóc của cô đặt lên môi hôn nhẹ...Thật sự hành động của anh ta quá gợi tình...làm dây thần kinh của Quan Chi Âm không ngừng kéo căng....cô không dám nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm đó nửa..chỉ biết cúi gầm mặt nhìn vào hư không....

Sự mạnh mẽ che giấu cảm xúc hai năm qua khi gặp người đàn ông này điều bị đánh cho tiêu tàn..Giống như quay lại cô gái nhỏ tuổi đôi mươi luôn e thẹn và đỏ mặt chẳng biết làm sao cho phải...Cảm giác yếu đuối..cần sự che chở như cô gái nhỏ hai năm qua cô đã khai tử hoàn toàn..dù là sánh bước bên An Phi cô cũng chưa bao giờ biểu hiện ra...Nhưng đối diện với người đàn ông cường thế này chưa đầy một tiếng, anh làm mọi thứ của cô cố công gầy dựng hoàn toàn sụp đổ....

Âu Trác Vỹ mắt thấy cô cúi đầu im lặng...

anh nâng cằm cô lên..không cho cô né tránh, khiến khuôn mặt cô đối diện với anh...

- " Tôi xem sự im lặng của em là đồng ý nhé "

Chương 15: Hôn

" Tôi xem sự im lặng của em là đồng ý nhé "

Còn thế nữa chứ...cô đang gặp phải loại người nào đây...??

Chuyên chế..bá đạo...độc tài...cường thế?

Giọng Quan Chi Âm ỉu xìu..

" Tôi còn lựa chọn nào khác sao? "

Âu Trác Vỹ cúi mặt dí sát vào mặt cô..làm cả hô hấp của cô ngưng trọng..tim đập thình thịch....

" Không...Em vốn là của tôi "

Quan Chi Âm cau mày không hiểu lắm về câu nói của Âu Trác Vỹ...đã thấy môi bất chợt ấm ấm...khuôn mặt Âu Trác Vỹ phóng to trước mắt cô..chỉ còn thấy đôi mắt nâu mang ý cười....

Cô bị hôn...lần đầu tiên cô biết nụ hôn là như thế nào?...

Âu Trác Vỹ một tay ôm mặt...một tay đè gáy Quan Chi Âm..nụ hôn từ nhẹ nhàng..chuyển sang mạnh mẽ....môi anh từng chút mút mát cánh môi vì hốt hoảng mà hé mở...chẳng chậm một giây...Âu Trác Vỹ đưa lưỡi vào tào bạo mút chặt lưỡi hồng...

Quan Chi Âm bừng tỉnh...bàn tay nhỏ nhắn bất ngờ đẩy vai anh...miệng cũng ú ớ...lưỡi nhỏ không ngừng trốn tránh...nhưng mãi

vẫn không thoát được..Từ mãnh liệt chuyển sang nhẹ nhàng.... Sau sự đụng chạm mềm mại, thưởng thức mùi hương từ rượu, đầu óc Quan Chi Âm bắt đầu hỗn loạn, cô cảm giác như say. Để nụ hôn sâu hơn Âu Trác Vỹ một tay nâng mặt một tay ôm chặt người cô. Đầu lưỡi của anh tiến sâu vào, khơi gợi khát vọng bản năng ở nơi sâu thẳm nhất của linh hồn, quán quýt triền miên không thể nào ngừng lại.Cả người Quan Chi Âm mềm nhũng, như bị rút tất cả sinh khí, tay chân muốn chống cự cũng trở nên bất lực...nhu thuận dựa vào người anh...hơi thở đàn ông tràn ngập trong mũi cô...một cảm giác lạ lẫm khiến Quan Chi Âm choáng váng...

Biết rằng những chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ đến..nhưng vì nó đến quá nhanh cô vẫn chưa chấp nhận được...

Có lẽ bản tính trời sinh của Âu Trác Vỹ là cường thế và mạnh mẽ nên anh không chấp nhận việc bị cô từ chối..

Đây mới là nụ hôn đầu tiên của cô, nụ hôn này khắc sâu vào ký ức, cả đời khó phai..

Qua một lúc lâu...lúc này hai người đã ngã trên giường..không biết từ lúc nào..chiếc chăn đã bị ném ra xa...cả thân người Âu Trác Vỹ đè ép Quan Chi Âm dưới thân..

Hai người khít khao không một kẽ hở...

Nhìn người con gái nhắm tịt mắt...khuôn mặt ửng hồng..đôi môi sưng đỏ bóng loáng...

mái tóc đen bồng bênh xõa trên nệm...dây áo lỏng lẻo tuột xuống cánh tay mảnh khảnh...

Giờ phút này cô xinh đẹp làm sao, nhìn sự yếu đuối nhu thuận, làm

trái tim ai đó trở nên mềm mại.....

Âu Trác Vỹ miết nhẹ làn môi đỏ của cô..khàn giọng lên tiếng...

-" Mở mắt ra..."

Quan Chi Âm cắn nhẹ môi..đôi mắt phủ đầy sương nhìn gương mặt tà mị trong gang tấc...

-" Em phải tập quen dần biết không?..Từ nay Quan Chi Âm là người phụ nữ của Âu Trác Vỹ..không một ai có quyền xâm phạm "

Nghe lời tuyên bố từ anh..Quan Chi Âm vẫn ngơ ngác nằm đó nhìn anh chẳng thốt nên lời..Thế là cô đã bán mình cho một người như thế nào?...

Chẳng biết phía trước là vực sâu hay thiên đường..Nhưng nếu đã chấp nhận đối mặt cô sẽ không trốn tránh...

Khi môi bị mổ nhẹ một cái...Quan Chi Âm lại phát hiện mình bị hôn..nhìn thấy nụ cười trêu đùa của anh..thật đẹp..cô không nghĩ một người con trai khi cười lộ lại đẹp đến vậy...

Âu Trác Vỹ ngồi dậy kéo cô theo...búng nhẹ trán cô đầy yêu chiều...

-" Em sao thế...bị hôn đến ngốc luôn à..Bây giờ em đi tắm..Tôi xử lý chút công việc..."

Chút nữa sẽ đưa hồ sơ cho em kí..rồi ăn tối..được không?"

Quan Chi Âm lấy tay xoa trán..nhẹ gật đầu...giờ bảo cô mở miệng để nói,thật sự cô không biết nói gì..im lặng là thượng sách...

" Lại đây..."

Âu Trác Vỹ nắm tay cô xuống giường dắt tay cô đi về hướng tủ...Quan Chi Âm nhìn bàn tay anh nắm lấy tay mình..thật tự nhiên vô cùng ấm áp...

Âu Trác Vỹ mở cửa tủ..Trong tủ, rất nhiều quần áo nam nữ...anh lấy một chiếc đầm trắng phong cách nhẹ nhàng mặc ở nhà...

ướm vào người Quan Chi Âm rồi kéo cô lại trước kính...

" Rất hợp với em "

Anh nghiêng mặt hôn lên má cô...Quan Chi Âm nhìn vào kính...trước kính là một nữ một nam, người nam tuấn tú thân người to cao ôm lấy người con gái xinh đẹp mỏng manh phía trước..Vô cùng hòa hợp và xứng đôi....

Muốn làm người mẫu chiều cao phải trên một mét bảy.Chiều cao chính xác của cô là một mét bảy mươi hai, dĩ nhiên so với nữ giới cô được gọi là cao gầy,..nhưng khi đứng với anh..cô chỉ đứng đến cổ anh...Cho thấy người đàn ông nay vóc dáng cao lớn ra sao...

" Em vào tắm đi..."

Âu Trác Vỹ không hề chán nản với thái độ im hơi lặng tiếng của Quan Chi Âm..vì anh thấy được trong mắt cô được sự biến hóa rõ rệt..Anh sẽ từ từ cho cô quen thuộc với anh..từ cử chỉ..hành động hơi thờ..mọi thứ thuộc về anh...

Quan Chi Âm lấy chiếc váy từ tay anh..ngại ngừng cuối đầu..bước vào phòng tắm..

Nhanh chóng đóng lại cửa phòng..cả người như không còn sức dựa vào cánh cửa, hít lấy không khí..Bây giờ tim cô mới bắt đầu đập lại yên ổn...bàn tay vô thức sờ lên môi hồng, như cảm nhận hương vị còn đọng lại trên đó..

Chương 16: Chuyển nhượng

Khi Quan Chi Âm bước ra khỏi cửa phòng tắm cũng là chuyện của nửa tiếng sau...

Đã không còn hình bóng của Âu Trác Vỹ ở đây nữa...Quan Chi Âm đưa mắt nhìn lên bàn trang điểm có rất nhiều mỹ phẩm chăm sóc da của nữ, đến từ các thương hiệu nổi tiếng khác nhau...

Ánh mắt một lần nữa lại rơi đến chiếc tủ...Bàn chân thả nhẹ bước đến..mở toan cánh tủ làm bằng thủy tinh...

Vừa rồi có mặt Âu Trác Vỹ nên cô không có tâm trạng quan sát...Giờ mới tỉ mỉ thấy rõ từng thứ một...Tủ chứa đồ này vô cùng to..được thiết kế đa năng thông hẫ vào tường...phía trên là nơi chứa quần áo vô cùng rộng lớn..còn có nơi để caravat và nịch lưng gấp nếp..đặt biệt có thiết kế xây dựng hai kệ cao tầng màu trắng, để trưng bày các đôi giày đủ màu sắc và túi xách từ các nhãn hàng có tiếng trên thế giới..như trong một cửa hàng thời trang thu nhỏ....

Ánh mắt Quan Chi Âm ngày càng trở nên mơ hồ...

Đồ nam không cần nói cũng biết là của Âu Trác Vỹ...Toàn bộ còn lại..ngoài quần áo, túi xách giày dép nữ...là anh chuẩn bị cho cô hay sao?..

Nhìn những bộ quần áo...túi xách hàng hiệu cả tem còn chưa bóc giá...thật sự làm người ta choáng váng...Dù cô là ngôi sao..nhưng nhưng loại đặc tiền này cô cũng chỉ dám ngắm qua tạp chí cũng không dám mơ ước một ngày mình sẽ sở hữu...Phải nói quá hoang

phí..

Nói thì thế nhưng trong giới giải trí, các người nổi tiếng vẫn đua hàng hiệu để chứng tỏ đẳng cấp của mình..hôm nay cô đã hiểu sao họ lại thích sống xa xỉ như vậy, vì họ có đại gia chống lưng...

Bây giờ cô cũng giống họ rồi...nhưng sao chẳng thấy vui vẻ hay phấn khích mà trong lòng cảm giác chua chát vô cùng...

Hai năm qua dù đắng cay khổ cực cách mấy..

cô vẫn cố gắng giữ mình trong sạch...

Cô muốn dù là ở tuổi vàng ba mẹ vẫn từ hào về cô...Cô không muốn nhà họ " Quan " phải gánh chịu ô huế nào...

Nhưng bây giờ thì sao? Tất cả điều bị hủy hoại trong tay cô..chỉ còn lại một chút lòng tự tôn kiêu hãnh của bản thân cô cũng hủy đi...

Nói hoa mỹ một chút là " tình nhân " chứ thật ra là được đàn ông bao nuôi...và làm vui lòng... thỏa mãn nhu cầu cho họ mà thôi...

-"Cô Chi Âm..Xin lỗi... tôi gõ cửa nhưng không thấy cô trả lời....Cậu chủ đang đợi cô dưới sảnh "

Tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của cô, xoay người đã thấy Thím Vương đứng trước cửa phòng nhìn cô mỉm cười....

-" Không sao đâu..Vâng..tôi xuống ngay..."

Quan Chi Âm thờ dãi nghe phải sắp gặp mặt người đàn ông đấy...tim cô bất giác nhảy thành thịch....

Từ trên cầu thang bước xuống..Quan Chi Âm đã thấy Âu Trác Vỹ ngồi cùng hai người đàn ông khác...Một người là Trình Kha..người còn lại cô không biết mặt..

Nghe tiếng bước chân ba người cùng ngẩng mặt nhìn lên.. bước chân chững lại khuôn mặt Quan Chi Âm không được tự nhiên cho lắm..

Nghề của cô thường xuyên xuất hiện nơi đông người...nhưng vấn đề bây giờ cô lại từ phòng ngủ của Âu Trác Vỹ đi xuống...Một cảm giác không thoải mái trĩu nặng trong lòng..cô thật sự không quen với thân phận hiện nay của mình...

" Lại đây "

Âu Trác Vỹ lưng dựa vào ghế..mắt thấy cô chùng chờ..anh giờ tay về phía cô...

Trên môi thản nhiên mang ý cười..ngắm nhìn Quan Chi Âm không rời...

Cô mặc chiếc đầm màu trắng ngắn ngang gối..khoe đôi chân dài trắng muốt..mái tóc buộc nhẹ hờ hững phía sau..càng lộ rõ khuôn mặt xinh đẹp...

Khuôn mặt không hề trang điểm càng khiến cô thêm phần non nớt mang chút ngây thơ đúng với lứa tuổi của chính mình....đôi mày liễu đen chau nhẹ mang chút buồn bình nhìn về phía Âu Trác Vỹ..trong đáy mắt là sự không cam chịu nhưng vẫn ngoan ngoan đi về phía anh...

Âu Trác Vỹ nhếch môi, kéo nhẹ cô vào lòng...mọi cảm xúc của cô chỉ cần nhìn sơ anh điều thấy rõ dù cô cố che giấu...

Mặc kệ hai người có mặt..anh điềm nhiên hôn lên má Quan Chi Âm..hít nhẹ hương thơm thoang thoảng từ người cô...

Quan Chi âm xấu hổ đầu cúi nhẹ chẳng dám nhìn ai..bị anh ôm chặt chỉ biết ngồi chịu trận không dám chống cự vì đó không phải là việc làm khôn ngoan của một nhân tình..

-" Chi Âm..đây là Trình Kha...Tổng giám đốc Âu Thị em đã biết rồi đúng không..

Còn người này là Sơ Chính...luật sư của Âu Thị cũng như luật sư riêng của anh..."

Theo lễ phép cô gật đầu chào hai người đàn ông phía đối diện....Nhưng nhìn cử chỉ của họ vô cùng thoải mái như không thấy việc Âu Trác Vỹ vừa làm với cô..khiến tâm tình Quan Chi Âm cũng nhẹ nhàng hơn...

-" Cô Chi Âm..đây là hợp đồng chuyển nhượng 32% cổ phần..mời cô xem qua..và kí vào "

Sơ Chính rất nhanh bắt vào công việc..nhìn sắp giấy tờ giày cộm..

Quan Chi Âm..cầm lên đọc lần lượt từng nội dung...Khi đọc đến trang thứ ba cô ngưng không đọc nữa...Chỉ cần đọc sơ qua... giống như những gì Âu Trác Vỹ đã nói..

Nhưng không hiểu sao cô lại thấy tin tưởng ở anh..lại cho rằng anh sẽ không lừa gạt cô...

Chương 17: Nhiệm vụ của một tình nhân

Quan Chi Âm cũng không muốn sự rề rà của mình làm mất thời gian những người còn lại nhưng thật sự cô không thể tập trung đọc hết nội dung của bản hợp đồng...

Vì bàn tay người đàn ông bên cạnh không ngừng quấy phá vuốt ve ngay eo cô...Lúc này hai người ngồi rất sát nhau, cô chăm chú xem hợp đồng, còn anh lại chăm chú nhìn cô..từng hơi thở nóng hổi phả lên mặt, làm làn da vốn mỏng manh trở nên nóng ran...

Quan Chi Âm làm sao có tâm trạng nhìn rõ từng chữ..chỉ sao một đêm thức dậy cô thật sự chưa quen với những cảm giác mập mờ và sự đụng chạm ái muội của một người đàn ông lạ lẫm bỗng dưng xuất hiện trong cuộc đời của cô một cách quá bất ngờ như thế..

Đã vậy lúc này lại có hai người cũng đang chăm chú đợi chờ cô..

Quan Chi Âm chỉ còn cách lấy viết kí tên nhanh chóng.... kết thúc sự gượng gạo chịu đựng của mình càng nhanh càng tốt...

Ánh mắt Âu Trác Vỹ lóe sáng...môi mỏng hiện lên nụ cười nhẹ...khi thấy cô đặt bút kí từng trang...

" Xong rồi...Cám ơn cô "

Sơ Chính nhìn lại bản hợp đồng lần nữa rồi nhanh chóng cất vào cặp da của mình...

- "Không còn việc gì nữa..hai người về nghỉ đi..."

Trình Kha cùng Sơ Chính gật đầu..nói vài câu tạm biệt rồi rời đi...

Âu Trác Vỹ mắt nhìn sang cô gái nhỏ, đầu cúi nhẹ...im lặng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh..không biết đang suy nghĩ điều gì...

Âu Trác Vỹ nghiêng người, hôn lên gáy tai xinh xắn làm cả người Quan Chi Âm run lên..cô xoay đầu nhìn anh...ánh mắt mang vẻ cảnh giác rõ ràng..đôi môi đỏ hé mở..nhưng chẳng thốt lời nào...

Rất rõ thái độ phòng bị của Quan Chi Âm, Âu Trác Vỹ điềm nhiên như không thấy...anh mân mê bàn tay nõn nà của cô.....

- " Em đang suy nghĩ cái gì?"

Quan Chi Âm mắt chớp nhẹ...cô muốn né tránh bàn tay, hơi thở không ngừng quấy phá tâm tình của cô nhưng ngặt nổi..Âu Trác Vỹ quá bá đạo...vẫn thấy cô cố ý tránh né..chân mày anh nhíu nhẹ...

- " Đây không phải là thái độ em nên có.."

Nghe câu nhắc nhở của anh..Quan Chi Âm biết anh đang không vui....bên môi thờ dài...cô tại sao lại quên đi sự ương ngạnh và nguy hiểm tiềm tàng của người đàn ông này chứ..

- " Tôi...chỉ là chưa quen lắm..."

- " Anh còn nghĩ..em đang nhớ nhung chồng sắp cưới của mình..nên mới có thái độ này..."

Chồng sắp cưới...Anh muốn nhắc đến An Phi sao?

Khuôn mặt Âu Trác Vỹ trở nên âm trầm...

Quan Chi Âm nhanh chóng lắc đầu...

- " Không phải vậy....tôi với anh ta không còn quan hệ gì với nhau...chỉ vì..."

- " Vì sao?"

Anh không cho cô trốn tránh...bàn tay nâng cằm cô lên...

Quan Chi Âm cắn cắn môi..nhưng cô không nói rõ lí do..chỉ là lời nói thỏa hiệp...

- " Tôi sẽ cố gắng thích nghi..."

Chân mày Âu Trác Vỹ nhíu chặt...anh không thích câu trả lời của cô..nhưng thôi, anh cũng không vội... cho cô thêm thời gian thích ứng vậy...

- " Vào ăn tối thôi..."

Rất tự nhiên nắm tay dắt cô vào phòng ăn...

Nhìn bàn ăn đầy thức ăn..Quan Chi Âm mới viết mình đói thế nào...lúc nhìn đồng hồ bây giờ là hơn tám giờ tối...Cô biết mình đã ngủ cả ngày hôm nay..

Cô không nghĩ mình có thể ngủ sâu và lâu như vậy...Lúc trong phòng tắm cô suy nghĩ mãi..mới đặt nghi vấn lên ly nước cam..

Ánh mắt liếc nhẹ người đàn ông?

Vì sao anh lại bỏ thuốc ngủ cho cô uống..ý đồ của anh là gì..nhưng ngoại trừ quần áo được thay đổi..cô không bị sức mẽ gì hết...

" Em muốn hỏi gì?"

Anh gấp thức ăn vào chén cho cô..nhìn thấy ánh mắt dò xét của cô lén đặt trên người mình...Âu Trác Vỹ hờ hững hỏi...

Quan Chi Âm không ngờ người đàn ông này quá nhạy bén...Nhìn sơ biểu tình trên mặt cô...anh đã nhìn ra cô đang có khuất mắc...

Rõ ràng cô và anh chỉ mới tiếp xúc chưa chọn một ngày...luôn bị nhìn thấu cảm xúc thật không mấy dễ chịu chút nào...

Chần chờ mấy giây...cô mới nói ra suy nghĩ trong lòng...

" Hôm qua...trong nước cam có thuốc ngủ "

" Đúng vậy"

Âu Trác Vỹ nhanh chóng gạt đầu..một chút chột dạ cũng không có..

" Tại sao lại bỏ thuốc tôi...?"

Tuy anh không làm gì cô...nhưng cô có chút bất bình với thái độ dửng dưng như không của anh...mắt đẹp mang chút giận..

Âu Trác Vỹ tay ngưng gấp đồ ăn...nhìn vào mắt vô...rồi thản nhiên trả lời...

" Chỉ muốn em nghỉ ngơi cho tốt..sau những ngày mệt mỏi..."

Đôi mắt Quan Chi Âm mở lớn nhìn anh,như muốn nhìn thấu suy nghĩ

của anh....

Nhưng có nhìn ra sao...cô vẫn không nhìn ra được gì cả...Anh vẫn nhã nhặn ăn cơm..

bình thản trái ngược với thái độ của cô..vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc khiến người khác không thể nắm rõ tâm tư sâu rộng của anh...

Tuy lí do nghe có chút bất ngờ..nhưng cô lại cảm giác khó tả..đây là quan tâm sao?

Đúng là từ ngày hủy hôn với An Phi bao sóng gió liên tiếp ập đến..cô chưa đêm nào có giấc ngủ yên lành...

Câu trả lời làm tâm tình Quan Chi Âm nghiền nghẹn...cô không nói nữa..cúi đầu lẳng lặng ăn cơm...

Khi hai người dùng xong cơm..Quan Chi Âm bất giác nhớ đến điều gì...thấy anh đứng dậy..vẫn động thái cũ nắm lấy tay cô hướng về cầu thang...cô bước lên chắn trước mặt anh..

" Giỏ xách và điện thoại của tôi đâu?"

Bây giờ cô mới nhớ đến...một ngày cô không liên lạc gì..chắc hẳn Ana đang điên tiết lên, còn Tiểu Du chắc đang lo lắng không thôi...

" Mai sẽ trả lại cho em "

Người đàn ông này..sao có thể như thế chứ..độc đoán, điện thoại của cô cũng muốn kiểm soát..

Một chút nhẫn nại của Quan Chi Âm bị Âu Trác Vỹ phá hủy...cô nóng vội chân mày cau lại tỏ vẻ không đồng ý...

- " Tại sao bây giờ không trả lại cho tôi...

Anh..anh không có quyền làm vậy "

Nói xong rồi cô mới hối hận..nhưng vẫn cố chấp ngẩng mặt mím môi chờ anh nổi giận...

Nhưng mấy giây sao..anh không lên tiếng cũng không nổi giận..còn thích thú nhìn cô...

Bất ngờ bàn tay mạnh mẽ kéo tay cô...Quan Chi Âm hoảng hốt chưa kịp đứng vững, đã bị anh ôm chặt...đôi tay rấn chắc vòng lấy eo cô..khiến hai người áp chặt vào nhau...

không một khe hở...

- " Em lo có người sẽ tìm em sao? Anh sẽ cho người giải quyết ổn thỏa.....Còn công việc em bây giờ...là phải thực hiện nhiệm vụ của một tình nhân đúng nghĩa...."

Nhiệm vụ của một tình nhân đúng nghĩa?

Đôi môi Quan Chi Âm bất giác run lên...cô làm gì còn tâm trạng nghĩ đến việc giành lại điện thoại hay túi xách..

Hai má nhanh chóng ửng đỏ..mọi suy nghĩ đều tập trung vào câu nói mập mờ của anh....

Chưa biết phải làm sao đã bị Âu Trác Vỹ ôm lên phòng...đôi chân không tình nguyện bước theo....

Cô xém quên mất nhiệm vụ đêm đầu tiên khi ở nơi xa lạ này...

Vote di.....

Chương 18: Úc hiếp

Đến khi bước thẳng vào phòng ngủ...Nhưng Âu Trác Vỹ không có ý buông cô ra..ôm eo cô tiến vào phòng tắm...

Quan Chi Âm thật sự không bình tĩnh được nữa...cô nghiêng người thoát khỏi anh...thụt lùi đứng nép vào tường...

" Tôi...tôi.... tắm rồi.."

" Anh biết...."

Giọng anh rất nhẹ... nhưn mảy nhìn cô thích thú...

Nghe thế Quan Chi Âm thờ phào...nghiêng người nhường lối cho anh...

" Vậy...anh vào đi...á...buông ra..anh làm gì thế.."

Âu Trác Vỹ lười nói với cô...một tay vươn ra anh đã túm được tay cô...mở cửa kéo vào...

Quan Chi Âm...không ngừng đánh vào tay anh....

Nhìn cánh cửa phòng tắm đóng lại..Quan Chi Âm xoay người muốn chạy trốn...

Đôi chân chưa kịp duy chuyển...

Âu Trác Vỹ kéo thân người mềm mại cô vào ngực...bàn tay nhấn vùi

nước....

Từng tua nước tung tóe chảy xuống khắp thân thể hai người....

Quan Chi Âm hoảng sợ thật sự... làn nước lạnh không ngừng tuôn ra.... xói lên hai cơ thể đang áp chặt vào nhau..... chỉ mấy chốc cả người Quan Chi Âm ướt sũng... cô lấy tay vuốt mặt... Chưa kịp định hình.. đã thấy khuôn mặt Âu Trác Vỹ áp xuống...

" Ừm...không....ừm "

Một nụ hôn cuồng dã không cho cô có cơ hội chống cự..

Anh ôm lấy cô, ngón tay siết chặt eo cô, cúi đầu hôn lên môi cô, chẳng chút dịu dàng mà trần trọc, thân mật cọ xát...Chiếc váy voan màu trắng ướt đẫm dính sát vào người... cả người Quan Chi Âm lúc này như trần trụi dưới ánh đèn... Cô dùng sức.. đầu lắc lư chống cự.. bàn tay yếu sức không ngừng đẩy anh ra.. Nhưng sức lực nam nữ vốn chênh lệch..

huống hồ với người ương ngạnh như Âu Trác Vỹ.. anh làm sao cô thoát dễ dàng như vậy... Tay anh siết chặt lấy eo cô, di động, cơ thể ma sát cơ thể, hai người điều cảm giác được sóng tình như cuộn trào... không biết vì nụ hôn hay bị anh ôm quá chặt cả người lại bị nước xói vào... nên cơ thể chống chọi ngày càng yếu.. hai tay đẩy anh ra chuyển sang đặt lên vai anh... hai chân run run bắt đầu mềm nhũn... Âu Trác Vỹ gắt gao đặt cô lên vách tường, môi lưỡi thăm dò vô tận tung hoành trong miệng cô... Hôn rồi rồi lại hôn, môi lưỡi dây dưa đơn thuần đã không thỏa mãn được khát vọng đang cháy bỏng của anh. Anh muốn cô phải yếu ướt tiếp nhận anh.. anh không cho cô có quyền chống cự hay né tránh... Sự nhẫn nại của anh đối với cô đã bị thời gian bào mòn..

Trong chiếc gương đối diện phản chiếu hình ảnh đẹp tuyệt vời, hai cơ thể một mảnh mẽ một yếu đuối quấn lấy nhau, càng vùng vẫy, càng quấn chặt lấy như nhập thành làm một thể...

Từ từ Quan Chi Âm không chống lại được sự mãnh liệt của anh cũng không còn sức để phản kháng. Cô yếu đuối dựa vào tường, để tùy lười anh tìm kiếm đuối bắt trong miệng cô, nếm mật ngọt trong khoang miệng...Qua một lúc lâu... khi đã hôn đủ nhìn gương mặt đỏ au dưới ánh đèn của Quan Chi Âm..

Âu Trác Vỹ lưu luyến buông tha cho đôi môi của cô...hơi thở anh trở nặng trĩch...trán kề trán....ánh mắt anh gắt gao khóa chặt khuôn mặt xinh đẹp của cô...khi nói chuyện hai môi liền chạm vào nhau...bàn tay ôn nhu giúp cô lau những giọt nước trên mặt..yêu thương hôn từng cái nhỏ nhất trên cái miệng hé mở...

- " Còn dám không ngoan? "

Quan Chi Âm thờ hốt hển...hai tay bấu chặt lấy vai anh..cả cơ thể cô mới không ngã xuống...như chú thỏ nhỏ bị ức hiếp...miệng hé mở để hít lấy không khí..đôi mắt to tròn lúc này phủ một lớp sương khói...ngơ ngác nhìn anh đầy tội nghiệp...

- " Cởi đồ cho anh "

Âu trác Vỹ khàn giọng ra lệnh...anh nắm bàn tay run rẩy của cô đặt ngay hàng nút áo....

Rút kinh nghiệm cho việc vừa rồi...sự ngang bướng của Quan Chi Âm bị Âu Trác Vỹ áp đảo thật sự...vừa mới được dạy dỗ Quan Chi Âm nào dám chống đối...hai tay run run giúp anh cởi từng nút...từng nút...ánh mắt không dám nhìn anh đến khi nhìn thấy bờ ngực màu đồng...từng thớ tbịt săn chắc..hiện dần trước mắt...mặt Quan Chi Âm

ngày càng đỏ...hàng mi dài run rẩy chẳng biết nhìn đi đâu..đến khi chiếc áo được mở hết nút...cô chùng chờ..ngước mắt nhìn Âu Trác Vỹ...

thấy anh nhìn cô rồi nhìn sang chiếc áo sơ mi ẩm ướt đang vướn vúi trên người...Quan Chi Âm cắn môi tiến tới..giúp anh cởi nốt chiếc áo....

- " Có ai mặc quần tắm bao giờ chưa...Cởi giúp anh "

Cô đưa mắt nhìn anh..trong lòng tức giận không thôi...tay chân anh vốn lành lặn tại sao lại ức hiếp cô như vậy... Nhưng lại không dám phản kháng..bài học đắt giá mới đó...cô không dại mà khiêu chiến với anh...

Cố gắng điều chỉnh hơi thở, hai tay run rẩy đặt ngay thắt lưng của anh...ngại ngừng giúp anh kéo khóa quần....dù đã cố gắng điều chế cảm xúc nhưng khi vừa kéo lưng quần

...nhìn nơi nhô lên bên trong quần lót..khiến hai má Quan Chi Âm nóng như lửa đốt..cô vội vàng rút tay về...liều chết cũng không làm nữa...

Nhìn thái độ đỏ mặt cả vành tai cũng nhiễm hồng, Âu Trác Vỹ mỉm cười...cũng không ép buộc cô..tự tay mình cởi sạch hai chiếc quần cùng một lúc....

Quan Chi Âm không ngờ anh có thể tự nhiên trần truồng trước mặt cô...Quan Chi Âm nhanh chóng xoay người đi...nhưng trước đó cô đã liếc qua.... Vẫn biết bộ dáng người đàn ông này đẹp...nhưng không ngờ vóc dáng của anh khi không có gì bao bọc lại đẹp đến vậy...So với các nam người mẫu chỉ hơn không kém chút nào....

- " Á...đừng mà..."

Vừa cởi sạch đồ mình...nhìn bộ dáng e lệ đến mức tưng quẫn của cô khiến anh thích thú...nhưng cô không biết bộ dạng của cô lúc này mê người ra sao...chiếc váy trắng mỏng manh không còn che được thân người hoàn hảo của cô nữa rồi..nửa kín nửa hở càng khiến người ta mê muội...

Anh kéo Quan Chi Âm áp sát thân người cường tráng của mình..một tay nhanh chóng kéo khóa áo..cởi chiếc váy ẩm ướt kia ra...

Mặc cô níu kéo chống cự..chiếc áo vô tội rơi xuống gót chân...

- " Ngoan..tắm nhanh nào...ngâm nước lâu sẽ không tốt "

Quan Chi Âm tức giận hai tay vô dụng chẳng biết che đâu..lần đầu tiên có người đàn ông dám làm điều này với cô...cô cắn răng..

nhưng phải xuống nước nài nỉ anh...

- " Anh...đừng thế mà..không...không..."

Chương 19: Phá kén (18+)

Một lần nữa nước lại tuôn xối xả...thường ngày Âu Trác Vỹ thích tắm trong bồn tắm...

Nhưng hôm nay vì trùng trị, tính bướng bĩnh của cô với anh biết mình không đợi được nữa...sự nhẫn nại điều bị phá hủy... chỉ muốn một bước nuốt cô vào bụng.....

Âu Trác Vỹ bắt được tay Quan Chi Âm, cố định chúng sau lưng cô.Sau đó dùng tay kia lưu luyến đưa ra phía sau cởi nút áo lót...bầu ngực mềm mại thoát khỏi sự bó buộc...trắng mịn run rẩy..trong những làn nước tung tóe.....

"Đừng mà..."

Cô vô lực chống cự..khi chiếc quần lót một đường bị anh kéo xuống...nằm dưới gót chân... nhìn thân hình dưới ánh đèn như bắt sáng trắng không tỳ vết...vóc người mềm mại. hoàn mỹ, da thịt tinh tế đến nỗi có thể thấy được cả những mạch máu xanh nhạt, trắng nõn giống như một loại gấm thượng hạng.Yếu đuối..mong manh... mà lại khiến cho người ta phải yêu thương, vừa tinh tế vừa xinh đẹp.Bộ ngực yêu kiều vì anh mà trở nên run rẩy nụ hồng ướt đẫm trong nước...

Bờ eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, từng đường cong lung linh động lòng người, ánh mắt lướt qua nơi thần bí bị cô dùng chân kẹp lại...như mờ như ảo,đôi chân dài khép chặt... những giọt nước không an phận theo bắp đùi nõn nà chảy dài qua nơi thần bí rồi dọc dài xuống gót chân đẹp để làm sao...

Dòng máu nóng không ngừng xông xuống bụng..khiến Âu Trác Vỹ càng khát khao có được cô ngay lập tức....

Âu Trác Vỹ cúi đầu, tiếng nói rơi vào bên tai cô, lại mở miệng cắn cắn vành tai nhỏ nhỏ tinh tế của cô, hơi thở trở nên có chút khàn khàn...

-" Chi Âm đừng trốn tránh nữa,em biết mình không thể thoát khỏi anh được mà..."

Lần đầu tiên cô muốn khóc..muốn hét thật lớn, cô cảm giác sợ hãi nhưng khi nghe lời anh nói như nhấn chìm sự giãy dụa của mình..Quan Chi Âm nức nở rồi buông lỏng hai tay ngưng cả phản kháng,đôi mắt mang chút hơi nước,,không cam lòng, uất ức..

ngước nhìn anh... lại bị ánh mắt ham muốn không chút nào che giấu của anh hù dọa, dưới ánh nhìn cuồng dã mà chăm chú của anh, thân thể tuyết trắng cứng ngắc không khỏi run rẩy một chút..rồi buông xuôi mặc anh càng gỡ..

Cô biết sớm muộn gì giây phút này cũng sẽ đến chỉ là cô sợ..Hai mươi mấy năm qua lần đầu tiên thân mật trai gái..mà lại với người đàn ông mới quen làm sao cô không sợ được đây...

Bất quá Âu Trác Vỹ không cho cô thêm thời gian suy nghĩ..trước sau gì..cô vốn là của anh..Anh muốn cô mọi lí trí như kêu gào..

anh không thể nuông chiều hay nhẹ lòng theo cảm xúc của cô được anh không thể mềm lòng....

Nụ hôn ập xuống như vũ bão...nhưng lại không thỏa mãn được Âu Trác Vỹ...

" Ừmm..."

Tiếng nức nở Quan Chi Âm than nhẹ..nụ hôn quá cuồng dã cô thật sự chịu không nổi...

Anh lấy thân thể cao lớn của mình ngăn chặn cô giãy dụa, hôn càng cuồng dã hơn, còn tay kia đặt lên mềm mại của cô không ngừng xoa nắn...

" A..."

Cảm giác quá lạ lẫm khiến Quan Chi Âm hét lên nhưng điều bị anh nuốt vào miệng....Cô quên phản kháng, Âu Trác Vỹ lại càng trắng trợn hơn, anh buông tha cho môi của cô, dọc theo cổ hôn xuống, đầu lưỡi trần trọc trên làn da cô.Gặm cắn mút liên tiếp rơi xuống cơ thể của cô..Cơ thể thiếu nữ chưa một lần biết mùi vị ân ái căn bản không thể chịu được loại khiêu khích này. Toàn bộ tri giác cùng sự sung sướng của cô đều bị anh nắm trong tay, cánh tay cô đặt lên cổ anh, từ phản kháng biến thành đón nhận..

Âu Trác Vỹ thở hổn hển,anh đưa tay tắt nước..kéo chiếc khăn tắm bọc lấy Quan Chi Âm liền ôm cô trở ra phòng ngủ...

Hai người đồng thời ngã xuống nệm...không một giây chậm trễ...anh lại tìm kiếm miệng cô....

Quan Chi Âm biết rằng mình căn bản sẽ không bỏ chạy được, nhắm hai mắt lại, để mặc bàn tay to lớn của anh đốt cháy từng chỗ trên người cô một cách thành thực.Cô vô lực nằm dưới thân anh.. mặc cho anh ở trên người cô làm càn châm lên từng ngọn lửa dục vọng.Hôn liếm từ gáy tai xuống cổ, ngực, bụng, mỗi tác da thịt trên người cô đều bị anh in lấy dấu đỏ, khiến cho Quan Chi Âm từ sợ hãi trở nên đắm chìm...

Anh cực kì thông thả áp lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng ngâm nga quyến rũ khe khẽ của cô. Sau đó, bàn tay anh đưa xuống dưới, nhẹ nhàng dò xét cấm địa ngọt ngào của cô.

Quan Chi Âm hốt hoảng khép chặt chân..

đồng thời cũng kẹp lấy bàn tay to lớn của Âu Trác Vỹ...cô bức bách chẳng biết phải làm sao...

Âu Trác Vỹ hít một hơi thật sâu, ghé vào tai cô khẽ dụ dỗ...

"Ngoan, em thả lỏng... anh lấy tay ra "

Nghe anh nói thế cô buông lỏng chân không ngờ anh không đi ra mà bàn tay lại xâm nhập vào nơi thần bí của cô...Biết mình bị anh lừa gạt cô cố gắng kéo lấy tay anh nhưng vẫn không kịp....

Âu Trác Vỹ đưa hai ngón tay vào thám hiểm..không ngờ nơi đây quá chặt..mày anh nhúu lại như có gì suy nghĩ...

" Ừ...đừng..tôi...khó chịu quá..."

Dị vật xâm nhập làm cả người Quan Chi Âm tê dại...cô uốn éo thân mình mong thoát khỏi bàn tay tà ác của anh...

Quan Chi Âm nghiêng đầu, như thể muốn vùi vào trong giường, hai tay gắt gao nắm chặt, tuyệt vọng, tiếng thở gấp gáp như tiếng khóc nức nở, hai chân thon dài bắt đầu vì cảm giác bất an mà co lại...

Chương 20: Thỏa mãn(18+)

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn bởi bị tình cảm xa lạ mà ánh lên một tầng đỏ ửng, toát lên vẻ kiều mị mê người, phong tình quyến rũ...Hoàn toàn không còn chút dấu tích của sự bình tĩnh, ngang bướng hằng ngày.

Âu Trác Vỹ cảm giác cô từng đột co rút, anh rời khỏi người cô...hai tay ôm chặt eo cô..

môi tím tới môi dịu dàng săn sóc cho Quan Chi Âm làm đầu óc cô mù mị....

Anh không chút do dự hạ người xuống, đưa bộ phận cứng rắn bên dưới lại gần cô, vùi đầu ngậm lấy bộ ngực xinh xắn khiến người ta phải trìu mẩn mút lấy như một đứa trẻ bú sữa, dùng chiếc lưỡi nóng ẩm trêu đùa nụ hoa hồng trên ngực của cô..

-" Ôm anh..."

Vừa dứt lời, ngay sau đó, cúi người xuống, bàn tay to lớn giữ chặt eo nhỏ của cô, mạnh mẽ dùng sức đưa thắt lưng xông tới.

-" Á....."

Quan Chi âm hét lớn cơn đau quá đột ngột và lạ lẫm cả cơ thể cô cứng ngắt...

Thân thể bất giác thẳng tắp, đau đớn hét thành tiếng, nước mắt thi nhau chảy xuống, tràn tới khoé mắt, nhanh chóng thấm ướt ga

giường.Sự đau đớn kịch liệt bất ngờ xuất hiện bao trùm thân thể khiến cô muốn hôn mê....

Âu Trác Vỹ ngưng ngay động tác,đôi mắt màu nâu sẫm bèn nhìn xuống nơi hai người giao hợp, một dòng máu hồng chảy ra...

Chân mày Âu Trác Vỹ nhíu lại..không phải quá bất ngờ mà là hưng phấn,dù anh vẫn ngời ngời cô vẫn còn trong trắng..nhưng dù sao....

Hai năm qua cô và An Phi cũng có thời gian gắn bó..nên anh không dám chắc chắn mọi thứ...Anh cũng không vì sự không thuần khiết của cô mà phán xét một con người...

nhưng không ngờ khi nhìn thấy dòng máu xử nữ lòng anh kích động không thôi..

" Ngoan..một chút nữa sẽ không đau..."

" Hức..hức..."

Quan Chi Âm nức nở không ngừng sụt sùi khóc bất chấp mặc anh dỗ dành... cứ như một đứa trẻ.... như khóc cho số phận tủi hờn cũng như mất đi sự thuần khiết mà mình gìn giữ bao nhiêu năm qua...

Âu Trác Vỹ, không ngừng hôn lên những giọt nước mắt yêu thương vuốt ve khuôn mặt non nớt... mắt thấy chân mày của cô thả lỏng anh mới dám cử động thân mình....

" Ừm...."

" Tin anh..sẽ không đau nữa..."

Bàn tay nhỏ bé xanh xao vô thức ôm lấy bả vai anh, nương theo cử

động ngày càng nhanh của anh, móng tay cô bấu vào da thịt rắn chắc trên bờ vai rộng.

" A...ư...A..."

" Gọi tên anh..."

" Trác.... Vỹ..."

Quan Chi Âm bắt đầu bị sóng tình bao lấp, cô ní non tên anh cơ thể cong lên đẹp mắt..chỉ mong muốn được anh lấp đầy....

Anh nghe thấy tiếng ngậm khóc yêu kiều của cô, lại lần đầu cô gọi tên anh..nghe thật da diết và ngọt ngào làm sao...

Nhìn cơ thể đẹp đẽ vì đau mà cuộn lên, nhưng dưới sự bao vây, chặt chẽ..ấm áp... anh không có cách nào dừng lại.Anh khom người mút chặt môi cô, tách đôi chân mảnh khảnh của cô mạnh mẽ chạy nước rút...

Âu Trác Vỹ ôm Quan Chi Âm trong vòng tay. Anh vừa ngậm mút môi cô vừa không ngừng chuyển động, hai người ướt đẫm mồ hôi. Âu Trác Vỹ lợi dụng ưu thế cao lớn..anh chống chân vào góc giường, không ngừng luân động hết lần này đến lần khác.

Tiếng rên rỉ và tiếng kêu ngừng lại của Quan Chi Âm,kích thích anh chìm đắm trong hoan ái... anh chỉ muốn cô nhiều hơn thế nữa..

" Á....a....dừng...dừng mà....."

Theo tiếng khóc la của cô là sự tiến công mãnh liệt điên cuồng của anh..Mồ hôi đầm đìa, lửa nóng bùng cháy...Rốt cuộc anh phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai tay nắm chặt lấy vòng eo tinh tế của cô, mãnh liệt

bắn ra trong thân thể mềm mại khiến người khác muốn đắm chìm không buông tha...

Anh gục xuống, đầu vùi vào cổ cô.. nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị sau cao trào, sau cảm giác sung sướng cực hạn, anh mê muội hít lấy hương thơm từ người cô,ôm chặt cô, dán vào cô không chịu buông ra....

Quan Chi Âm xụi lơ..để mặc anh ôm..cô mệt mỏi, đôi mắt khép hờ,bầu ngực phập phồng thờ đốc.....

Sợ đè ép khiến cô mệt,Âu Trác Vỹ cẩn thận rút ra khỏi người cô, Quan Chi Âm nhắm mắt cắn răng chịu đựng, sau đó cô thờ hất ra, toàn thân cô rã rời. Cô mệt mỏi, nghiêng người co ro trên giường....

Nhìn qua cửa sổ ánh trăng vàng nhạt le lói trong đêm,một cảm giác khó tả bất giác nổi loạn trong lòng.... Dừng mắt trên tấm lưng mềm mại của Quan Chi Âm sống lưng thẳng tắp, mông tròn căng quyến rũ. Anh nghiêng người ôm lấy thân thể không xương của cô vào lòng..hôn lên cổ...lên bờ vai thon thả, luồn tay xuống dưới nắm bóp đỉnh đồi non mềm của Quan Chi Âm, ôm cô sát vào người cô không khe hở...

-" Đừng mà..."

Cơ đau nhẹ từ ngực truyền đến..cô vội vàng chặn lại bàn tay tà ác..càn rỡ làm bậy trên người mình... giọng nói nũng nịu khiến cho cơ nóng nơi đó lại bắt đầu...

Anh cắn vành tai cô thì thầm...

-" Đi tắm..nhé..."

Âu Trác Vỹ ngồi dậy bế cô vào phòng tắm Quan Chi Âm muốn chống cự nhưng nghĩ đến sự phát sinh vừa rồi cô buông lỏng người...để mặc anh bế...

Khi hai người trở lại là chuyện của một tiếng sau.... ga giường đã được thay sạch sẽ... kéo chăn phủ cho cả hai...

Âu Trác Vỹ ôm lấy thân thể thơm ngát của cô gái đang mệt mỏi dựa vào lòng mình thêm thíp chìm vào giấc ngủ. Dù biết đây là lần đầu tiên của cô nhưng khi vào phòng tắm anh lại không kiềm chế được mới khiến cô mệt mỏi thế này, yêu thương hôn lên cái trán trắng ngần...kế tiếp là đôi môi mềm mại..rồi mẫn nguyện siết chặt vòng tay,

Nhấn Quan Chi Âm sát vào ngực anh, để hơi thở đều đều của cô phả lên nơi có trái tim đang đập rộn. Anh im lặng tận hưởng cảm giác ấm áp và thoải mái chưa từng trải qua trong đời.

Có lẽ ngày mai sẽ là bắt đầu cho mọi bắt đầu!!

Chương 21: Hụt hẫng

Điều khiến Quan Chi Âm tỉnh dậy sau một đêm nồng cháy nhưng đầy mệt mỏi...là do tiếng di động đặt trên đầu tủ không ngừng reo vang....

Hàng mi dài chớp chớp...Quan Chi Âm vừa trở người,đôi chân mảy liền cau chặt..cô có cảm giác cả người như bị xe ủi vào..toàn thân đau nhức, nhất là nơi hạ thân..vừa buốt vừa rát...Quan Chi Âm thở sâu mấy lần..cắn răng chịu đựng cơn đau truyền đến mới có thể ngồi dậy cầm lấy điện thoại....

Nhìn tên chớp nháy hiện thị trên màn hình...tóc gáy Quan Chi Âm muốn dựng lên...

Ôi! Chết mất chắc chắn Ana đang điên tiết.. cô lo lắng nhanh chóng bắt máy..

- " Chị Ana..."

Mi dài sụp xuống chờ đợi nghe bị mắng...

- " Chi Âm..Chi Âm..trời ạ.. em làm gì bây giờ mới nghe máy..."

Giọng Ana có chút khẩn trương mang chút lo lắng...

- " Em xin lỗi...em có chút việc.."

- " Thôi được rồi..bây giờ em ở đâu về công ty gấp..chị muốn gặp em ngay..được không?"

" Dạ..được ạ...nhưng mọi chuyện bây giờ như thế nào rồi chị..?"

Quan Chi Âm cảm thấy Ana có cái gì rất lạ..không giống như tính cách với cô ta hằng ngày...

" À..em đừng lo lắng...giờ em đến công ty ngay đi...chị sẽ nói rõ hơn"

" Dạ..được.."

Sau khi cúp điện thoại Quan Chi Âm còn tưởng mình nghe lầm..đã không bị mắng còn được động viên..giọng nói nhỏ nhẹ..

không chút nóng ruột vì sự mất tích của cô mấy ngày qua...

Lại nhìn chiếc điện thoại...trên tủ còn có túi xách của cô...

Âu Trác Vỹ giữ đúng lời hứa trả lại cho cô...

Nhìn khắp căn phòng...trong phòng tắm cũng im hơi lặng tiếng..vậy người đàn ông đó đã đi đâu...chắc anh đã đi làm...nhưng không đúng..thời gian còn rất sớm..không lẽ anh ta ở dưới sảnh..

Lật chăn nhìn qua thân thể của mình.....cô không một mảnh vải che thân..trên người dấu vết xanh, đỏ phủ đầy...

Trong đầu lại hiện lên cảnh tượng đêm qua...từng tiếng thờ gấp...vòng tay mạnh mẽ...vòm ngực săn chắc bao trọn lấy cô...sự hòa hợp khít khe giữa hai người....những cơn đau cùng cơn co rút..và cuối cùng tư vị cao trào lạ lẫm khiến cô như bay bổng..

Ôi! Sao cô lại như thế, sao lại nghĩ về chuyện đó....Có lẽ người ta nói đêm đầu tiên của người con gái sẽ rất khó quên...nên mới khắc sâu

vào trí óc cô đến như vậy!

Quan Chi Âm lắc đầu không muốn suy nghĩ tiếp điều làm mình mờ hồ và xấu hổ thêm nữa...cô nhanh chóng vào phòng tắm vệ sinh...Ana còn đang chờ cô trở về....

Mất thấy Quan Chi âm vừa bước xuống lầu...dặn dò những người giúp việc vài câu..

Thím Trương nhanh chóng đi về hướng Quan Chi Âm..nhìn túi xách trên tay cô..bà liền hỏi.

- " Cô muốn ra ngoài à...cô ăn sáng rồi đi"

- " Không cần đâu...tôi đang vội...cám ơn Thím"

Quan Chi Âm nhìn xung quanh một lượt không thấy bóng dáng người mình muốn tìm..lòng cô có chút gì đó không được thoải mái..quan sát ánh mắt của Quan Chi Âm..

Thím Trương biết cô đang muốn tìm Âu Trác Vỹ..

- " Cô muốn tìm cậu chủ sao?"

Bị bà nhìn thấu..Quan Chi Âm không được tự nhiên..vuốt tóc..cười nhẹ...

- " Tôi..muốn nói anh ấy một tiếng..."

- " À..cậu chủ đã đi Pháp trong đêm rồi... cậu ấy có dặn tôi....khi nào cô muốn ra ngoài..

bảo Tài xế Ngô đưa cô đi "

- " Anh ấy đi Pháp sao? "

- " Đúng vậy..cậu ấy đi lúc khuya"

Lòng Quan Chi Âm trùng xuống..ngay lồng ngực cảm giác khó chịu..sự hụt hẫng khó diễn tả bằng lời...

Anh đã đi rồi.....

Sau một đêm ân ái mặn nồng, không hề nói một lời..lặng lặng biến mất...giống như những gì xảy ra đêm qua như một giấc mơ..có lẽ đối với cô là quan trọng nhưng với anh chẳng là gì cả...

- " Vâng..tôi đi trước.."

Quan Chi Âm nén cảm xúc chua chát trong lòng...gật đầu chào thím Trương rồi đi...Nhìn sắc mặt không tốt của Quan Chi Âm..thím Trương cau mày khó hiểu...

- " Cô Chi Âm..cô muốn đi đâu tôi đưa cô đi?"

Tài xế Ngô mắt vừa thấy Quan Chi Âm bước ra..ông đã nhanh chóng tiến tới mở cửa...

Nhìn người đàn ông trung niên..khuôn mặt phúc hậu..nụ cười hiền hòa...Quan Chi Âm cười nhạt...

- " Không cần đâu..tôi đoán taxi được rồi.."

- " Không được đâu...Trước khi đi cậu chủ đã dặn dò..Kể từ hôm nay tôi sẽ là tài xế riêng của cô...Cô đừng làm khó tôi "

Quan Chi Âm thở dài, cũng không muốn làm khó người vô tội..đây là cuộc sống " bao nuôi "cô phải làm quen sao....?

Quan Chi Âm miễn cưỡng ngồi vào xe..nói địa chỉ cho Tài xế Ngô...rồi im lặng quay đầu ra cửa sổ..ánh mắt đượm buồn nhìn từng khung cảnh vụt qua...

- " Cám ơn chú..."

Nhìn xe từ từ ngừng lại...Quan Chi Âm mở cửa bước xuống xe..không quên nói lời cám ơn..

- " Khi nào xong việc cô gọi tôi nhé "

Quan Chi Âm gạt đầu....nhìn xe Tài xế Ngô rời đi.. tiếng thở dài mệt mỏi lại vang lên..

Nhưng cô chưa đi được mấy bước...thì bất ngờ đèn flash không biết từ đâu chớp nháy liên tục..lúc này Quan Chi Âm mới phát hiện, phóng viên đứng chờ đâu sẵn...bọn họ không ngừng bao vây cô...Dĩ nhiên cảm giác hoang mang là không tránh khỏi..dù làm nghề gần hai năm..nhưng kinh nghiệm đối mặt với nhà báo cô còn phải học hỏi rất nhiều...Lúc nào cũng Ana hoặc Tiểu Du ra mặt giúp cô giải vây...nên cô chưa bao giờ phải chống chọi một mình...

Bước chân Quan Chi Âm không ngừng thụt lùi ra phía sau...

- " Quan Chi Âm mấy ngày nay cô ở đâu...?"

- " Chi Âm..có tin đồn, cô có một doanh nhân thành đạt chống lưng nên mới dễ dàng vượt qua scandal lần này...Cũng nhờ như vậy nên

các nhãn hàng quảng cáo, đồng loạt quay lại hợp tác với cô..cô có thể tiết lộ người đàn ông lạ mặt đấy không?"

" Có phải vì người này nên cô mới hủy hôn với An Phi đúng không "

Bảo vệ công ty liền chạy ra ứng cứu...nhưng phóng viên ngày càng nhiều..họ như đàn ong vỡ tổ...Quan Chi Âm mờ mịt với những thông tin mình nghe được....cô chỉ biết im lặng để ứng phó...

Bỗng thân người bị một lực kéo mạnh về phía sau, chưa đứng vững cô đã rơi vào vòng ôm của ai đó....

Chương 22: Lợi ích của một tình nhân

Vừa xoay người cô đã được An Phi ôm chặt vào lòng..che chở trong vòng tay.....

" Chi Âm..em không sao chứ?"

Quan Chi Âm ngược mặt nhìn An Phi mới phát hiện, cô đang được anh ta ôm trọn vào người..cô bắt đầu vùng vẫy..đẩy An Phi ra..

nhưng trước đó bọn săn ảnh đã chụp không ít hình ảnh đẹp của hai người ôm ấp tình tứ..

" Buông ra.."

Cô nhìn An Phi giọng găng từng tiếng..

An Phi cố vờ như không nghe...cũng không hiểu...

" Để anh đưa em vào trong "

" Không cần "

Cô liền cự tuyệt...nhưng bọn nhà báo không cho họ thời gian để dẫn co..liền nhào nhào dí micro vào người họ...

" Hai người đã nối lại tình xưa rồi sao?..An Tổng mời anh phát biểu đôi lời..."

- " An Tổng..có tin nói hai người hủy hôn vì có sự xuất hiện của người thứ ba..là đúng hay sai "

- " Có đúng không..vì người mới nên Quan Chi Âm thay lòng đổi dạ..mời anh phát biểu"

An Phi càng siết chặt vòng tay không cho cô vùng vẫy...bỗng cầm lấy micro một phóng viên...chân mày cau lại...

- " Tôi nói rõ một lần...Chúng tôi dời ngày kết hôn, không phải hủy hôn....Còn nữa... người có lỗi trong chuyện này là tôi..không phải cô ấy...đề nghị mọi người đính chính lại những tin tức sai sự thật...Cám ơn "

Nói rồi An Phi ôm cứng Quan Chi Âm..dưới sự che chắn của bảo vệ đưa cô vào trong...

Quan Chi Âm mở to mắt nhìn anh ta..thật sự bất ngờ với những lời An Phi nói với nhà báo...cô im lặng... trong lòng trăm mối suy nghĩ...

- " Chi Âm..Chi Âm "

- " Chị..."

Lúc này Ana và Tiểu Du vừa xuống thang máy..liền thấy tình cảnh hỗn loạn trước mắt... nhanh chóng đi đến bên cạnh Quan Chi Âm...

Vừa vào trong sảnh lớn của công ty...Quan Chi Âm liền thoát khỏi vòng ôm của An Phi..không được tự nhiên vuốt lại chiếc váy...

Nhìn vòng tay trống không của mình..trong lòng An Phi chỉ biết cười khổ...

"Chị à....chị không sao chứ..?"

Tiểu Du mừng rỡ nắm tay Quan Chi Âm..

Ana mắt liếc nhẹ An Phi đang say đắm nhìn Quan Chi Âm..mày nhúu lại như có gì đó khó hiểu..

"An tổng.. cảm ơn anh đã giúp đỡ Chi Âm..

Giờ chúng tôi có cuộc họp...phải xin lỗi An Tổng rồi.."

An Phi nhìn Ana gật đầu..bước đến bên cạnh Quan Chi Âm nhẹ giọng..

"Chi Âm..anh đợi em..khi nào em họp xong chúng ta nói chuyện được không.."

Quan Chi Âm im lặng không trả lời..đôi mắt to tròn lướt nhìn khuôn mặt đang e dè chăm chú nhìn cô...Cô không trả lời..xoay người bước vào thang máy...

Ana cùng Tiểu Du gượng cười gật đầu với An Phi cũng bước vào theo....

An Phi đứng đó..nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của cô..cho đến khi cửa thang máy đóng kín lại...vài giây sau anh ta mới nhẹ nhàng xoay người...nhưng không phải ra về..mà tiến lại nơi dành cho khách...lặng lẽ ngồi xuống sofa chờ đợi...

Trong căn phòng họp kín..đây chỉ là cuộc họp nội bộ giữa Quan Chi Âm và Ana..cùng Tiểu Du và thêm một nhân viên chuyên quản bá

hình ảnh cho cô...

Cầm từng cuốn tạp chí....viết về cô mấy ngày qua..mà miệng Quan Chi Âm không khép lại được..Rời mắt chuyển sang những hợp đồng có cũ lẫn mới..được gửi đến để hợp tác cùng cô...Còn có các dự án kịch bản phim, vai chính thuộc về cô nằm ngay trước mắt...

Qua lời Ana..những đơn kiện cáo cô cũng đồng loạt hủy kiện...

Đúng là quá sức tưởng tượng của Quan Chi Âm..cô không ngờ trong thời gian ngắn như vậy..mọi thứ đều thay đổi quá nhanh...

Từ một ngôi sao bị các scandal bủa vây...

đồng loạt các đối tác quay lưng.

Chưa đầy hai ngày mọi thứ đều được giải quyết...Hình ảnh của cô không những dậm chân tại chỗ như hai năm qua mà còn vươn đến một tầm cao mới..Từ ngôi sao hạng B sau hai ngày trở thành ngôi sao hạng A đầy triển vọng....

Phải nói thế lực Âu Trác Vỹ quá lớn mạnh..

Anh như một tay che trời...

Quan Chi Âm không muốn thừa nhận cũng khó, thật là có tiền thì có khả năng xui ma khiến quý....giống như những gì anh đã hứa với cô...Đây là sự ưu ái và cũng như lợi ích của một tình nhân dùng thân thể để đổi lấy...cảm thấy cổ họng đắng chát...lại nghĩ đến sự vô tâm hững hờ của Âu Trác Vỹ..làm lòng Quan Chi Âm nặng trĩu...

-" Chi Âm..tất cả mọi chuyện đều được giải quyết tốt đẹp...Nhưng chị có chuyện muốn hỏi em... Chị biết có một thế lực đứng ra giải vây

cho em...Chị muốn biết là ai "

Ana không ngu ngốc....trong thời gian Quan Chi Âm mất tích..cô ta như ngồi trên đống lửa..tiến chẳng được mà lùi chẳng xong...

Phải hứng chịu những lời khiển trách của cấp trên..cùng những lời châm chọc..ánh mắt mỉa mai của các quản lý của những ngôi sao khác...Nhưng chỉ qua một ngày..mọi thứ đều được giải quyết....bất ngờ đến mức cả Giám đốc công ty còn phải ngạc nhiên...dĩ nhiên toàn bộ công ty điều một trận xì xào...người thương thì mừng thay còn kẻ ganh ghét thì bắt đầu thiêu dệt hàng trăm câu chuyện về Quan Chi Âm...

Lúc đầu cô cũng có nghĩ đến An Phi ra tay giúp đỡ..Nhưng bây giờ cô lại cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản...Sự việc lần này đi đến phức tạp thế này..Nếu An Phi có muốn ra tay giải vây thì An Kiến Ngụy cũng sẽ không để anh ta đạt như ý nguyện...

Là người từng trải..Ana dư sức biết những chuyện rắc rối xoay quanh Quan Chi Âm..

cũng một phần do An Kiến Ngụy nhúng tay vào..thì làm sao ông ta để An Phi dọn dẹp chuyện này...

Nhưng dù có thể là An Phi đi nữa..Anh ta cũng không có khả năng giúp một ngôi sao đang rớt giá thê thảm một bước trở thành ngôi sao hạng A đầy sáng giá...Chỉ cần suy nghĩ cũng biết..nếu làm được An Phi đã làm hai năm trước rồi....

Ana cũng thông qua các đối tượng hợp tác..nhưng không ai cho cô câu trả lời....

Chương 23: Tranh cãi

Quan Chi Âm im lặng mấy giây...mới ngẩng mặt nhìn Ana..Lời nói có chút dè dặt ẩn vào suy tư khó xử..

- " Ana..chị cho em thêm thời gian được không? Bây giờ em không thể nói ra được...khi nào đúng thời điểm em sẽ nói cho chị biết..."

Dĩ nhiên câu trả lời của Quan Chi Âm không thể làm vừa lòng Ana..Bất quá bây giờ Quan Chi Âm không giống như xưa..mà phía sau lại có một chỗ dựa vững chắc...Nên Ana suy đi tính lại..thôi thì mọi chuyện điều ổn thỏa mà còn vượt xa trong mơ ước của cô ta..VẬY VẤN ĐỀ TÌM RA NGƯỜI ĐỨNG SAU QUAN CHI ÂM..VỚI CÔ TA BIẾT TRỄ MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG SAU..

Miễn là người đó bảo vệ và giúp Quan Chi Âm, phát triển sự nghiệp..thì những con số trong tài khoản của cô ta ngày càng tăng vọt..với Ana xem như là được...

Tuy có suy nghĩ như thế..nhưng Ana vẫn tỏ ra không mấy bằng lòng...

- " Được..nếu em không muốn nói..chị không muốn ép..Nhưng em nên nhớ chuyện tình cảm của em với An Phi đang là vấn đề bàn tán của dư luận..em phải khéo léo một chút "

Mắt thấy Quan Chi Âm ngoan ngoãn gật đầu..lời nói cô ta có chút dịu xuống...

- " Theo lịch trình hai ngày nữa em phải bay qua Pháp quay quảng

cáo cho công ty trang sức P&I...Em có hai ngày để nghỉ ngơi...Chị sẽ bảo Tiểu Du báo lịch bay cho em..."

Đi Pháp? Sao trùng hợp đến vậy...

" Vâng..em biết rồi..không có gì em về trước "

Nhìn sắc mặt cô không được tốt...Ana cũng không nói gì..chỉ dăm chiêu gạt đầu..cô ta cũng không muốn quản quá nhiều chuyện cá nhân của Quan Chi Âm...

" Vâng em đi trước..à chị Ana..em muốn mua một số vật dụng trước khi sang Pháp..chị để Tiểu Du đi với em nhé.."

" Ừ..Tiểu Du em đi với Chi Âm đi..Buổi chiều không cần quay lại công ty "

" Dạ..bye bye chị.."

Tiểu Du nháy mắt cười vui vẻ với Quan Chi Âm..có có rất nhiều chuyện cần hỏi Quan Chi Âm..nên vừa vào phòng cô đã ra hiệu cho Quan Chi Âm..để hai người có không gian riêng trò chuyện...

Hai người mở cửa rời đi..

Vừa bước chân ra khỏi phòng..liền chạm mặt với nhóm người của Mễ Nhi..Cô ta là siêu mẫu nổi tiếng nhưng đời tư cũng lắm thị phi..danh tiếng đi đôi với tai tiếng..

Nhưng hiện nay cô ta đang cặp kè với Quách Tư là Tổng Giám Đốc Công ty giải trí Á Đông tức cấp trên của Ana và Quan Chi Âm..chỉ tiếc là tuổi ông ta đáng tuổi cha của cô ta..nên là đề tài không ngừng bàn tán của dư luận...

Nhưng vì địa vị của Quách Tư nên sự nghiệp Mễ Nhi ngày càng như diều gặp gió...có chỗ dựa vững chắc nên ngày càng không xem ai ra gì...tính ra là Mễ Nhi là đàn chị của Quan Chi Âm....cũng trực thuộc Ana quản lý...

Vừa nhìn thấy Quan Chi Âm...Mễ Nhi liền sấn tới chặn bước đi của cô và Tiểu Du...

- " Ui chao..siêu mẫu sáng giá của chúng ta đã xuất hiện rồi sao..mấy ngày qua cô đi tránh nạn nơi nào.....Không cần xuất hiện..Thế mà chuyện đâu vẫn vào đấy..còn lật ngược thế cờ....thật lợi hại nha...."

Hai tay khoanh trước ngực buông lời châm chọc...trợ lý của cô ta và thêm hai diễn viên trong công ty..thích thú che miệng cười...

Một số ngôi sao trong công ty..mấy ngày nay không thấy mặt Quan Chi Âm..cũng điều biết tin tức của cô.. cũng chờ xem kịch vui...

Tiểu Du nhú mày không vui..một bụng giận dữ bước lên trước liền bị Quan Chi Âm giữ lại...Tiểu Du cúi kính nhìn Mễ Nhi..buồn bực lui về phía sau...

Quan Chi Âm tiến lên một bước..nở nụ cười nhạt..giọng nói nhỏ nhẹ..không chút gì là phiền giận vì bị bọn người Mễ Nhi châm chọc..

- " Chị Mễ Nhi..cám ơn chị đã quan tâm..Em thì không lợi hại gì..chắc là do cách ăn ở mà thôi..Người ta thường noi" Ăn ở có đức mặc sức mà ăn " Nên chị muốn gặp may mắn như em....chỉ cần tu tâm một chút là được"

Lời nói ngọt ngào..nhàn nhạt của Quan Chi Âm hoàn toàn chọc giận Mễ Nhi..Chỉ cần là người thông minh..nghe vô sẽ hiểu Quan Chi Âm

đang chửi xéo cô ta...

Mễ Nhi nghiêng răng..khuôn mặt trang điểm kỹ càng trở nên vụn vụn..chỉ tay vào vai Quan Chi Âm...

" Hừ..Tôi khinh..đừng tỏ ra bằng thanh ngọc khiết..Cô tưởng người ta không biết sao...Đã tìm được chỗ dựa rồi nên hôm nay nói năng hỗn xược...Ghê gớm thật... vừa rời bỏ An Phi lại tìm ngay người đàn ông khác..cũng chỉ là hạng lẳng lơ có gì hay ho mà tỏ ra thuần khiết "

Ánh mắt Quan Chi Âm sắc lạnh...câu nói của Mễ Nhi như điểm trúng nỗi đau của cô..khuôn mặt trở nên tái nhợt đôi chút..

Thấy thế Mễ Nhi nhếch môi cười hài lòng..

" Này..chị đang nói về mình đấy à...đừng tưởng ai cũng như chị...Chẳng lẽ chị tôi không được tìm hiểu người đàn ông khác sao khi hủy hôn với An Tổng...Miễn sao không cặp kè với người đáng tuổi cha chú của mình là được rồi..."

Tiểu Du thật nhịn hết nỗi rồi..kéo Quan Chi Âm ra phía sau..hùng hồn phun nhả những lời nặng nề khiến gương mặt Mễ Nhi ngày càng trở nên xám xịt...

" Mày..mày..ở đây đến lượt mày lên tiếng sao..."

" Chuyện gì ồn ào vậy...muốn làm loạn hả? "

Cơn tức vẫn chịu đựng xuống đã bị tiếng quát của Ana làm cho tắt hẳn...

Ana bước tới đôi mắt sắc sảo chiếu vào Mễ Nhi..rồi quay sang Quan Chi Âm..

- " Sao nãy giờ hai đứa chưa đi..ồn ào chuyện gì..."

- " Chị Ana...Quan Chi Âm ngày càng xác suất...chẳng coi ai vào mắt...cô ta vừa kiếm chuyện với em đấy..còn có cô trợ lí bé nhỏ cô ta..tòan là một duộc..."

Không đợi Quan Chi Âm lên tiếng..Mễ Nhi để nững nịu kéo tay Ana tố cáo...

Làm việc lâu ngày dĩ nhiên Ana hiểu rõ tính cách từng người...Ana nhìn Mễ Nhi ánh mắt cảnh cáo...Không đếm xỉa đến cô ta quay sang Quan Chi Âm..

- " Đồng nghiệp với nhau không..người nhin một chút...Thôi hai đứa đi trước đi..."

Quan Chi Âm cũng mệt mỏi tranh luận..cô gật đầu..rồi kéo tay Tiểu Du rời đi...hàng chân mày Tiểu Du nhíu lại..vẫn còn một bụng ấm ức....

Nhìn bóng dáng hai người khuất sau hành lang...lúc này Ana mới quay sang nhìn Mễ Nhi...

- " Mễ Nhi!đây là lần cuối cùng chị nhắc nhở em.....em bỏ ngay cái việc đụng chạm đến Chi Âm...Quan Chi Âm bây giờ là con rùa vàng kiếm ra tiền của công ty... Chị không cần biết em và Quách Tổng có mối quan hệ gì..Nhưng chị tin..Quách tổng sẽ không vui khi biết việc làm của em..."

Mễ Nhi mím môi..cuối gằm mặt..dĩ nhiên cô hiểu rõ những lời Ana đang nói..một lúc sau mới cố nặn ra nụ cười lấy lòng...

- " Chị đừng giận..chỉ là hiểu lầm thôi mà...em sẽ rút kinh nghiệm "

- " Tốt nhất là vậy "

Ana để lại một câu rồi xoay người rời đi..

Ánh mắt Mễ Nhi như phun ra lửa..tức tối dậm chân nện giày cao gót phát ra những tiếng chói tai..xoay người hướng về phòng Tổng Giám Đốc...

Chương 24: Sợi dây chuyền

" Tức chết thật mà.."

Nhìn Tiểu Du vẫn làm bầm tức giận...Quan Chi Âm nén cảm cảm giác khó chịu trong lòng..có chút ấm áp...

" Thôi được rồi..nhưng cô ta cũng nói đúng mà.."

Giọng Quan Chi Âm rất nhỏ nở nụ cười nhạt..coi thường chính mình....nhắc đến bước chân cũng trở nên nặng trĩu...

Nghe lời nói cử chỉ Quan Chi Âm..Tiểu Du như hiểu ra gì đó..dừng lại bước chân..đau lòng nắm tay Quan Chi Âm..

"Chị làm vậy là vì có nỗi khổ riêng..

Trong lòng em chị là người chị cao cả nhất...chị đừng xem thương chính mình..."

" Cám ơn em....."

Hai người vừa đi vào thang máy...bỗng chân mày Quan Chi Âm nhíu lại...mắt thấy số đỏ nhảy từng tầng...Quan Chi Âm nhanh chóng bấm xuống tầng hầm...

" Chị à..sao vậy?"

" Nếu chị không làm..bây giờ An Phi đang ngồi dưới sảnh đợi..Chị không muốn gặp anh ta.."

Tiểu Du gật đầu xem như đã hiểu....

An Phi ngồi đến gần trưa.. mặc kệ ánh nhìn của mọi người đi qua soi mói..Cho đến khi thấy bóng Ana từ thang máy bước ra...An Phi đứng bật dậy..nhưng không thấy hình dáng của Quan Chi Âm...

" An Tổng..Anh còn ở đây à...?"

Ana bắt chuyện trước...nhưng chợt hiểu ra điều gì đấy lại nói tiếp...

" An tổng anh gặp Chi Âm chưa..?"

" Cô ấy về rồi à...?".

" Đúng vậy..Chi Âm về lâu rồi.."

Cô ta cảm giác được vẻ mặt thất vọng tràn ngập trong đáy mắt của An Phi..không khỏi thương cảm...

An Phi rủ vai..xoay người lặng lẽ rời đi...Cô muốn trốn tránh anh..một cơ hội nhỏ nhặt cô cũng không cho anh...

Trong quán bar...từng điệu nhạc vang dội..ánh đèn nhiều màu không ngừng xoay chuyển..những con bướm đêm..không ngừng lắc lư theo điệu nhạc

Bạch Tố Tố..chen chút theo dòng người..tìm được An Phi đang say mèm nằm trên quầy bar...

" Phi...sao anh lại uống nhiều thế..."

Nghe tiếng nói quen thuộc..An Phi nghiêng đầu..nheo mắt nhìn người con gái mà anh đã danh cả thanh xuân cho cô...

Nhưng sao bây giờ trong tâm trí anh...điều hướng đến người khác...Là anh thay đổi..là tâm anh đã không còn dành cho cô...

Bàn tay ôn nhu vuốt mặt Bạch Tố Tố...môi mấp máy...

-" Tố Tố...Tố Tố..."

Bạch Tố Tố cũng chăm chú nhìn anh...

Từ ngày cô nghe được anh tỏ tình với Quan Chi Âm.....Anh không hề có ý định giải thích với cô..Chỉ cho người đưa cô về...

Mà cô cũng không can đảm muốn nghe anh giải thích..Một người không biết làm sao cho phải...còn cô lại chấp nhận lấy sự trốn tránh như rằng mọi thứ cô nghe thấy, điều do cô nghe lầm...Cô biết mình nhu nhược..nhưng cô thật sự rất yêu người đàn ông này...

-" Em đưa anh về...."

Cả thân người An Phi điều dựa vào thân người ốm yếu của Bạch Tố Tố.....

Cô không đưa anh về An gia mà trở về căn nhà thuê họ thường sống chung...

Vất vả cả một đoạn đường cuối cùng cũng...

đặt An Phi lên giường...

Bạch Tố Tố mồ hôi nhễ nhại thở hắt ra...nhìn khuôn mặt say ngủ của anh..mà lòng cô đau nhói..bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt anh...Bất ngờ An Phi mở mắt ra nhìn cô đăm chiêu...thấy thể Bạch Tố Tố nhẹ giọng quan tâm..

-" Anh khát nước không? Chờ em chút.."

Bạch Tố Tố muốn đứng lên...Ai ngờ An phi kéo mạnh làm cô ngã lên người anh..chưa một giây An Phi đã xoay người giam cô phía dưới...Anh nhanh chóng chiếm lĩnh môi cô..mùi rượu nồng nặc xông vào mũi...khiến cô khó chịu..nhưng vẫn không né tránh..mặc anh bừa bãi tàn sát trên người cô....

An Phi như kẻ điên..đêm nay anh không hề nhẹ nhàng với cô..anh vội vàng..đi vào bên trong cô...Bạch Tố Tố cong người đón nhận những cơ luân động như bão táp của anh...

đến khi anh mệt mỏi nằm sấp lên người cô đầu vùi vào cổ cô...Bạch Tố Tố mắt nhắm nghiền hưởng lấy tư vị cao trào anh mang đến...bàn tay ôm chặt eo anh..như nắm giữ trái tim anh không hề muốn buông ra....

-" Chi Âm...Chi Âm..tại sao em không tha thứ cho anh...Chi Âm anh thật sự rất yêu em..yêu em.."

Cả người Bạch Tố Tố cứng ngắt...An Phi không ngừng lăm bằm bên tai cô..

Hàng nước mắt đau khổ tràn ra khóe mắt rồi nhẹ nhàng rơi xuống...Có nỗi đau nào đau hơn..Khi người đàn ông từng yêu mình tha thiết...sau khi làm tình cùng mình..lại gọi tên nói lời yêu người con gái khác...

Bạch Tố Tố nức nở thành tiếng....nhưng giờ phút này An Phi nào nghe..anh làm bầm vài tiếng..rồi ngủ say trên người cô...

Cô rất muốn đẩy anh xuống giường..lay anh tỉnh dậy..rồi hét to tổng cổ anh ra khỏi nhà..nhưng cô biết trái tim cô lúc đó sẽ chết mất....Bạch Tố Tố đẩy nhẹ An Phi nằm sang một bên..nhắm lấy tay anh đặt sang eo của cô..nhẹ nhàng chui vào lòng cho anh ôm..kề mặt vào trái tim đang đập của anh..tự dối lòng rằng người đàn ông này..trái tim này đang vì cô mà đập...

Cả đêm nay Tiểu Du ngủ lại tại nhà thuê của Quan Chi Âm.....

Vì biết Âu Trác Vỹ đi Pháp..nên đêm nay Quan Chi Âm không quay về ngôi biệt thự kia...Mà trở về căn nhà thuê của mình..sẵn tiện sắp xếp một ít thứ đem đến nơi ở mới....

Buổi sáng hai cô gái..cùng nhau dùng điểm tâm...

Tiểu Du có thói quen vừa ăn vừa lướt điện thoại...bỗng mắt mở to..miệng cứng ngừng nhai....đưa điện thoại đến trước mặt Quan Chi Âm...

-" Chi à..sao lại vậy....Lúc này xảy ra khi nào thế?"

Quan Chi Âm cũng ngưng ăn..nhìn vào màn hình..là tin tức về cô và An Phi...Tiêu đề " An Phi và Quan Chi Âm nối lại tình xưa "

Kèm theo là những hình ảnh An Phi ôm chặt cô vào lòng....

Ánh mắt An Phi chứa đựng nồng nàn tình cảm dành cho cô không một phần che giấu...

Nếu là khán giả... cô cũng sẽ cho là thật...về mặt cô lúc đó ngỡ ngác..ngẩng đầu nhìn anh...Thật giống như đôi tình nhân giận hờn vu vơ..

Quan Chi Âm rời mắt..tiếp tục ăn..nhàn nhạt trả lời..

-" Lúc hôm qua anh ta giải vây cho chị..khi đụng phải bọn nhà báo.."

Tiểu Du không ngừng lướt những trang web khác..toàn tin tức của Quan Chi Âm và An Phi....

Quan Chi Âm lau miệng..lấy tay gõ lên bàn...

-" Ăn nhanh...phụ chị thu dọn hành lý nào..."

Tiểu Du cười hì hì..để điện thoại sang một bên..ăn nốt phần thức ăn còn lại...

Lúc này trong phòng ngủ của Quan Chi Âm..

Tiểu Du đang giúp Quan Chi Âm lấy những quyển sách bỏ vào vali cho cô...

-" Chị à... quần áo thật không đem theo sao?"

Quan Chi Âm nhìn vali nhét đầy quần áo....

-" Em giúp chị cất giữ số đồ này nhé...Bên đó rất nhiều đồ...chị đem một ít sang đó..."

" Dạ..Xem ra anh ta đối xử với chị không tệ...."

Tầm mắt Quan Chi Âm sụp xuống..

Không tệ? Ừ thì không tệ...

Vì đây là quy tắc ngầm mà..nếu cho thứ người muốn thì sẽ đổi lại được những thứ mình cần.....

Sao khi thu dọn mọi thứ..Tiểu Du ngồi lên giường..ôm lấy chiếc gối vào lòng..bất ngờ có một vật rơi xuống thảm...Tiểu Du lấy làm lạ khom xuống nhặt lên..đưa trước mặt nhìn..

là một sợi dây chuyền làm bằng bạc sáng lấp lánh..mặt dây chuyền là một vòng tròn trên đó in dòng chữ nổi " Phạm "

Tiểu Du lẩm bẫm.. đây là tên hay biệt hiệu...nhưng nhìn sơ qua cô chắc rằng..đây là sợi dây chuyền của nam giới...

Quan Chi ôm một đồng mí phẩm bước ra..mắt vừa thấy sợi dây trên tay của Tiểu Du..Liền bỏ những thứ trên tay xuống bàn trang điểm..đi nhanh dành lấy sợi dây...

Tiểu Du hốt hoảng...cảm nhận chân mày Quan Chi Âm không vui..lấp bắp xin lỗi...

" Chị..em xin lỗi...em không cố ý..chị đừng giận.."

Nhìn thái độ nâng niu sợi dây như vật vô giá...ánh mắt lưu luyến khi nhìn sợi dây..của Quan Chi Âm..Tiểu Du biết mình đã phạm phải sai lầm...

Vẫn không thấy Quan Chi Âm lên tiếng..Tiểu Du sốt ruột..đứng

dây..nhỏ giọng xin lỗi lần nữa...

" Chị..à..đừng giận em mà..em xin lỗi..."

Cô cũng biết là do mình..hàng đêm cô điều để sợ dây chuyền dưới chiếc gối..hoặc đi đâu điều đem theo bên mình...Nhưng vì lúc Tiểu Ngạn xảy ra chuyện..vội vàng rời đi..quên mang theo..là do cô vô ý..một phần cũng biết Tiểu Du không có ý gì...sắc mặt Quan Chi Âm hòa hoãn một chút...

" Chị không giận..thôi giúp chị đem vali ra ngoài đi "

" Dạ"

Tiểu Du mừng rỡ..thờ hắt ra..nhanh chóng kéo vali ra ngoài phòng khách..nhưng mắt vẫn liếc nhẹ sợi dây nằm trong tay và ánh mắt không rời của Quan Chi Âm chăm chú đặt trên sợi dây...

Chương 25: Thay đổi lịch trình

" Choảng....choảng....choảng...."

Từng vật dụng trên bàn..đều bị An Kiến Ngụy hất xuống bàn..lấn vào những miếng thủy tinh vụng vỡ..là những cuốn tạp chí đầy hình ảnh xinh đẹp của Quan Chi Âm.....

Khuôn mặt tức giận đến méo mó...hai tên thuộc hạ của ông ta....đứng im không dám lên tiếng....

Đến khi phát tiết cơn giận xong...An Kiên Ngụy ngồi xuống sofa...nốc cạn ly rượu...

mới hướng mắt về hai người im lặng lúc giờ...

" Lập tức..đi điều tra xem ai đứng ra giúp Quan Chi Âm..."

" Vâng "

Ánh mắt hung ác..lóe lên từng cơn...An Kiến Ngụy mệt mỏi dựa lưng vào ghế..day day phần trán đau nhức..

Tiểu Du một tay phụ tài xế đặt vali vào cốp xe....Từ xa chiếc xe màu đen chạy tới..ngừng ngay bọn họ....

Trình Kha một thân áo vest nho nhã bước xuống xe....

- " Trình Tổng....anh tìm tôi sao..?

Quan Chi Âm bước ra khỏi chung cư có chút bất ngờ vì sự xuất hiện của Trình Kha..

Trình Kha gật đầu...mắt liếc qua đồng hành lí vừa để lên xe..mới chậm rãi mở miệng..

- " Cô Chi Âm..chủ tịch muốn cô lên đường sang Pháp ngay bây giờ..."

Lời nói của Trình Kha đối lại ánh mắt bất ngờ của hai người đối diện...

- " Trình tổng...hai ngày nữa tôi sẽ sang Pháp...Phiền Anh nói với anh ấy dùm tôi.."

- " Tôi biết..nhưng không phải hai ngày nữa cô cũng sang đó sao..Chủ tịch muốn cô sang trước hai ngày..Cô Chi Âm..tôi cũng chỉ làm theo lệnh..cô đừng làm khó tôi "

Tuyệt nhiên không cho cô cơ hội từ chối...lời muốn nói liền nghẹn ở họng...Quan Chi Âm vô cùng bức bối...nhưng suy nghĩ một chút về thân phận của mình bây giờ chỉ bất lực thỏa hiệp..

- " Thôi được rồi..nhưng anh cũng phải để tôi..soạn hành lí chứ.."

- " Chủ tịch nói mọi thứ đã chuẩn bị cho cô rồi..."

Quan Chi Âm hết nói nổi.. người giàu và quyền thế có khác..chỉ một cái nhấc tay là muốn gì được đó...

Lúc này Trình Kha mới quay sang Tiểu Du..

" Còn thiếu thứ gì..hai ngày sau cô Chi Âm có thể nhờ cô trợ lí nhỏ của mình mang sang..cô thấy thế nào...?"

Mối mấp máy..còn thế nào nữa..chỉ cần nghĩ đến đôi mắt khi không vui..hàng chân mày nhíu lại..sự bá đạo không cho người khác phản kháng của Âu Trác Vỹ làm sóng lưng Quan Chi Âm lạnh toát...Cô quay sang Tiểu Du mặt đang nghếch ra..

" Tiểu Du..vậy những thứ này..phiền để chỗ em...chị sẽ gọi điện nói chuyện với Ana...Hẹn gặp em hai ngày nữa nhé..Chị đi trước đây..."

" Chị..."

Từ lần bị Trình Kha cảnh cáo ở bệnh viện..giờ gặp mặt người này Tiểu Du cảm thấy bất an..Nên muốn nói gì đó..lại nhìn đối mắt mang ý cười như không cười của Trình Kha đành im bật...

Biết cô lo lắng cho mình Quan Chi Âm..vỗ bàn tay Tiểu Du...

" Em đừng lo lắng..chị đi nhé..qua đến nơi..chị gọi em..".

Tiểu Du gật đầu..nhìn Quan Chi Âm lên xe..

" Hẹn gặp em tại Pháp..."

Không biết từ khi nào Trình kha đã bước lại gần cô...khum người tà mị nói nhỏ vào tai cô..Tiểu Du rụt vai..lùi cách xa anh ta một bước...

Trình Kha cười cười cũng nhanh chóng bước lên xe....

Đến khi chiếc xe khuất dáng..nhưng Tiểu Du vẫn không nhúc nhích...Trong lòng cô không ngừng suy nghĩ..người đàn ông mà

Trình Kha gọi là " Chủ Tịch " kia là người như thế nào..ghê gớm ra sao..Mà một người ngang bướng..điềm đạm như Quan Chi Âm..nghe đến sắc mặt lại thay đổi....

Còn cái tên Trình Kha đó nữa..nhìn vẻ ngoài ôn nhu lịch thiệp nhưng luôn toát ra nguy hiểm...làm đầu óc của Tiểu Du ong ong..tò mò không thôi...

Trình Kha đích thân hộ tống Quan Chi Âm sang Pháp....Ngồi trên chiếc máy bay tư nhân...Quan Chi Âm mệt mỏi nhìn ra bầu trời đêm đầy sao....

Rồi nhìn sang Trình Kha đang ngồi phía trước cặm cụi nhìn vào màn hình máy tính...Cô cứ ngỡ mình sẽ ra sân bay..không ngờ Âu Trác Vỹ lại cho máy bay tư nhân của anh đón cô...Từ lúc lên máy bay..Trình Kha rất kiệm lời...anh ta chỉ hỏi cô có đói hay khát không...ngoài ra không nói những lời vô ích...cô thì cũng không muốn mở miệng..dù trong lòng rối như tơ vò...

Cô đã gọi điện báo cho Ana biết...cũng không nói rõ lí do chỉ nói có việc sang Pháp trước hai ngày...Ana là người từng trải ít nhiều cũng đoán ra vấn đề..chỉ thở dài bảo cô cẩn thận....

Quan Chi Âm mệt mỏi..kéo tấm chăn ngang vai...rồi thêm thíp..khi giấc ngủ chưa sâu...

cô nghe giọng Trình Kha truyền đến..hình như anh ta nói chuyện điện thoại với ai...

-" Cô ấy vừa ngủ...vâng tôi biết rồi...Nhưng đến thẳng đó luôn sao?.....Vâng...tại tôi thấy cô ấy hơi mệt...được..được tôi biết..."

Sau khi cúp điện thoại mắt liếc nhẹ sang Quan Chi Âm...cau mày mang chút suy tư...rồi lặng lẽ quay lại làm việc của mình...

Chương 26: Đua xe

Khi đến Pháp thời gian cũng đã gần chín giờ sáng... Quan Chi Âm cứ ngỡ trình Kha sẽ đưa mình về khách sạn hoặc nơi ở của Âu Trác Vỹ....

Nhưng điều làm cô ngạc nhiên không phải như thế vừa xuống máy bay đã có xe đợi sẵn....Hai người vệ sĩ người Pháp cao to nhẹ nhàng mở cửa cho cô và Trình Kha....

Cô dùng cách giết thời gian bằng cách, quan sát hai bên đường phố,chiêm ngưỡng nơi phồn hoa lộng lẫy... khoảng nửa tiếng sau...xe ngừng lại không phải khách sạn hay chỗ nào khác mà là một trường đua xe..... Trình Kha nhanh chóng mở cửa xe cho cô...lúc này đây Quan Chi Âm không nén nổi sự tò mò nên xoay người hỏi ngay.....

" Sao chúng ta lại đến đây?"

Trình Kha nhìn cô một chút...điềm nhiên trả lời..

" Chủ tịch đang ở đây...chúng ta vào thôi"

Quan Chi Âm nghe nói thế cũng không hỏi thêm gì nữa...theo sau anh ta đi vào....

Giữa đường đi Trình Kha mắt thấy Quan Chi Âm có vẻ thích thú nơi này.. biết cô đang tò mò về nơi đây...Anh ta tốt bụng giải thích...

" Đây là trường đua Bugatti một trong trường đua có quy mô lớn

nhất ở Pháp...

Hôm nay sẽ có chặng đua MotoGP..."

Quan Chi Âm như được mở rộng tầm mắt...

Vừa vào khán đài cô đã nghe các động cơ của xe mô tô rầm rú...nổi hết cả da gà.....

Hai tên vệ sĩ đã đợi sẵn...sắp xếp chỗ ngồi cho cô và Trình Kha.....

Trên khán đài rất đông người xem....Khí thế nơi trường đua bùng bùng lửa nóng....Họ kích động đến la hét...khi các tay đua vào vị trí của mình...lúc này cô nhìn xung quanh khán đài với sức chứa trên năm ngàn khán giả...nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng Âu Trác Vỹ.....

Muốn xoay sang hỏi Trình Kha tung tích của anh.... ngay khi trọng tài thổi kèn bắt đầu trận thi đấu các cổ động viên hét thất thanh cộng thêm tiếng xe gầm rú chấn áp tất cả mọi thứ xung quanh....

Cô đành nuốt lại lời muốn hỏi tập trung vào cuộc đua xe trước mắt nhưng chẳng mấy giây cô liền bị thu hút cũng muốn đứng bật dậy như các cổ động viên khác nhìn các tay đua xe không ngừng lạng lách mà sống lưng của cô thẳng tắp.... Tim muốn nhảy ra ngoài..... xem mà như muốn nghẹt thở....

-" Ngay từ khi xuất phát, các tay đua trẻ đã ngay lập tức chủ động "kè" nhau nhằm giành lấy lợi thế ngay từ khi bo cua đầu. Trong khi đó những tay đua lão tướng thì chọn cách thi đấu chủ động tránh va chạm vào chiến tay đôi, mở cua rộng hơn, chấp nhận mất lợi thế cua sau đó tận dụng ra vào số hợp lí để vươn lên trong đoạn đường thẳng....."

Trình Kha kể sát tai cô vừa xem vừa giải thích cho Quan Chi Âm....Cô chăm chú không thể rời mắt...hai tay đang vào nhau...

vừa kích động vừa hồi hộp...nhìn họ thi đấu mà hai tay cô đổ đầy mồ hôi....

Từ nhỏ Quan Chi Âm có chứng sợ cảm giác mạnh...đây là lần đầu tiên cô được tận mắt thấy một cuộc đua thực tế...

May mà không phải chính mình ngồi lên trải nghiệm..nếu không cô sẽ chết mất....

Đôi mắt xinh đẹp...không một giây rời khỏi các tay đua...trong đó có một tay đua toàn thân mặc đồ bảo hộ màu trắng khắc dòng chữ David....vóc dáng người này rất đẹp...

đặc biệt tay lái anh ta rất cừ...xung quanh cô còn nghe được các cổ động viên reo hò tên anh ta...chỉ tiếc là anh ta mang nón bảo hiểm nên cô không thấy được dung mạo người này....

Khắp trường đua khán giả đã được chứng kiến những màn rượt đuổi nghẹt thở, thót tim theo từng pha vượt thốc, cuồng nhiệt theo từng nhịp vít ga của những "quái xế"..

Quan Chi Âm không kìm chế được nhịp tim của mình... cô cũng đứng bật dậy hòa vào dòng người hốt hoảng hét lên khi chứng kiến một màn khóc liệt.....

Chiếc xe đua của một tay đua trên áo ghi tên " Jann" bị mất lái, lao thẳng vào hàng rào chắn...Các tay đua khác vẫn vững chãi vượt qua...chẳng màng quan tâm....

Họ tập trung vào các khúc cua nguy hiểm...

những màn nghiêng người...đào xe thật khiến người ta thoát tim...khi đến khúc cua cuối...ba xe tiến lên dẫn đầu bỏ lại các tay đua ở phía sau, trong ba tay đua dẫn đầu...Có một tay đua mà Quan Chi Âm đã chú ý từ khi xuất phát đó là tay đua mặc đồ bảo hộ màu trắng tên là "David" không giống như lúc đầu trầm tĩnh mà trở nên mạnh mẽ và hoang dại...lúc này đây không còn sự nhân nhượng, những vòng tay lái của anh ta dành cho đối thủ vô cùng tàn nhẫn những tay đua trượt khỏi đường đua té lăn lốc bởi con ngựa chiến của anh ta...

Thậm chí trên màn hình quan sát...còn cho thấy tay đua áo trắng còn chạy nhanh hơn các tay đua xếp sau từ 0,3 giây trở lên..

Tiếp đó top ba tay đua này cạnh tranh gay gắt đến khoảng vòng thứ năm thì sẽ có một tay đua bị rớt lại và cuộc đua sau đó là những pha tranh chấp tay đôi cực kỳ khốc liệt.

Tiếng cổ vũ ngày càng dữ dội...Hai xe không ngừng choảng nhau....Bỗng tay đua áo trắng thắng nhẹ để tay đua áo lam thắng thế chạy trước....Chưa tầm ba mét sẽ về đích...

Tay đua áo trắng bắt đầu tăng tốc vượt ga khi bánh xe sau vừa chạy qua khỏi đối thủ...Bất ngờ anh ta xoay mạnh bánh xe tốc độ lên mức cao nhất...nghiêng xe....chấn ngang xe sau...Tay đua Áo lam hốt hoảng...

thắng gấp xe mất bánh lái tông thẳng vào rào chắn...Tức giận tay đập xuống đất trơ mắt nhìn tay đua áo trắng chạy về đích....

Dù đoạn đường thẳng về đích tại đây khá ngắn nhưng tốc độ cao nhất đạt được ở trường đua này vẫn rất đáng nể khi con số đó là 316,6 km/h, lập bởi chiến tích cừ khôi....

Cuối cùng trận đấu cũng kết thúc...khán đài như vỡ òa.... điều khán giả nhiều cảm xúc nhất là người hùng chiến thắng áo trắng mang tên " David. Có thể miêu tả ngắn gọn ngày thi đấu hôm vừa rồi " Điên rồ đến kinh hoàng".

-"David là tay đua vàng....cũng là một trong những người thành công nhất tại Pháp...

hoặc một số trường đua như F1 ở Singgapo... đã có tới 6 lần giành chiến thắng, trong đó có tới 5 lần khi đua tại MotoGP. Đứng thứ 2 trong bảng vàng thành tích....Nhưng anh ta..không thường xuyên thi đấu..chỉ khi nào hứng thú mới tham gia..."

Trình Kha mắt hướng về tay đua áo trắng, miệng không ngừng giải thích về người hùng chiến thắng ngày hôm nay cho Quan Chi Âm hiểu.....

Chương 27: Nhớ anh không?

Mọi tâm trí của Quan Chi Âm bây giờ đều đặt lên trên người của tay đua vừa chiến thắng... miệng không thể khép lại được vì người đó không ai khác chính là Âu Trác Vỹ....

Lúc này anh đang đứng bên siêu xe của mình.... nón bảo hiểm đã được gỡ ra khỏi đầu... vẻ phong trần quyến rũ khiến người khác không khỏi rời mắt, vóc dáng cao to được ôm sát bộ đồ bảo hộ màu trắng mái tóc hơi rối được gió thổi về phía sau...vẻ lạnh lùng xa cách càng khiến người ta muốn lạc hướng..và đắm chìm...

Anh đứng đó như một vị thần làm các cô gái châu âu điên đảo hô hoán.... Nhưng tâm can Quan Chi Âm thì rối bời... Người đàn ông này có bao nhiêu bí mật.. không những là một chủ tịch của tập đoàn mà anh còn là một tay đua xe cừ khôi có chiến tích lừng lẫy thật là khiến người khác ngưỡng mộ.....

- " Chủ Tịch thật giỏi đúng không? "

Tiếng Trình Kha cắt đứt suy nghĩ của cô..

theo quán tính cô quay sang nhìn Trình Kha...anh ta nhích môi mắt vẫn hướng về người " Chủ tịch " mà anh ta tôn sùng còn cô thì khiếp sợ...

Theo như trình tự là đến phần trao giải thưởng cho các tay đua nhưng Âu trước Vỹ dường như không quan tâm... Anh nghiêng người nói nhỏ vào tai của một người đàn ông châu âu...Sau đó chỉ thấy ông ta gật đầu vỗ vai Âu Trác Vỹ cười cười....Rồi Âu Trác Vỹ

ngồi lên xe, rồ máy chạy đi....

Cả khán đài vỗ tay cho các tay đua về nhất ai cũng trông mong tay đua về nhất lên nhận giải nhưng chẳng thấy đâu....Qua một lúc cũng kết thúc phần trao giải cả khán đài đồng loạt kéo nhau ra về, còn lại vài người lác đác...

Lúc này tiếng động cơ xe máy rầm rú.... ngày càng rõ bên tai...Quan Chi Âm quay đầu nhìn về hướng tiến xe đang phát ra... phát hiện Âu Trác Vỹ chạy về phía cô...xe dừng xe dưới khán đài nơi cô đang đứng phía trên...

Anh bước xuống xe gỡ nón bảo hiểm ôm đặt lên xe... môi mòng nhếch lên...nhìn thẳng vào mắt cô...nhưng chẳng nói gì.... Quan Chi Âm cũng im lặng nhìn lại anh chỉ thấy rằng mới mấy ngày không gặp cảm xúc có chút lạ thường...

-" Xuống đây...."

Cuối cùng Âu Trác Vỹ cũng lên tiếng, cả thân người dựa lên xe, chân dài duỗi ra chéo lại với nhau....

Một tay đưa ra, ý bảo cô bước xuống....

Quan Chi Âm chần chờ vài giây rồi cũng theo ý anh bước xuống khỏi khán đài, đi về hướng anh...

Bàn tay anh vẫn chưa thu lại,cô hiểu ý đặt tay mình lên tay anh đang được đeo bao tay bảo hộ.... Quan Trác Vỹ thu tay..cả người Quan Chi Âm ngã sấp lên người anh....ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn nhìn người con gái mới mấy ngày không gặp....

-" Nhớ anh không? "

Không ngờ anh hỏi như thế...Lúc này còn có Trình Kha đang đứng trên khán đài hứng thú nhìn bọn họ....

Quan Chi Âm mím môi ngại ngùng không có ý định trả lời.... Âu Trác Vỹ cũng không ép hỏi, anh buông cô ra.....

Không biết khi nào có một nhân viên trong đoàn đua xe chưa đến một hộp lớn...

Âu Trác Vỹ giơ tay cầm lấy... Sau đó quay sang cô ra lệnh...

" Em vào thay đi "

Đôi mắt xinh đẹp nhìn vào trong hộp, liền chau lại...đó là bộ đồ nữ bảo hộ bảo hộ màu trắng...mặt cô nhanh chóng tái mét không cần suy nghĩ liền lắc đầu không ngừng... môi đỏ nhanh chóng nói lời từ chối.....

" Không....không...tôi không thay...tôi sợ...tôi...."

" Chi Âm... mới mấy ngày không gặp em lại quên tính khí của anh rồi... Đừng để anh nhắc lần thứ hai... ngoan ngoãn đi thay nhanh lên"

Âu Trác Vỹ vẫn thong thả bàn tay ôm nhu vuốt ve mái tóc đen bóng của Quan Chi Âm.... đôi môi mỏng cười nhẹ nhưng ánh mắt nguy hiểm của anh lại không cười...

hiện lên vẻ không vui không cho cô sự từ chối.....

Quan Chi Âm thật sự rất sợ...cô không có can đảm ngồi lên chiếc xe hung thần đó... cho anh chở...Nhưng nhìn chân mày nhíu lại không vừa lòng của anh... cô cắn răng quay người theo nhân viên dẫn

đường vào trong thay đồ..

Mấy phút sau cô trở ra trên người được bao bọc bởi bộ đồ bảo hộ màu trắng ôm sát cơ thể quyến rũ.... Âu Trác Vỹ không khỏi thừa nhận ông trời quá ưu ái cho nhan sắc của cô bộ đồ mặc trên người cô nhìn vừa thể thao lại đậm chất quyến rũ chết người....anh cầm chiếc nón bảo hộ ngoắc tay ý bảo cô lại gần...

Chính tay đội lên cho cô..cẩn thận cài dây an toàn.. rồi nắm tay ý bảo cô leo lên xe...

Sao anh lại không cảm nhận được bàn tay cô không ngừng run rẩy.

Nhưng Âu Trác Vỹ cố tình làm lơ như không biết anh nhắc chân dài ngồi hẳn lên xe nắm tay cô vòng qua eo mình...

Chương 28: Trùng phạt

Quan Chi Âm cảm giác tim như muốn

ngừng đập khi nghe tiếng máy xe khởi động, không ngừng nẹt ga...bánh xe ma sát với mặt đường nhựa tung tóe cả lửa....

Cô còn cảm nhận rất rõ hai đôi chân của mình không ngừng run rẩy....Đến khi chiếc xe phóng về phía trước, Quan Chi Âm nhắm nghiền mắt ôm chặt eo Âu Trác Vỹ, xe ngày càng chạy nhanh hơn... tiếng gió vèo vèo bên tai, sức gió ngày càng đánh mạnh vào cô..như muốn thổi tung cơ thể yếu ớt ra khỏi xe...

Bàn tay siết chặt Âu Trác Vỹ ngày càng trắng bệch....đến khi chiếc xe lạng lách cúp cua...

Quan Chi Âm cảm tưởng rằng cả người mình như muốn nằm xuống mặt đường... Đầu óc không ngừng quay cuồng giống như tim gan phèo phổi điều lộn ngược chỉ chờ văng ra... Quan Chi Âm không kiềm chế được cơn sợ hãi cô khóc toáng lên.....

-" Âu Trác Vỹ...huhu....anh thả tôi xuống đi... tôi không muốn.... tôi không chịu nổi nữa rồi xin anh....a....a.. cầu xin anh....."

Hét lên âm ỉ mong rằng sẽ lay động được được sự thương cảm của Âu Trác Vỹ...

Nhưng anh vờ như không nghe không thấy, vô cảm tập trung vào đoạn đường đi phía trước, bàn tay điều khiển chiếc xe không ngừng lạng lách, tăng tốc độ ngày càng cao.....

Quan Chi âm sợ hãi ôm chặt siết eo anh... cả chân cũng không kiềm chế được cô kẹp chặt vào hong anh.....

Nước mắt không ngừng rơi ướt đẫm cả khuôn mặt trong nón bảo hiểm...giọng hét ngày càng khàn đi cho đến khi cô nghĩ mình sẽ chết vì thở không nổi nữa...

Chiếc xe...rất cuộc cũng ngừng lại, Quan Chi Am không chống đỡ kịp liền nhảy xuống khỏi xe gỡ nón bảo hiểm, nhào vào thanh chắn nôn thốc nôn để...những gì có trong bụng đều nôn ra hết, khuôn mặt trắng như một tờ giấy....

Nước mắt đầm đìa...cô ngã quy xuống đất....nhìn cảnh tượng này không ai mà không thương cảm xót xa.

Trình Kha từ khán đài cầm ống nhòm quan sát...chỉ còn biết lắc đầu cảm thấy rằng Chủ tịch lần này hơi quá tay...

Nhưng người trong cuộc thì rất thông thả...

Âu Trác Vỹ bước xuống, dựa vào chiếc xe... vô cảm nhìn cô chặt vật..đôi mắt sâu thẳm dưới ánh mặt trời chau lại mang một cảm xúc khiến người khác không thể đoán ra được suy nghĩ....

Một lúc nôn ói... đầu óc cũng thoải mái hơn... tay chân cũng không còn run rẩy như lúc đầu, Quan Chi Âm dựa vào rào chắn đứng dậy đôi mắt giận dữ quay ngoắt nhìn Âu Trác Vỹ...

Không nói hai lời liền ném thẳng chiếc nón bảo hiểm vào mặt anh...

Âu Trác Vỹ nghiêng người né tránh.. chiếc nón bảo hiểm rơi xuống đất tạo thành âm thanh khó nghe....

Trình Kha đứng quan sát mà lạnh run dùm cho Quan Chi Âm...không ngờ một cô gái yếu đuối..điềm đạm khi bị chọc giận lại hung tàn đến vậy....

Nhưng chưa kịp để anh anh ta lo lắng dùm cho cô thì đã thấy Quan Chi Âm bùng phát cơn giận dữ... bay đến bên người Âu Trác Vỹ vừa đánh vừa đấm...miệng không ngừng hét lớn.....

- " Cái tên khốn kiếp này.... anh không có nhân tính phải không..Anh muốn giết chết tôi đúng không? Anh chính là tên ác ôn là đồ xấu xa mà.... Tôi đánh chết anh.... đánh chết anh"

Đầu Trình Kha nổi lên ba vạch đen nhăn mày....

Ôi thôi rồi!!! chưa bao giờ ai dám đối xử với chủ tịch của anh như vậy...Quan Chi Âm lần này ăn phải gan hùm.....

Trình Kha cứ tưởng Âu Trác Vỹ sẽ nổi giận lôi đình.... Không ngờ chưa đầy một giây đã kéo Quan Chi Âm đang phát điên vào người mình.... Dùng hành động hôn môi để chặn lại những lời chửi bới của cô.....

Trình Kha một lần nữa cau mày khó hiểu về hành động của hai người này đành xoay người...hắng giọng ra hiệu cho hai tên vệ sĩ...rời khỏi khán đài....nơi đây thật sự không dành cho bọn họ.....

Quan Chi Âm tức giận không thôi....cô cào cấu... đánh bụp bụp vào người Âu Trác Vỹ... Nhưng anh không hề có cảm giác....một tay ôm lấy gáy của cô,bàn tay còn lại vòng lấy eo cô, không cho cô đường lui....cắn lấy môi cô.... Quan Chi Âm đau nhói, hé miệng thở gấp...đầu lưỡi không hề báo trước tiến thẳng vào trêu đùa, nụ hôn không hề nhẹ nhàng vô cùng mạnh bạo và cuồng dã... khiến Quan Chi Âm

không còn sức phản kháng, cô đành buông xuôi ngã thẳng vào lòng anh mặc anh tàn sát bừa bãi...

Nhưng trong lúc đầu óc mụ mị cô lại suy nghĩ một vấn đề, cô vừa mới hôn mưa nhưng tên này không thấy bản hay sao? mà có thể hôn một cách say đắm lâu dài như thế Điều đó càng làm khuôn mặt Quan Chi Âm đỏ ửng dưới ánh mặt trời....

Qua mấy giây sau Âu Trác Vỹ mới lưu luyến buông môi cô ra...nhưng vòng tay vẫn khư khư giữ cô trong lòng...

Nhìn Quan Chi Âm ngoan ngoãn dựa vào ngực mình... ánh mắt mơ màng không còn sự giận dữ, đôi môi sưng đỏ bị hôn đến bóng loáng.....Âu Trác Vỹ rất vừa lòng... mút nhẹ vào môi cô thêm một lần nữa rồi mới trầm giọng lên tiếng...

" Đây là trừng phạt cho em....nếu lần sau còn để anh phát hiện em có quan hệ mập mờ với tên nào nữa.... anh sẽ cho em biết thế nào là sự tàn nhẫn thật sự"

Quan Chi Âm ngược mắt nhìn khuôn mặt đẹp như điêu khắc trước mặt....

Mà lòng lạnh toát... người đàn ông này quá nguy hiểm và tàn nhẫn chỉ cần nghĩ sơ cô cũng biết anh trừng Phạt cô là do những cuốn tạp chí đăng tin của cô và An Phi...

Sau lời nói tàn nhẫn là hành động dịu dàng khiến người khác không khỏi nghi ngờ đây là hai người khác nhau,bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô hôn nhẹ lên trán cô....

" Anh không thích sự phản bội...Nên em phải ngoan ngoãn nghe lời, hiểu không?"

Quan Chi Âm im lặng chỉ là vẫn chăm chú nhìn kỹ người đàn ông trước mặt... trong lòng anh thầm nhắc nhở chính mình không thể phạm sai lầm lần nữa....

Rõ ràng cô thấy được sự thương yêu dịu dàng trong mắt anh nhưng chỉ một giây sau là sự tàn nhẫn trừng phạt cô không chút lưu tình...Chưa bao giờ cơ cảm giác lo cho số phận của chính mình như lúc này....

Dưới ánh nắng chói chang từ phía xa nhìn lại...ai cũng phải thốt lên rằng hình ảnh quá đẹp, hai người mặc hai bộ đồ màu trắng bảo hộ đua xe...thân người đàn ông cao to dựa vào chiếc xe mô tô phân khối lớn....

Vừa lạnh lùng mà tuấn tú ôm trọn người con gái xinh đẹp kiều diễm đứng dưới ánh mặt trời hôn nhau thắm thiết....không khỏi khiến người khác ghen tị và ngưỡng mộ...

Chương 29: Vết cản trước ngực

Trông căn phòng làm việc sang trọng, các vật dụng trang trí cao cấp mang đậm chất phong cách của hoàng gia...

Âu Trác Vĩ ngồi phía sau bàn làm việc đối diện là Trình Kha, mắt vừa thấy ly của Âu Trác Vĩ cạn đế, Trình Kha cầm ngay chai rượu rót cho anh.... Âu Trác Vĩ lắc ly rượu màu đỏ thẫm nghiêng đầu nhìn bóng hình mình trong chiếc ly thủy tinh mới nhẹ giọng liên tiếng, nhưng ánh mắt thì vẫn chăm chú nhìn dòng nước đỏ đang nhấp nhô trước mắt....

- " Tung tin 32% cổ phần của Quan Chi Âm đã được mua "

- " Chủ tịch, có cần tiết lộ người mua không? "

- " Không cần... để lão già đó tự điều tra sẽ thú vị hơn, tôi sẽ chơi với ông ta... sẽ cho ông ta bất ngờ này đến bất ngờ khác "

- " Vâng "

- " Được rồi...cậu về khách sạn nghỉ ngơi đi "

Trình Kha mấp má môi nhìn Âu Trác Vĩ muốn nói rồi lại thôi.....Âu Trác Vĩ quay đầu nhằm hiểu thái độ của cậu ta, nhướn mày lên tiếng....

- " Còn chuyện gì sao? "

" Chủ tịch....lúc ăn cơm... Tôi thấy sắc mặt của cô Chi Âm không được tốt có cần gọi bác sĩ không?"

Ánh mắt sắc bén liền hướng đến Trình Kha... Như nhìn rõ ý tứ sâu xa trong đôi mắt của cậu ta, có lẽ chỉ cảm nhận được sự thương cảm...Ngoài ra không có ý gì khác sắc mặt Âu Trác Vỹ mới để coi được đôi chút, môi mỏng nhếch nhẹ...

" Không sao..chỉ là bị hù dọa quá độ... đó là biểu hiện của chứng bệnh sợ cảm giác mạnh mà thôi, nghỉ ngơi sẽ khỏe, cậu không cần lo lắng"

Trình Kha nhíu nhẹ chân mày, thì ra đây là biểu hiện của chứng sợ cảm giác mạnh nhưng sao Chủ tịch lại biết, nếu nghĩ đơn giản thì sẽ cho rằng Quan Chi Âm không quen với tốc độ nên sợ hãi nhưng,Âu Trác Vỹ lại khẳng định đây là chứng bệnh sợ cảm giác mạnh... Trình Kha gật đầu xem như không có chuyện gì, rời rời đi....

Cả căn phòng trở nên yên tĩnh ánh đèn vàng hắt vào ly rượu nhìn càng hấp dẫn mắt người nhìn, uống cạn phần rượu còn lại...xoay ghế, hướng mắt ra phía bầu trời đêm đầy sao...im lặng bất động khoảng nửa tiếng sau..cũng rời khỏi phòng tiến về phòng ngủ...

Cửa phòng mở ra nhẹ nhàng... dưới ánh đèn ngủ...Quan Chi Âm say giấc,cả khuôn mặt vùi vào chiếc gối trắng... mái tóc tung xõa ra sau, chiếc chăn tuột xuống ngang eo..chiếc áo ngủ màu đỏ, hững hờ che phủ cơ thể trắng muốt...

Anh ngồi xuống giường vuốt ve khuôn mặt mịn màng non nớt.. nhớ lại buổi sáng khi cô nổi giận.... ném nón bảo hiểm rồi ra tay đánh người...Âu Trác Vỹ liền bật cười, nụ cười hiếm hoi ngày càng sâu...không ai nghĩ khi cô nổi giận cũng không kém phần ghê gớm..

Dù vậy anh rất thích cô luôn bộc lộ cảm xúc thật sự trong lòng mình khi ở bên anh chứ không phải là một Quan Chi Âm không cảm xúc, luôn hờ hợt, lạnh nhạt, điềm nhiên với mọi thứ..vui buồn không thể hiện... đeo một mặt nạ không phải chính mình để sống với thế giới hai năm qua.....

Quan Chi Âm thật sự rất mệt mỏi...Phải ngồi máy bay gần mười tiếng khi đến nơi lại bị Âu Trác Vỹ chinh không thương tiếc nên đêm hôm nay cô ngủ rất sâu....

Cảm giác bên giường lún xuống,sau đó cả cơ thể bé nhỏ bị bao vây bởi một vòng tay rắn chắc và vùng ngực ấm áp.... Quan Chi Âm..ngoan ngoãn như con mèo nhỏ dụi vào ngực anh,cọ xác tìm vị trí ngủ thích hợp.... mặc anh thả từng nụ hôn trên tóc cô... bàn tay càng gỡ từ lưng xuống đến eo cô không ngừng xoa nắn....

-" Ừm"

Âu Trác Vỹ nâng người cô lên...từ mặt đến cổ vừa nhột vừa ngứa,Âu Trác Vỹ cố tình đùa dai hôn khắp mặt cô nhưng thật sự Quan Chi Âm.... mở mắt không nổi...Cô chỉ lấy tay đẩy khuôn mặt mang đầy ý cười của anh lúc này ra,rồi mệt mỏi ngủ tiếp...

Khi còn thức không ai có thể thấy được khuôn mặt nũng nịu như trẻ con của cô...

Âu Trác Vỹ yêu thương mút môi hồng mấy cái,mới kéo chăn phủ cho cả hai...thỏa mãn ôm cả thân thể thơm ngát vào người.. Dù cả buổi tối nay cô chẳng thèm để ý đến anh... Anh biết rõ cô vẫn chưa nguôi cơn giận lúc sáng..mà thật ra anh không có ý định dỗ dành, vì anh chính là muốn cho cô một bài học khắc cốt ghi tâm mà.....

Vì cả đêm ngủ ngon giấc, buổi sáng Quan Chi Âm dậy rất sớm liền

phát hiện mình đang đang nằm gọn trong vòng ôm của Âu Trác Vỹ...người đàn ông này khi ngủ cũng thể hiện sự bá đạo chiếm hữu ngang ngược....

Một tay choàng qua ôm chặt eo cô...chân dài kẹp lấy chân cô, cả khuôn mặt cô vùi vào lòng ngực của anh...Nói đúng hơn cô không khác gì chiếc gối ôm của anh...cảm nhận rõ hơi thở đều đều đang phả trên trán mình.... Quan Chi Âm chớp mắt mấy cái liền để cho đầu óc được tỉnh táo... Cô nhìn chăm chăm vào khuôn ngực màu nâu đồng vạm vỡ, lại nhớ những chuyện ngày hôm qua anh ra tay tàn nhẫn với cô...đôi chân mày liễu nhíu chặt...Nghĩ đến sự chặt vật thể thâm của mình...còn có khuôn mặt dửng dưng vô cảm của anh..cơn tức giận uất ức trỗi dậy, đôi mắt xinh đẹp nhắm ngay điểm hồng trước ngực anh.... hàm răng trắng tinh không hề kiêng kị phập xuống,vừa day vừa nghiêng... Âu Trác Vỹ trong giấc ngủ ngon lành, cơn đũa nhói trước ngực truyền đến..anh liền mở mắt nhìn cái đầu đen đang trước ngực mình không ngừng tàn nhẫn tấn công nơi nhạy cảm của anh...

Âu Trác Vỹ hít thở sâu, kìm chế cơn đau để cô phát tiết....

Sau khi cắn qua một lúc..xem như hả dạ. Quan Chi Âm mới nhìn vào vết cắn thấy rõ dấu răng của mình nơi đó còn rớm cả máu...Nhưng quái lạ vì sao người đàn ông này không đau mà kêu lên...

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, mắt thấy Âu Trác Vỹ cũng nhìn mình....

Sao buổi sáng mà thấy trời bỗng âm u...!!!

Trong lòng không ngừng mắng mình...hai năm qua cô luôn điều tiết tâm tình rất tốt..từ khi nào cô lại trẻ con như vậy, sao hôm nay lại

không kiềm chế được cảm xúc.. luôn nhắc nhở chính mình người đàn ông này rất nguy hiểm nhưng lại luôn phạm lấy sai lầm...

Ở bên cạnh anh, cô liên tục bộc lộ tính khí không tốt của chính mình đã chôn dùi thời gian qua..

Cắn thì cũng đã cắn rồi, giờ đánh chết cô bắt bắt cô xin lỗi cô sẽ không xin lỗi đâu nhé...

Chỉ là vết cắn nho nhỏ có đáng gì với việc anh đối xử với cô ngày hôm qua đâu!

Theo logic suy nghĩ của mình....Quan Chi Âm cứng đầu mím môi trừng mắt với anh...

Mắt liếc nhẹ vết cắn trên ngực rồi nhìn khuôn mặt nhỏ đang ôm hận của cô..anh trầm giọng hỏi..

-" Không cắn nữa sao?"

Chương 30: Đến lượt anh

Lông mi dài chớp nhẹ, liếc nhìn vết cắn..in dấu răng sâu chói mắt....
thế này mà còn hỏi cô không cắn nữa sao...

Anh là mình đồng da sắt hay gì..Nếu cô còn cắn nữa..chắc rằng nơi
đó sẽ bị hủy ngay lập tức...Cô chỉ là muốn tìm nơi phát cơn giận..

không ngờ ra tay nặng như thế...

Thấy cô im lặng..chau mày suy nghĩ gì đó...Âu Trác Vỹ nhếch môi
cười...nhưng nụ cười này lại làm Quan Chi Âm ớn lạnh cô liền muốn
chạy trốn...nhanh tay đẩy anh ra, lom khom bò dậy..liền bị Âu Trác Vỹ
xoay người đè cô dưới thân..

" Nếu em cắn đã rồi, thì bây giờ đến lượt anh"

Nghe anh nói thế, lúc này Quan Chi Âm mới biết sợ...cô không
ngừng lắc đầu...đôi môi run rẩy cứ nghĩ đến việc anh cắn cô giống
như cô cắn anh, da đầu liền run lên... không cần suy nghĩ nhiều liền
van nài xin tha thứ..

"Xin.... xin lỗi...xin lỗi, tôi sẽ không như vậy nữa.....a..."

Chưa nói hết câu...Âu Trác Vỹ như dã thú anh vùi đầu vào cổ
cô...gặm mút..vừa liếm vừa hôn.. Quan Chi Âm ngã đầu ra phía sau
thở dốc, rồi chợt thấy ngay cổ hơi đau...cô lấy tay đẩy đầu anh ra
giọng hơi nức nở...

" ĐỪNG...đỪNG mà...xin anh... hai ngày nữa tôi quay quảng cáo...sẽ

thấy..thấy mất..."

Âu Trác Vỹ ngẩng đầu nhìn cô cười nhẹ...gật đầu như đã hiểu.....

"Ừ... Em nói cũng đúng....."

Quan Chi Âm mừng rỡ nhưng chưa vui mừng lâu, anh lại thốt lên lời, làm cô chỉ muốn chết ngay lập tức....

Anh im lặng vài giây rồi phun lời vàng ngọc

"Không cần ở cổ.... Vậy anh sẽ cần những nơi..người ta không thấy.."

"A...không..không..đau lắm..."

"Đau sao? Lúc em cắn anh..anh không thấy đau lắm..thử nhé..."

"Tôi sai rồi.... anh đừng như thế..."

"Để sau hãy nói"

Âu Trác Vỹ không nhiều là anh lừa tất cả mền gối xuống thảm....

Ngồi hẳn lên người cô.. hai chân kẹp lấy đùi cô... kéo chiếc váy ngủ qua khỏi đầu Quan Chi Âm...quăng một đường đẹp mắt xuống thảm...

Quan Chi Âm hét lớn, lấy hai tay che ngực Anh khổng chế đặt hai tay cô trên đầu..thực hiện giống như là anh nói...nhưng nói là cắn, cũng không quá đau như cô cắn anh mà anh đốt lửa trên người cô.

Từ bộ ngực nảy nở anh lưu vô số vết đỏ, ngay bụng cô..anh vừa hôn

vừa liếm..

ngay xương sườn mảnh khảnh..anh há miệng..cắn nhẹ....

-" Á...đau..đừng mà..."

Quan Chi Âm sợ đau theo quán tính hét lên..thật ra không quá đau..chỉ là cảm giác tê dại làm cô khó chịu...

Một đường hôn từ ngực xuống bụng, ngay phần thắt lưng nổi đầy tơ máu xanh.... Anh như quỷ khát máu nghiêng đầu cắn vào thắt lưng cô..để lại dấu răng lờ mờ..lại đưa lưỡi ra an ủi..liếm láp...

-" Ummm...ừ...đừng mà..."

Cơ thể cô vốn nhạy cảm..lại bị anh trêu đùa theo cách này..cơ thể không ngừng khô nóng...

Tuy anh không dùng sức nhưng với da thật mỏng manh của cô liền để lại vết đỏ..có cả dấu răng...

Âu Trác Vỹ liếm hết vùng bụng để lại những vệt nước bọt bóng loáng trên da thịt trắng mịn như tơ lụa hảo hạng..nhìn vô cùng dâm mỹ...

Cô chỉ còn biết đưa tay vào miệng cắn để ngăn lại tiếng rên rỉ của mình, bằng cách nào đi nữa cũng không thể nào ngăn được cơn khoái cảm anh đem tới cho cô,Quan Chi Âm bắt đầu ngâm... hai tay bấu chặt ga giường..

Âu Trác Vỹ liếm dọc xuống đùi non của cô, liên hồi mút mát...dùng răng nanh day nhẹ rồi thả ra..chỉ nhiều đấy thôi đã khiến tiếng nức nở của Quan Chi Âm ngày càng vang vọng...

Anh ngồi dậy..ôm lấy chân cô..thả từng nụ hôn dồn dập.. nhắm ngay đầu gối anh liếm cắn..da cô mỏng manh hiện rõ tơ máu..

giống như anh chỉ cần dùng sức..các mạch máu sẽ vỡ ra...

" A....Âu Trác Vỹ...xin..anh..."

Sao anh có thể biến thái như vậy chứ....

Anh vô cùng hứng thú khai phá..trên da thịt trắng như tuyết của cô... Anh co chân cô lại... hôn đến bàn chân mảnh khảnh xinh đẹp của cô...há miệng mút từng ngón chân cắn tía gọn gàng của cô vào miệng bú mút...

Quan Chi Âm không ngăn được cơn khoái cảm...từ nơi ngón chân anh mút qua..như có dòng điện chạy thẳng đại não...rồi xông xuống bụng... đưa mắt nhìn anh nhận thấy tim mình đập thành thịch...

Cảm giác được sự nâng niu yêu thương của anh dù anh có chút biến thái khó lường...

Từ gót chân hôn ngược lên nhượng chân..

nơi nhượng chân anh lại há miệng day cắn...

Bảo đảm ngay mai người cô sẽ đầy vết cắn xanh đỏ...người đàn ông biến thái này...Sao ức hiếp cô như vậy...

Khi cô còn đang mơ màng hé miệng rên rỉ...thì chiếc quần lót tội nghiệp bị bàn tay to lớn của anh kéo xuống..vứt dưới thảm..

Cô chưa kịp ngại ngùng..đã thấy hai chân mình bị anh tách ra, giang rộng...

Anh nhìn chăm chăm nơi kín đáo...không nói một lời đâu anh liền vùi vào nơi thần bí ẩm ướt của cô.....

" A...không..a...đừng..anh đừng như vậy..."

Quan Chi Âm xấu hổ không thôi... Nhưng cảm giác anh mang lại cho cô như lên tận thiên đường anh mút nhẹ nhàng lâu lâu dùng răng cắn nhẹ nơi đó... vừa kích thích vừa tê dại..

Cô cảm giác được đầu lưỡi của anh len lỏi vào nơi sâu hút của phái nữ...

Quan Chi Âm lúc đầu còn dẫy dụa sau đó cong người ngồi dậy... Bàn Tay cô đang vào tóc đen dày mượt của anh đang vùi vào ngay giữa hai chân cô....cô rút từng cơn..

" Ừm...a...a..."

Âm thanh rên rỉ có lúc thì nấc lên từng tiếng của Quan Chi Âm...như cổ vũ cho hành động của anh thêm nữa...

Chương 31: Hòa hợp

Âu Trác Vỹ hôn liếm mê say, nuốt hết chất ngọt vào trong miệng đến khi thấy cô hét lên anh biết cô đã lên đến đỉnh của thiên đường, đầu anh mới ngẩng lên nhìn cô.

Mắt đẹp nhìn anh mơ màng phủ sương... bên môi mỏng hàng ngày lạnh nhạt bây giờ dính chất lỏng trơn bóng...mái tóc đen không chãi chuốt rũ xuống, càng làm anh thêm tà mị và quyến rũ....

Không biết do cảm xúc anh mang lại hay vì về sự tìm tòi của phụ nữ được anh khơi dậy..... Quan Chi Âm hướng người về phía trước....tay vòng qua cổ anh,kéo anh ngồi dậy hơi thở thơm ngát tiến sát môi anh...hôn lên môi mỏng trơn bóng cảm nhận hương vị kì lạ của chính mình.... đối khách làm chủ, ngẫu nhiên đôi môi đỏ của cô, hôn đến khi hai người thở gấp...Âu Trác Vỹ buông cô ra, cởi quần áo ngủ của chính mình...

Anh ngồi trên giường, giang rộng hai chân...

anh bế cô, đặt cô ngồi trên đùi mình...hai chân cô cặp vào eo anh..

Nhanh chóng cho vật cứng rắn của mình đã ngóc đầu chờ sẵn đi vào nơi ẩm ướt của cô...

Hai người đều rên lên tiếng thỏa mãn...Bàn tay Âu Trác Vỹ đặt ngay hông tròn không ngừng xoa nắn giúp cô lên xuống vận động...

-" A....a.....á....."

Quan Chi Âm như gấu panda quấn chặt lấy anh, lúc đầu còn nhẹ nhàng ma sát đến lúc sau... Anh tăng lực ở tay làm cho hai người càng khít khao...tiếng "bạch bạch" lan khắp căn phòng...hơi nóng ngày càng tăng cao...

Thân thể mảnh mai trắng mịn..căng như dây đàn....cô buông lỏng tay nghiêng về phía sau..., ngẩng đầu hé miệng rên rỉ....mái tóc đen dài lay động theo từng động tác... Lúc này cô quyến rũ đến chết người....

" ĐỪNG MÀ....NHỆ..A..."

Nhìn động tác lười biếng của cô...Âu Trác Vỹ cười khế...anh đặt cô xuống nệm, nắm một chân gác lên vai anh, không ngừng như gió bão táp ào tới anh vẫn động luân hồi, mỗi một cái đều thúc mạnh và nơi thần bí của cô....

" Nhệ..nhệ..thôi...tôi chịu không nổi..á..."

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng, mái tóc rối tung Cái miệng nhỏ hé mở rên rỉ....Càng làm máu Âu Trác Vỹ thêm sôi sục....

Nhưng bỗng dưng anh giảm đi vận tốc chỉ còn nhẹ nhàng ma sát... chân mày liễu liền chau lại...hai tay bấu chặt vào cánh tay cường tráng của anh, khó chịu uốn éo thân người quyến rũ... giọng nức nở đòi hỏi như trẻ con....

" Huhu.. tôi tôi khó chịu... sao anh.....lại như thế...nhanh...nhanh...đi mà..."

Âu Trác Vỹ khom người xuống, mút lấy cái miệng không ngừng nức nở của cô rồi thì thầm...

" Em muốn không?Nếu muốn thì không được xưng" tôi "với

anh.Nghe rất xa cách.. em ngoan ngoãn anh sẽ cho em"

Tên chết bầm..biến thái...nham hiểm...

Quan Chi Âm khó chịu vì đầu vào cổ anh tức giận nhưng bây giờ người cô như lửa đốt không dám phản kháng... Ngoan Ngoãn gật đầu....

Không xưng tôi trong lúc này là được chứ gì!

Như nhìn rõ suy nghĩ của cô...Âu Trác Vỹ tà tứ...cạ vào chiếc mũi lấm tấm mồ hôi của cô...

-" Nếu em hứa sau này cũng không được xưng tôi nữa... thì anh mới cho.. Nếu em nuốt lời thì em tự biết hậu quả rồi chứ gì"

Anh còn ác ôn ma sát liên tục rồi lại ngưng hẳn.... Anh rất biết hành hạ cô mà....Quan Chi Âm cắn chặt răng ôm lấy anh nức nở, gật đầu liên hồi, như bây giờ anh nói gì cô cũng chịu và chấp nhận....

-" Hức...tôi hứa...hứa mà..."

Thấy anh vẫn bất động...Quan Chi Âm..nấc vài tiếng...đầy tội nghiệp..nhỏ giọng đầu hàng...

-" Em khó chịu...anh đừng vậy mà..."

Giọng nói ngọt ngào...dịu dàng ăn vạ..làm tim Âu Trác Vỹ nhũng ra...

Anh vừa lòng... nặng nề đè lên thân người cô ôm chặt khuôn mặt xinh đẹp hôn say đắm phía dưới nhanh chóng luân động liên tục....

-" A...a.....ư...hic...."

Hai người dành cả buổi sáng lẫn lộn trên giường.... Âu Trác Vỹ như dã thú không ngừng bắt ép Quan Chi Âm thực hiện đủ các tư thế... ỨC HIẾP CÔ KHÓC NỨC NỞ.

Nhưng quan trọng là sự kết hợp, chặt chẽ, hòa hợp... vui sướng đến từng tế bào mà chính hai người mang lại cho nhau...

Có lẽ không ai có thể thay thế được...

Đến khi xế trưa, tiếng nức nở yếu ớt và tiếng thở gấp trong phòng mới ngừng lại... nhưng dư âm cao trào và cảm xúc lay động vẫn còn lờ lờ xung quanh..

Từ ngày đó Quan Chi Âm cảm giác được sự thay đổi của hai người một cách rõ ràng....

Không biết từ khi nào ánh mắt cô lại thích dõi theo bóng dáng cao lớn của người nào đó, rồi lại len lén quan sát xem anh đang làm gì... Dù không ai nói gì..chỉ là im lặng ngồi bên cạnh nhau, nhưng trái tim cô không ngừng đập thình thịch.

Cô nhiều lần cảnh báo chính mình nhưng cả lý trí và cả cảm xúc vẫn không nghe thấy.. Tuy Âu Trác Vỹ không thích nói những lời dư thừa...nhưng từ ánh mắt ôn nhu, mang chút dịu dàng khi nhìn cô..cô muốn trốn tránh cũng không được...anh không hề giống cô, không thích che giấu hành động của mình,anh luôn làm theo những gì mình thích..

Người đàn ông này ngang ngạnh vô cùng...

Anh thích là sẽ đề cô ra hôn, động tình là âu yếm... nhưng qua bao bài học nhớ đời, cô nào dám chống trả mà thật sự rằng cô cũng đã

quá quen thuộc với cảm giác, hương vị sự bá đạo gần gũi những lần ân ái của hai người, không còn gượng ép mà hòa hợp đến kinh ngạc...

Dù anh chuyên chế độc đoán nhưng rất biết chăm sóc..quan tâm từng thứ nhỏ nhặt.. cả thói quen lẫn cảm xúc của cô..

Thể chất cô là thể hàn..anh sẽ không cho cô tắm quá lâu..hay ăn những thứ ăn lạnh...

Tính cách anh với An Phi hoàn toàn khác nhau....Ví như An Phi sẽ hỏi " Em thích không? Hay em muốn ăn không?"

Còn với anh " Cái này không tốt...không được ăn...hoặc Cái này hợp với em hơn "

Cô nghĩ đầu óc mình có vấn đề rồi, tính tình anh không tốt chút nào..luôn ức hiếp..bắt cô làm theo những gì anh muốn..Nhưng cô lại không thể phản kháng...mà còn yên lặng hưởng thụ...

Chương 32: Quan tâm

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi kề sát bên nhau... cô cũng hiểu rõ từng thói quen sở thích của người đàn ông này...

Anh không thích nói quá nhiều chỉ thích hành động... Trong giờ ăn cơm anh lại không thích nhiều lời....càng hiểu rõ anh thì càng phát hiện, ngoại trừ vẻ ngoài lãnh đạm của anh, thì ra anh cũng có một mặt đáng yêu, soi mói thức ăn đến mức làm người ta phát điên, nhất là khi anh phát hiện những thứ mình không thích ăn. Hai thứ anh cực kì ghét ăn..hành tây và bơ đậu phộng....Đó là điều cô phát hiện khi người đầu bếp mới tới..không biết đã phạm sai lầm....

Sau bữa ăn...anh thích nhắm nháp ly rượu vang đỏ Pinot Noir và nghe nhạc của Alexandre Desplat...âm hưởng du dương mang chút u sầu...chỉ khác biệt là bây giờ anh lại có cô bên cạnh...

Vừa uống rượu..nghe nhạc vừa ôm cô..mơn trớn da thịt của cô..đến khi ly rượu cạn sạch..cô sẽ là mồi ngon tiếp tục của anh...

Nhưng cô rất thích cảm giác dựa vào lòng anh..nhìn ra ánh hoàng hôn nghe tiếng nhạc du dương và được anh cho nhắm nháp vị nồng của rượu qua đôi môi mỏng quyến rũ của anh...rồi cùng ôm nhau..hôn đến nghẹt thở..nụ hôn dồn dập...đến khi bóng chiều biến mất chỉ còn màn đêm..chiếu rọi hai thân thể không ngừng quấn lấy nhau không một khe hở...

Anh thích đứng trên cao..nhìn qua chiếc cửa kính quan sát mọi thứ..giống như thỏa mãn cho việc thống trị mọi thứ trong tay của mình...Nhưng đôi lúc cô lại cảm nhận được trong đôi mắt nâu sâu

thảm đấY là ánh lửa hừng hực hận thù đang rực cháy....Khi thấy sự sợ hãi trong mắt cô...anh lại xóa bỏ không một dấu vết khiến cô cứ ngỡ mình bị ảo giác...

Quan Chi Âm đưa mắt len lén nhìn người đàn ông đang tập trung vào chiếc máy tính đang đặt trên đùi...Ngón tay thon dài sạch sẽ...lướt trên bàn phím nhẹ nhàng....

Như cảm nhận được ánh mắt của cô...Âu Trác Vỹ nghiêng đầu nhìn cô....Quan Chi Âm lúng túng vén tóc ra sau gáy, quay mặt ra ngoài cửa sổ không muốn nhìn thấy nụ cười trêu ghẹo của anh...

Âu Trác Vỹ gập máy tính để sang một bên...bế cả người Quan Chi Âm đặt trên đùi mình...tà tứ..cạ cạ vào hõm cổ của cô...

" Nhìn trộm..."

Mắt liếc tài xế phía trước....chẳng mấy chốc đã thấy anh ta hạ màn ngăn khoảng cách..chỉ để lại thế giới riêng cho hai người...

Quan Chi Âm lấy tay đẩy đầu anh ra...

" Đừng như vậy mà.."

" Hôn anh..."

Người này lại thế...rất thích ra lệnh...

Quan Chi Âm chậm chạp..buồn bực lại ngại ngùng nhìn đôi mắt sáng rực đầy nóng bỏng của anh...hai tay ôm cổ anh không tình nguyện...nhắm ngay đôi môi mỏng đang chờ đợi..trần trọc mút lấy môi anh...

Bàn tay vuốt ve eo cô..nhưng không có ý đáp trả...đôi mày rậm như không vui vì nụ hôn hờ hợt của cô...Anh hơi hé miệng...

Quan Chi Âm liền hiểu ra vấn đề...đôi má ửng hồng..đưa lưỡi nhỏ vào trong khoáy đảo miệng anh..học cách anh từng hôn cô..mút lấy lưỡi anh..từng chút một...ma sát tuy không nhuần nhuyễn nhưng khiến ai đó thật sự muốn bóc hòa...Anh ôm chặt lấy gáy cô...điều luyện cắn mút lấy miệng nhỏ...ép cô nhận lấy nụ hôn nóng bỏng của mình..

đến khi xe ngừng lại..hại người vẫn lưu luyện mê mên với nụ hôn....

Quan Chi Âm lấy tay đánh nhẹ lên ngực anh...Âu Trác Vỹ mới miêng cưỡng buông cô ra...sửa sang lại quần áo cho cô..yêu thương摸摸 nhẹ vài cái lên môi cô..mới bắt đầu căn dặn...

" Anh để Jonl ở lại bảo vệ em...Xong việc anh sẽ đến đón em...."

Không ngờ anh lại để vệ sĩ của mình bên cạnh cô...Quan Chi Âm cảm thấy bối rối...Tuy cô ở trong nước cũng là ngôi sao có tiếng tăm nhưng còn chưa thuê vệ sĩ riêng cho mình bao giờ...Vì ngại những ánh mắt soi mói của người khác...

" Em đã có Tiểu Du rồi...không cần phiền phức như thế đâu"

Chân mày Âu Trác Vỹ liền cau lại..nhìn đôi mắt mơ màng của cô lại không nở thúc ép..ôm lấy khuôn mặt tinh tế dịu giọng...

" Không được...Để Jonl bên cạnh..anh mới yên tâm..ngoan... nghe lời..."

Câu nói thành công đập tan lời muốn nói của Quan Chi Âm..Về mặt chân thành cùng lời nói dịu dàng của anh...Nếu không nghĩ đến lí do

hai người đến với nhau..Cô cho rằng anh thật sự có tình cảm với cô...

Cử chỉ ôn nhu..hành động lo lắng này dành cho người phụ nữ quan trọng đối với anh..

Quan Chi Âm miễn cưỡng gật đầu...Âu Trác Vỹ mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô..mới để cô xuống xe....

Chương 33: Tránh xa cô ấy ra

Quan Chi Âm bước xuống xe...mắt thấy có rất nhiều xe đã đến...

Hôm nay cô quay quảng cáo ngoài trời...nơi đây là bãi biển rất đẹp..mang chút hoang sơ..còn rất nhiều hố mìn đá chưa được khai thác....Rất hợp với chủ đề cho ngày hôm nay " Sơ Thủy "

Quan sát từ xa mọi người cũng đến đường như đông đủ..Jonl đi xe sau cùng với Trình Kha..Anh ta nhanh nhẹn liền thực hiện nhiệm vụ đi phía sau Quan Chi Âm...Từ xa đã thấy Tiểu Du miệng cười tươi chạy đến bên cô...

" Chị...chị...em nhớ chị quá "

Quan Chi Âm cũng cười..xa nhau mới mấy ngày mà cô nhóc này làm quá thật mà...Tiểu Du lén lút nhìn người đàn ông nước ngoài cao to đứng phía sau Quan Chi Âm...Rồi nhìn vào kính xe mà lúc Quan Chi Âm bước xuống...chỉ tiếc là tối om không thấy gì...

" Chúng ta vào thôi..."

" Dạ...mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ chờ chị trang điểm là được..."

Hai người vừa đi vừa nói...Khi họ tiến ra bờ biển..đi ngang qua một cô gái vóc dáng cao gầy vô cùng xinh đẹp..mái tóc uốn xoắn bị gió hất tung..cô ta mặc chiếc áo hai dây..kết hợp với chiếc váy dài..rất thời trang và hợp hoàn cảnh...

Nhưng dường như cô ta rất vội...Quan Chi Âm cảm thấy người này

rất quen..khi đi qua Quan Chi Âm..bước chân cô ta có chững lại..nhìn cô vài giây rồi thu hồi tầm mắt, tiến về phía trước...

Quan Chi Âm tò mò ngoái đầu nhìn..mắt mở lớn vì người con gái ấy..đang khom người gõ vào cửa xe của Âu Trác Vỹ...

Vài giây sau cánh cửa mở ra..cô ta nhanh chóng ngồi vào xe..Tim Quan Chi Âm bất giác trùng xuống...

- " Tiểu Du..sao chị nhìn thấy cô ta rất quen.."

- " Chị...cô ta là Anie...là nhà thiết kế trẻ nổi tiếng của Pháp...Cô ta cũng thường hay xuất hiện trên tạp chí..nên chị thấy quen là đúng rồi...Lần này tất cả trang phục của buổi chụp hình của chị là của cô ấy thiết kế..Em nghe nói bên Pháp cô ấy rất nổi tiếng...những mẫu thiết kế của cô ta rất có hồn nên tập đoàn P&I mới hợp tác với cô ta..."

Hèn gì cô thấy quen mặt..nhìn cánh cửa xe không hề nhúc nhích..Quan Chi Âm cảm thấy mình thật buồn cười...Người như anh...Biết bao bóng hồng vừa có hương có sắc bao quanh..cô là gì trong sự lựa chọn vui đùa của anh chứ...Một nhà thiết kế Anie lừng danh ở Pháp..vội vàng để được gặp anh..Cô cảm giác mình bé nhỏ và hèn mọn làm sao..Những ngày qua là do cô tự mình đa tình...thế mà cô còn đang suy nghĩ có nên dùng cảm " Đặt Cược Trái Tim " của mình cho anh hay không?

- " Vào thôi"

Nhìn sắc mặt không tốt của Quan Chi Âm..

Tiểu Du khó hiểu lắc đầu vội vàng nổi bước cô đi về phía mọi người đang chờ sẵn...

Dõi theo bóng lưng dần mờ nhạt của Quan Chi Âm..Lúc này Âu Trác Vỹ mới thu hồi tầm mắt, chăm chú nhìn vào màn hình..giọng nói không chút cảm xúc...

- " Tìm tôi..có chuyện gì?"

Khuôn mặt xinh đẹp của Anie tham lam vẫn chăm chú nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt...Anie không chút giận dữ..giống như cô ta đã quá quen thuộc với thái độ của anh..rất nhẫn nại..dịu dàng..Anie thuộc dạng phụ nữ thành công từ conn người xinh đẹp cô ta tỏ ra sự tự tin..kiêu kì...nhưng khi đối diện với Âu Trác Vỹ...Anie luôn dẹp bỏ cái " tôi " của chính mình để nhẫn nại, bao dung cho tính khí của anh...

Khi ai đối mặt với Âu Trác Vỹ sẽ vì khí chất của anh áp đảo mà run sợ...Cô cũng không ngoại lệ chỉ vì cô biết cách che giấu cảm xúc của chính mình....

Anie nở nụ cười xinh đẹp...khóa chặt khuôn mặt góc nghiêng đẹp đẽ như tạc tượng của anh....

- " Em nghe ba nói anh vừa trở về..vẫn chưa được gặp anh không ngờ hôm nay anh xuất hiện ở đây..."

Âu Trác Vỹ im lặng nhìn những con số chuyển động trên màn hình..thờ ơ trả lời...

- " Nếu chỉ có vậy thôi, cô có thể đi được rồi"

Nụ cười Anie trở nên gượng gạo, mắt đẹp nhìn xuống vài giây..nét mặt trở nên khó khăn mở lời...

- " David...em nghe nói dạo này anh có qua lại với một cô người mẫu nổi tiếng...Người đó là Quan Chi Âm sao?"

Bàn tay Âu Trác Vỹ ngưng lại..ngiênng đầu nhìn Anie....mày rậm chau nhẹ..

- " Anie...nên nhớ đâu là giới hạn..tránh xa cô ấy ra...nếu không tôi sẽ khiến cô hối hận.."

Anie im lặng, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như nước nhưng nếu nhìn kĩ bàn tay giấu dưới lớp váy đang nắm chặt, cô ta bỗng cười xòa...

- " David...em chỉ là quan tâm đến anh thôi...Anh không cần nặng lời với em như thế...Em đi làm việc...bye anh..."

Nói rồi liền mở cửa rời khỏi xe...xoay người đi về hướng ra biển, nơi Quan Chi Âm đã chuẩn bị xong mọi thứ...Làn tóc bay phấp phới che khuất đôi mắt mang đầy tức giận đang hướng đến thân ảnh mảnh mai phía trước....

Môi đỏ nhếch lên nụ cười lạnh lẽo...

Từ năm mười tám tuổi, cô ta đã giao trái tim mình cho Âu Trác Vỹ...từ khi đó nếu biết người phụ nữ nào dám mơ tưởng đến anh..

Cô ta sẽ dùng mọi cách cắt đứt mơ tưởng của họ...Có lẽ Âu Trác Vỹ không quan tâm nhưng không đồng nghĩa với việc anh ta không biết, nhưng không ý kiến hay nổi giận...

Một số thông tin cô điều tra được.. Âu Trác Vỹ đang qua lại với một người mẫu nổi tiếng...

Khi thấy Quan Chi Âm bước xuống từ xe anh...Cô liền hiểu đó không

phải là tin đồn mà là sự thật...một sự thật mà bao năm qua cô không
bao giờ muốn nó đến....

Chương 34: Gây khó khăn

" Chuyện này là thật sao?"

Tiếng giận dữ vang lên trong phòng tổng giám đốc của công ty Kim Mã....người đối diện e dè gật đầu...

" Là ai thu mua của cô ta?"

Nhìn sắc mặt không tốt của An Kiến Ngụy..Lục Dẫn bắt lực lắc đầu...

" Tôi đang xác định đây có phải là tin đồn do từ phía Quan Chi Âm tung ra để lừa chúng ta hay không?"

" Vậy cậu lo điều tra nhanh lên..đừng để một ngày có người bước vào ngồi lên chiếc ghế " Chủ Tịch " mà tôi còn chưa biết kẻ đó là ai..."

An Kiến Ngụy xua tay...

" Cậu đi điều tra ngay cho tôi... "

" Vâng"

Lục Dẫn xoay người rời đi..cũng không muốn nán lại chịu đựng cơn giận của ông ta....

An Kiến Ngụy mệt mỏi ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay....Nếu đây không phải là Quan Chi Âm tung quả mù..thì thật nguy hiểm đối với ông ta...

Bao nhiêu năm qua, dùng bao nhiêu là thủ đoạn, công sức mới leo lên được vị trí như ngày hôm nay..Chỉ một chút nữa thôi...Chức chủ tịch Kim Mã sẽ là của ông....

Ông sẽ không để một ai có thể cản đường mình...

Nhớ đến ngày đó..những người cản bước tiến của ông..Điều bị ông tiêu diệt gọn gàng...

Ông không cho phép, tuyệt nhiên không ai có thể ngăn bước đi của ông..Đôi mắt hiện đầy tơ máu nheo lại..tà ác chứa đựng bao là tội ác của quá khứ nhưng tuyệt nhiên không có sự hối hận....

Buổi chụp hình diễn ra vô cùng suôn sẻ..gần đến xế trưa nhưng không khí vẫn không giảm nhiệt....cả thời gain giải lao cũng trôi qua...

-" Quá tuyệt...đẹp lắm.."

Đạo diễn người Pháp luôn miệng khen ngợi.

Quan Chi Âm mặc trên người là những mẫu thiết kế mới nhất của công ty " ML " do Anie làm Tổng Giám Đốc....

Cô đứng đó, gió biển thổi tung mái tóc được uốn xoắn, trên đầu Quan Chi Âm được cài những viên ngọc trai, làn váy trắng tung bay theo gió, trang sức đeo trên người cô lấp lánh dưới ánh sáng, nhìn cô lúc này như nữ thần của biển cả, vừa quyền rũ lại kiều diễm...

Hiện tại Quan Chi Âm đứng trên bờ cát vàng...phía sau cơn sóng từng đợt xô vào bờ tung tóe làn bọt trắng, hình ảnh này khiến ai nhìn thấy cũng như bị hấp hồn,đúng là khiến cho người ta yêu thích

không thôi thể rời mắt...

"Đúng rồi..rất đẹp...thật tuyệt vời..."

" Hình ảnh lấy được rất tuyệt vời "

Không những là đạo diễn, mà người đại diện cho Tập Đoàn P&I vô cùng hài lòng...

"Đúng rồi...thần thái quá tuyệt...đứng vậy chụp thêm một bộ cận cảnh nữa...Cho người tung nước biển vào người cô ấy"

Quan Chi Âm lạnh đến môi giật giật liên tục. Nhưng cô không dám than vãn câu nào. Đây là công việc, cô phải chấp nhận. Tuy gần xế trưa nhưng thời tiết lại vào cuối thu...Cô mặc quần áo phong phanh đứng trước gió biển hơn năm tiếng đồng hồ...hai chân ngâm dưới nước biển không ngừng run rẩy, da chân cũng nhăn nheo, trắng bệch...

Các nhân viên nhìn mặt mày cô tím lại, cũng hơi thương cảm nhưng không dám cãi lời đạo diễn...dùng tay tát nước biển lên cao để tung tóe trên khắp người cô..tạo hiệu ứng cho bộ ảnh càng thêm sống động...

Tiểu Du ôm áo bông..nhìn Quan Chi Âm mà xót xa..Mọi người đều chăm chú vào Quan Chi Âm...giờ giấc cũng trễ hơn dự định ban đầu...nên không ai thấy được bóng dáng cao lớn đang chau mày đứng từ xa quan sát....

Anie từ sáng cho đến hiện tại làm tốt nhiệm vụ của mình...tất cả trang phục của cô thiết kế đều rất đẹp..

Cô ta không tiếp xúc với Quan Chi Âm, chỉ để nhân viên của mình

chỉnh sửa trang phục cho Quan Chi Âm... không muốn thừa nhận..nhưng phải nói tất cả trang phục của cô ta thiết kế khi mặc lên người Quan Chi Âm được tôn vinh và đẹp đến nao lòng....

Lúc đầu vì muốn gặp Âu Trác Vỹ cô ta cần rằng chịu lạnh cởi chiếc áo khoác to xụ để khoe vẻ gợi cảm của mình với anh..Nhưng giờ đứng trước gió biển được mặc ấm áp vậy mà cô ta còn cảm thấy khí lạnh tràn vào...

Thế mà Quan Chi Âm đứng trước gió biển...

quần áo mỏng manh...trãi qua năm tiếng nhưng trên môi vẫn cố gắng thể hiện tốt cảm xúc lại tạo dáng một cách chuyên nghiệp..thật khiến người ta khâm phục..

Anie thiết nghĩ..có nên cho thêm chút thử thách nữa không...Đâu dễ có cơ hội để làm khó tình địch của mình...

- " Đạo diễn..anh thấy ghềnh đá kia như thế nào...Ồi! tôi nghĩ nếu người mẫu mà đứng trên đó..sóng biển xô vào, sẽ tạo bọt trắng..lấy được toàn cảnh chắc là sẽ đẹp lắm..."

Anie vờ như phát hiện ra ý tưởng mới, vô tình nói bằng quơ..khơi gợi trí tưởng tượng và cảm xúc của đạo diễn...Đúng như cô ta mong muốn..Hai mắt đạo diễn sáng lên chăm chú nhìn ghềnh đá phía xa...

- " Anie cảm ơn cô...đúng vậy....ghềnh đá cũng không quá cao, nếu có nhân viên hỗ trợ bên cạnh chắc sẽ không sao "

Anie không trả lời..chỉ nhìn ông ta mỉm cười...Cô ta hiểu rõ ai làm nghệ thuật điều có sự đam mê đến " điên cuồng " không giới hạn....

Anie kéo chặt áo khoác...ngồi xuống chiếc ghế, chờ đợi xem kịch

vui...

Chương 35: Ngã xuống biển

Lúc này đạo diễn người Pháp tiến đến bên cạnh Quan Chi Âm nói gì đó...Chỉ thấy bọn họ quay ra sau nhìn các mỏm đá nhấp nhô bị sóng biển đánh vào.....

Đôi mày Quan Chi Âm nhíu lại..qua vài giây thấy cô gật đầu...đạo diễn người Pháp hài lòng cười tươi..vỗ vỗ vai cô như khuyến khích tinh thần....

Được sự hỗ trợ của nhân viên trong đoàn...

Quan Chi Âm được đưa ra đứng giữa các ghềnh đá xếp chồng tạo thành sự hiểm hóc, hùng vĩ....Tuy không quá cao so với mực nước biển..vì đây là những ghềnh đá nổi từ bờ ra biển, không phải tạo thành núi hay thác...Nên Quan Chi Âm cũng yên tâm phần nào...

Nhưng khi ra đây rồi,cô lại hối hận vì nơi này sóng đánh rất mạnh..gió biển thổi càng trở nên to hơn...Mà cả cơ thể cô vì nhiễm lạnh run rẩy...môi cũng trở nên tím tái.....

Hai nhân viên ngậm mình dưới biển bám vào các thành đá để hỗ trợ cho cô khi cần..còn những nhân viên khác điều lui vào trong....

Quan Chi Âm bám vớu các các ngón chân trần, hít thở sâu, điều chế cảm xúc để diễn nốt lại phân đoạn cuối cùng....

-" Đúng rồi...tung váy...đẹp...rất đẹp..."

Đạo diễn thích thú như nhặt được vàng.

Còn sắc mặt Tiểu Du lại vô cùng khó coi...

nhìn vóc dáng mỏng manh bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió biển thổi bay..mà tim của Tiểu Du không ngừng lên xuống...Ôm áo bông bước gần ra xa để quan sát....

-" Lần Này Tập Đoàn của các người chọn người mẫu thật tuyệt vời...Rất chuyên nghiệp lại vô cùng xinh đẹp..."

Rất ưng ý các tấm ảnh mình có được, đạo diễn không tiếc lời khen với đại diện của bên Tập đoàn I & P....

-" Tôi thấy ảnh chụp nhiều hơn dự định của chúng ta lúc đầu....cô ấy chịu lạnh hơn năm tiếng rồi...Buổi chụp cũng nên kết thúc thôi..."

Đạo diễn nghe cũng chí lý...lúc này ông ta mới ngộ ra thời gian trôi nhanh thế à..Thế mà cô người mẫu này chẳng một lời than vãn..nhìn đồng hồ cũng gần hai giờ chiều...Đạo diễn liền hô ngừng lại...

Đứng trên ghềnh đá...Quan Chi Âm mệt lã người nhưng phải cắn răng diễn cho tốt...khi nghe đạo diễn hô ngừng..

Cô thở hắt ra....bàn tay run rẩy...nắm chặt tà váy...Muốn xoay chuyển bước chân bước qua mồm đá bên cạnh...hai nhân viên bên đoàn chưa kịp leo lên..Phía xa cơn sóng to mạnh mẽ xô đến...như muốn hất tung những người đứng trên ghềnh...

-" Á..."

Quan Chi Âm..hét toáng lên..cả người vừa bị sức gió thổi quá mạnh, sóng biển ập đến, không thể bấu víu và đâu, ghềnh đá vừa trơn lại không thẳng bằng, không thể giữ được bước chân của mình...Cứ thế

Quan Chi Âm liền ngã xuống biển....dưới sự hốt hoảng, hô hoán của mọi người...

Cả đoàn vô cùng hoảng sợ, tiếng nghe hô hoán loạn cả lên...

" Ôi..cứu người đi..cô ấy ngã xuống biển rồi...."

" Nhanh lên..nhanh lên..người mẫu rơi xuống biển rồi"

" Chị..chị ơi..."

Tiểu Du cũng không kìm chế nỗi sợ hãi...

không nghĩ ngợi nhiều liền liền một

phen..chạy ra mồm đá..

Nhưng chưa được hai bước chân..cô đã thấy một bóng đen của người đàn ông cao lớn toàn thân mặc tây trang màu đen chạy vụt qua mình...tiếp theo sau là hai ba người đàn ông khác cũng tiến về phía trước...

Lúc này Quan Chi Âm đã được một nhân viên trong đoàn cứu được..thật ra mực nước biển phía dưới không quá sâu chỉ đến vai của một người trưởng thành...nhưng vì Quan Chi Âm bị ngã từ trên ghềnh đá xuống nên khiến ai cũng lo lắng và hoảng sợ...

Hai nhân viên trong đoàn đỡ lấy cô..để người đứng trên ghềnh đá kéo cô lên...

Quan Chi Âm chật vật vô cùng...cả người ướt sũng..từng đợt sóng vô tình không ngừng xô tới làm cay xé mắt cô.... Nửa người dưới cô bị người ta đẩy lên... một thân phía trên bị kéo căng, ngay bụng đau

nhói, cả thân thể bị kéo căng mà cô không còn sức để gắng gượng.....ngặt nổi sóng biển không ngừng xô đến....khiến sự cứu giúp cũng có chút khó khăn...

" Tránh ra "

Nhân viên trong đoàn đang nắm tay cố gắng kéo Quan Chi Âm lên...Bất ngờ liền bị một lực rất mạnh đẩy anh ta...ngã ngòi trên ghehnh đá...

Nhưng nhìn vẻ mặt hung tàn lạnh lẽo của người đàn ông trước mắt..người nhân viên đành im lặng tránh qua một bên nhường chỗ....

Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô..Tim Âu Trác Vỹ xiết lại...Anh nghĩ nếu bị gờ kéo cô như thế này, chắc chắn bụng cô sẽ bị ma sát vào đá rất đau...lại nhìn hai người phía dưới vì nhiễm lạnh cũng đã đuối sức...

" Jonl, Bill..."

Hai người vệ sĩ vừa nghe anh kêu tên..liền cởi áo khoác..nhảy xuống biển..giúp sức nâng người Quan Chi Âm lên thật cao...

Quan Chi Âm không thể ngờ trong giờ phút này Âu Trác Vỹ lại xuất hiện..nhìn chân mày anh cau chặt...khuôn mặt không giấu nổi sự lo lắng... mắt Quan Chi Âm bỗng cay xè....

Âu Trác Vỹ..ngiên người.. lấy hõm đá kế bên làm trụ...anh chòang hai tay Quan Chi Âm lên cổ mình...

" Ôm anh...cố gắng một chút "

Giọng anh trầm ấm kiên định êm tai hơn cả tiếng sóng...trong lời nói

là sự bình tĩnh, trấn an tinh thần cho cô nhưng trong đôi mắt anh không hề bình tĩnh như lời nói...

Một tay anh nâng eo..tay còn lại ôm lấy hông cô...cả khuôn mặt Quan Chi Âm vùi vào cổ anh thở hổn hển....Dưới sự hỗ trợ của Trình Kha...Âu Trác Vỹ thuận lợi bế cô lên bờ...mà không phải chịu cực hình bị kéo căng hai tay như lúc đầu...Quan Chi Âm nằm sấp trên người anh..cô tham lam áp sát cuộn tròn vào người anh...

Âu Trác Vỹ cởi chiếc áo khoác không còn khô ráo của mình khoác sơ lên người cô...bế bổng cô lên..Khi ánh mắt anh lướt xuống bắp chân trắng mịn xuất hiện dòng máu đỏ...chân mày anh cau lại, ánh mắt còn lạnh hơn gió biển...

- " Chết tiệt...em bị thương rồi "

Quan Chi Âm bị cảm giác lạnh lẽo làm cho tê dại..nên cô không cảm giác được chân mình đang chảy máu..còn với Âu Trác Vỹ thì màu đỏ đó thật chói mắt...Anh gợn gàng bế cô vào trong bờ...

Tiểu Du vừa chạy đến e dè nhìn Âu Trác Vỹ muốn khoác áo bông cho Quan Chi Âm...

nhưng cô thật sự rất sợ khuôn mặt lạnh lùng như muốn giết người của người đàn ông này....

Âu Trác Vỹ cởi chiếc áo khoác trên người Quan Chi Âm....Trình Kha liền bước lên nhận lấy....nháy mắt với Tiểu Du..

Tiểu Du ngô nghê liền hiểu ra nhanh chóng đắp áo bông to xụ lên người Quan Chi Âm..

cảm giác ấm áp...lại được anh ôm trong lòng...Quan Chi Âm vùi cả

khuôn mặt vào lòng ngực dày rộng của anh...mệt mỏi nhắm mắt lại....

- " Lấy quần áo cô ấy đưa đây "

Tiểu Du nhú nhú mày...muốn nhìn xem Quan Chi Âm như thế nào..nhưng từ người của anh toát ra hơi thở nguy hiểm..ánh mắt màu nâu sắc lạnh...Tiểu Du đành ngậm ngùi chạy đi lấy quần áo và túi xách của Quan Chi Âm....

Chương 36: Âu Trác Vỹ Tức Giận

Các nhân viên trong đoàn cũng chẳng dám tiến lại gần..Một màn vừa rồi đối với một số người có giao tiếp rộng trong giới kinh doanh liền sẽ nhận ra Âu Trác Vỹ...không khỏi bất ngờ vì sự xuất hiện của anh..còn thêm mở rộng tầm mắt, khi anh lặn xả không ngại nguy hiểm bản thân để cứu một cô người mẫu....

Đạo diễn người Pháp bước đến tỏ vẻ bối rối và hối lỗi, ngạt nỏi Âu Trác Vỹ không cho ông ta mặt mũi..chẳng thềm đối hoài đến...dù là cái liếc mắt...Mạnh mẽ ôm lấy Quan Chi Âm chẳng thềm dừng bước đi ngang qua ông ta...Lúc này người đại diện của P&I mới chắc chắn là bà không nhìn nhầm...mặt bà ta lúc trắng lúc xanh...vội vã tiến đến..

- " Chủ tịch Âu...cô ấy không sao chứ? "

Bà ta vô cùng bất ngờ vì sự có mặt của Âu Trác Vỹ nơi này..nhưng không dám tò mò...điều cần thiết là hỏi thăm Quan Chi Âm...

Bước chân Âu Trác Vỹ chững lại..nhìn bản tên trên áo bà ta...Đôi mắt màu nâu sâu thăm trở nên sắc lạnh...

- " Trình Kha..cho luật sư liên hệ với Tập Đoàn P&I...Tôi không muốn đầu tư vốn cho họ nữa "

- " Vâng..Chủ tịch "

Nhìn khuôn mặt tội nghiệp của người đàn bà trung niên... Trình Kha

ngao ngán thờ dài...có chút thương cảm...

Một lời nói ngắn gọn của Âu Trác Vỹ làm những người có mặt sợ hãi...mà người hốt hoảng thật sự là đại diện của P&I, bà ta há hốc mồm..qua mấy giây mới tiêu thụ lời nói của Âu Trác Vỹ...liền nhanh chân đuổi theo...

Đây là trách nhiệm của bà ta..nhưng lại đem đến hậu quả nặng nề cho Tập Đoàn...Thật là có mười mạng cũng đền không xong...Dĩ nhiên với việc Tập Đoàn điều đứng đồng nghĩa mọi thứ của bà cũng tiêu tan...

- " Chủ tịch Âu...xin anh bớt giận...Đây là chuyện quan trọng.....mong anh nghĩ đến thâm tình của hai bên bao năm qua...Là lỗi của tôi..tôi xin lỗi anh...Chủ Tịch Âu....Chủ Tịch Âu....."

Nói đến đây bà liền bị hai vệ sĩ của Âu Trác Vỹ ngăn lại..chỉ bắt lực nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh..

Anie là người từ đầu đến cuối không hề chạy ra xem Quan Chi Âm ra sao?

Tuy cô ta có ý làm khó Quan Chi Âm nhưng không nghĩ đến Quan Chi Âm lại ngã xuống biển...

Nhờ vậy mới được chứng kiến một màn tình cảm " anh hùng cứu mỹ nhân " thật khiến cho người ta vừa cảm động vừa ngưỡng mộ...

Sự lo lắng, che chở của Âu Trác Vỹ dành cho Quan Chi Âm....Vì đau lòng anh liền nổi giận rút vốn khỏi Tập Đoàn P&I...không cần biết chỉ lời nói của anh đó là sự sinh tồn điều đứng của bao nhiêu người...

Anie xoay người, chăm chú nhìn theo bóng dáng quen thuộc...Nhưng

ánh mắt anh chưa bao giờ nhìn thấy cô...chỉ một mực dành cho người con gái trong lòng...

Có ngu dốt cũng nhìn ra tình cảm của anh dành cho Quan Chi Âm...hai tay Anie nắm chặt...ánh mắt đau lòng cũng trở nên đỏ hoe...

" Rằm "

Nhìn cánh cửa xe đóng chặt, Tiểu Du đưa tay sờ mũi..cô vì lo lắng cho Quan Chi Âm..từ lúc Quan Chi Âm xảy ra chuyện..cô không được đến gần..muốn hỏi thăm một tiếng cũng không được...Vì Âu Trác Vỹ khur khur ôm chặt chị của cô vào lòng...vẻ hung ác trên khuôn mặt đẹp đẽ đó..có ai can đảm dám tiến lại..dù cô rất lo lắng nha...

- " Ngốc...Lên xe của tôi..."

Trình Kha cốc nhẹ vào đầu Tiểu Du...thấy khuôn mặt tội nghiệp của cô nhóc....có lẽ đã bị chủ tịch của anh ta hù dọa cho sợ rồi...

anh ta hắng giọng an ủi...

- " Yên tâm đi..cô ấy không sao đâu..có Chủ Tịch chăm sóc..em không cần lo...Lên xe tôi đưa em về khách sạn..."

Tiểu Du ngẩng mặt nhìn Trình Kha...cô cắn môi nhỏ giọng đáng thương...

- " Nhưng tôi..rất lo cho chị ấy..tôi muốn bên cạnh chị ấy lúc này..."

- " Em bỏ ngay suy nghĩ đó đi..em nhìn còn không thấy à..."

Trình Kha cau mày...lại nhìn đôi mắt hơi ươn ướt của cô, vừa bực mình lại tội nghiệp...

" Hay là như vậy...em chứ về khách sạn trước..tôi có tin gì sẽ báo em biết..được không?"

Được không? Không được thì cũng đành chịu....

Cả anh ta bây giờ còn không dám đến gần Âu Trác Vỹ....

Khi lần đầu tiên, nhận lệnh bảo vệ và giám sát Quan Chi Âm....anh đã cảm giác được sự quan tâm đặc biệt của Âu Trác Vỹ dành cho Quan Chi Âm....Thời gian sau này anh liền chắc chắn chủ tịch của anh là động lòng thật sự...còn bí mật được giấu kín....người ngoài không biết thì thôi... nhưng riêng anh rất rõ thân phận vị trí của Quan Chi Âm đối với Âu Trác Vỹ không hề đơn giản....

Từ khi bắt đầu làm việc cho Âu Trác Vỹ,nên anh rất rõ ngài chủ tịch trẻ tuổi của mình, ngoại trừ Quan Chi Âm, Âu Trác Vỹ chưa bao giờ cho người khác sắc mặt tốt....

Tiểu Du buồn bã không cam lòng gật đầu..

" Đi thôi "

Trình Kha xoay người tiến về chiếc xe khác, mở cửa cho Tiểu Du...anh ta cũng ngồi vào lăn bánh nối theo xe của Âu Trác Vỹ...bỏ lại một mớ hỗn độn phía sau...

Nếu Tiểu Du buồn bã vì không được gặp Quan Chi Âm...

Còn trong xe phía bên này...Quan Chi Âm đang rơi vào thế khó xử...chiếc xe được ngăn cách để lại thế giới của hai người....

Lúc này Âu Trác Vỹ...để cô nằm trên ghế...

Vóc dáng cao to chen chút chật chội trong xe, lọt đồ ướt trên người cô ra....

" Á...anh quay mặt sang chỗ khác đi...để em tự thay..."

Tuy vẻ mặt anh lúc này rất dọa người, nhưng cô rất ngại ngừng phải để anh lọt đồ cô ra, đã vậy còn ở trong xe...

" Em...im miệng..."

Bất ngờ Âu Trác Vỹ quát lớn cắt ngang lời cô.....

Quan Chi Âm im bật, mắt cũng đỏ lên..lớn đến như vậy chưa một ai quát mắng cô bao giờ...cô mím môi quay mặt vào trong thành ghế chẳng thèm để ý đến anh nữa...

Người phụ nữ này, lúc ngã xuống biển, chân chảy máu, sao không thấy rơi giọt nước mắt nào...Giờ anh chỉ mới quát nhẹ...đã muốn khóc...còn giận đối với anh..Đúng là chỉ giỏi tỏ thái độ với anh....đúng là cô đã bị anh chiều hư rồi mà...

Nhưng không hiểu sao, nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ, nước mắt lờn quanh khóe mi, anh lại thấy chột dạ, cảm thấy có lỗi...

Âu Trác Vỹ thở dài...cũng không rề rà sợ cô nhiễm lạnh...giúp cô thay quần áo sạch vào...

Không yên tâm lại lấy chiếc áo bông mà Tiểu Du lấy thêm lúc giúp cô lấy túi xách mặc vào cho cô....Xong xuôi anh mới ngồi lên ghế...đặt chân cô lên đùi mình quan sát tỉ mỉ...lau đi vết máu trên bắp chân của cô, thì ra lúc cô ngã bị va vào đá..chỉ là rách da vết thương không sâu lắm....

Quan Chi Âm cảm nhận bàn tay ấm áp của anh dịu dàng nâng niu chân cô, ánh mắt chăm chú giúp vô xem vết thương...

Trái tim non nớt không ngừng thổn thức...

tuy tính khí người đàn ông này không được tốt...nhưng cô cảm nhận sự chân thành từ anh đối với cô..

Rồi nhìn anh ngồi đó, vẫn mặc bộ đồ ấm ướt..lòng cô mềm nhũng...Âu Trác Vỹ thật sự rất muốn ôm cô vào lòng nhưng nhìn lại áo quần ấm ướt của mình...nên đành ngồi im nhìn cô đang cố tình gây sự giận dỗi....

Chương 37: Chăm sóc

Xe vừa ngừng ngay biệt thự... Âu Trác Vỹ liền bế Quan Chi Âm lên lầu đặt cô ngồi trên giường...sau đó anh vào phòng tắm xả nước ấm vào bồn..mới quay trở ra bế Quan Chi Âm đi vào đặt cô trên thành bồn...Giúp cô cởi đồ...

Lần này Quan Chi Âm không ý kiến,chỉ là còn giận chuyện trên xe, cúi gầm mặt chẳng đối hoài gì đến anh...

Âu Trác Vỹ mắt liếc thấy thái độ bướng bỉnh của cô...anh vừa cởi áo cho cô vừa nhẹ giọng...

-" Em ngâm nước biển quá lâu...bây giờ phải ngâm lại nước ấm, nếu không sẽ bị cảm"

Nói không cảm động là giả..cô đang bị anh làm cho cảm động muốn rơi lệ đây...Quan Chi Âm không trả lời, mặc anh giúp cô cởi đồ..Anh cũng cởi sạch đồ mình..Rồi mới ôm cô vào bồn..

Ôi! Quan Chi Âm than nhẹ..cảm giác ấm áp lan tỏa từng lỗ chân lông...cả cơ thể mệt mỏi như được thả lỏng...cô lười biếng dựa vào lòng anh..để anh tắm cho cô....Gần nửa tiếng sau? hai người mới ra khỏi phòng....

Quan Chi Âm mệt mỏi chui vào chăn liền bị Âu Trác Vỹ kéo ra, đặt đầu cô lên đùi anh..

dùng máy sấy...hong tóc cho cô...Quan Chi Âm khép hờ mắt hưởng thụ..giờ cử động một ngón tay cô cũng lười...đến khi tóc cô khô..anh

mới chuyển sang xoay sơ tóc mình....

Lúc Quan Chi Âm nghĩ anh sẽ để yên cho cô ngủ..cô mệt mỏi mắt mở hết lên..cảm thấy ngay vết thương ở chân..vừa rát vừa lạnh buốt...cố gắng hé mắt..thì ra Âu Trác Vỹ rửa vết thương cho cô...anh còn khom người thổi thổi vào vết thương....

Âu Trác Vỹ! Anh là người như thế nào?

Quan Chi Âm rất muốn hỏi anh..Rốt cuộc tình cảm anh đối với cô là như thế nào? Nhưng cô rất sợ câu trả lời của anh sẽ làm cô thất vọng...

" Em chịu rất một chút...thuốc này rất tốt..sẽ không để lại sẹo"

Thấy Quan Chi Âm đăm chiêu nhìn mình...anh nghĩ làm cô đau, nên nhẹ giọng an ủi....sau khi thoa thuốc..anh tỉ mỉ lấy vải mỏng băng lại vết thương cho cô....

" Cốc...cốc..."

" Vào đi"

Người giúp việc bước vào trên tay là khay đựng hai ly sữa nóng...

" Cô để đó đi..."

" Vâng "

Người phụ nữ trung niên hiểu ý để hai ly sữa lên tủ rồi xoay người rời đi...

" Em uống đỡ ly sữa nóng rồi ngủ..."

Quan Chi Âm ngoan ngoãn ngồi dậy..cô cầm lấy ly của mình..rồi đưa tay cầm ly của anh...nhỏ giọng đưa trước mặt anh...

" Anh cũng uống đi "

Không giận nữa sao? Nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô..Âu Trác Vỹ buồn cười sao có thể đáng yêu đến thế.....

Anh nhận lấy ly sữa từ tay cô một hơi uống sạch...Sau khi mọi thứ xong xuôi...Âu Trác Vỹ tắt đèn..leo lên giường kéo Quan Chi Âm vào lòng....Quan Chi Âm chủ động vòng qua eo anh....

Yêu thương hôn lên tóc cô...anh thì thầm bên tai cô...

" Còn sợ không?"

" Một chút"

Giọng Quan Chi Âm lí nhí..vùi khuôn mặt vào ngực anh nghe từng nhịp tim mạnh mẽ của anh...Không biết từ khi nào cô quyến luyến vòng ôm này, hơi thở này...

.....

" Lần sau dù là công việc đi chẳng nữa..nếu thấy không ổn...phải từ chối..không được để bản thân mình nguy hiểm như thế nữa..

hiểu không?"

" Em biết rồi "

Quan Chi Âm rừ rừ trả lời...

Cửa tường cô sẽ ngang bướng vờn cổ cãi lại như mọi hôm...Âu Trác Vỹ bất ngờ nhìn xuống..đã thấy cô dựa vào lòng anh...mắt nhắm nghiền... miệng hé mở thờ đều đều...

chắc là cô nhóc này mệt lắm rồi....

Anh cẩn thận xem lại nếp chăn...kéo lên vai cô...hôn lên trán..siết chặt vòng tay ôm trọn lấy cô....

Nhìn cô bình yên ngủ trong vòng tay mình..

Lúc này hơi thở anh mới ổn định, nhớ lại chuyện vừa xảy ra....

Lúc đó nhìn đồng hồ đã giờ nghỉ trưa nên anh muốn đến đưa cô đi ăn... nhưng khi đến nơi vẫn thấy cô chăm chỉ làm việc, hỏi ra thì mới biết cô đã đứng giữa biển hứng trọn gió biển,tạo dáng hơn năm tiếng đồng hồ

Thật sự mà nói, lúc đó anh đã muốn bộc phát cơn giận... nhưng nghĩ đến tính tình ngang bướng của cô chắc chắn sẽ không nghe theo nên đành xót xa, đứng từ xa quan sát....

Thế mà anh chỉ mấy phút rời mắt khỏi cô..để vào xe nghe điện thoại cơ mật...

Cô lại đi ra ghềnh đá và xảy ra chuyện...

Lúc nghe tin, anh chỉ có một cảm giác,trái tim mình thờ không nổi...

Biết là cô không sao...Nhưng anh rất tức giận..giận chính mình không bảo vệ tốt cho cô..giận những người đó đã đưa cô vào thế nguy hiểm...cũng giận cô vì không biết thương bản thân mình....

Nếu là lúc trước khi lên cơn giận anh có thể hủy hoại tất cả...thế mà bây giờ tâm tình của anh điều bị cô khống chế...còn phải dè dặt quan sát cảm xúc của cô...Muốn nổi giận với cô lại không nỡ nên đành bắt những người khác gánh chịu vậy...

Anh cũng hết cách với cô rồi...nổi giận cũng chẳng được, la mắng cũng không xong...Thế nào cũng không nỡ, cô vừa bướng bỉnh lại ăn vạ...Bằng cách nào anh cũng phải dỗ dành..đấy là tự làm tự chịu...Ai biểu anh cho cô đặc quyền hành hạ anh...

Trên sân thượng thoáng mát và rộng lớn, tròng rất nhiều hoa và cây kiểng, người đàn ông ngoài trung niên sắc mặt tuy không được tốt, tuổi đã ngoài tứ tuần ông lại có vóc dáng phong độ...

- " Dương Hoa...sức khỏe anh không được tốt sau lại ra đây nữa rồi...."

Người đàn ông quay đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp tuy tuổi đã xế chiều nhưng vẻ đẹp dịu dàng của bà luôn không thay đổi....

Ông liền để bình xịt nước sang một bên, bước đến ngòi xuống bàn, nhưng khi duy chuyển để ý sẽ thấy một chân ông đi rất chậm phải dùng gậy để chống, đó là hậu quả để lại của tai nạn xe năm đó...tưởng đâu ông đã không thể đi lại nhưng nhờ sự chăm sóc của người phụ nữ trước mắt ông mới có ngày hôm nay...

Để điểm tâm lên bàn, Bảo Lan nhanh tay đỡ lấy người chồng, cẩn thận dìu ông ngòi xuống...

- " Anh ăn đi...đây là bánh táo đỏ mới khai trương, anh xem có hợp

khẩu vị hay không?"

Dương Hoa đưa mắt thâm tình nhìn bà, với bà ông nợ bà tình nghĩa rất nặng có lẽ cuối đời cũng không trả được...

- "Rất vừa miệng..em ăn đi..."

Hai người tuy đã tuổi xế chiều nhưng vẫn rất tình cảm...

Chương 38: Cố chấp

Bảo Lan im lặng vài giây rồi cẩn trọng nhìn chồng, sắc mặt ông không được tốt khiến bà rất lo lắng...

" Dương Hoa..anh có muốn em gọi điện cho David về thăm anh không? "

" Không...không cần...anh thật sự không sao..em đừng quá lo lắng..."

Nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của ông...bà xoa nhẹ...

" Còn không phải vì em hay sao? Là do em mới khiến cha con anh bất hòa....Nhưng em thấy rõ David rất lo lắng cho anh..Mấy ngày trước khi anh bị ngã...trong đêm nó liền bay sang...Chỉ vì nó không bỏ được khuất mắc với em mà thôi "

Chân mày nhíu lại..hiện rõ nỗi buồn trong mắt ông, ông cúi đầu thì thầm...trở bàn tay nắm lấy tay bà..than thở

" Không phải do em...Nó giận anh mà thôi..."

nó giận vì anh mà mẹ nó chết, nó giận anh khi mồ mẹ nó chưa ấm, anh đã thay lòng đổi dạ..Nó giận anh nhu nhược biết kẻ thù là ai nhưng vẫn nhắm mắt cho qua..trốn tránh hưởng lấy yên bình..."

" Dương Hoa...anh không phải người như vậy...Là do em một mực muốn bên cạnh anh..tại sao anh không nói cho David hiểu..

còn vì anh muốn trốn tránh, là bảo vệ David..anh sợ thảm cảnh sẽ lập lại như ngày xưa...Em tin nếu David nghe anh nói rõ..nó sẽ không giận anh nữa "

Ông cười chua chát bất lực lắc đầu...

-"Vô dụng thôi...Lúc đó nó chưa trưởng thành nó đã khẳng khái giữ lấy chấp niệm này...Bây giờ nó lại có quyền thế, một tay che trời...

Những lời anh nói nó có để vào tai....Đã vậy bên cạnh nó còn có Âu Lang...Đứa em vợ này lúc nào cũng chống đối anh..từ ngày chị của cậu ta mất...nó càng oán hận anh nhiều hơn...

Nhưng dù sao anh cũng cảm ơn cậu ta...Cậu ta không tiếc mọi thứ để giúp đỡ David...

Anh biết Âu Lang không thích anh, nhưng nó rất thương David...có cậu ta bên cạnh David..anh rất an tâm..."

Bảo Lan đau lòng nhìn ông..biết là ông nói thế..Nhưng bà rất hiểu ông rất khao khát tình cảm của con trai mình...

-" Thôi...anh ăn đi..em tin có ngày họ sẽ hiểu được nỗi lòng của anh..."

Ông gật đầu..thật sự có ngày đó sao.....?

- " Ba...mẹ "

Bảo Lan quay sang, mắt thấy Anie đang đi về hướng họ, liền kéo tay con gái của mình...

-" Con mới về à.. ăn chút gì đi "

Anie đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện....

- " Ba..hôm nay con có gặp David..."

Tuy ông là ba dượng của cô, nhưng từ khi còn nhỏ cô đã thích gọi ông là ba...chỉ mong sao này lớn lên ngoài là con gái của ông còn là con dâu của ông...

Vừa nghe nhắc đến tên con trai mắt ông liền sáng..

- " Con gặp David sao?"

Anie gật đầu buồn bã...

- " Đúng vậy.... Hôm nay con gặp anh ấy xuất hiện cùng Quan Chi Âm.."

- " Con nói gì...người David qua lại tên là Quan Chi Âm sao...cô ta là người mẫu à?"

Anie bất ngờ với thái độ của ông..cô ta cẩn trọng gật đầu...

- " Ba...có gì sao ba..cô ta là người mẫu...mà ba biết rồi giới nổi tiếng rất phức tạp..con sợ David sẽ bị tổn thương..."..

Nhưng dường như ông không còn tâm trí để vào tai lời nói của Anie....Ánh mắt có chút phức tạp...

- " Thôi...hai mẹ con nói chuyện đi...ba mệt vào nghỉ trước "

- " Để em đưa anh vào "

Bảo Lan đứng lên dìu ông về phòng...Vài phút sau bà trở lại..nhìn thấy con gái vẫn ngồi đó....không biết suy nghĩ điều gì...

" Anie...Con vẫn không buông bỏ được "

Cô ta xoay mặt nhìn mẹ mình..về mặt cố chấp...

" Con sẽ không buông bỏ "

Bà bất lực thở dài...

" David..nó không thương con...Tại sao con lại cố chấp như vậy...Anie nghe lời mẹ...tại sao phải tự làm khổ mình như thế.."

" Mẹ..chứ mẹ nghĩ ba yêu mẹ sao? "

" Con..."

Bảo Lan tức giận vì lời nói của con gái...Anie không phục nói tiếp...

" Người ba yêu thật sự..là mẹ David...chứ không phải là mẹ..nhưng tại sao mẹ vẫn một mực bên cạnh còn muốn làm vợ ba...Vậy tại sao mẹ lại khuyên con mà không ủng hộ con..mẹ biết từ lần gặp đầu tiên con đã nhận định cả đời này ngoài anh ấy con sẽ không yêu ai "

Bảo Lan đau lòng nắm tay Anie...

" Chuyện của mẹ và con khác nhau...Đúng người ba con yêu nhất có thể không phải là mẹ..Nhưng dù sao ông vẫn chấp nhận mẹ và tình cảm mẹ dành cho ông ấy...Nhưng David thì khác..tính tình nó khó lường thâm sâu...Nó ko có sự cảm thông hay trắc ẩn dành cho con...Nó chưa bao giờ cho con cơ hội hướng gì chấp nhận tình cảm của con...

Người như David con yêu không nổi đâu...

Nếu ai được nó yêu đó là hạnh phúc..còn ngược lại sẽ là đau thương...Anie! mẹ chỉ muốn tốt cho con mà thôi..."

" Mẹ..con mệt rồi..con lên phòng nghỉ ngơi đây "

Anie càng nghe càng khó chịu cô lấy tay Bảo Lan ra, đứng dậy rời đi....

Bà thở dài..đau lòng nhìn bóng lưng cố chấp của con gái.

Chương 39: Hình ảnh được tiết lộ

Nếu trong lúc này Quan Chi Âm đang chần ấm nệm êm, nằm trong vòng tay của Âu Trác Vỹ. Thì ngoài kia tin tức cô ngã xuống biển khi quay quảng cáo ở Pháp...được lan truyền một cách chóng mặt trên các diễn đàn trong nước..có cả hình ảnh của cô chật vật trong lúc được mọi người cứu lên...

Nhưng điều đặc biệt của tin tức chấn động là hình ảnh Âu Trác Vỹ ôm cô trong vòng tay..

Hình ảnh lan truyền khiến các fan ruột của Quan Chi Âm vô cùng lo lắng và bất ngờ xen lẫn tò mò...không biết quan hệ của họ là gì....Nhưng ngặt nỗi hiện giờ chẳng ai biết được chính xác tin tức về cô....

Phần đại đa số điều tập trung vào hình ảnh của Âu Trác Vỹ ôm ấp Quan Chi Âm...không biết từ đâu phóng viên lấy được thông tin và những tấm ảnh này...Nhưng phải nói, đây là tin tức khiến cả giới giải trí lẫn truyền thông và người hâm mộ điều chấn động...

Ana rối rắm...đi lại trong phòng làm việc....

" Tại sao lại không nghe máy chứ...nghe máy đi chứ....."

" Chị...Ana..."

Chuông reo một lúc lâu...giọng Tiểu Du mới vang lên...

- " Em làm gì giờ này mới nghe máy hả..?"

Ana tức giận quát trong điện thoại..

- " Chị Ana...em...xin lỗi...em không nghe thấy.."

Ana cảm thấy Tiểu Du có gì đó không đúng....nhưng điều Ana bây giờ quan tâm là Quan Chi Âm...

- " Chị hỏi em...Chuyện Chi Âm quan trọng như vậy..tại sao em không báo chị...Còn nữa tình hình Chi Âm bây giờ ra sao?"

Bai nhiều năm làm quản lý các ngôi sao..cô ta chưa bao giờ cảm thấy mình thất bại như thế này..Chuyện xảy ra rồi, thông qua báo chí mới đến lượt cô ta biết...

Trong điện thoại im lặng vài giây.....

- " Chị Ana....theo em biết chị Chi Âm không có sao ạ..."

- " Tức là bây giờ em không bên cạnh Chi Âm..hai đứa bị làm sao vậy...Chị gọi cho Chi Âm không được...còn em, tại sao không bên cạnh chăm sóc cho Chi Âm "

- "Chị Ana...em..chị đừng giận...em cũng muốn bên cạnh chị Chi Âm...Nhưng....."

- " Nhưng làm sao...em bị gì mà chứ ấp a ấp úng vậy hả...?"

- " Là người đó...người đó đưa chị Chi Âm đi...không cho em đến gần "

Ana cau mày..." Người đó?" Ana liền nhìn xuống nhữbg cuốn tạp chí

đang nằm trên bàn...giọng cũng dịu đi chút ít..

"- Tiều Du...vậy chuyện Âu Trác Vỹ và Quan Chi Âm là thật sao?...Người đàn ông bí mật đó là Âu Trác Vỹ Chủ tịch Tập Đoàn Âu Thị đúng không?"

"- Dạ..đúng ạ...anh ta đưa chị đi...còn không cho em đến gần...Nhưng qua hỏi thăm, tình hình chị ổn rồi ạ"

Ana trầm ngâm trong giây lát...rồi mới lên tiếng...Lần này phải nói Quan Chi Âm đã leo quá cao thật rồi..Dĩ nhiên leo cao thường rất nguy hiểm...Nhưng cô ta cảm thấy sự nguy hiểm này đáng giá...

"- Ừ...vậy em nghe ngóng tin tức Chi Âm chừng nào về nước giúp chị...có gì phải thông báo cho chị...Bây giờ bên đây hình ảnh Âu Trác Vỹ và Quan Chi Âm tràn lan khắp nơi..gây chấn động dư luận và truyền thông....Chị phải giải quyết đây...."

"- Vâng..em biết rồi ạ"

Tiểu Du ôm điện thoại trầm ngâm...Không biết bây giờ Quan Chi Âm đã nắm tin tức này chưa...

Đang suy nghĩ miên man...bất ngờ cả cơ thể rơi vào vòng tay ai đó....Trình Kha cúi người hôn lên bờ vai trắng mịn....

"- Báo em tin vui có muốn nghe không?"

"-Anh buông tôi ra trước...trước đi"

Trình Kha buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ...đang nghiêng người né tránh anh....

Tiểu Du kéo chăn cuộn tròn ôm chặt vào lòng....ngồi trên giường, mái tóc hơi rối...đôi môi sưng đỏ, ánh mắt to tròn không ngừng phòng bị người bên cạnh....

Ánh mắt liếc trộm đồng quần áo rơi lả tả trên thảm...Không khỏi muốn đâm đầu vào tường chết quách cho rồi...

Cô không biết phải tỏ bày với ai...Cả buổi tối, cô lăn qua lộn lại không thể nào chợp mắt...vì lo cho Quan Chi Âm...

Tiểu Du lấy hết can đảm gọi cho Trình Kha....Anh ta lại không hề giữ lời hứa, nói gì biết tin tức sẽ gọi cho cô...

Tiểu Du đợi đến khuya vẫn không nhận được một cuộc gọi nào từ anh....Nhưng giận nhất là khi gọi cho Trình Kha..Anh ta điềm nhiên như không nhớ gì..câu đầu tiên anh ta hỏi cô là...

"- Có chuyện gì..mà em gọi tôi khuya vậy...?"

Tức chết cô mà...nhưng cô nào dám nổi giận...cắn răng nhắc nhở lời hứa của anh ta...

Ngoài dự đoán Trình Kha "Ồ"..lên một tiếng...

"- Em không nói tôi xem quên mất..."

Nhưng chuyện khốn khiếp nhất là:

"- Bây giờ tôi lười nói qua điện thoại...em muốn biết thì qua phòng tôi đi...Phòng 502..cùng khách sạn với em..vậy nha "

Không đợi cô nói hết câu..chỉ còn tiếng tút tút....

Tiểu Du tức giận, dậm chân...thì ra anh ta thuê cùng khách sạn với cô..thế mà cô không biết...

Thời gian này mà sang phòng người đàn ông khác..có vẻ hơi mập mờ..Cô cố gắng gọi lại, nhưng ai nghe máy...

Không còn cách nào khác, năm phút sau Tiểu Du đứng trước cửa phòng Trình Kha...

Nhìn vẻ mặt, nụ cười hài lòng của anh ta..cô chỉ muốn cào nát khuôn mặt yêu nghiệt đấy....

Theo Trình Kha vào ghế ngồi xuống...cả người cô căng thẳng..nhưng vờ như không biểu lộ..hối thúc anh ta trả lời...Ai dè Trình Kha thông thả đưa đến cho cô một ly rượu.

" Em làm gì nóng vội vậy...Đây không phải thái độ người đang nhờ vả người khác..uống đi "

" Tôi..không biết uống.."

" Haiz...vậy thôi.. tôi cũng không có hứng để nói nữa..em về đi..tôi đi ngủ đây..."

" Anh...."

Cái tên vô sỉ...mặt dày...nham hiểm này...

Tiểu Du tức giận cầm ly rượu nốc mạnh...bao nhiêu chất cồn cuộn cuộn trong bao tử cô....

" Anh có thể nói được rồi..."

Chương 40: Anh sẽ chịu trách nhiệm

Môi mỏng Trình Kha nhếch lên...anh chậm rãi uống ly rượu của mình....

Cô nhớ trước khi mất đi ý thức..anh ta có trả lời...Quan Chi Âm rất ổn..chỉ bị chày xước chút đỉnh...Còn về sau hai người nói gì, làm gì.. Thật sự cô không còn nhớ nữa...

Chỉ biết rằng khi tỉnh dậy cô và anh ta không một mảnh vải che thân..ôm chặt lấy nhau...mà nơi đó của cô đau nhói....

Khi cô thật sự muốn giết người...anh ta lại nói..hôm qua cô là người chủ động..quấn lấy anh ta suốt...anh ta cũng đành chịu thôi...

Cô không nhớ..thật sự không nhớ gì hết..cô chỉ muốn đâm đầu vào tường chết đi cho rồi...danh tiết cô giữ gìn.. vậy mà...

Quan trọng là xấu hổ không biết nên làm sao cho phải..

Nhìn đôi mắt đỏ hoe..muốn khóc mà lại không khóc của cô gái nhỏ đang ôm chần cuối gầm mặt...

Trình Kha thở dài..ôm cả người và chần vào lòng...hôn lên bờ vai mảnh khảnh đang run rẩy...

-" Xin lỗi...anh sẽ chịu trách nhiệm với em.."

-" Không cần...tôi..muốn về phòng...anh buông tôi ra..."

Dù rất khó chấp nhận chuyện đã xảy ra.. nhưng bảo anh ta chịu trách nhiệm..cô thấy càng khó chấp nhận hơn..

Đôi chân mày Trình Kha nhíu lại...

" Thật sự không cần?"

Tiểu Du ngẩng mặt nhìn anh...đôi mắt đen láy kiên định....

"Đúng...Xem như chưa có chuyện gì xảy ra "

Nói rồi cô tránh khỏi vòng ôm của anh..quấn chăn nhặt lấy quần áo..vào phòng tắm thay đồ...

Trình Kha ngồi đó..ánh mắt chưa rời cô một giây..đến khi tiếng nước mơ hồ bên trong...

anh vẫn chưa thu hồi tầm mắt...sau một lúc ánh mắt rơi lên vết hồng trên nệm..môi nhếch nhẹ..

" Nhóc con...em không cần...nhưng anh cần..."

Bàn tay nổi đầy gân xanh bóp chặt cuốn tạp chí...hình ảnh màu sắc vô cùng đẹp mắt..

nhưng với An Kiến Ngụy lúc này như là mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào mắt ông ta....

" An Tổng....Tôi nghĩ không cần điều tra chúng ta cũng đã biết rõ đáp án.."

Lục Dẫn quan sát sắc mặt rất kém của An Kiến Ngụy...dè dặt lên tiếng...

- " Tại sao chuyện này lại dính dáng đến Âu Trác Vỹ...Mà cho dù là cậu ta với Quan Chi Âm có quan hệ đi chăng nữa..cũng không nói lên được điều gì.."

Ông ta vẫn muốn dối lòng..từ lúc biết được quan hệ của Quan Chi Âm và Âu Trác Vỹ..

ông ta đã đón ra được mọi việc...

Tuyệt nhiên ông ta không ngờ Quan Chi Âm, một người con gái đơn thuần nhưng đầy thủ đoạn như thế...Cô ta làm bằng cách nào có thể khiến Âu Trác Vỹ lại nhúng tay vào chuyện này...Là người đứng đầu trong giới kinh doanh, đúng theo lẽ..Âu Trác Vỹ sẽ không vì 32% cổ phần nhỏ nhoi đấy để cất công mua lại...Từ khi Quan Chi Âm đem mọi chuyện kể cho Âu Trác Vỹ biết..

Nhưng nói đến lí do Âu Trác nhúng tay vô chuyện này...chỉ có thể là Âu Trác Vỹ có tình cảm thật với Quan Chi Âm còn không cậu ta muốn thâm tóm Kim Mã...Nghĩ đến đây các sợi dây thần kinh của An Kiến Ngụy bắt giắc căng thẳng...gân xanh ngay đầu nổi cộm..

giật lên từng hồi âm ỉ đau buốt....

- " Không có khả năng...Nếu quay lại chuyện của em trai Quan Chi Âm..và trong một đêm, những khó khăn của cô ta được giải quyết..thì người có khả năng làm được những chuyện đấy không ai khác..chỉ có thể là Âu Trác Vỹ mà thôi "

Lời Lục Dẫn nói không hề sai.. An Kiến Ngụy đau buốt bóp chân..im

lặng không lên tiếng...

Cánh cửa phòng không hề báo trước được mở ra...An Phi bước vào, liếc mắt nhìn Lục Dẫn..rồi quay sang An Kiến Ngụy...

"Ba..chuyện của Chi Âm và Âu Trác Vỹ là thật sao?"

Nếu nhìn kĩ hai tay An Phi nắm chặt lại...khi đọc tin tức không ngừng lan truyền..đâu tiên nghe Quan Chi Âm ngã xuống biển..tim anh ta nhói lên..chỉ muốn sang Pháp gặp cô ngay tức khắc....Gọi điện cho Ana hỏi địa chỉ Quan Chi Âm đang ở..cô ta lại bảo mình không biết..còn khuyên anh một câu:

" An Tổng...Nếu anh thật sự nghĩ đến Chi Âm... đừng tìm em ấy nữa...đừng gây những hiểu lầm không nên có..Anh cũng thấy rồi đấy..Mối quan hệ của Chi Âm với Chủ Tịch Âu...đừng để cô ấy hứng chịu những lời dèm pha không đáng có "

Đứng ở phương diện người quản lý của Quan Chi Âm...dĩ nhiên so với địa vị và tiếng tăm Âu Trác Vỹ, An Phi vĩnh viễn không thể nào so sánh được..dĩ nhiên cô ta muốn bảo vệ mối quan hệ này..không muốn bị An Phi phá đám...

An Kiến Ngụy đưa đôi mắt hung ác nhìn con trai...

" Con tưởng còn đàn bà đó..ngây thơ thuần khiết sao? Nó là một con hồ ly tinh đấy..cả Âu trác Vỹ cũng bị cô ta đưa vào tròng "

Nổi uất hận..chẳng biết làm sao..chỉ có thể đem Quan Chi Âm ra mắng chửi mới phần nào làm ông dễ chịu...thật sự vượt qua kế hoạch của ông..mọi thứ chệch quỹ đạo..tiến chẳng được mà lùi chẳng xong..

Đã vậy, không thể hiểu nổi hành động của Âu Trác Vỹ...không khóe lại tự đào mồ chôn mình...Âu Trác Vỹ lòng dạ quá thâm sâu..

trên thương trường là kẻ tàn nhẫn, tàn bạo ra sao..ông nào dám đùa với lửa..Chỉ rằng khen Quan Chi Âm quá ghê gớm..biết cách chọn người để đối phó với ông..Người đàn bà này..mối hận này..ông sẽ không dễ dàng bỏ qua...

Chương 41: Trở về nước

" Ba...Chi Âm không phải loại người đó.."

" Mày im đi...mày cũng bị nó dắt mũi đẩy thôi...Loại nằm ngửa như nó có gì mà mày lưu luyến thiết tha"

Càng nghĩ An Kiến Ngụy càng tức giận..

chẳng nể nang gì..miếng mỡ đến họng vẫn bị cướp mất...Hỏi sao ông không tức giận..

" Ba.. đủ rồi...là chúng ta có lỗi với cô ấy trước...Âu Trác Vỹ là người chẳng dễ dây vào..ba nên từ bỏ kế hoạch của mình đi..."

An Phi đau lòng khi biết Quan Chi Âm,ngả vào vòng tay của Âu Trác Vỹ..Nhưng người sâu hiểm như Âu Trác Vỹ sẽ thương yêu cô thật lòng sao? Dĩ nhiên là không...

Anh hiểu rõ tính cách của Quan Chi Âm nếu là không đến đường cùng cô sẽ không bất chấp tất cả để vấn thân vào con đường tìm " Kim Bài " cho mình....

Càng nghĩ anh càng thấy có lỗi với cô..nếu không phải do anh ta thì bây giờ cô đâu phải chịu tội hờn như vậy....

" Cút..cút...mày chẳng làm ra tích sự gì cả...hết Bạch Tố Tố giờ đến Quan Chi Âm...dính đến đàn bà là rắc rối..."

Tao không cần mày nhắc nhở..tao sẽ cho Quan Chi Âm hối hận..dám

làm phật ý tao..Mày tưởng Âu Trác Vỹ thật lòng à...Người ta không yếu hèn như mày..loại đàn ông như Âu Trác Vỹ.. danh vọng, tiền tài là thứ hấn ta cần...

Rồi một ngày chơi chán..cậu ta sẽ ném Quan Chi Âm như một miếng dẻ rách...đến lúc đó tao sẽ biến nó thành con đỉm trong giới giải trí.."

An Phi nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt..là người đã sinh ra anh..nhưng chỉ vì danh vọng..ông trở nên xa lạ..An Phi đau lòng thờ dài..

- " Con sẽ không để ba làm hại cô ấy đâu..cả Âu Trác Vỹ cũng thế "

Nói rồi anh xoay người mở cửa..lạnh lùng rời đi..mặc tiếng tức giận chửi bới ầm ĩ trong phòng....

Khi nghe tiếng xe khởi động ra khỏi biệt thự...An Kiến Ngụy hất tung những thứ trên bàn.. Lục Dẫn không ngăn cản để mặc ông ta phát tiết cơn giận...

Vài ngày sau...Âu Trác Vỹ cũng đưa Quan Chi Âm trở về nước...ngồi trên máy bay tư nhân sang trọng... lần này trở về khác với lần cô sang...

Quan Chi Âm yên lặng dựa vào lòng Âu Trác Vỹ ngủ say ngon lành..phía sau còn có Trình Kha và Tiểu Du...Tiểu Du ai oán nhìn người đàn ông phía trước..trong lòng bức bối không thôi...

Nghe tin được trở về nước cùng Quan Chi Âm...Tiểu Du mừng rỡ xém chút nữa đã ôm chầm lấy Trình Kha để cảm ơn..

Nhưng ai ngờ..lên đến máy bay..người đàn ông lạnh lẽo ấy..lại dùng ánh mắt cảnh cáo không cho cô đến gần Quan Chi Âm...

Quan Chi Âm cũng buồn bực, mím môi lấy im lặng làm tức giận....vì không được nói chuyện với Tiểu Du nên buồn phiền cô lại rơi vào giấc ngủ...

Quan Chi Âm liên tục mắng mình vô dụng..chỉ cần dựa vào lòng ngực ấm áp của Âu Trác Vỹ là cô cảm thấy an tâm..mọi thứ gánh nặng, vất vả, mệt mỏi gì đó đều không còn..chỉ thoải mái an tâm tịnh giấc...

Trình Kha nhìn vẻ mặt buồn phiền của cô gái nhỏ bên cạnh..môi nhếch nhẹ..từ ngày hai người xảy ra quan hệ..cô luôn né tránh anh..ngặt nỗi ngồi trên máy bay, lại bị khí thế Âu Trác Vỹ áp bức..nên cô mới chấp nhận yên ổn..Nhưng nhìn mà xem.. một là cô đưa mắt nhìn mũi giày..còn không lại nhìn về hướng Quan Chi Âm..

Nhưng anh ta cũng không vội..Về nước anh còn nhiều việc phải giải quyết...sau đó xử lý cô nhóc này sao....Phiền chán một hồi Tiểu Du cũng im lặng nhắm mắt ngủ say..đầu dựa vào vai ai đó cũng không hay biết....

Âu Trác Vỹ đứng trước gương, một thân đồ vest lịch lãm, sang trọng tôn khí thế cao quý của anh...

-" Thất cho anh "

Âu Trác Vỹ hướng đến người con gái mặc chiếc đầm trắng bước ra từ cửa phòng tắm..

Quan Chi Âm bước đến cầm lấy chiếc cà vạt... hơi nhón chân, tỉ mỉ thắt cho anh..

Mọi động tác rất đỗi tự nhiên như chuyện thường xuyên xảy ra, hình ảnh hai người phản chiếu trong gương khiến đường cong trên môi Âu Trác Vỹ ngày càng sâu.

Đứng với anh lúc nào cô cũng trở nên nhỏ nhắn..dáng dấp thướt tha..mềm mại khiến người khác yêu thương...

-" Xong rồi..."

-" Thương cho em "

Âu Trác Vỹ vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn..hôn nhẹ lên môi hồng đang hé mở...chỉ là hôn nhẹ...

Quan Chi Âm dường như đã quen rồi với sự thân mật thường trực..tuy thế ánh mắt vẫn mang chút ngại ngùng...

Bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn môi cô...

-" Tin tức bên ngoài đang không tốt cho em...Em hãy gọi cho quản lý của em,nói tịnh dưỡng sức khỏe...vài ngày rồi hãy đến công ty"

-" Bây giờ em ra ngoài cũng đâu sao...bọn họ không moi được tin gì sẽ từ bỏ thôi...Em sẽ không phát biểu gì..làm ảnh hưởng đến anh"

Chỉ nghe sơ qua, liền hiểu câu nói mang ý giận dỗi..hờn trách..

Chương 42: Tranh cãi

Lúc bên Pháp cô cũng đã biết tin tức lan truyền...thực hư như thế nào người trong cuộc chưa lên tiếng, người ngoài đã giúp họ vẽ vời nhiều kịch bản khác nhau...thay vì sự thương cảm dành cho cô vì nghiệp hi sinh bản thân mà rơi xuống biển...thì lại chuyển sang một màn anh hùng cứu mỹ nhân...

Bao nhiêu mũi dùi điều chỉnh về quan hệ của cô và Âu Trác Vỹ....

Từ đó gây ra cơn sóng tranh cãi ác liệt...

người thì ngưỡng mộ, thích thú...Còn một số người quy chụp cho cô tội phản bội...mới vừa hủy hôn với An Phi chưa bao lâu đã có tình mới...

Hiện nay giới truyền thông và người hâm mộ cần người trong cuộc lên tiếng...Nhưng nếu Âu Trác Vỹ không lên tiếng thì nhân vật bé nhỏ như cô im lặng là hơn...cô lên tiếng với danh phận gì?

Chẳng lẽ nói với cả thế giới cô được bao nuôi...Hai từ " bạn gái " cô còn không có điểm phúc được hưởng....càng nghĩ càng thấy chua chát vô cùng...cứ giả giả thật thật như thế ai muốn đồn đoán ra sao thì ra...

Nhưng giận nhất là Âu Trác Vỹ...cái gì cũng không nói, thờ ơ như mình không liên quan...

Hôm nay lại ra lệnh cho cô không ra ngoài...

Dĩ nhiên hơn ai hết Quan Chi Âm biết giờ bọn nhà báo rình rập, chờ đợi cô xuất hiện để vồ lấy vùi vập moi móc thông tin....

Cô cũng chẳng ngu mà muốn phiền toái... vài ngày nữa cô cũng không có lịch trình...

Chỉ là cô cố ý muốn chống đối anh...bướng bỉnh muốn khiến anh khó chịu để cô hả dạ đôi phần...

Được như ý nguyện..đôi mắt nheo lại liếc cô một cái...giọng đầy châm chọc...

- " Hay..em muốn một màn vị hôn phu cũ giải cứu..ôm ôm ấp áp trước mặt bàn dân thiên hạ..Thì ra là em muốn như vậy"

Người đàn ông xấu xa này...chuyện đã qua..cũng đã trừng phạt cô rồi..vậy mà còn ôm hận trong lòng...

Quan Chi Âm không phục..tức giận phẫn bác..

- " Âu Trác Vỹ anh đừng quá đáng...Em cứ thích ra ngoài đấy...anh làm gì em..."

Lời kế tiếp đã bị Âu Trác Vỹ nuốt vào trong môi...nhìn khuôn mặt tức giận đỏ bừng...cái miệng vênh lên để chọc giận anh....

Quan Chi Âm..lấy tay đẩy anh ra..nhưng cô lúc nào thắng được anh...Âu Trác Vỹ cắn nuốt môi lưỡi cô không thương tiếc....

- " Còn dám cãi không? "

Thật sự là tên xấu xa...Quan Chi Âm thở phì phò...mắt giận trừng anh...

Cánh tay chắc khỏe ôm cô vào lòng..

-" Anh đi làm đây....Nếu em dám làm sai lời anh..thì em nên biết...cả đời sau..em không cần ra ngoài nữa..."

Nói rồi anh hôn lên cái miệng đang mím lại...rồi cầm lấy cặp táp rời khỏi phòng...

Quan Chi Âm nắm lấy chiếc gối trên giường ném vào cánh cửa phòng...hậm hực ngồi xuống giường..âm thầm chửi ba đời nhà Âu Trác Vỹ...

Người đàn ông đáng ghét này...lúc nào cũng ác bá..độc đoán muốn định đoạt hết cuộc sống của cô mà....

Nhưng cô lại bất lực không thể phản kháng...

Dù sao mấy ngày nay lúc nào cũng bên cạnh nhau...hôm nay anh đi làm..đã vậy,sáng sớm còn cãi nhau một trận ầm ĩ..tâm trạng không dễ chịu chút nào...Quan Chi Âm chán nản vùi mặt vào chăn..mệt mỏi thờ dài...

Hội nghị không nghi ngờ gì rất nặng nề, nhàm chán....

Các phòng ban khác nhau đều làm bài tổng kết kinh nghiệm làm việc lúc trước, báo cáo tiến độ làm việc hiện tại, lại triển khai một chút kế hoạch làm việc sau này..

Trong phòng họp rộng lớn như vậy, lặng ngắt như tờ, chăm chú nhìn lên màn hình..

xem từng phòng ban báo cáo...dưới ánh đèn phản phát...Một số nhân viên nữ không kiềm lòng đặng, mắt vẫn liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí trên đầu, chỉ thấy anh cầm một tập tài liệu tùy ý giở qua giở lại, ngón tay thon dài tao nhã đặt ở trên trang giấy khế cử động, làm cho bất cứ ai nhìn cũng đều cảm thấy thật đẹp mắt.

Khuôn mặt như điêu khắc, bộ dáng thoải mái tựa vào ghế..có lúc chau mày lại nhìn vào màn hình rồi lại nhìn vào số liệu trên tay...toát lên khí chất quý tộc tự nhiên, không phải người bình thường nào cũng có thể bắt chước. Mỗi hành động tưởng như là ngẫu nhiên, tùy ý cũng toát ra một cỗ khí tức cao quý, sang trọng không gì rũ bỏ được. Đây cũng là một trong vô số những sức quyến rũ vốn có của Âu Trác Vỹ...

Dù vẻ ngoài anh có phần lạnh lùng xa cách, ngồi đó không cần lên tiếng..đã khiến các nhân viên nữ đều đứng chỉ muốn sà vào lòng anh ngay lập tức....

Buổi họp kéo dài gần hai tiếng...Kết thúc tốt đẹp...Mà Âu Trác Vỹ, lúc thật sự nghe một người nói chuyện, ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm người nọ. Vì thế, tinh thần nhân viên của Âu Thị luôn thể hiện bản lĩnh, tuy thế vừa nói xong, bỏ bản báo cáo xuống dưới, người họ sớm đã ướm đấm mồ hôi, không có cách nào, dòng điện trong ánh mắt Âu Trác Vỹ thật sự quá mức hung mãnh... Các ban ngành đều đã làm xong báo cáo, sau khi Âu Trác Vỹ cùng vài trưởng phòng thảo luận mấy vấn đề xong, liền vẫy vẫy tay ý bảo tan họp...

Cả căn phòng liền sáng lên....Lúc này Chính Văn bên ngoài bước vào..anh ta là trợ lý đắc lực của Âu Trác Vỹ...

-" Chủ tịch...An Kiến Ngụy vẫn còn ngồi đợi...chủ tịch có muốn gặp ông ta không?"

- " Ông ta thật kiên trì..."

Tiếng nói mang giọng trêu đùa của Trình Kha vang lên...

Âu Trác Vỹ ngẩng mặt..mày nhưón nhẹ, môi chậm rãi nở nụ cười lạnh lẽo...

Chương 43: Khách đến

Cánh cửa phòng mở ra...Âu Trác Vỹ không mời An Kiến Ngụy đến phòng làm việc của mình..mà để ông ta ngồi ở phòng chờ....

Nghe tiếng cửa vang lên..An Kiến Ngụy nhanh chân đứng dậy, cười nói xởi lởi...

" Chủ tịch Âu...Cậu khỏe không?"

" Mời ngồi...không biết hôm nay An tổng tìm tôi có chuyện gì?"

Vẫn biết con người Âu Trác Vỹ ngạo mạn..

nhưng dù sao ông ta cũng ngồi đợi gần hai tiếng..nhưng chẳng lấy được một lời xin lỗi...

thật là xem thường người khác quá rồi...

Nhưng mà vì mưu cầu trợ giúp nên lấy nhu chế cương, chuyện nhỏ không nên phá vỡ chuyện lớn...

An Kiến Ngụy nhận lấy ly trà từ Âu Trác Vỹ..nhấp một ngụm, quan sát sắc mặt của anh..dè dặt lên tiếng..

" Chủ tịch Âu..cũng không làm mất thời gian của cậu..tôi có chuyện này muốn nhờ cậu giúp đỡ.."

Âu Trác Vỹ dựa lưng vào ghế..mày nhướn lên..thích thú lắng nghe..

- " An Tổng..mười phút nữa tôi có cuộc hẹn..có gì ông cứ nói nhanh, không cần phải vòng vo mất thời gian.."

Nụ cười An Kiến Ngụy cứng ngắt..Ngụy ý không cần nói..thời gian của cậu ta là vàng bạc..tuy rất khó chịu với thái độ của Âu Trác Vỹ, nhưng An Kiến Ngụy cố nhịn nhục gượng cười..

- " À..là thế này, tôi được biết hiện nay Âu Chủ tịch đang nắm giữ 32 % cổ phần của Quan Chi Âm..không biết thông tin kia có đúng không?"

Mắt dài nheo lại,Âu Trác Vỹ nở nụ cười nhạt..

- " Đúng vậy..phải khen An tổng nắm bắt thông tin không tệ...Nhưng có vấn đề gì sao?"

Nhìn theo ánh mắt của anh đang nhìn vào đồng hồ trên tay..An Kiến Ngụy hiểu ý cười khan..

- " Haha..Cậu quá khen..Chủ tịch Âu tôi biết 32% đó đối với Âu Thị của cậu giống như hạt cát trên sa mạc...Mà chỉ riêng Âu Thị đã khiến chủ tịch Âu bận tối mắt tối mũi....tôi không nghĩ cậu còn thời gian hay hứng thú dành cho một Tập Đoàn nhỏ nhoi như Kim Mã..."

- " Cho nên....?"

Bàn tay thon thả gãy gãy cầm...anh nhưn mày nhìn An Kiến Ngụy...

- " Cho nên..tôi rất mong Chủ tịch Âu có thể sang nhượng 32% cổ phần đấy cho tôi được không..Giá bao nhiêu tôi cũng chấp nhận.."

Lúc này Âu Trác Vỹ ngồi thẳng lưng..cả cơ thể hơi hướng về phía

trước...môi mỏng nở nụ cười nhẹ..

- "Ồ..An tổng thật là hào phóng...Ông biết mà...tiếc là tôi không thiếu tiền..."

An Kiến Ngụy đắm chiêu nhìn anh như muốn nhìn thấu suy nghĩ của anh..nhưng khuôn mặt anh trước sau vẫn vậy...đôi mắt quá sâu thẳm, tuổi đời tuy còn trẻ nhưng vẻ ngoài Âu Trác Vỹ khiến người khác trở nên bức bách..mà ông lẫn lộn trong thương trường gần nửa đời người vẫn không thể nào nắm bắt được suy nghĩ của người này..So với con trai ông quả thật một trời một vực...

- "Điều đấy dĩ nhiên tôi biết....Nhưng tôi nghĩ số cổ phần ít ỏi đó, làm sao có thể khơi gợi hứng thú với Chủ tịch Âu...Tôi nghĩ đấy chỉ là cách,làm vui lòng mỹ nhân mà thôi..

Tôi có vài mảnh đất rất đẹp ở gần khu đô thị mới mở..Nếu Âu Chủ tịch có hứng thú, tôi không ngại trao quyền sở hữu cho cậu.."

An Kiến Ngụy vẫn nhẫn nại thuyết phục....

Nhắc đến mỹ nhân..làm sao Âu Trác Vỹ không biết ông ta muốn nói đến Quan Chi Âm...nhưng về mặt muốn mà không được, cần mà không thể lấy của ông ta, khiến nụ cười Âu Trác Vỹ ngày càng đậm hơn nhưng đôi mắt màu nâu không hề có ý cười..

- "Cám ơn An tổng đã dốc sức vì tôi mà suy nghĩ...đúng là tôi không có hứng thú với 32% cổ phần đấy.."

Nghe thế về mặt bất an của An Kiến Ngụy trở nên tươi tỉnh hơn..lại nghe Âu Trác Vỹ nói tiếp..

- "Nhưng An tổng không nghĩ tôi có hứng thú với Kim Mã hay sao?"

Khuôn mặt An Kiên Ngụy cứng ngắt hết trắng lại xanh...im lặng vài giây ông mới tìm lại tiếng nói..

" Âu Chủ Tịch thật biết nói đùa..."

Âu Trác Vỹ cười cười, không nói gì thêm..

đùa hay không hãy để thời gian trả lời..

" An Tổng..xin lỗi hẹn khi khác chúng ta bàn lại vấn đề này..đến giờ tôi phải đi rồi.."

Không đợi An Kiến Ngụy trả lời..anh nghiêng người nhấn vào điện thoại..

" Thư kí Lưu..giúp tôi tiễn An Tổng"

Nói rồi anh nho nhã đứng lên..cài lại nút áo gật đầu với An Kiến Ngụy rời khỏi phòng....

An Kiến Ngụy hai tay nắm chặt thành ghế..môi mím lại..cả đôi mắt cũng trở nên mờ mịt, len lõi sự tức giận không thốt nên lời...

" An tổng xin mời "

Nhìn cánh cửa mở sẵn..dù muốn tìm hiểu rốt cuộc tâm tư Âu Trác Vỹ suy nghĩ cái gì..ngặt nỗi người ta đã không muốn tiếp nữa..ông ngồi đây chỉ thêm xấu mặt..An Kiến Ngụy hậm hực đứng dậy ra về...

Âu Trác Vỹ im lặng nhìn cảnh buổi chiều tà,như những đốm lửa hừng

hực rời lạng lẽ trở nên nhu thuận hòa quyện vào từng đám mây..từng cảnh vật hiện rõ vùn vụt qua mắt, khiến suy nghĩ anh ngày càng đắm chìm..không biết trôi dạt về đâu..

- " Chủ Tịch...có người theo dõi chúng ta "

Tiếng nói của Jonl vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh..ánh mắt sắc bén nhìn qua gương chiếu hậu..môi nhếch lên thành nụ cười thần bí lại khiến người ta ớn lạnh...

An Phi đuổi theo chiếc xe phía trước, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm mất dấu xem như công cốc..

Từ lúc xe Âu Trác Vỹ rời khỏi tập đoàn Âu Thị anh ta đã theo đuôi cho đến bây giờ..An Phi muốn gặp Quan Chi Âm..

Anh ta luôn suy nghĩ với tính cách của Quan Chi Âm tuy vẻ ngoài yếu đuối nhưng thực chất cô vô cùng bướng bỉnh..sống rất thanh cao không dễ gì lại chịu làm tình nhân trong tay Âu Trác Vỹ còn giao cho người kia 32 % cổ phần của ba mình mà cô xem lại vật quý báu có chết cũng không ưng thuận giao lại cho bất cứ ai.

Cứ nhìn mà xem dù ba anh dùng bao là thủ đoạn cũng không làm lung lay được ý chí của cô..huống gì là Âu trác Vỹ...

Chắc chắn Âu Trác Vỹ đã dùng thế lực để uy hiếp cô...Anh sẽ giúp cô rời khỏi nơi đó..anh không thể nào nhắm mắt làm ngơ để cô sống trong đau khổ được...Dù biết Âu Trác Vỹ là người không dễ đối phó.. Nhưng anh sẽ vì cô mà đấu tranh..tình yêu cũng được hay sự hối lỗi cũng được miễn cô bình yên là anh an lòng...

Nhìn chiếc xe quẹo vào cổng lớn ngòi biệt thự...An Phi ngừng xe lại..nhìn cánh cổng cao tường chưa biết có nên bấm chuông..thì cửa

xe đã có người gõ...An Phi bình tĩnh hạ kính xe xuống...

- " An Thiếu gia...Chủ Tịch mời anh vào.."

Chương 44: An Phi Ra Tay

An Phi sừng sốt đôi lát..không ngờ mình lại bị phát hiện..nhưng cũng không nhiều lời..liền lái xe chạy vào cổng lớn..

Xem như cũng tốt anh cũng muốn đối diện với Âu Trác Vỹ làm rõ mọi chuyện..Còn nữa anh muốn gặp Quan Chi Âm..và đưa cô đi cùng mình...

- " An Thiếu gia, xin mời"

An Phi đi theo phía sau Jonl... vừa vào trong sảnh đã bắt gặp Âu Trác Vỹ ngồi trên sofa..trên tay còn cầm ly rượu vang đỏ, tao nhã nhâm nhi...

- " Mời ngồi..."

Âu Trác Vỹ ra dáng chủ nhà, hướng đến ghế lịch sự mời khách...

Ánh mắt An Phi liếc nhẹ xung quanh, không thấy bóng dáng người mình muốn tìm..anh ta ngồi xuống..

- " Cảm ơn..Không biết tôi đến đây không báo trước như thế có phiền đến Chủ Tịch Âu hay không?"

Khác với bộ dáng xem anh là kẻ địch của An Phi..Âu Trác Vỹ vẫn rất thoải mái...bên môi mang ý cười...

- " Không phiền..chỉ là tôi không thích bị người người khác đi theo đuôi..cảm giác không thoải mái tý nào "

Không ngờ Âu Trác Vỹ thẳng thắn như vậy..không chừa một chút mặt mũi cho anh ta..An Phi cười nhạt..

" Tôi cũng không muốn làm thế...Tôi chỉ muốn gặp Chi Âm..."

Âu Trác Vỹ nhướn mày..

" An Thiếu gia..Tôi nhớ không lầm hai người bây giờ hình như không còn quan hệ....Ngược lại bây giờ cô ấy lại là người phụ nữ của tôi...thế mà anh lại chạy đến đây... nói muốn gặp là gặp sao?.Hình như anh quá xem thường tôi thì phải..."

Đôi mắt Âu Trác Vỹ không còn vẻ thoải mái như lúc đầu mà là sự chiếm hữu..anh mắt trở nên biến hóa..khóa chặt khuôn mặt trở nên khó coi của An Phi...

An Phi cũng không vì lời nói của Âu Trác Vỹ mà trở nên e dè..anh ta thờ nhẹ..giọng nói mang chút chân thành..cũng có chút nhún nhuròn...

" Chủ tịch Âu..chuyện của tôi và Chi Âm có một số hiểu lầm.. người ngoài nhiều lúc không hiểu được...Nhưng không giấu gì anh..hôm nay tôi đến đây là muốn mang Chi Âm đi..Những gì Chi Âm nợ anh..tôi sẽ thay cô ấy trả..."

Người ngoài ý là nói anh sao?

Jonl và Bill đứng phía sau như hít phải khí lạnh từ người Âu Trác Vỹ tỏa ra.. nghĩ rằng Âu Trác Vỹ nổi giận..không ngờ lại thấy Âu Trác Vỹ bật cười..giọng cười trầm ấm nhưng đầy khiêu khích...nhưng tiếng cười vừa dứt là lời nói như gió lạnh thổi vào..khiến ai có mặt đều hiểu, An Phi đã chạm đến giới hạn của anh là Quan Chi Âm..dù chủ

tịch của họ lạnh lùng ít thể hiện cảm xúc..nhưng trong bọn họ không ai không thấy được giá trị của Quan Chi Âm trong lòng của Âu Trác Vỹ...

- " An Thiếu Gia...tôi phải khen anh quá ngạo mạn...hay là thiếu suy nghĩ đây...Anh theo dõi tôi...vào nhà tôi...trước mặt tôi..lại nói muốn đem người phụ nữ của tôi đi...Anh xem Âu Trác Vỹ tôi là gì...Anh nghĩ mình có bản lĩnh đấy..."

An Phi tự nói với lòng dù ra sao hôm nay anh cũng sẽ đưa Quan Chi Âm rời đi...Để cô phải sống với một người nham hiểm khó lường như Âu Trác Vỹ...cô sẽ ra sao? Chỉ nghĩ đến anh ta cảm thấy đau lòng...

Không màn đến ánh mắt lạnh lẽo của Âu Trác Vỹ...

- " Chủ tịch Âu..anh đừng hiểu lầm..tôi nào nghĩ đến đối đầu với anh..Nhưng tôi biết với địa vị của anh.. bao nhiêu phụ nữ từ gia thế đến nhan sắc hơn hẳn Chi Âm điều mong muốn được anh nhìn đến.....Mong anh không cần làm khó Chi Âm...Xem như anh làm việc thiện cho mình "

Âu Trác Vỹ chau mày như có gì đó suy nghĩ..bỗng đứng dậy cách một cái bàn nghiêng người hai tay chống lên bàn, nói vào tai An Phi...đủ chỉ để hai người họ nghe thấy..

- " Được...Vậy anh gắng đợi khi nào tôi chơi chán..sẽ gọi anh đến đem cô ấy đi..."

- " Đồ khốn anh nói gì...nói lại mà xem "

An Phi thật sự không giữ nổi bình tĩnh..anh không cho phép ai có quyền sỉ nhục Quan Chi Âm...liền đứng phất dậy..nắm lấy cổ áo Âu Trác Vỹ hung hăng..hét lớn...

Jonl và Bill liền tiến lên..nhưng Âu Trác Vỹ phát tay không cho họ ra tay...hai người liền trở về vị trí...

Vóc dáng Âu Trác Vỹ rất cao lớn..đứng với An Phi anh vẫn ưu thế cao hơn An Phi nữa cái đầu...anh đưa hai tay hất mạnh tay An Phi ra...An Phi không ngờ Âu Trác Vỹ lại nhanh nhẹn và sức lực khỏe đến thế...anh ta thụt lùi một bước mới đứng vững..

Bộ dáng Âu Trác Vỹ thật ra muốn chọc An Phi phát điên..liếc mắt liền thấy thân ảnh màu trắng đang xuất hiện trên lầu..Âu Trác Vỹ kéo lại cổ áo..một lần nữa nghiêng người phía trước...

-" Tức giận à..nhưng phải nói Chi Âm trên giường.....chật chịt.... làm người ta mất hồn...Khi nào tôi chơi chán sẽ cho anh nếm thử..."

" Bốp "

Không thể nào kiềm chế được cơn giận..An Phi không hề nghĩ ngợi vung tay cho một cú đấm vào bộ mặt đẹp đẽ mà vô lại của Âu Trác Vỹ...

-" Trác Vỹ..."

Tiếng kêu hoảng hốt của Quan Chi Âm vang lên..cô nhanh chóng từ cầu thang chạy nhanh đến đỡ thân người cao lớn hường trọn quả đấm của An Phi anh ngã trên sofa..bên khoe môi còn có một chút máu..lúc này An Phi đã bị Jonl và Bill khống chế lấy tay...

-" Trác Vỹ...anh có sao không?"

Ánh mắt Âu Trác Vỹ khiêu khích nhìn An Phi...chân mày nhíu chặt lấy tay lau vết máu...lại nhìn sang khuôn mặt lo lắng của Quan Chi Âm

khiến anh hài lòng...

" Không sao..em đừng lo "

" Chảy máu rồi...để em xem "

Miệng nói không đau nhưng chân mày anh nhíu lại thật khiến Quan Chi Âm đau lòng không nói nên lời...

Jonl và Bill đưa mắt nhìn nhau...giờ mới hiểu vì sao An Phi có cơ hội ra tay với chủ tịch của họ....chủ tịch của họ cũng quá nham hiểm đi mà...

" Chi Âm...Chi Âm..."

Nhưng lời An Phi im bật vì lúc này ánh mắt Quan Chi Âm nhìn anh ta như kẻ thù..tuy nói lúc biết mọi chuyện cô luôn tỏ ra lạnh lùng oán hận anh.. nhưng bây giờ còn có sự chán ghét rõ rệt...trái tim An Phi đau nhói...

anh rất sợ thái độ này của cô..lại nhìn sang ánh mặt đang cười nhạo của Âu Trác Vỹ..

anh ta liền biết mình bị mắc bẫy của tên khốn này...

" An Phi..anh làm loạn đủ chưa "

P/s: Chúc các mem cuối tuần vui vẻ...

Lời tác giả: Các sóai ca trong truyện mình..có lẽ ng xấu tính nhất là Âu Chủ Tịch nhà này...

Chương 45: Thất bại của một người đàn ông

Đây là lần đầu tiên An Phi thấy Quan Chi Âm nổi giận như vậy...Dù là lần trước trong lễ đính hôn, cô phát hiện ra sự thật mình bị lừa dối, anh ta cũng không thấy cô mất bình tĩnh và nổi giận như bây giờ...

Lợi dụng thời cơ Bill và Joni sơ hở, An Phi dùng hết sức vùng ra khỏi họ, lao nhanh qua, kéo Quan Chi Âm về phía mình..

- " Chi Âm...Chi Âm không phải như em thấy đâu...Em đi theo anh đi, có được không?

...anh sẽ giải thích sau? "

Cánh tay bị An Phi nắm chặt...Quan Chi tức giận hét lớn...

- " An Phi...anh điên rồi..buông tay...buông tay "

Bốp

- " Á...Trác Vỹ...đừng đánh nữa"

Âu Trác Vỹ lúc này không còn tâm trạng đùa cợt, chỉ cần mắt thấy An Phi kéo tay muốn mang Quan Chi Âm rời đi...

Cơn giận cuộn cuộn dâng trào khiến anh muốn ra tay giết người..liền kéo Quan Chi Âm về phía mình....tay chân cùng hoạt động một lúc, An Phi hừng tron cú đấm cùng cái đạp vào bụng một cách tàn nhẫn không nhân nhượng của Âu Trác Vỹ...

Phải nói Âu Trác Vỹ dùng lực rất mạnh cả người An Phi va mạnh vào thành ghế rồi ngã trên thảm...

Anh ta liền phun ra một ngụm máu...

Quan Chi Âm hốt hoảng...ôm chặt Âu Trác Vỹ ngăn cản anh lại, tránh để anh ra tay thêm nữa....anh kéo cô ra bước đến một bước ngồi xổm xuống..nắm lấy cổ áo An Phi...

-" Trác Vỹ..."

Quan Chi Âm lo sợ Âu Trác Vỹ lại ra tay với An Phi..dù cô rất căm phẫn với hành động của cha con họ..Nhưng không thể rủ bỏ được hai năm qua An Phi đối xử với cô không tệ...dù đó là giả dối hay diễn kịch..cứ thế bảo cô trơ mắt để anh ta thê thảm như thế cô làm không được...

Jonl tiến đến ngăn Quan Chi Âm lắc đầu nhìn cô...trấn an cho cô ngầm hiểu tạm thời Âu Trác Vỹ sẽ không làm hại An Phi...

Bộ dạng An Phi lúc này vô cùng chật vật nhưng vẫn cố gắng mặt không e sợ nhìn vào mắt Âu Trác Vỹ...

Làn ôi mỏng nhếch lên nụ cười âm u...Âu Trác Vỹ gắng từng tiếng lạnh lẽo...

-" Nghe cho thật kĩ,Quan Chi Âm là của tôi...Anh muốn cướp người của tôi....anh còn rất kém cỏi...Nghe rõ đây, lần này tôi sẽ rộng lượng bỏ qua cho anh nhưng sẽ không có lần sau..

Cứ tin đi! Nếu anh không bỏ mạng tôi cũng sẽ khiến anh tàn phế ngồi xe lăn suốt đời, nếu còn có cái tư tưởng đến đây muốn mang cô ấy

đi"

Anh hất mạnh An Phi xuống đất..từng câu như phun ra qua kẽ răng..Anh đứng dậy cả thân người cao lớn che cả ánh sáng..nhìn An Phi nhếch nhác trên thảm.....Lạnh lùng xoay người quay lại ôm lấy Quan Chi Âm vào lòng, bá đạo tuyên bố chủ quyền...ánh mắt màu nâu không có độ ấm, môi mỏng cất giọng châm chọc..

-" An Phi....Anh có biết thất bại của một người đàn ông là gì không? Là không hiểu rõ mình cần gì, làm gì và muốn gì!...

Anh chạy đến đây đòi đem người phụ nữ của tôi đi cùng anh..Vậy sau khi cô ấy đi theo anh...kế tiếp sẽ làm gì, không phải cha con các người chỉ coi trọng 32% cổ phần thôi sao?...

Chưa kể đến Bạch Tố Tố người phụ nữ bên cạnh anh 10 năm qua...Hừ....Sao?một chân muốn đạp hai thuyền à..

Hay bắt người phụ nữ của mình chịu tội nhục chờ đợi đến 10 năm nữa...Anh sợ tôi làm tôi tổn thương Chi Âm sao? Nhưng người làm tổn thương đưa cô ấy đến đường cùng là cha con các người...

Nghe đây..dù cô ấy bên cạnh tôi danh phận gì cũng được..nhưng tôi sẽ không để người phụ nữ của mình chịu thiệt thòi..vì tôi không hèn yếu như anh...

Jonl tiến khách..."

Lúc chưa xác định thì không gì là chắc chắn..nhưng nếu đã xác định rõ ràng, anh luôn biết mình nên làm gì để bảo vệ người mình yêu...

Từng lời anh nói như từng mũi dao đâm vào lòng An Phi...vạch trần sự thật mà anh ta không muốn nghĩ đến...

Âu Trác Vỹ ra lệnh đuổi khách..ôm lấy Quan Chi Âm lên lầu...

An Phi níu lấy thành ghế, nhăn mày ôm bụng đau đớn gắng gượng đứng dậy...

-" Chi Âm...em thật sự muốn bên cạnh anh ta sao? "

Bước chân Quan Chi Âm chững lại...cô xoay người..nhìn vào mắt An Phi...

-" Đúng vậy...tôi muốn bên cạnh anh ấy..vì tôi tin tưởng anh ấy sẽ không làm tổn thương tôi.."

Lời nói của cô khiến hai người đàn ông đều suy ngẫm....ánh mắt Âu Trác Vỹ hiện lên sự dịu dàng, yêu thương nhìn cô...

Còn với An Phi lời nói cô như vết dao cắt đứt mọi hi vọng của anh ta..nơi trái tim đau đớn không thở được...

An Phi hé miệng nhưng nói không nên lời..chỉ đứng đấy...nhìn hai người ôm nhau khuất bóng sau cầu thang...

-" An Thiếu gia..xin mời "

Jonl và Bill mang chút cảm thương..nhưng họ không hề đồng tình..đàn ông mà làm việc gì cũng không kiên định, thì sẽ thất bại mà thôi...

An phi đem vết thương thể xác lẫn tinh thần xoay người rời đi..giống như trên người mất đi thứ gì đó....đau đến nhói lòng...hơi thở cũng trở nên khó khăn..

Âu Trác Vỹ dựa lưng vào giường..thích thú ngắm cô gái nhỏ chau mày..chờm khăn lạnh rồi thoa thuốc cho anh...vẻ mặt không giấu nổi đau lòng...

-" Ui..em nhẹ tay một tý...."

Lực tay bỗng tăng lên..Âu Trác Vỹ hé miệng..chau mày tố cáo...

Quan Chi Âm chép miệng..biết mình lỡ tay, Sau khi thoa xong cô để hộp thuốc sang một bên..cứ thế ngồi ngay ngắn chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt..

Người thường ngày mặt mày lúc nào cũng hờ hững lạnh lùng, thế mà lúc này bị cô nhìn đến mức sống lưng thẳng tắp các lông tơ trên người cũng muốn dựng đứng..

-" Em đừng nhìn nữa...có gì thì nói đi "

Quan Chi Âm đưa mắt liếc anh một cái..

-"Tại sao lúc nãy tránh được, anh lại để An Phi đánh trúng "

Không ngờ cô lại phát hiện...Âu Trác Vỹ có chút chột dạ..liền ho khan..duy trì vẻ mặt không cảm xúc..

-" Em đừng đón mò...Ai biết hấn ra tay lúc nào"

Cô tin lời anh mới là con ngựa...đừng tưởng cô không biết gì...người đàn ông xảo trá này...

Chương 46: Hôn em sẽ hết đau

Mắt đẹp nheo lại..môi hồng cười khảy..

- " Thế à...năm lần dành giải vô địch Taekwondo ở Pháp...mà lại không tránh được một cú đấm...cũng thật uổng cho cái danh hiệu đó đấy "

Lúc ở bên Pháp..một lần cô vào thư phòng để tìm anh, thấy rất nhiều huân chương về võ thuật và đua xe...cô đã biết người đàn ông này không hề đơn giản...So với vẻ công tử yếu ớt của An Phi anh là tên bạo chúa che giấu nguy hiểm tùm tàn...bởi vậy có thể nói An Phi không phải là đối thủ của anh...

Âu Trác Vê trước hết là ngạc nhiên không ngờ cô biết về anh nhiều như vậy...rồi nhìn vẻ mặt ai oán châm chọc của cô...anh bật cười liền kéo cô vào lòng..hôn lên cái miệng nhỏ nhắn...

- " Nhóc con vô tâm....Cũng không phải là muốn xem em có đau lòng không à? Em còn ở đây chất vấn anh..."

Nói rồi lại hôn từng cái nhỏ nhặt lên môi cô...Quan Chi Âm nghiêng đầu...

- " Không được...anh đang bị đau..."

- " Hôn em sẽ hết đau "

Quan Chi Âm có lẽ không hề ý thức rằng khi ở bên anh cô trở nên

mềm mại như nước, thích làm nũng, trở về cô gái vô tư vô lo như ngày nào...

Quan Chi Âm né trái né phải..bị anh hôn lên cổ cả người điều nóng bừng....cô nghiêng người về phía sau,môi vểnh lên tính nợ cũ...

-" Không cho anh hôn...em vẫn chưa quên chuyện lúc sáng đâu nhé..."

Âu Trác Vỹ phì cười,thái độ đáng yêu bụng dạ nhỏ nhen tính nợ với anh của cô, cầm tay cô đưa lên miệng cắn nhẹ..vòng tay cũng siết lại khiến hai cơ thể áp sát vào nhau...

-" Được rồi..là anh sai...làm hòa nhé..."

Anh chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ nói ra những lời này..nhưng nhìn cái đầu nhỏ đang chôn trước ngực mình, khóe mắt vương lên ý cười có vẻ vui vẻ..khiến anh cảm thấy thỏa mãn..lâu lâu nói những lời sến súa này cũng không tệ...

Âu Trác Vỹ mặt dày sáp lại...ôm mặt cô không cho cô trốn tránh..Quan Chi Âm cũng không có ý dùng dằng..thế là buổi sáng giận hờn gì đó điều bị hai người quăng ra phía sau...thân mật ôm nhau trao nhau nụ hôn say đắm...mặc ngoài kia là bão tố đang chờ đón..

Đầu giờ chiều được sự đồng ý của Âu Trác Vỹ, Quan Chi Âm đến bệnh viện thăm em trai, dĩ nhiên anh không để cô đi một mình...

Đây là lần đầu tiên Âu Trác Vỹ gặp mặt Quan Thiên Ngạn, nhìn thiếu niên khuôn mặt khô ngô thân người gầy yếu, nằm trên giường bệnh

cắm đầy các ống dẫn...thật khiến người ta xót xa.. Âu Trác Vỹ đắm chiêu nhìn hình ảnh trước mắt, bàn tay không ý thức nắm chặt lại với nhau ánh mắt trở nên lạnh lẽo khác thường....

Rồi dời mắt sang cô gái của anh..dịu dàng nắm lấy tay em trai....tiếng nói đều đều, chậm rãi kể lại việc xảy ra trong những ngày qua cho Quan Thiên Ngạn nghe...

Bác sĩ thường nói, tuy em trai cô mất ý thức nhưng não vẫn còn sống và hoạt động bình thường..nếu có thời gian hãy nói chuyện, em trai của cô sẽ nghe được..làm như vậy rất tốt với người bệnh sẽ đánh thức ý chí của họ...

Âu Trác Vỹ dựa lưng vào so pha..vô cùng nhẫn nại, nhìn cô tán gẫu với em trai..lúc này cô hoàn toàn rũ bỏ hình ảnh lạnh nhạt thường ngày trở nên ấm áp ra dáng một người chị gái,cố giấu đi sự đau lòng, yêu thương tỉ mỉ chăm sóc em trai mình...

Một sự yếu đuối khiến dòng máu trong người anh nóng lên, khát khao muốn dang đôi tay dung nạp cô vào cơ thể của mình...

che chở, yêu thương cho cô thật tốt...

-" Tiểu Ngạn...em biết không lúc chị hai rơi xuống biển..chị hai rất sợ..sợ sẽ không được gặp em nữa...Tiểu Ngạn em mau chóng tỉnh dậy nhé..khi nào đi biển chị hai sẽ dắt em theo..để em có thể bảo vệ chị hai....."

Tiếng nói dần nhỏ lại...bàn tay mềm mại nắm chặt lấy đôi tay gầy yếu của Quan Thiên Ngạn.. mỗi lần nhìn hình ảnh em trai mắt nhắm nghiền..nếu không nhìn bản tâm đồ chạy ngang chạy dọc..cô cứ nghĩ em trai mình đã rời bỏ mình đi rồi....Nước mắt đau lòng lăn dài trên má...Quan Chi Âm cố gắng nén lại cảm xúc để không bật lên thành

tiếng...

Cả cơ thể bất ngờ rơi vào vòng ôm ấm áp của ai đó....cô nức nở vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực Âu Trác Vỹ...Anh đứng sững sững, mạnh mẽ ôm lấy cô..Quan Chi Âm lúc này ngồi trên giường..cô vòng hai tay ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh mà nghẹn ngào..

..trút bỏ lòng mình...

Hai năm rồi..từ ngày ba cô ra đi..Quan Thiên Ngạn trở thành người thực vật, cô chưa bao giờ bật khóc hay yếu đuối trước mặt ai..

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên khi nhìn em trai mình vô tri vô giác im lặng nằm đó..lại được người đàn ông này dịu dàng dỗ dành an ủi, cô liền muốn khóc, bao nhiêu uất ức sợ hãi cứ thế tuôn trào..

-" Em rất sợ...sợ Tiểu Ngạn sẽ bỏ rơi em...đã hai năm rồi..hai năm qua, em làm mọi cách để giành giật sự sống cho em trai của mình..

Trác Vỹ...anh nói xem, cò phải em đã làm gì sai không..tại sao những người thân bên cạnh em cứ lần lượt rời bỏ em..Bây giờ em chỉ còn có Tiểu Ngạn, nhưng hai năm qua nó chỉ lặng lẽ nằm đó....."

Âu Trác Vỹ hôn lên đỉnh đầu của cô..lặng lẽ nghe cô nói..bàn tay vỗ lấy lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ....

Chương 47: Phát hiện

" Dù chuyện gì xảy ra em vẫn còn có anh "

Một lúc sau..trong phòng bệnh chỉ còn tiếng nức nở nhỏ nhỏ của cô..lại vang lên tiếng nói trầm ấm quen thuộc..nhưng quan trọng là lời nói làm cho Quan Chi Âm ngưng cả tiếng khóc..ngẩng mặt nhìn anh..Người đàn ông khuôn mặt nghiêm túc nhìn sâu vào mắt cô..như cho cô lời hứa hẹn..

Sẵn sàng vì cô che chắn bảo vệ bảo tấp ngoài kia..Không hiểu sao..cô thấy được ánh mắt của anh chất chứa đầy tình yêu..Nhưng cô lại có sự tin tưởng tuyệt đối vào lời anh nói cả ánh mắt thâm tình anh dành cho cô....

Âu Trác Vỹ cũng không có ý định giải thích gì...cứ để thời gian trả lời mọi thứ...

Anh hôn lên trán cô...

" Chúng ta về nhé.."

Khuôn mặt anh lại trở về như cũ..cô cảm giác mình như bị ảo giác..muốn nhìn vào đáy mắt sâu thẳm thông qua đó để xem anh nghĩ gì..Nhưng người đàn ông này, thay đổi cảm xúc quá nhanh cô không thể nào hiểu nổi tâm tư kín đáo của anh...

Quan Chi Âm..lau nước mắt, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho em trai..rồi mới cùng Âu Trác Vỹ rời đi...nhưng khi cánh cửa vừa đóng lại..họ lại vô tình không thấy được ngón tay gầy yếu trên giường bệnh, hơi

nhúc nhích...

Hai người ăn tối rồi mới lên phòng, mỗi lần đến thăm Quan Thiên Ngạn tâm trạng Quan Chi Âm thường rất tệ, lạ là hôm nay không còn sự đau thương như mọi lần..đĩ nhiên hơn ai hết cô hiểu lí do vì sao..

Sau khi ăn cơm tối Âu Trác Vỹ đã đến thư phòng, Quan Chi Âm để túi xách lên bàn trang điểm..cũng nhanh chóng lấy đồ đi tắm..

Mấy phút sau Âu Trác Vỹ trở lại, vừa bước vào cửa phòng, anh đã nghe tiếng điện thoại trong túi xách Quan Chi Âm reo liên tục...

Âu Trác Vỹ không ý định bắt máy,anh thong thả cởi nút áo sơ mi..ngặt nổi tiếng điện thoại reo hoài không dứt...

Chân mày đen hơi chau lại....vài bước chân đã tiến đến cầm lấy túi xách của cô gái của mình..tìm kiếm chiếc điện thoại đang không ngừng reo in ỏi....hiện hàng chữ nhấp nháy trên màn hình...ngón lướt nhẹ một cái..

-" Alo..."

Bỗng nghe tiếng đàn ông, vào cùng mạnh mẽ và lạnh nhạt...

Ana trợn mắt cả kinh....lời muốn nói liền nuốt lại..Cô không xác định đây có phải là Âu Trác Vỹ hay không..giọng nói hơi dè dặt...

-" Xin hỏi..số này phải của Chi Âm không?"

Biết câu hỏi có hơi ngu ngốc..nhưng giọng nói người đàn ông này quá đỗi lạnh lùng..nên khí thế hàng ngày bỗng bay sạch...

" Phải...cô ấy đang tắm..cô gọi lại sau nhé"

" Vâng...."

Nhìn lại điện thoại chỉ còn tiếng tút tút...Ana nheo mắt..đúng là phong thái của Âu Chủ tịch chỉ nhìn người khác bằng nửa con mắt...Cô ta thật tò mò không biết cách đối xử của Âu Trác Vỹ với Quan Chi Âm như thế nào..rồi lại ngao ngán nhìn vào màn hình vi tính..tin mới nhất..

" Chủ tịch Tập Đoàn Âu Thị Âu Trác Vỹ đưa tình nhân Quan Chi Âm đi khám thai "

Nhìn những bức hình được chụp tại bối cảnh ở bệnh viện..Quan Chi Âm được Âu Trác Vỹ ôm trong lòng..tuy chỉ là chụp đằng sau và góc nghiêng, nhưng dễ dàng nhận ra ngoại hình nổi trội của hai người họ...Ana bất đắc dĩ day trán thờ dài..Quan Chi Âm không biết là ngôi sao may mắn của cô hay là sao chổi luôn gây ra phiền phức cho cô.Tin đồn liền tiếp bủa vây, vẫn chưa giải quyết xong bây giờ lại đến chuyện này...

Nhưng ngặt nỗi cô ta không thể gặp Quan Chi Âm..để chứng thực mọi chuyện thật là khó khăn mà...

Bên này sau khi cúp điện thoại..Âu Trác Vỹ đặt di động của Quan Chi Âm lên bàn....

muốn dời bước chân..ánh mắt vô tình lại rơi nơi khóa kéo túi xách, có ánh sáng lóe lên được phát ra từ sợi dây làm bằng bạc đang mắc trên đó...

Không hiểu sao anh lại tò mò...Âu Trác Vỹ kéo sợi dây từ túi xách

ra..cầm trên tay..trên mặt dây chuyền một chữ " Phàm " đập vào mắt anh...

Đôi mắt màu nâu liền gợn sóng rồi trở nên mờ lung mờ mịt...bàn tay cầm lấy sợi dây, có chút run rẩy...từng ánh sáng từ sợi dây phản chiếu vào mắt anh....hàng mi dài run nhẹ..đôi mắt nhắm lại như kiểm chế tâm trạng của chính mình....bàn tay cũng siết chặt vật trên tay....

Lúc Quan Chi Âm mở cửa phòng tắm bước ra...thì Âu Trác Vỹ đang đứng trước tấm kính..nhìn cảnh vật về đêm....nghe tiếng động...anh quay sang ánh mắt thăm đọt trời đêm cùng ánh đèn le lói khiến cho đôi mắt nâu âm trầm còn sáng hơn mọi ngày...

-" Lại đây "

Như là bùa chú, Trên người Quan Chi Âm mặc chiếc đầm ngủ màu đen làm nổi bật làn da trong suốt,cô đặt chiếc khăn lau đầu sang một bên..bàn chân trần trắng mịn dẫm lên thảm tiến về phía anh....dưới ánh đèn bên vầng nhạt, hai người đứng đối diện nhau..Quan Chi Âm nhạy cảm phát hiện Âu Trác Vỹ có gì đó không đúng lắm..Không phải lúc ăn cơm..tâm trạng vẫn còn tốt hay sao...???

Chương 48: Sinh cho anh một đứa con

Bàn tay to nhẹ nhàng ôm lấy mặt cô..ngón cái mơn trớn dịu dàng..đôi mắt nâu sâu thẳm cứ thế nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang dần ửng hồng dưới sự dịu dàng và khác lạ của anh...

- " Trác Vỹ....?"

Giọng nói khó hiểu mang chút run rẩy vang lên...nhưng Âu Trác Vỹ không trả lời..anh từ từ hạ người xuống..môi chạm vào môi cô..nụ hôn nhẹ nhàng từ từ trở nên cuồng dã...

Quan Chi Âm muốn trốn tránh...nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi hơi thở phát ra từ môi lưỡi của anh..

Anh xoay người áp cô vào tấm kính thủy tinh...cơ thể nam tính cao lớn đè nặng lên cơ thể mảnh mai, bàn tay to giữ lấy cằm dưới của cô, không cho phép cô tránh né sự chiếm đoạt của anh, trên môi đau nhói khiến Quan Chi Âm nhíu mày, bắt đầu giãy giụa.

Nụ hôn của anh như cuồng phong bão táp đập vào mặt cô, Quan Chi Âm bị hôn đến khó thở, trong căn phòng tối yên tĩnh chỉ có tiếng thở gấp, trong lòng Quan Chi Âm chua xót trăm vị, cô không biết mình chộc giận gì anh..cảm xúc của anh thay đổi khiến cô cảm thấy mơ hồ... cô nức nở vài tiếng...sự phản kháng yếu dần..

- " Chi Âm..anh đã từng muốn hận em...

nhưng anh làm không được...Chi Âm..Chi Âm...em là của anh vĩnh

viễn là của anh "

Trong khi môi chạm vào nhau, cô nghe được giọng anh trầm ấm thông qua nụ hôn..Quan Chi Âm ngẩng mặt nhìn sâu vào đôi mắt nâu thâm trầm khiến lòng cô thất lại..như nhìn thấy hình ảnh của ai đó thông qua đôi mắt nâu đẹp đẽ này, không thể nào đó là ảo giác, người đã chết làm sao sống lại...Đó là nỗi đau cô đã cất giấu tận đáy lòng không muốn nghĩ đến, đó là điều cấm kị của cô...

Bàn tay to mang theo hơi lạnh khiến lí trí Quan Chi Âm quay về, không biết khi nào dây áo ngủ mỏng manh đã bị anh kéo xuống, tiến vào trong quần áo, chạm vào làn da thịt trắng nõn tạo nên từng đợt run rẩy, cơ thể mảnh mai không hề trở nên mềm nhũn mà tựa như sắp đối mặt với cực hình.. Khi anh hôn lên môi cô thỏa thích liếm mút, gặm cắn Quan Chi Âm liền buông vũ khí đầu hàng, theo bản năng đáp lại nụ hôn của anh.

Anh bế bổng cô lên đặt xuống giường..

-" Trác Vỹ "

Cô khó chịu gọi tên anh...

Anh không lên tiếng im lặng duy trì vẻ lạnh lùng mang chút biến hóa khó hiểu... cơ thể cao lớn hạ xuống, cánh môi lại lần nữa dán chặt lên đôi môi sưng đỏ của cô, không hề thương hoa tiếc ngọc chỉ điên cuồng chiếm đoạt.

Âu Trác Vỹ anh đang che dấu điều gì??

-" Chi Âm! sinh cho anh một đứa con được không?"

Trong cơn lửa kích tình, lời yêu cầu nỉ non bên tai cô....

" Trác Vỹ...em...em..."

" Cho anh một đứa con nhé "

Quan Chi Âm mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh, tại sao anh lại muốn cô sinh con cho anh...Thật ra với cô bây giờ không màng danh phận..chỉ cần được bên cạnh anh mỗi ngày là cô mẫn nguyện, cái cô cần là tình yêu anh có dành cho cô hay không..Chỉ cần nghĩ đến tương lai một đứa trẻ bụ bẫm trắng trẻo giống cả anh và cô, khiến tim Quan Chi Âm mềm nhũn...

Bất quá Âu Trác Vỹ không cho cô thời gian suy nghĩ...Cô không thể ngờ bản thân cô chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, Âu Trác Vỹ đã muốn cô. Thân dưới truyền đến cảm giác đau khiến cô mở to miệng thờ đốc, cố ý giảm bớt sự đau đớn khi anh ra vào, nhưng anh chưa kịp cho cô cơ hội thích ứng liền chậm rãi xâm nhập, cô nhú mào, chịu không nổi bầu lấy cánh tay anh.

" A...Trác Vỹ.....ừ...đau..."

Trước ngực truyền đến cảm giác tê dại như một viên thuốc kích thích muốn hút lấy chút lí trí của cô. Anh dịu dàng vuốt ve, hôn vào chiếc cổ thon thả của cô, không ngừng kéo dài xuống...khi anh hôn tới nơi đầy đà của cô, cô không thể ngăn lại khẽ rên lên, yếu đuối khuất phục dưới thân anh.Từng đợt sóng triều không ngừng ập đến..cuốn trôi mọi suy nghĩ, lí của của cô...Đêm nay Âu Trác Vỹ trở nên gấp gáp mất đi sự dịu dàng trước sau như một, anh bá đạo đoạt lấy cô, giống như con dã thú không biết thỏa mãn, lần thứ nhất rồi lại lần nữa chiếm lấy cô, khiến cô không thể coi thường sự hiện hữu của anh.Trong lúc cô ý loạn tình mê, hai mắt mơ màng, môi của anh chạm nhẹ vào cái trán ướt đẫm mồ hôi của cô...giọng nói gợi cảm chết người chưa rữ bỏ tình dục, đôi mắt đen nhu tình yêu đến say

đắm nhìn người con gái trong lòng vì kiệt sức mà ngủ say.

- " Anh yêu em "

Giữa sân bay rộng lớn từng đợt người ra vào vội vã...tiếng nói máy móc không ngừng truyền đến thông báo chuyến bay...nhưng gần cửa kiểm soát vé lại xuất hiện một cảnh tượng khiến những người có mặt không khỏi tò mò....

- " Huhu...Triết Phàm...anh không được đi...Em không cho anh đi đâu...huhu...."

Cô bé tầm tám tuổi, trên khuôn mặt xinh xắn trắng nộm đáng yêu lại tràn đầy nước mắt, cánh tay nhỏ nhắn ôm trùm lấy cậu thanh niên tầm mười bảy, mười tám tuổi...Chàng trai nhỏ tuổi đôi mắt đầy yêu chiều.. tỏ ra khó xử...

- " Chi Âm...ngoan...không khóc nữa được không...Anh sẽ thường xuyên về thăm em.."

- " Không...không...ba ba ơi...baba đừng để anh Triết Phàm đi mà...con không muốn huhu...em không cho anh đi..."

Giọng nói nghẹn ngào non nớt, thật khiến người ta đau lòng..

Vành mắt cậu thanh niên cũng đỏ hoe...ngồi xổm xuống ôm trùm cô bé...đầu vùi vào vai cô, mắt nhắm lại như lấy hết can đảm quyết định gì đó...

Hai người đàn ông bên cạnh cũng bối rối...xót xa vô cùng...

- " Tiểu Âm ngoan...đến giờ rồi con đừng làm anh Triết Phàm của con trễ chuyến bay...Khi nào hè đến, Triết Phàm sẽ về thăm con mà..."

Người đàn ông được gọi là ba của bé gái..dịu dàng an ủi con gái bé bỏng của mình...

- " Triết Phàm...nhanh đi con..sắp trễ rồi..."

Người lên tiếng là ba của chàng thiếu niên...

tuy cũng không nhẫn tâm chia cắt hai đứa nhỏ nhưng ông không thể làm gì hơn...

Cậu thanh niên mang tên Triết Phàm vuốt ve khuôn mặt ngây thơ non nớt của cô bé đang không ngừng khóc nức nở...

- " Chi Âm ngoan...đợi anh về nhé..anh sẽ mua thật nhiều quà cho em...."

Cậu hôn vào mặt cô bé...bàn tay vội vàng cởi sợi dây trên cổ mình, nhanh chóng đeo vào cho bé con...rồi mạnh mẽ kéo tay cô bé đang nắm áo mình...dứt khoát xoay lưng rời đi...vì cậu rất sợ...sợ nhìn nhóc con của cậu thêm một chút nữa cậu sẽ không nỡ quay lưng..

Cô bé vùng vẫy thoát khỏi ba mình, vừa khóc vừa chạy theo, chật vật té ngã, khóc ngất nhìn bóng lưng lạnh lùng mất hút sau cổng soát vé...cô bé hét lớn...òà khóc nức nở...

- " Huhu...Anh Triết Phàm ơi...đừng đi...đừng đi mà.....huhu...Anh Triết Phàm...."

- " Triết Phàm "

Quan Chi Âm lẩm bẫm trong miệng, từ trong cơn mơ bừng tỉnh...lúc này cô vẫn còn nằm trong lòng Âu Trác Vỹ....nơi trái tim không ngừng đập thình thịch....

Tại sao hôm nay cô lại nằm mơ thấy lại chuyện cũ đau lòng này...nó đã qua lâu rồi...mà người ấy cũng không còn trên cõi đời này..

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ngủ rất say của Âu Trác Vỹ, khi ngủ vẻ mặt anh hiền hòa hơn không còn vẻ lạnh lùng xa cách như hằng ngày...Quan Chi Âm dụi dụi cả khuôn mặt của mình vào lồng ngực dày rộng của anh..nghe tiếng tim đập bình ổn từ anh..trái tim cô mới yên ổn trở lại được...Bàn tay nhỏ siết chặt vòng eo của anh...mắt từ từ nhắm lại để dành giấc ngủ...

Chỉ riêng đêm đó Âu Trác Vỹ trở nên lạ thường..Qua ngày hôm sau anh trở lại bình thường, không nhìn ra bất cứ vết tích gì nữa.

Nhưng Quan Chi Âm cũng không đủ thời gian để soi mói hành vi của anh..vì thời gian này cô bắt đầu bận bịu với công việc....

Cô vẫn trở về công ty làm bình thường, dĩ nhiên không thoát khỏi bọn nhà báo...nhưng Ana cà cô đã đưa ra hướng giải quyết lấy im lặng là thượng sách..Càng khiến cho những tin đồn ngày càng lên đỉnh điểm....bao nhiêu câu chuyện được vẽ ra dành cho cô...

Có điều cũng tốt, làm hai năm lao động chăm chỉ nhưng danh tiếng của cô chỉ ở hạng B...Bây giờ gắn mác là người phụ nữ của Âu Trác Vỹ..tiếng tăm ngày càng vang dội...các hợp đồng quảng cáo..kịch bản phim thay phiên đến tấp nập...

Một bước trở thành sao hạng A được người người săn đón...Ngoài trừ những đôi mắt ghen ghét của các đồng nghiệp, còn lại cô luôn được mọi người nhún nhường, thái độ của bọn họ thay đổi hoàn

toàn...Không nói đâu xa cả Tổng giám đốc công ty của cô, gặp cô còn
xởi lởi vui vẻ hơn ai hết....Đúng là thế giới này, ngày càng bị đồng
tiền làm cho biến chất...

Chương 49: Xa anh

Vấn đề là cô cũng không để tâm..ai nói gì, làm gì cô mặc kệ chỉ việc làm tốt công việc của mình là được..Tuy nói Âu Trác Vỹ thờ ờ không hề quan tâm vào các tin tức được lan truyền....nhưng cô thấy được anh âm thầm, giải quyết cho cô mọi thứ, giống như anh luôn đề Joni bên cạnh bảo vệ cô...cô không còn dùng xe của công ty..mà là xe riêng anh mua cho cô.....

Thông qua Ana cô biết được anh đầu tư vốn cho công ty giải trí nơi cô làm việc..Khiến giám đốc công ty cười đến không khép lại miệng....Anh tạo dựng cho cô bước đệm tốt nhất, sự che chở âm thầm tuy không cần nói ra hay đính chính với ai về thân phận của cô, nhưng hành động của anh khiến cho những người xung quanh thấy được giá trị của cô trong lòng anh...còn ở cô là sự yên tâm tuyệt đối..chỉ cần tập trung tốt công việc không cần suy nghĩ điều gì....

Có lẽ nói, trong hai năm qua đây là thời gian cô cảm thấy tốt đẹp và đầu óc được thoải mái nhất...Tuy không biết sẽ được kéo dài được bao lâu, hưởng trọn sự sủng ái của anh kéo dài đến khi nào, cô cũng không muốn nghĩ đến, vì khi nghĩ đến một ngày rời xa anh, trái tim bất giác nhói lên..Dĩ nhiên cô không hề sợ vì mất hết tất cả..vì cô cũng không găng bó với nghề này lâu dài...Lợi dụng bây giờ còn chút nhan sắc và sức khỏe dẻo dai chăm chỉ làm việc kiếm một số tiền, cô sẽ ngừng hoạt động nghệ thuật, chăm lo cho em trai nếu có thể cô sẽ thực hiện ước mơ của chính mình.....

Quan Chi Âm nhẹ nhàng lấy tay miết lên tấm thủy tinh trong suốt nhìn lên bầu trời đêm ngoài kia...Một tuần nay cô đi quay quảng cáo tại khu nghỉ dưỡng ở ngoại ô...Đêm nào cũng được nằm trong vòng tay

của Âu Trác Vỹ, mấy ngày xa nhà, không biết khi nào cô lại xem nơi đó là nhà của mình...Quan Chi Âm mỉm cười ngây ngô..

không biết giờ này anh làm gì, nhìn đồng hồ đã 9 giờ tối...lại nhìn sang chiếc điện thoại đặt trên bàn...Cái miệng nhỏ phụng phịu buồn bực vì sao giờ này anh không gọi cho cô..Thói quen là một thứ đáng sợ mà, đêm nay không biết sao lại khó ngủ đến vậy...

Tiếng nhạc sập sình, hòa với ánh đèn nhiều màu sắc..Quán bar Over Nigh luôn khiến người ta thích thú và đắm chìm...

Nhưng bên trong cánh cửa trong phòng Vip..không khí lại trái ngược hẳn..Âu Trác Vỹ ngồi dựa lưng vào ghế hai chân thon dài tùy tiện vắt lên trên bàn.....trên tay còn cầm điếu thuốc đốt vớ đặt bên môi thả từng dòng khói trắng mờ ảo...

Bill lặng lặng ngồi bên cạnh chăm rượu cho anh...

Bất ngờ cánh cửa không báo trước được mở ra, là một người đàn ông cũng coi là đẹp mắt, ăn mặc thoải mái chiếc quần kaki màu đen kết hợp chiếc áo da màu cùng màu, phong cách phong trần cá tính...

Rất tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện Âu Trác Vỹ, cầm lấy ly rượu của anh nốc mạnh..

-" Cậu đến trễ..."

Âu Trác Vỹ dụi điếu thuốc vào tàn...hất mặt về người đàn ông trác vẩn...

Trình Viện nghe thế cười trừ...lấy một tập hồ sơ ném vào người

anh... (Ai nhớ anh ấy không nè??)

-" Cho cậu...."

Âu Trác Vỹ bỏ chân xuống ngồi ngay ngắn cầm lấy tập hồ sơ xem xét kỹ càng..một lúc sau, đưa cho Bill đang ngồi bên cạnh...

-" Người đâu..Cậu giao cho mình đi...."

Trình Viện cắn miếng dưa hấu ngọt lịm nhàn nhạt lên tiếng...

Âu Trác Vỹ nhưn mày thích thú nhìn Trình Viện..

-" Cậu đến trễ..còn muốn đòi người...Trình Viện cái chức Trưởng phòng hình sự của cậu mình thấy nên từ chức là vừa "

Nốc thêm ly rượu....Trình Viện ngả ngớn cười tươi.. lời nói mang chút hăng hộc..

-" Vỹ! cậu đừng nhỏ nhen đến vậy...Mẹ nó... thời gian này mình như bị chó cắn..Không có thời gian để ngủ nữa là...Cậu giúp mình một tay chết à.."

Trình Viện gặm miếng táo bỏ vào miệng,cau mày quan sát người đối diện..Nói ra quan hệ của anh Âu Trác Vỹ cũng rất máu chó...

Anh ta và Âu Trác Vỹ trước hết là đối thủ trên sàn đấu võ....Thấy người này bộ dáng nho nhã như thế chứ thật ra là tên trâu nước hai lần hạ gục anh ta rồi đấy...Từ đối thủ chuyển sang bạn bè rồi lúc nào thân thiết hơn cả mức anh em cũng không biết...

Chỉ biết loại người như Âu Trác thích làm không thích nói..lại sống rất nghĩa khí....

Nhiều lúc Trình Viện tiếp nhận vụ án quan trọng cần sự hỗ trợ..Âu Trác Vỹ chưa bao giờ từ chối...những tên thuộc hạ của Âu Trác Vỹ điều là những tay võ có huân chương quốc tế hảnh hoi...Nên khi nào mà điều tra những vụ án cảnh sát các anh ngại ra mặt..điều do thuộc hạ Âu Trác Vỹ ra tay...

- " Mặc kệ cậu có ngủ đủ hay không...Còn bốn tháng nữa là ngày họp đại hội cổ đông của Kim Mã...Mình không muốn thấy mặt An Kiến Ngụy xuất hiện.... "

- " Chứng cứ đầy đủ..tên cáo già đó cũng nên trả giá rồi...mình sẽ cố gắng... "

Chưa nói hết câu điện thoại đã vang lên...Trình Viện vừa nghe xong..liền đứng dậy chuẩn bị rời đi..

- " Đã nói như chó cắn mà...mình đi trước đây... "

- " Khách sạn Hòa Quy..phòng 202 "

Âu Trác Vỹ nhấp nhẹ ly rượu, không đầu không đuôi nhìn Trình Viện lên tiếng...

Nụ cười trên môi Trình Viện càng đậm...

- " Mẹ nó...sướng vậy...Trước khi chết còn đượ tiếp đãi hậu hỷ như vậy...Đúng là chỉ có Âu chủ tịch cậu, tốt tính đến thế là cùng... "

- " Nếu cậu không ngại..mình cũng có thể tiếp đãi cậu như vậy "

Âu Trác Vỹ nghiêng đầu lắc lắc ly rượu nở nụ cười trào phúng...

- " Ông đây cốc cần....Bye "

Trình Viện chau mày ghét bỏ..nhìn nụ cười nham hiểm của Âu Trác Vỹ khiến Trịnh Viện lạnh gáy...Nói rồi mất hút sau cánh cửa...

Thu lại nụ cười..Âu Trác Vỹ đứng dậy lấy áo khoác...vừa ra cửa vừa nhàn nhạt ra lệnh...

- " Đến khu nghỉ dưỡng Ngoại ô "

- " Vâng "

Bill nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ tối..từ đây đến đó phải hơn ba tiếng...Thế phải chuẩn bị máy bay cho Chủ Tịch của anh rồi...

Chắc là đã nhớ cô gái nhỏ của mình.Ôi! Sao anh ta cảm thấy nghị lực nhẫn nại của Chủ Tịch của anh ngày càng thấp thế không biết...

Chúc các mem cuối tuần vui vẻ..Hẹn tuần sau nhé!!

Chương 50: Bắt gian

Quan Chi Âm lặn qua lộn lại, mắt cứ trao tráo nhìn chiếc điện thoại... cô đi công tác đã năm ngày...mỗi ngày trước khi ngủ anh luôn điện thoại, thế mà hôm nay một cuộc gọi cũng không có, hay là anh nghĩ rằng ngày mai cô trở về nên không cần quan tâm..

Thật sự là thói quen bên cạnh anh chưa đầy nửa năm, nhưng cô lại lệ thuộc vào anh một cách đáng sợ...như chuyện hôm nay, theo tính cách của cô đã sớm không quan tâm tìm đến giấc ngủ từ bao giờ, ngật nổi không nghe được giọng nói của anh, cô vừa lo lắng lại bất an, rồi lại nghĩ đến người đàn ông này nhu cầu chuyện đó vô cùng mạnh mẽ có khi nào bây giờ anh đang lặn qua lộn lại với người phụ nữ nào hay không..Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó, lồng ngực cô liền đau âm ỉ...

Trong đêm khuya lặng như tờ không biết thời gian trôi qua bao lâu, đầu óc Quan Chi Âm không ngừng mộng lung...

" Reng...reng..."

Quan Chi Âm nhìn màn hình điện thoại, bảng tên nhấp nháy cô liền ngồi bật dậy..môi hồng nở nụ cười ngây ngô...

-" Em nghe..."

Giọng cô vô cùng nhỏ..điều tiết cảm xúc cho không bị nghi ngờ rằng mình đang chờ đợi cuộc gọi này...

-" Mở cửa cho anh "

Giọng Âu Trác Vỹ trong điện thoại truyền đến..khiến trái tim bé bỏng của Quan Chi Âm run lên...

Cô không hề nghĩ ngợi gì nhanh chóng xuống giường xỏ dép chạy ra mở cửa...

Dáng vẻ của Âu Trác Vỹ bình thản đứng ngay cửa, chờ Quan Chi Âm ra mở, đôi môi hơi cong lên, trong chớp mắt nở ra nụ cười mê người.

- " Anh...anh..."

Vừa cảm động, vừa bối rối, vừa khở sở, cô không biết nên dùng từ nào để miêu tả tâm trạng mình, nhìn Âu Trác Vỹ nói không ra lời nào....Bên tay trái anh vẫn cầm áo vest màu đen, trên người là áo sơ mi trắng và chiếc quần tây đen, dưới chân là đôi giày da, dáng vẻ như vậy hình như vừa từ chỗ làm vẫn chưa về nhà mà đi thẳng đến đây...

Trước vẻ kinh ngạc của cô, anh không nói gì, chỉ dùng đôi mắt nâu sâu thẳm dịu dàng nhìn gương mặt tràn đầy cảm xúc mang chút ngây ngô của cô, nụ cười trên mặt anh càng lúc càng rõ.

Hai mắt Quan Chi Âm bắt đầu đỏ lên, hai tay siết chặt cạnh cửa, muốn kiềm chế tâm trạng và nỗi hoảng sợ Âu Trác Vỹ gây cho mình.

- " Nhóc con...bắt anh đứng thế này nhìn em đến sáng à...?"

Âu Trác Vỹ buông lời trêu cô..nhưng chưa kịp nói hết câu..cả cơ thể mềm mại không hề báo trước đã nhào vào lòng anh..Nụ cười anh càng dịu dàng và cứng chiu..giang đôi tay ôm chặt lấy người con gái..

"Cảm động đến thế sao? Có nhớ anh không?"

Cái này biết rồi còn hỏi...Quan Chi Âm ngẩng mặt nhìn anh như ngầm thừa nhận, khoe miệng cũng mang theo ý cười, nhón chân đặt lên môi anh một nụ hôn.Âu Trác Vỹ rên lên một tiếng xoay người đóng cửa phòng đặt cô lên cánh cửa, Âu Trác Vỹ rút tay về, kéo cô sát gần vào sau đó giữ mặt cô, cúi đầu hôn lên môi của cô, sự nhớ nhung bị dồn nén hơn mấy ngày qua hóa thành nụ hôn như muốn nuốt cô vào bụng, động tác hơi có chút thô bạo.

"Ừm....Trác Vỹ "

Quan Chi Âm bật lên tiếng ngâm nga nhỏ nhặt...nhón chân, ôm lấy cổ anh, không chần chờ đáp trả lại anh...cô thật sự..thật sự rất nhớ anh..

Sự đáp lại của Quan Chi Âm không cần nghi ngờ gì nữa càng khiến cho Âu Trác Vỹ có động lực, ôm lấy cô ra sức hôn, tay lưu luyến chạy dọc ở sau lưng.Không biết hai người hôn được bao lâu, mãi đến khi Quan Chi Âm cảm thấy mình sắp bị anh hôn cho không thở được nữa, lúc này Âu Trác Vỹ mới buông cô ra nhưng vẫn ôm cô, ngực phập phồng thở hổn hển.Ngậm lấy gáy tai xinh xắn, Âu Trác Vỹ thì thào...

" Chi Âm..anh rất nhớ em "

Giọng điệu nghiêm túc giống như tuyên bố, khiến cho người ta vừa nhìn là hiểu ngay, không cần hao tâm tổn trí suy đoán.

Quan Chi Âm đôi mắt chứa đầy sương mù nhìn anh...Âu Trác Vỹ cười khẽ..chân liền chuyển động đi về phía chiếc giường lớn trong gian phòng, không hề thỏa mãn với nụ hôn, anh rời khỏi môi của cô,

hôn một đường dọc theo cổ cô đi xuống, để lại những vết hồng.

" Ừm...em cũng nhớ anh "

Quan Chi Âm cong người hưởng lấy khoái cả..thốt ra lời trong lòng...

" Anh biết "

Điều đấy dĩ nhiên anh biết...

Nhiệt độ trong phòng tăng thêm vài độ, ái muội bao trùm kín căn phòng.

Không có tiếng người nói chuyện, trong phòng rất im ắng chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của hai người.

Đàn ông bá đạo luôn dễ dàng làm cho người ta không thể nào từ chối được, không quan tâm người ta có bằng lòng tiếp nhận mình hay không. Họ hoàn toàn không cho người ta cơ hội từ chối, muốn người ta thích họ, bá đạo muốn người ta nhớ kỹ họ, đương nhiên cũng bá đạo kín đáo đem những thứ tốt đẹp đưa cho người ta, mà mỗi một cô gái đều khát khao được yêu được che chở.

Âu Trác Vỹ chính là một người đàn ông bá đạo như vậy!

Buổi sáng tốt đẹp đang diễn ra trong căn phòng..một khung cảnh vô cùng ấm áp..cả cơ thể nhỏ nhắn của cô được Âu Trác Vỹ ôm trọn trong lòng..tấm chăn che khuất cảnh tượng khiến người ta phải đờ mắt và mông lung suy nghĩ...anh nâng nhẹ nhẹ chiếu qua tấm rèm như nhảy múa trên thân thể của hai người...nhưng có lẽ sẽ yên bình và hoàn hảo hơn khi không có tiếng đập vào kêu cửa vang lên...

" Chi Âm..mở cửa...Chi Âm..."

Chương 51: Bắt gian (2)

Quan Chi Âm dụi dụi mắt vào bờ ngực trần của Âu Trác Vỹ, loáng thoáng nghe được bên ngoài ồn ào..tiếng đập cửa ngày càng dồn dập...cô hốt hoảng từ trong lòng ngực anh ngồi bật dậy, tấm chăn vì thể tuột xuống phơi ra cảnh đẹp dưới nắng sớm..

Mái tóc hơi rối vể mặt mơ màng vì còn buồn ngủ, đôi môi sưng đỏ đang hé mở hốt hoảng làm cho bụng dưới Âu Trác Vỹ sôi trào..anh vòng tay kéo cô vào lòng...

" Trác Vỹ...dậy..dậy nhanh lên..đừng mà anh..là chị Ana...chết rồi mấy giờ rồi.."

" Mặc kệ cô ta...."

Anh kéo đầu cô nghiêng mặt hôn lên môi cô, Quan Chi Âm mặc kệ anh không vui đẩy đầu anh ra, thế mà anh vẫn mè nheo vùi đầu vào cổ cô liếm mút...

" Chi Âm...Chi Âm...mở cửa..."

Tiếng hối thúc càng khiến cô cuống cuồng, cầm lấy chiếc điện thoại mới phát hiện màn hình tối om..thì ra hết pin...

" Trác Vỹ...đừng mà...dậy đi anh..."

Quan Chi Âm gấp đến độ gần như muốn khóc ra thành tiếng mà người đàn ông này cứ tỉnh bơ....nhìn vẻ chột dạ giống như hai người họ vụng trộm không bằng, khiến Âu Trác Vỹ không vui...Anh ngồi dậy

vỗ đầu cô...

" Em vào phòng thay đồ đi..."

Nói rồi anh mặc từng thứ vào..áo sơ mi chỉ hời hững cài vài nút...

" Ôi...xấu hổ chết mất..."

Nghe cô nói thế Âu Trác Vỹ quay sang lườm cô...

" Đâu phải vụng trộm, em còn nói nữa anh gọi phóng viên đến chụp vài tấm ảnh giường chiếu, chắc thú vị hơn đây "

Quan Chi Âm trừng mắt quăng cái gối vào người anh, Âu Trác Vỹ chụp lấy ném lại lên giường....Dù sao bỗng một đêm anh xuất hiện ở đây..chỉ cần nghĩ sơ cũng biết bọn họ làm gì..da mặt cô vốn mỏng, xấu hổ là điều đương nhiên..Quan Chi Âm mắt thấy Âu Trác Vỹ sắp ra mở cửa chẳng còn lòng dạ tính sổ với anh liền quấn khăn chui vào phòng tắm...

Cạch

" Chi Âm..em..."

Tiếng nói phía sau liền nghẹn ở cổ họng...

Ana nhìn người đàn ông trước mắt, liền nhận ra đây là Âu Trác Vỹ...Nhìn bộ dáng quần áo không tươm tất của anh, trên khuôn mặt đẹp như tạc tượng là hàng chân mày cau chặt tỏ rõ thái độ khó chịu ra mặt khiến cả người Ana lạnh toát...

Tiểu Du vừa gặp Âu Trác Vỹ xuất hiện liền rụt cổ núp sau Ana..

Chỉ là bất ngờ và e dè trong đôi lát, dù sao chuyên ngành cô ta là xã giao nên cũng lấy lại bình tĩnh, Ana nở nụ cười xởi lởi đưa tay ra...

" Thì ra là Âu Chủ Tịch...lần đầu tiên gặp mặt xin chào..Tôi là quản lý của Chi Âm "

" Tìm Chi Âm có việc gì?"

Anh làm như không thấy bàn tay chìa ra của cô ta..lạnh nhạt hỏi vấn đề trọng tâm...

Ana trước hết là ngớ người sau đó cười khan không được tự nhiên rút tay về..

" À...à..Hôm nay cả đoàn trở về..tôi đợi hoài không thấy....sợ em ấy xảy ra chuyện gì "

Âu Trác Vỹ gật đầu một cái như đã hiểu...

" Được rồi...cô ấy sẽ về với tôi...các người không cần đợi..."

" À....Được...được..vậy làm phiền anh rồi..."

Ana cảm thấy sao người đàn ông này khó bắt chuyện và kiêu kì thế không biết....

nhưng về ngoài người này thật khiến khiến phụ nữ mê đắm thật mà...

" Còn chuyện gì sao?"

" À...không..vậy phiền anh nói với Chi Âm chúng tôi đi trước..."

Lần này không đợi cô ta rời đi..Âu Trác Vỹ nhẹ gật đầu rồi không

ngần ngại đóng cửa phòng..

Ana nhìn tấm cửa phòng vừa đóng trước mắt...lấy tay vỗ vỗ trán..xoay qua nhìn Tiểu Du đang im re bên cạnh...

" Chị thật lo lắng cho Chi Âm "

Tiểu Du bước theo Ana..cô chỉ cười cười không trả lời, cô thấy tuy tính tình của Âu Trác Vỹ có hơi lập dị và lạnh lẽo một chút, nhưng với Quan Chi Âm thì khác hoàn toàn..Cô thấy được sự quan tâm đặc biệt và sự chiếm hữu mạnh mẽ..mà Quan Chi Âm lại vô cùng hưởng thụ..chưa nói đến anh ta vì Quan Chi Âm lo liệu mọi thứ..đủ thấy được trong mắt anh ta chị của cô có sự quan trọng hoàn toàn...

Âu Trác Vỹ vừa đóng cửa đã gặp Chi Âm bước ra...Cô nhìn anh rồi nhìn sang cánh cửa phòng vừa đóng..cô bước mấy bước tiến lại gần anh..khó hiểu lên tiếng...

" Chị Ana đâu?"

" Anh kêu bọn họ về trước rồi"

Vừa nói anh vừa cởi áo ra, rồi đến quần..chỉ còn sót lại chiếc quần lót..Quan Chi Âm trừng mắt nhìn anh..hai má bắt đầu ửng đỏ...

" Anh làm gì thế...Sao không kêu họ đợi em..em sẽ về với họ "

Mắt nâu nheo lại liếc cô một cái..

" Có anh ở đây....ai cần họ lo..còn em xem anh là vô hình à "

Bàn tay to kéo lấy cô..không kiêng kỵ ôm cô vào lòng hơi dùng sức vỗ vào mông cô như trừng phạt...

- " Á..Âu Trác Vỹ..cái tên biến thái này.."

Anh cười tà mị...cạ khuôn mặt mình vào khuôn mặt không biết giận hay vì ngại ngừng mà ửng hồng của cô..cắn nhẹ vào má cô một cái..bàn tay không yên phận xoa xoa nơi anh vừa vồ...

- " Bảo bối..Bây giờ em mới biết có muộn không? hử "

Vừa nói vừa ngậm môi cô vào miệng mút mát...

- " Ừm...đừng...đừng...ừm..."

Anh nào chịu buông tha..nhanh gọn vồ lấy cô hai người ngã lăn trên giường..chưa mấy giây chỉ còn lại tiếng rên rĩ và thờ đốc hòa hợp đến lạ lùng..một buổi sáng nóng bỏng được diễn ra thật khiến người ta đỏ mặt tía tai..

Chương 52: Anie về nước

Thời gian thấm thoát trôi qua, thời tiết cũng dần chuyển mùa, những cơn mưa bắt đầu rơi, tuy thời tiết có chút ảm đạm, ngược lại với cái lạnh lẽo của những cơn mưa là sự ấm áp của đôi trai gái, tình cảm Quan Chi Âm và Âu Trác Vỹ có thể nói rằng còn tốt cả vợ chồng son, ân ái khăng khít, nữ dịu dàng nam bá đạo cứng chiu, mùi ngọt ngào thấm đượm bao phủ cả hai, đôi lúc tranh cãi cho mang chút vị đậm nhạt....

Tại Pháp...

Nhưng thời gian tươi đẹp hạnh phúc không phải ai cũng được hưởng lấy...

Dương Hoa lặng lẽ quan sát thái độ bất thường của Bảo Lan mấy ngày nay..chân mày ông nhíu lại, ánh mắt cũng trở nên đăm chiêu, mấy ngày nay khi thấy vợ mình đứng ngồi không yên thường xuyên cầm lấy điện thoại rồi lén lút ra ngoài gọi điện...Dù trước mặt ông bà che dấu rất tốt, nhưng ông vẫn nhìn ra...

" Bảo Lan..có chuyện gì sao?"

Ông lặng lẽ thở dài, bước xuống cầu thang, liền đi ngay vào trọng điểm..như bị phát hiện chuyện xấu, Bảo Lan hốt hoảng quay người nhìn ông...vẻ mặt không giấu nổi lo lắng..Càng khiến Dương Hoa tin rằng suy nghĩ của mình là không thừa...

" Anh..anh dậy rồi à...để em vào làm đồ ăn sáng."

Ánh mắt chột dạ cũng chẳng nhìn ông....

muốn tìm cái cớ thỏa đáng để tránh đi ánh mắt xăm soi của chồng mình..nhưng Dương Hoa nào để cho bà có cơ hội né tránh..

- " Không cần..chúng ta nói chuyện một chút..em ngồi đi "

Tuy từ lúc sống chung, tính tình ông rất ôn hòa nhưng lời nói của ông luôn có giá trị với bà, giống như rằng phần nề sợ của một cấp dưới và cấp trên đã ăn trong máu bà..Bảo Lan ngồi xuống thận trọng nhìn ông..gắng gượng nở nụ cười nhạt..

- " Sao..thế anh? "

- " Điều này anh phải hỏi em..Bảo Lan..em có chuyện giấu anh "

Không phải là câu hỏi mà là câu khẳng định...

- " Em...thật không có.."

Nhìn ánh mắt sắc bén của ông, bà đứng ngồi không yên...thế vẫn ngoan cố lắc đầu, tuy vậy ánh mắt chột dạ mang chút sợ hãi đã bám đứng chính mình...

- " Thật không có...Bảo Lan anh cho em thêm một cơ hội, nếu hôm nay không nói rõ thì sau này không cần nói gì nữa "

Tuy lời nói Dương Hoa rất chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng ý tứ lời nói lại khiến Bảo Lan cố gắng quýt, đi qua ngồi kế bên cạnh ông nắm lấy bàn tay Dương Hoa, khó khăn mới thốt thành lời..

- " Dương Hoa...em nói..em nói..anh đừng như vậy mà. "

Dương Hoa không trả lời..im lặng chờ đợi từ bà...

" Là chuyện..chuyện..Anie về nước "

Chân mày nhú chặt..lời nói của bà khiến vẻ mặt Dương Hoa khó hiểu..

" Anie..về nước đó là chuyện bình thường, bao nhiêu năm nay con bé đi công tác khắp nơi..có gì khiến em lo lắng..."

Hồ hấp Bảo Lan ngưng trọng, sau một lúc suy nghĩ, khó xử nhìn Dương Hoa kể lại mọi chuyện...

" Em nói Anie đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta..."

Âm lượng Dương Hoa cao giọng, Bảo Lan gật đầu..ông liền thấy hoa mắt, mặt mũi day trán..thở dài bất lực nhìn vợ..

" Vì thế nó đã biết chuyện Quan Chi Thiên là hung thủ của chuyện năm đó..."

Bảo Lan chỉ biết gật đầu..giọng đầy lo lắng...

" Anh cũng biết Anie từ nhỏ tính tình đã hiếu thắng..em sợ nó sẽ gây ra chuyện nông nổi, phiền toái cho David...Vì hiện giờ chúng ta điều không hiểu tại sao David dù biết ba của cô gái kia là kẻ thù của mình nhưng vẫn giữ cô ta bên cạnh..Dù gì Quan Chi Thiên bây giờ cũng đã chết, con trai ông ta trở thành người thực vật..xem như cũng đã trả giá...Không lẽ David vẫn chưa thỏa cơn hận muốn trả thù cô gái kia...."

" Anh cũng không hiểu nổi nó...Em cũng thấy mối quan hệ của anh với David không tốt, hai năm trước khi nghe tin gia đình Quan Chi

Thiên xảy ra chuyện..anh nghĩ mọi chuyện nên chấm dứt..không ngờ hai năm sau David lại giữ con bé Chi Âm bên cạnh...

Anh thật sự không hiểu nó đang suy nghĩ cái gì...."

-" Không phải anh nói hai đứa từ nhỏ có hôn ước hay sao...David sẽ không nỡ ra tay với con bé đó...Nhưng đấy cũng là điều em lo lắng.."

Càng nghĩ lòng bà càng rối..vì hơn ai hết bà là người hiểu rõ tính tình của con gái mình...

-" Em sợ Anie là người sẽ làm điều đấy..."

Vợ chồng dù không có tình vẫn có nghĩa, có điều phải nói với suy nghĩ hai người lại rất hiểu nhau...

-" Anh cũng biết tình cảm Anie đối với David...nhưng em hiểu dù thế giới này David có thể yêu bất cứ ai..cả kể con gái của kẻ thù....nhưng nó vĩnh viễn sẽ không yêu Anie..."

Không phải anh đã từng nói lúc bé David và cô gái ấy đã bên cạnh nhau..Em hiểu một người như David sẽ không lấy tình cảm ra để đùa cợt..nên chúng ta có thể hiểu rằng David thật sự yêu con bé Chi Âm...Vì dù sao hận thù là của đời trước nhưng không phải họ đã trả giá hết rồi sao...

Nếu đã yêu mọi thứ điều có thể xoa bỏ...

Nhưng em hiểu con gái em..nó sẽ không cam chịu để David yêu con gái của kẻ thù..nó sẽ không trơ mắt nhìn Quan Chi Âm có được David...em sợ nó sẽ gây họa..."

Những lời phân tích của Bảo Lan vô cùng có lý..Dương Hoa rất tán

đồng...ông vỗ nhẹ tay bà..chỉ còn biết an ủi..

- " Ngày mai anh sẽ đến tìm Âu Lang..hỏi rõ một số chuyện...Anie cũng lớn rồi..anh nghĩ nó cũng sẽ biết suy nghĩ.."

Bảo Lan lắc đầu..

- " Không...Con bé rất cố chấp...em chỉ sợ một điều nếu Quan Chi Âm có thể khiến người như David quên đi tất cả để chọn mình..thì vị trí của con bé đó trong lòng David không hề đơn giản..chỉ sợ không khéo Anie sẽ rước họa vào thân..anh cũng hiểu tính tính của David.... mấy ngày nay em cố liên lạc với Anie..nhưng nó không nghe máy..thật khiến người ta lo lắng mà..."

Dương Hoa im lặng không nói nữa....trong lòng vừa bất lực vừa có suy tính riêng cho mình...

Chương 53: Lật lại vụ án

Vạn sự không phải do người tự quyết, có những điều chúng ta nghĩ mọi thứ đã hoàn hảo chìm vào quá khứ, thì bất ngờ lại được lật tung trở lại...

An Kiến Ngụy nhâm nhi tách trà, phía ngoài hơi khói bốc lên từ hồ nước nóng ngun ngút, cảnh vật mờ ảo hơi sương khiến người ta được thư thả đầu óc..Đây là quán trà đạo được xây theo lối truyền thống Nhật Bản..

Từ ngày đàm phán bất thành với Âu Trác Vỹ, An Kiến Ngụy luôn rơi vô trạng thái lo lắng không yên...Ông luôn cho người dò xét hành vi và mọi hoạt động của Âu Trác Vỹ...

mọi thứ đều rất êm hơi lặng tiếng...Giai đoạn này ông cũng không dám quá phận, chỉ sợ vượt phải râu hum..chờ đợi binh tới tướng trận mà thôi...Ông đã lăn lộn trong giới kinh doanh bao nhiêu năm qua, chỉ cần một bước được nắm chức chủ tịch Kim Mã ông sẽ không còn phải e dè một ai...

Hai năm qua chỉ vì Quan Chi Âm khư khư ôm lấy 32% số cổ phần còn lại nên ông mới dậm chân tại chỗ...Thế mà bây giờ cô ta còn khiến cho Âu Trác Vỹ ra tay hỗ trợ..mối hận này ông sẽ không bỏ qua.....

Tiếng cửa được gõ nhẹ...một Nhân viên nữ mặc kimono dẫn lối..người đàn ông đi phía sau tuổi hơn ba mươi...trước khi bước vào trong, ánh mắt anh ta nhìn dáo dác như đề phòng gì đó...rồi mới tiến vào...

- " An tổng..đã để ông đợi lâu "

Anh ta lúc này mới thờ phào ngồi xuống..

sắc mặt trông rất kém...

An Kiến Ngụ cười nói xởi lởi...

- " Không sao..tôi cũng mới đến..không biết Phó phòng Trần gọi tôi đến đây có gì không?"

Hắn ta chính là Trần Bách phó phòng hình sự, vừa được điều về thành phố này ba năm nay, dưới trướng của Trình Viện...Để đạt đến vị trí ngày hôm nay không phải hắn ta giỏi giang phá án như Trình Viện, mà là hắn rất giỏi đi đường vòng và giao tiếp rộng...An Kiến Ngụ và hắn tên biết nhau qua một cấp trên, cũng thường xuyên giúp An Kiến Ngụ giải quyết một số chuyện trong kinh doanh, dĩ nhiên đổi lại lợi ích không nhỏ..

Nhưng sự việc lần này có lẽ cũng nên cắt đứt mối duyên này..vì Trần Bách còn muốn giữ lấy cái ghế phó phòng hình sự của mình...

Nhìn vẻ mặt ngày càng khó coi của Trần Bách, An Kiến Ngụ có một linh cảm không lành...

- " An tổng...Theo thông tin nội bộ tôi biết được Trình Viện đang lật lại vụ tai nạn bảy năm trước của Dương Hoa "

Tay cầm đĩa gấp thức ăn cho Trần Bách, liền run rẩy..bàn tay thu về nắm chặt...

- " Cậu..cậu nói sao?..Đã bảy năm trôi qua rồi mà..à...có khi nào là

nhằm lẫn gì không?"

Trần Bách thở dài, liền lắc đầu..

- " Đây là tin chính xác..năm đó tôi giúp ông tìm chứng cứ ngoại phạm...Nhưng lần này tôi cũng bất lực..xin lỗi ông An tổng..Ông nên chuẩn bị tâm lý, theo tôi biết Trình Viện đã tìm ra chứng cứ hản hoi..còn là chứng cứ gì tôi không rõ"

.....

An Kiến Ngụy ngồi yên bất động, đến khi Trần Bách rời đi, ông vẫn không nhúc nhích, tại sao mọi chuyện có thể như vậy..

Ông không thể ngồi yên chịu chết được, theo thông thường nếu không có người thân yêu câu lật lại hồ sơ vụ án..Thì sẽ không ai không công rồi nghề mà làm...Chẳng lẽ có người nào là thân nhân của Dương Hoa trở về nước mà ông lại không biết... Bàn tay siết chặt ly trà như muốn bóp nát, mặc kệ là như thế nào ông cũng không thể ngồi yên chịu chết...còn nếu chết ông sẽ khiến tất cả bọn họ chết theo....

Cầm lấy điện thoại bấm dãy số dài...ánh mắt hung tàn nhìn vào hư không...

- " Cậu điều tra cho tôi, cái tên Trúc Kha đang ở đâu "

Đầu óc đau đến muốn vỡ tung...An Kiến Ngụy âm thầm thề rằng sẽ không bỏ qua cho ai muốn đưa ông vào đường chết...

Trên đời này có nhiều việc, nếu đã là họa sẽ không ngừng thay phiên nhau đến....

Lúc này Lục Dẫn từ ngoài bước vào, bước chân cũng trở nên gấp gáp..về mặt nóng vội làm chướng mắt An kiến Ngụy...

" Chuyện gì?"

" An tổng..tôi mới nhận được một tin...Một số cổ đông của công ty đang được một nhân vật bí mật thu mua cổ phần của họ với giá rất cao...Người bên họ có liên hệ với Viên tổng, ông ấy đang phân vân nhưng nghĩ tình nghĩa nên báo chúng ta một tiếng...Tôi nghĩ có khi nào là Âu Trác Vỹ đã ra tay "

Về mặt An Kiến Ngụy lúc xám lúc xanh, một phần vì tin tức Lục Dẫn vừa báo..còn một chuyện khiến hô hấp của ông trở nên khẩn trương....

Âu Trác Vỹ và Dương Hoa

Có khi nào có mối quan hệ gì với nhau hay không...

Dương Hoa có duy nhất một đứa con trai, nhưng năm đó không phải đã chết trong vụ nổ xe cùng với bọn họ rồi hay sao?

Làm sao có thể trùng hợp đến vậy vụ án năm đó lại được khơi lại song song đó Âu Trác Vỹ lại muốn đổi đầu với ông chiếm lấy Kim Mã...Nối kết lại với nhau không phải mọi thứ đều liên quan đến Dương Hoa hay sao...Bị chính suy nghĩ của mình hù dọa..

..An Kiến Ngụy thật thờ không nổi nếu đúng đó là sự thật, thì không còn gì khủng khiếp hơn...Không lẽ năm đó ông đã bỏ qua chuyện gì quan trọng...

" Cậu giúp tôi điều tra ngay lý lịch của Âu Trác Vỹ tại Pháp..càng nhanh càng tốt.. "

- " Vâng "

Lục Dẫn đi rồi cả căn phòng lại rơi vô im lặng...nhìn làn khói mờ ảo ngoài kia như ẩn hiện ra khuôn mặt ba người đàn ông đang cười nói vui vẻ...An Kiến Ngụy vung tay ấm trà rơi vào tấm thủy tinh vỡ nát hình ảnh đó mới biến mất...âm thanh vỡ vụn khiến nhân viên bên ngoài hốt hải chạy vào....

Lúc này An Kiến Ngụy dựa vào ghế nhắm mắt..chẳng ai biết được chuyện gì đã xảy ra...

Chương 54: Gọi là cô chủ

Hôm nay là cuối tuần, đã lâu lắm rồi Âu Trác Vỹ mới được thông thả nghỉ dưỡng ở nhà....vẫn còn tư tưởng muốn ôm người đẹp lăn lộn trên giường, chỉ tiếc là sáng mở mắt ra cô gái của anh đã đi đâu mất....mấy tháng nay cô nhiều việc cũng không thua gì anh, nhưng anh nhớ không lầm hôm nay cô không có lịch trình...

Lịch trình làm việc của cô anh luôn nắm rõ...Thời gian trước cô vừa quay quảng cáo, tuyên truyền đại sứ cho các nhãn hàng, lại quay talkshow, cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có..làm anh xót xa vô cùng...

May mắn được anh thúc ép trong việc ăn uống nên cô không bị xuống cân...

Anh cũng tiết chế công việc, dù cô làm muộn cỡ nào anh cũng sẽ đích thân đón cô tan làm...Cái cảm giác một ngày không gặp...được ôm cô vào lòng là cảm giác bình yên và hạnh phúc nhất trong đời...

Dĩ nhiên tin tức hai người chưa bao giờ thuyên giảm mọi tin tức của anh và cô điều trở thành tin đầu của các trang báo.

Nhưng bọn nhà báo chỉ có thể chụp những tấm hình ôm ấp công khai của anh và cô còn lại cả hai không nhận phỏng vấn cũng không lên tiếng về chuyện riêng của họ...

Âu Trác Vỹ nghĩ rằng chuyện của anh không cần phải báo cáo với ai...

Không phải mọi thứ đã được anh thể hiện bằng hành động rồi à..Anh yêu chiều cô gái của anh ra sao chỉ cần người không mù điều thấy rất rõ...Anh cần gì phải nhiều lời...

Âu Trác Vỹ khi ở nhà ăn mặc rất thoải mái..anh mặc chiếc áo thun ngắn tay màu trắng..cùng chiếc quần dài vải thoáng mát cùng màu...tuy là thời tiết cuối hè, những cơn mưa không ngừng đổ xuống sẽ mang không khí lạnh tràn về, với một người đàn ông da thịt chắc khỏe thì cái se lạnh này có đáng gì...Mái tóc cũng để rũ xuống nhẹ nhàng...nhìn anh bớt đi vẻ lạnh lùng và chững chạc hàng ngày....

-" Thím...Chi Âm đâu rồi.."

Tìm cả phòng khách..phòng đọc sách vẫn không thấy bóng dáng người anh cần tìm...

Người nào đó liền cau có...

Thím Vương nghe anh hỏi liền chạy đến, nhìn khuôn mặt xám xịt của anh, thím liền trả lời không dám chậm trễ chút nào...

-" Cô Chi Âm ở ngoài nhà kính"

Âu Trác Vỹ liền xoay người ra cửa, đi được mấy bước anh quay người lại...thím Vương liền căng thẳng nhìn anh...

-" Sau này gọi Chi Âm là cô chủ.."

Thím Vương ngó ra sau đó gật đầu như giả vờ...

-" Vâng...vâng...tôi biết rồi "

Lúc này Âu Trác Vỹ mới cất bước rời đi thật sự...Thím Vương nhìn

theo bóng lưng của anh rồi liền đi vào thông báo với những người giúp việc còn lại, để họ đổi cách xưng hô, không khiến câu chủ khó tính của bà phật ý...

Đã nhiều lần anh hay phiền hà với việc Quan Chi Âm rời giường trước anh..

Cái cảm giác mỗi sáng được ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát của cô vào lòng là thoải mái, không điều gì sánh bằng...anh thích nhất mở mắt ra là được ngắm nhìn cô nằm trong lòng anh say giấc...chỉ muốn nằm ngắm cô mãi mãi như vậy...Nhưng người nào đó lại không biết nghe lời...

Tuy tâm trạng buổi sáng bị cô phá hỏng nhưng khi bước vào nhà kính, nhìn bóng dáng thướt tha xinh đẹp đang bận rộn chăm sóc những cây Huân Y Thảo..anh liền thả nhẹ bước chân, dưới nắng sớm cô gái của anh mặc chiếc đầm trắng dài qua gối bên ngoài khoác nhẹ chiếc áo len mỏng dài qua hông cùng màu, vừa nhẹ nhàng lại thanh thoát, mái tóc phía sau được cô dùng dây cột tóc búi nhẹ sau ót, vài cọng tóc rơi hững hờ trên khuôn mặt xinh đẹp...

Giữa màu tím của rừng hoa Huân Y Thảo...

Cô xinh đẹp đến nao lòng cái vẻ mềm yếu mà thoát tục thật khiến người ta say mê đắm chìm...

Lại nhìn sang cái nhà kính chỉ trồng một loại Huân Y Thảo này cũng vì cô mà có, đây là loại hoa mà cô thích nhất, nguồn gốc của Huân Y Thảo là ở bờ biển Bắc Địa Trung Hải...chính vì muốn cô vui vẻ anh phải cho người sang đây vận chuyển bằng máy đem về mới có được...Đúng là có chút vất vả đổi lại cô thật sự rất vui vẻ, anh điều thấy xứng đáng....nhưng vì thời tiết nơi đây không tốt để trồng loại hoa quý hiếm này, nên anh mới xây nhà kính để tiện bề chăm sóc....

- " Trác Vỹ...lại đây giúp em một tay "

Quan Chi Âm mãi mê lay hoay vừa xoay người gặp người đàn ông của mình đang đứng ở cửa...cô nở nụ cười rồi rất tự nhiên nhờ vả..vì chuyện này cũng thường xuyên xảy ra cô thấy không có gì là không đúng cả...

Giỏi lắm làm sai ý rời giường trước anh..chưa xử tội cô, lại còn dám ra lệnh nhờ vả anh...

Ngặt nổi,nhìn nụ cười xinh đẹp dưới ánh nắng mặt trời, lòng anh liền mềm nhũn còn đâu là ảm ức...Âu Trác Vỹ thở dài, thôi được rồi tự nói với lòng, lần sau sẽ chinh đốn cô,bây giờ thì làm kiếp nô bộc thôi...

- " Bẩn..để anh...em lấy cái cuốc lại đây "

- " Anh nhẹ tay thôi..để cây yếu sẽ không chịu được "

- " Ui...đã bảo anh nhẹ tay thôi mà...đúng rồi...cây sẽ chết mất..."

- "....."

Chương 55: Buổi sáng ấm áp

Mặt mày ai đó méo xẹo, đã giúp đỡ còn bị lên án..cô không ngừng bên cạnh làm bầm thế này thế kia...xem những cây Huân Y Thảo như bảo bối..

" Anh xới đất lên đi...nếu không cây bị úng đấy..."

Người nào đó muốn im lặng cũng không được...

" Stop...Những chuyện này anh biết.. "

Quan Chi Âm bĩu môi...lần trước ai còn mạnh tay làm chết mấy cây con của cô..

nhưng mà thôi cô cũng rất tức thời ngậm miệng lại..người đàn ông này rất xấu tính..

Được cái anh luôn sợ cô vất vả..nên luôn sẵn lòng lặn xả vì cô...thời thì cũng tạm bỏ qua cho anh....

Nở nụ cười hạnh phúc, tỉm tỉm quan sát người đàn ông luôn lãnh đạm, cao ngạo hằng ngày nhưng lại vì cô chịu làm những chuyện vất vả này....khiến lòng ai ấm áp không thôi...

Tuy là nói thế nhưng Âu Trác Vỹ liền nhẹ tay, qua một lúc hai người cũng làm xong...

Rửa tay sạch sẽ Quan Chi Âm vui vẻ không thôi, nụ cười luôn hiện trên môi cũng làm lòng ai đó thỏa mãn..

Quan Chi Âm kéo tay Âu Trác Vỹ ngồi xuống chiếc ghế gỗ màu trắng, cô len lén nhìn anh, ánh mắt mang chút dò xét lấy lòng...

Làm sao anh không hiểu ánh mắt đấy chỉ là anh vờ như không quan tâm, gần một năm sống bên cạnh anh cô đã lột bỏ áo giáp bảo hộ cho sự lạnh nhạt mạnh mẽ ngày xưa...

Trước mặt anh cô luôn sống đúng chính mình là cô gái nhỏ luôn được anh bảo hộ trong vòng tay, không phải một siêu mẫu nổi tiếng phải đeo mặt nạ hay những nụ cười không cảm xúc như lúc xưa...như lúc này...Quan Chi Âm mím cười liền ôm cổ anh hôn một cái chụt vào làn môi mỏng mang vẻ vô tình kia...ngọt ngào nhẹ giọng...

- " Trác Vỹ...em nghe nói ở Pháp có loài

Huân Y Thảo được ghép giống, hoa nở ra màu trắng rất đẹp...anh có thể giúp anh mua hạt giống được không? "

Nói rồi đôi mắt to tròn long lanh chờ đợi nhìn anh...

Biết ngay là sẽ có chuyện nhờ vả mà, ngật nổi anh dám nói không à,có chuyện gì của cô mà anh không đáp ứng...Còn hận không thể đem cả thế giới cho cô nữa mà... với lại vẻ mặt này thật sự không nở...Âu Trác Vỹ thỏa hiệp nhưng một bụng ấm ức liền cắn nhẹ vào môi cô..

- " Anh chưa trị tội em rời giường trước...còn dám nhờ vả anh... "

Quan Chi Âm sờ môi...cũng không đau lắm nhưng vì mục đích của mình cô cười tươi...

nũng nịu sà vào lòng anh...

" Xin lỗi...lần sau em sẽ không như vậy nữa..anh đừng giận "

Hừ...xin lỗi cái đầu anh...Quan Chi Âm mắng thầm trong lòng, ngoài mặt thì tươi cười rạng rỡ...

" Được....với một điều kiện"

Người này đúng là chẳng bao giờ chịu thiệt thòi bao giờ...

Môi phụng phịu..

" Phải thế à...điều kiện gì?"

Ôn nhu vuốt ve làn da mịn màng không một chút phấn son trên khuôn mặt xinh đẹp của cô...

" Cuối tháng này..có buổi tiệc từ thiện..anh muốn em đi cùng anh..."

Thế mà điều kiện sao? Không phải anh chỉ cần nói cô sẽ đáp ứng à...Nhưng đây là lần đầu tiên hai người sánh bước công khai hẳn hoi...

Quan Chi Âm đắm chiêu nhìn anh...Âu Trác Vỹ nhạy cảm phát hiện ánh mắt của cô mang chút sầu não...Anh ôm cô để lên đùi..bao trọn vòng tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại không xương...

" Sao im lặng..?"

Quan Chi Âm thờ dài cô lại tham lam nữa rồi..không biết từ bao giờ cô rất coi trọng vị trí của chính mình trong lòng anh,tuy bây giờ tình cảm hai người rất tốt, nếu không suy nghĩ lí do bắt đầu thì lòng cô sẽ

dễ chịu hơn...

Đang suy nghĩ miên mang, lại nghe Âu Trác Vỹ cất giọng..

" Em không đi...để anh tìm người khác..."

Quan Chi Âm không thể tin ngẩng mặt nhìn anh...cảm xúc là điều không thể nào kiểm soát, mắt giận trừng anh, môi hồng mím nhẹ...có điều ai đó không sợ chết..ung dung nói tiếp..

" Em biết bên cạnh anh mà, phụ nữ không thiếu, để tìm một người xuất hiện cùng chỉ là chuyện nhỏ "

Không thể chịu đựng được cảm giác bị xem thường, Quan Chi Âm liền vùng ra khỏi người anh..phì phò tức giận..ngặt nổi vòng tay anh quá rắn chắc thế nào cũng không chịu buông...mắt nâu thích thú nhìn cô nổi giận...

Anh cố tình chọc giận cô mà..tên đàn ông xấu xa..

" Buông ra...Được...vậy cứ để người phụ nữ khác sánh bước cùng Âu chủ tịch...em biết thân phận của mình...em muốn lên lầu nghỉ..buông ra.."

Cổ họng Âu Trác Vỹ phát ra tiếng cười trầm thấp...nhéo mũi cô..

" Chi Âm của anh đang ghen "

Ghen...ừ thì ghen...về thân phận thì cô không có quyền nhưng men chua trong bụng âm ỉ làm sao kiềm chế được đây...

Cô nhếch môi nở nụ cười có phần chua chát...

- " Em lấy quyền gì được ghen...là tình nhân bị bao nuôi sao...?"

Âu Trác Vỹ không cười nữa..im lặng nhìn cô, nhìn về mặt tủi hờn của cô gái của anh...

Một chút thờ dài..thương xót...

- " Là gì cũng được...nhưng em có quyền đấy....Chi Âm...em yêu anh rồi đúng không?"

Có có quyền được ghen sao? Mới vừa chua xót giờ lại ngọt ngào khó tả...Nhưng người đàn ông này lại cố tình bắt ép cô mà...Có điều từ xưa giờ Quan Chi Âm thuộc loại người luôn nhìn vào sự thật không bao giờ trốn tránh...

- " Yêu là điều cấm kị trong sự giao dịch của mối quan hệ phức tạp giữa chúng ta..Nhưng hình như em đã phạm phải điều cấm kị đó rồi...."

Giọng cô càng nhỏ ỉu xìu..đầu cũng gục xuống nhưng nụ cười Âu Trác Vỹ lại đậm hơn..anh ôm mặt cô lên..mút vào môi cô..thì thào..

- " Ừ em là tội phạm đấy biết không? Đã vượt phải cấm kị còn trộm lấy tim người khác..

phải phạt em thế nào hả Chi Âm "

Quan Chi Âm hoảng hồn vì câu nói của anh " trộm lấy tim " ý anh nói anh cũng, cũng yêu cô sao...

Cô mím môi...ánh mắt long lanh nhìn anh...nhưng lại không dám hỏi lại, hay đi vào trọng tâm chỉ một câu đơn giản đã khiến cô thỏa mãn..bàn tay bé nhỏ vẽ loạn trên ngực anh...nở nụ cười quyến rũ

chết người

" Thế Chủ tịch Âu...muốn trừng phạt người ta như thế nào...??"

Nhìn thần sắc quyến rũ, mang vẻ ngây thơ của cô, Âu Trác vĩ cũng cười đầy tà mị, háo sắc luồn bàn tay vào trong cổ áo..bóp nhẹ đỉnh đầu mềm mại..khiến Quan Chi Âm hét lớn...

" Thế này nhi...hay là thế này..."

Anh há miệng ngậm lấy ngực cô, day nhẹ bên ngoài lớp áo...

Khuôn mặt Quan Chi Âm đỏ ửng...

" Đừng..như vậy mà..á..haha...nhột...nhột.."

Anh vùi mặt vào ngực cô rồi trườn lên cổ cô hôn hít.. còn xấu xa cuộn bàn tay canh ngay eo cô, điểm nhạy cảm để cù lét..

Quan Chi Âm ngả người về sau...cuộn lại một cục trong lòng anh..cười khanh khách, cười đến mức chảy cả nước mắt...

Chuyện này thường xuyên xảy ra..một lần anh phát hiện cô rất sợ nhột thế là lấy làm niềm vui của chính mình...làm trò điều khiển để bắt nạt cô...

Nhìn vẻ mặt ửng hồng, tiếng cười khanh khách như tiếng chuông bạc vang vọng trong phòng kính..Âu Trác Vỹ chỉ hận không thể đem cô hòa nhập vào bản thân mình...

Giữa vườn hoa màu tím thơ mộng của Huân Y thảo...đôi trai gái ôm nhau đùa giỡn đến vui vẻ...Một khung cảnh buổi sáng ấm áp lan tỏa cả lòng người...

Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ...hẹn tuần sau nữa nhé

Chương 56: Tôi muốn hợp tác với anh

Chiếc xe bóng loáng ngừng trước cửa một nhà hàng...Tài xế liền cung kính mở cửa, Anie bước xuống bộ dáng xinh đẹp quyến rũ,vóc dáng cao gầy, thần thái tự tin thu hút biết bao nhiêu người qua đường..

Nhân viên nhà hàng liền mở cửa chào đón..

- " Xin hỏi cô đi mấy người? "

Một nhân viên nữ nở nụ cười tiếp đón...

- " Tôi có hẹn trước..phòng vip 330 "

- " Vâng..xin mời cô "

Được sự chỉ dẫn của nhân viên, Anie mở cửa phòng bước vào...Người đàn ông ngồi trên ghế xoay mặt nhìn cô ánh mắt đầy dò xét...

- " Xin lỗi tôi đến trễ "

Anie không tránh né anh mắt ấy, đối mặt nở nụ cười xinh đẹp, liền kéo ghế ngồi xuống...

- " Không sao...Cô ngồi đi.."

An Phi nheo mắt nhìn người con gái quyến rũ trước mắt, sẵn tiện rót

một ly rượu vang đưa trước mặt cô ta...Rồi đẩy thực đơn cho Anie lựa chọn..

" Muốn ăn gì cứ tự nhiên, đừng khách xáo"

Khi anh nhận được cuộc gọi của Anie, đầu tiên là bất ngờ, khi cô ta nói rõ lí do muốn gặp anh vì có liên quan đến Quan Chi Âm..

anh liền không do dự nhận lời ngay..

Kể từ lúc xảy ra xung đột tại nhà Âu Trác Vỹ, anh không còn gặp lại Quan Chi Âm, mọi thông tin về cô anh điều chỉ biết qua báo chí..

Một phần là anh tự nói với chính mình, phải buông bỏ phần tình cảm này vì Bạch Tố Tố đã có thai hơn bốn tháng, anh phải có trách nhiệm với người phụ nữ của mình....

Chưa bàn đến đứa bé trong bụng mà vì Bạch Tố Tố đã hi sinh cho anh quá nhiều...Khi anh quyết định sẽ quên đi cái tên Quan Chi Âm thì Anie lại tìm tới, ông trời lại rất thích trêu người....

" Hôm nay cô gặp tôi, có gì cô cứ nói rõ"

An Phi nhàn nhạt lên tiếng...sau khi thấy ô ta gọi món ăn...

Anie nở nụ cười nhẹ ánh mắt sắc sảo dò xét sắc mặt An Phi...

Nâng lấy ly rượu..uống một ngụm..rồi mới nói vào trọng tâm...

" Tôi muốn hợp tác với anh...như lúc đầu tôi đã nói sơ qua trong điện thoại..tôi muốn anh giúp tôi làm chp Quan Chi Âm rời khỏi Âu Trác Vỹ "

Người cười nhạt bây giờ lại là An Phi...

" Cô xem trọng tôi hay cô đang xem thường Âu Trác Vỹ...Tôi đón không lầm, cô đây là đang không được trái tim anh ta nên sinh ra hận thù..muốn chia đôi yên ương "

An Phi hứng thú bóc trần sự thật, tuy nhiên Anie lại không giận cô ta điềm nhiên như không, có điều ánh mắt trở nên sắc lạnh miệng đầy châm chọc...

" Chia đôi yên ương? Anh nghĩ Âu Trác Vỹ thật lòng với Quan Chi Âm..cô ta không xứng đáng...Chỉ là chưa đến lúc hạ màn diễn...Anh để mà xem, khi sự thật được phơi bày ra ánh sáng..Âu Trác Vỹ sẽ vứt cô ta như một miếng dẻ rách...Vị hôn thê ngày nào của anh sẽ rơi xuống địa ngục, thịt nát xương tan "

Những từ cuối cùng cô ta nghiêng răng mà nói....

" Ý cô là sao? "

Ánh mắt căm hận của Anie, khiến An Phi lo lắng cho an nguy của Quan Chi Âm..

Có vẻ mọi thứ không đơn giản như anh nghĩ, chỉ cần nghe Quan Chi Âm phải chịu nhiều thiệt thòi... lòng An Phi như lửa đốt không yên...

Mắt thấy thái độ không thể bình tĩnh của An Phi...Anie nở nụ cười sâu hiểm...

Nếu cô không thể có được Âu Trác Vỹ thì Quan Chi Âm cũng không thể...Tại sao nỗi khổ đau một mình cô phải hứng chịu còn họ lại ung dung hạnh phúc...Đây chỉ là cách cô giúp Âu Trác Vỹ trả thù sớm hơn dự định một chút mà thôi...Có lẽ anh ta còn phải cảm ơn cô ấy

nhì?

Mọi thứ quá bình lặng...Lại khiến lòng người lo lắng...Giống như rằng trước cơn bão, trời luôn êm đẹp đến lạ lùng....

Thời gian này cả Kim Đại ai cũng khó hiểu và bất ngờ với sự vắng mặt của An Kiến Ngụy...

Đặt biệt là còn hai tuần nữa là ngày họp đại hội cổ đông..

Bầu chọn cho vị trí chủ tịch đã vắng hai năm qua từ khi Quan Chi Thiên gặp tai nạn.. Vấn đề oho6ng nằm ở An Kiến Ngụy, An Phi cũng không xuất hiện thường xuyên..

Điều kì lạ này làm dậy là một màn tranh luận tại Kim Đại.....Các lão làng trong công ty cũng lấy làm lạ, nhưng họ vẫn biết giới hạn nằm ở đâu..Chưa kể đến hiện nay có người còn đang nắm số cổ phần nhiều hơn An Kiến Ngụy, họ cũng không rảnh rỗi quan tâm thái quá một người sắp sửa thua cuộc...

Dĩ nhiên nếu các cổ đông lớn công ty hiểu ra chuyện này thì An Kiến Ngụy lại là người biết rõ hơn ai hết...

Nhưng thời gian này ông không còn tư tưởng để suy nghĩ về chiếc ghế quyền thế đó mà đang phải tìm một nơi an toàn để ẩn nấp...

Chuyện nếu đơn giản khi thuộc hạ của ông ráo riết tìm kiếm người tên Thư Trúc, thời gian trôi qua nhưng không thể tìm thấy bóng dáng của hắn...

Khả năng là hắn đã bị cảnh sát tóm ngằm....

nếu thật sự như vậy xem như bọn chúng đã có chứng cứ rõ ràng..Bảo đảm bây giờ chỉ cần ông xuất hiện sẽ bị áp giải ngay lập tức...Nên mấy ngày nay, ông hạng chế xuất hiện nơi đông người, chỉ liên lạc với An Phi và Lục Dẫn, dĩ nhiên không nói rõ lí do, mà nói rằng sức khỏe không tốt nên tìm nơi tịnh dưỡng...An Phi có chút nghi ngờ, điều bị ông bác bỏ với lại anh ta còn có chuyện cần giải quyết nên cũng không truy tìm lí do rõ ràng.....

Chương 57: Kế hoạch có biến

Giống như những gì An Kiến Ngụy dự đoán, ngày thứ tư giữa tuần, Trình Viện chia làm hai nhóm, một bên đến Tập Đoàn Kim Mã, còn lại là biệt thư riêng của An Kiến Nghị ra lệnh bắt người....

Ngặt nỗi chuyện gì cũng không phải mình muốn là được, xem ra trời lại không chịu lòng người...hai nơi đều không thấy bóng dáng ông ta....

Cả Tập Đoàn Kim Mã xôn xao một trận, đường đường là Tổng Giám Đốc của một Tập Đoàn lớn là bị cảnh sát sờ gáy...

Lục Dẫn tuy là tay chân của An Kiến Ngụy, nhưng cũng chỉ giới hạn trong công việc mà thôi..Bây giờ mắt thấy cảnh sát tìm đến cửa, anh ta cũng không tránh khỏi chấn động...

Vừa nghe cấp dưới báo cáo, khắp nơi đều không tìm ra bóng dáng của An Kiến Nghị...

Trình Viện tức tối đập mạnh vô cánh cửa..

-" Chết tiệt...Rút "

Trình Viện nghênh ngang rời đi..trong lòng đặt ra nhiều câu hỏi...Bọn họ làm việc rất êm ả, tránh tuyệt đối bức dây động rừng..

ai là người đã mách tin cho An Kiến Ngụy...

Nếu không có như vậy, ông ta không thể nào biết trước mà tránh

nạn...Vừa đi Trình Viện liền lấy điện thoại gọi cho Âu Trác Vỹ báo tin không tốt...Chỉ sợ trễ một bước An Kiến Ngụy sẽ điều tra ra tin tức gì ảnh hưởng đến Âu Trác Vỹ....

An Phi bên này sau khi tiễn các trinh sát rời đi, đầu óc liền rối tin rối mù...

Vừa rồi một viên cảnh sát nói với anh ta..An Kiến Nghị bị nghi ngờ là phạm tội giết người của hai vụ tai nạn Dương Hoa và Quan Chi Thiên....Ba của anh ta tính tình độc đoán nhưng có thể làm sao dám gây ra tội ác lớn đến như vậy....

Chính Anie cũng đã từng nói, vụ tai nạn bảy năm trước của Dương Hoa là do Quan Chi Thiên đã gây ra, cũng chính vì điều này Âu Trác Vỹ mới quay về tìm Quan Chi Âm trả mối thù năm ấy...Không lẽ có sự hiểu lầm nào ở đây...

Ai mới là hung thủ thật sự...?

Có điều ba anh không gây ra tội lỗi tại sao lại bỏ trốn,cả chuyện quan trọng là tranh cử chiếc ghế chủ tịch cũng bị ông bỏ qua một bên....

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay...

An Phi lòng dạ không yên, bấm số gọi đi...nhưng vẫn không thể liên lạc được, vì sợ cảnh sát tìm lại manh mối An Kiến Ngụy liền đổi điện thoại và sử dụng số khác nhau, muốn liên lạc với ông ngay bây giờ còn khó hơn lên trời....

" Reng...reng..."

Vừa ngắt kết nối, điện thoại liền reo chuông..nhìn dãy số nhấp nháy trên điện thoại, ánh mắt An Phi trở nên dịu dàng giọng nó cũng trấn

tĩnh hơn...

- " Tố Tố...anh tới liền...em chờ anh một chút "

.....

Hôm nay anh có hẹn sẽ đưa Bạch Tố Tố đi khám thai, qua thời kì ba tháng thai nhi cũng đã ổn định..bất quá những chuyện này anh không muốn cô biết để thêm lo lắng....

Quan Chi Âm nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa, phản chiếu trong gương..

Cô nhạy cảm phát giác Âu Trác Vỹ từ lúc nghe điện thoại, tâm trạng liền không tốt, tuy sắc mặt anh không có gì thay đổi nhưng dù sao bên cạnh nhau sớm chiều cô liền nhìn ra sự bất an trong đôi mắt anh.....

Tối mai họ sẽ dự buổi tiệc từ thiện, anh đưa về cho cô mấy mẫu đầm dự tiệc yêu cầu cô thử cho anh xem...Lúc đầu còn rất tốt, chỉ sau khi cuộc gọi kết thúc, tâm trí anh liền không đặt trên người cô nữa..

Quan Chi Âm bước đến gần anh....

- " Trác Vỹ...anh thấy em mặc chiếc váy này được không?"

Anh xoay mặt nhìn cô..ánh mắt cũng thay đổi rõ rệt nhanh chóng giấu đi bất thường của chính mình....

Ánh mắt liền bị cô gái của anh thu hút, cô mặc chiếc đầm cổ chi V màu đen xẻ vừa phải,phôm chữ A, từ eo xòe qua gối....trên thân áo

thieu những con hạc màu trắng tin tế...màu đen của váy càng tôn lên nước da trắng ngần của cô...

Lúc này Quan Chi Âm đưa ánh mắt chờ đợi anh cho ý kiến...

Âu Trác Vỹ bước đến ôm lấy cô, bàn tay dịu dàng xoa mặt cô..

" Mặc bộ này đi..rất đẹp..."

Nụ cười Quan Chi Âm nở rộ..đẹp không tả xiết...chỉ cần nhìn nụ cười của cô như phần nào trấn an tin thần của anh...

" Em cũng thấy bộ này thích hợp nhất..."

Tuy bây giờ anh trở lại tâm thế ổn định, nhưng cô không vì thế mà quên đi sự bất ổn của anh vì cuộc gọi lúc vừa rồi..nhưng cô không muốn vạch trần, vì hơn ai hết cô rất hiểu tâm ý của Âu Trác Vỹ nếu anh không muốn nói cho cô biết, cô sẽ vờ như không biết...Cô tin anh có khả năng giải quyết ổn thỏa mọi khó khăn..Nếu khi nào anh muốn chia sẻ cô sẽ nguyện ý lắng nghe..Còn bây giờ nhiệm vụ của cô là ngoan ngoãn làm anh yên lòng...

Quả nhiên khi Quan Chi Âm từ phòng thay đồ một lần nữa bước ra đã thấy anh đang thay đồ như muốn đi đâu đó...

" Anh đi đâu hả? "

Vừa hỏi cô vừa bước đến cài nút tay áo giúp anh...mọi thói quen này như ăn mòn ý thức của hai người..rất đổi tự nhiên..

" Ừ..anh đi công chuyện một chút...Anh có về trễ em ăn cơm trước không được đợi anh, có biết không?"

Anh hôn từng cái lên môi cô, xem cô như một đứa trẻ không yên tâm dặn dò...

- "Em biết rồi..anh nhớ tranh thủ về sớm đây "

Những câu nói này cô thường xuyên nghe cũng thành thói quen, nhưng có làm hay không là một chuyện, lúc nào cô cũng đợi anh về ăn chung..từ khi là quá trễ...

Âu Trác Vỹ lại hôn cô liền mấy cái..mới chịu rời đi..

Đứng từ cửa sổ mắt nhìn chiếc xe quen thuộc khuất dáng..... Quan Chi Âm lần đầu tiên có một tâm trạng bất an...Cô cố vỗ về con tim của chính mình rằng do cô lo lắng quá thôi....

Chương 58: Truy tìm

Mọi chuyện vượt ra ngoài dự liệu, cả Trình Viện lẫn Âu Trác Vỹ đều không ngờ đến, nhưng cũng chỉ còn cách cho người truy lùng tung tích của An Kiến Ngụy....

Cảnh sát liên tục tìm đến An Phi.. Anh ta cũng không nắm được tình hình của cha mình.

Để chắc chắn rằng An Phi không nói dối Trình Viện cho người giám sát anh ta...

Thật sự An Phi không biết thật, giữa trưa ngày hôm đó sau khi đưa Bạch Tố Tố đi khám thai, anh ta liền trở lại Kim Mã... Sự xuất hiện của anh ta dĩ nhiên không còn được chào đón như trước nữa, kể cả những người hằng ngày thường thân thiết với gia đình anh, giờ thái độ liền thay đổi rõ rệt...

Mặc kệ ánh mắt soi mói, người An Phi muốn tìm nhất là Lục Dẫn....

Ngặt nỗi Lục Dẫn không còn nhận bất cứ tin tức gì về An Kiến Nghị giống như ông ta bốc hơi khỏi trái đất này không bằng....

Nhìn ra khung cửa sổ, xa xa là những chiếc máy bay đang sắp ngay ngắn, An Kiến Nghị thả từng làn khói trắng bay lơ lửng trong hư không rồi mờ dần tan mất... Đây là ngôi nhà hai tầng, nằm đối diện với sân bay, căn nhà này nằm trong hẻm nhỏ của một khu phố người Hoa... Bây giờ ai cũng nghĩ ông đã ra khỏi thành phố, nhưng từ ngày

biết cảnh sát muốn truy lùng ông, ông vẫn ở yên trong thành phố xô bồ này....

Không phải nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất hay sao...?

Ngoài căn nhà có nhỏ hẹp, không sang trọng hay rộng lớn như biệt thự của ông..còn lại mọi thứ đều ổn...

Cuộc sống như thế đối với ông không gì là lạ lắm...Từ khi là cậu nhóc mười tuổi, ông đã phải lăn lộn với xã hội nhiều lúc thâm nhập đến tận cùng của khó khăn, như thế này vẫn tốt chán..

Chỉ là chán ngán cái cuộc sống trốn chui trốn nhủi như thế này...Cũng may lúc vì nghe Trần Bách báo tin, ông đã rút tất cả tài khoản thành tiền mặt để phòng thủ bên người...

Có tiền có thể bắt quỹ xay cối!

Đưa mắt nhìn mấy người đàn ông, sắc mặt lạnh lẽo, nghiêm túc đứng chờ lệnh...

An Kiến Ngụy bún nhẹ tàn thuốc đang rực lửa rồi dúi điếu thuốc vào tấm cửa kính..ánh mắt phản chiếu tơ máu..cầm phẫn bùng bùng lửa giận...hờ hững trầm giọng...

-" Dương Triết Phàm...bảy năm trước mày không chết...bảy năm sau ông đây sẽ giúp mày "

Một tên mặt áo sơ mi sọc đầu đội nón che khuất mặt bước vào, nhẹ giọng lên tiếng...

-" Ông chủ! bảy giờ tối ngày mai..Âu Trác Vỹ có mặt tại Khách Sạn Dã Thiên.... "

Ánh mắt ông dao động vài giây nở nụ cười cay độc...

- " Nếu tin tức được lan truyền..không phải đang muốn dụ tao xuất hiện à...Nếu không xuất hiện sẽ phụ lòng nó rồi...chuẩn bị theo kế hoạch...."

Bàn tay An Kiến Ngụy nắm chặt cạnh cửa..như muốn bóp nát khúc gỗ ngay lập tức...

Mấy ngày trôi qua không tìm được tin tức của An Kiến Ngụy....An Phi bồn chồn không yên...anh cũng đã đem mọi việc kể lại cho Bạch Tố Tố biết....

Lúc này Bạch Tố Tố từ trong bếp bước ra, mắt thấy hôm qua đến giờ An Phi luôn rơi vào trạng thái thất thần...Bên cạnh anh hơn mười năm chỉ cần cái nhíu mày của anh..cô liền biết anh có chuyện đang cố che giấu cô...

Từ khi yêu anh, cô đã lựa chọn bên cạnh anh dù trong mọi hoàn cảnh...Miễn là anh không rời bỏ cô..Chỉ nhiều đó thôi cô đã mãn nguyện...

Dù biết trái tim anh bây giờ đã không còn dành riêng cho một mình cô..Nhưng cô sẵn sàng chờ đợi, chờ đợi anh một lúc nào đó sẽ quay đầu nhìn lại..hướng hồ gì bây giờ bọn họ còn có đứa bé....

An Phi quay sang thấy Bạch Tố Tố đang chăm chú nhìn mình, anh liền xuống ghế đi về hướng cô...

- " Sao thế? có mệt không...ngồi xuống đây..anh đã bảo công việc em

cứ giao cho thím Lâm, không cần quan tâm mà "

Anh dìu cô ngồi xuống sofa..bàn tay ôn nhu vuốt ve bụng cô..ánh mắt trở nên dịu dàng...Bạch Tố Tố dựa vào lòng anh....nắm lấy bàn tay anh, nở nụ cười hạnh phúc..

Dù hạnh phúc này cô có vay mượn hay dối lòng mới có được cô liền thấy thỏa mãn...

-" Phi! Anh có chuyện gì sao..có thể chia sẻ với em được không?"

Anh biết trước mặt cô anh luôn bị nhìn thấu...Dĩ nhiên chuyện của ba anh, cô cũng biết chút ít..Còn chuyện tối nay anh làm, anh không thể nói cho cô nghe được...Chỉ duy nhất lần này thôi....Sau khi giải quyết mọi chuyện của Quan Chi Âm, anh sẽ nguyện sẽ bên cô và con của anh mãi mãi...

Anh luôn tự nhận mình nợ hai người phụ nữ này quá nhiều..Với Bạch Tố Tố tình yêu song đôi với tình nghĩa, anh có thể bên cạnh chăm sóc cô..Nhưng với Quan Chi Âm, vì hành động ngu xuẩn của anh mà cô đi vào đường cùng này anh cảm thấy mình nên có một phần trách nhiệm với Quan Chi Âm,...

-" Không..anh chỉ lo lắng cho ba mà thôi...Anh cố liên lạc nhưng lại không được "

Bạch Tố Tố nắm tay anh muốn an ủi đôi lời, điện thoại An Phi liền vang lên...Khi thấy dãy số trên điện thoại, ánh mắt anh không tự chủ được liếc nhìn cô một cái....

Cũng không nghe liền mà ra ngoài....Bạch Tố Tố liền có dự cảm không lành, nếu là tin tức của An Kiến Ngụy anh đâu cần ra ngoài tránh mặt cô...

Bạch Tố Tố nhẹ nhàng bước lên thềm..đứng sau cánh cửa...cô không muốn làm những chuyện xấu hổ này..nhưng lí trí lại không thắng nổi con tim...kề sát cả người vào vách tường....

Lúc này Anh phi xoay người ra bầu trời đêm đầy sao....

" Tôi...biết rồi...tôi đã bố trí đâu vào đó...Chỉ cần theo kế hoạch mà làm...Được Bảy giờ có mặt...tạm biệt"

Khi An Phi quay trở vào..Bạch Tố Tố đang phụ Thím Lâm dọn cơm ra bàn..nhìn thấy anh cô nở nụ cười hiền hòa...

" Vào ăn cơm thôi anh.."

An Phi cũng cười, tiến bước về phía cô...

Lòng không ngừng nói với cô " Xin lỗi em Tố Tố....Xong chuyện này mọi thứ sẽ ổn "

Chương 59: Buổi tiệc từ thiện

Hôm nay là buổi từ thiện được diễn ra trong khách sạn Dã Thiên, là buổi đấu giá các sản phẩm giá trị quý hiếm, số tiền thu về sẽ được gửi cứu chữa cho bệnh nhân bị bệnh tim...

Đây là một buổi tiệc mang tính nhân văn cao...Được mời đến đây toàn là các doanh nhân trong thương giới...Trước khi buổi đấu giá bắt đầu, các quan khách sẽ dùng tiệc rượu giao lưu cùng nhau...

Âu Trác Vỹ lần đầu tiên cùng Quan Chi Âm xuất hiện tại một buổi tiệc..Hai người tay trong tay, khiến cả hội trường một trận xôn xao, nếu Quan Chi Âm xinh đẹp trong thiết kế đã lựa chọn trước đó..mái tóc dài được buông nhẹ phía sau, xinh đẹp thu hút biết bao là ánh nhìn..thì Âu Trác Vỹ tuấn lãng, bộ dáng cao ngất trong trang phục màu đen được tô điểm bởi chiếc khăn chấm bi màu trắng đen ở túi áo..

Hai người họ làm sáng cả hội trường, quan khách phải gật đầu tâm tất khen đôi trai tài gái sắc này... quả là rất đẹp đôi..Luôn nhìn thấy hình ảnh bọn họ trên báo..hôm nay được gặp trực tiếp phải khiến người khác cảm thán....

- " Âu Chủ Tịch...cám ơn cậu đã đến dự"

Người đại diện là một người phụ nữ trung niên có vẻ ngoài rất đẹp, một nét đẹp nền nã và đôn hậu, bà tên là Kim Nhã chính là Chủ Tịch của Kim gia, người có địa vị trong thành phố này...

- " Kim Chủ Tịch...chúc mừng..."

Âu Trác Vỹ nở nụ cười lịch thiệp..

- " Được cậu đến dự..tôi đây rất vui mừng.... xin chào Tiểu thư Chi Âm...Hôm nay buổi tiệc của tôi thật vinh hạnh mới có thể đón tiếp Chi Âm tiểu thư đây..thật là quý hóa "

Người phụ nữ này thật là cho cô rất nhiều mặt mũi...không phải vì nhờ người đàn ông bên cạnh sao...

Quan Chi Âm liền đáp lễ...

- " Người cảm thấy vinh dự phải là tôi... Chúc buổi tiệc của Chủ Tịch thành công tốt đẹp..."

Giọng cô rất nhẹ nhàng, nụ cười thân thiện luôn nở trên mặt, ánh mắt trong suốt không một phần tạp chất...Chủ Tịch Kim liền cảm thấy Quan Chi Âm không giống các ngôi sao khác..Lời nói nhẹ nhàng đáp lễ bình thường không nịnh nọt hay lấy lòng quá mức...

Bà lại có một phần thiện cảm với cô gái này..

Nếu lấy được lòng dạ của Âu Trác Vỹ không phải nhất thiết là người con gái suy nghĩ quá sắc sảo mà lại rất đơn giản...Kim Nhã cười rộ..quay sang Âu Trác Vỹ...

- " Cậu thật là...Kinh doanh cũng giỏi..mà chọn người yêu cũng thật giỏi..tôi rất thích cô bé này...Khi nào tôi được uống rượu mừng của hai người đây...."

Quan Chi Âm lén đưa mắt nhìn anh...Người yêu được khen dĩ nhiên anh rất tự hào..anh mỉm cười, vòng tay càng siết cô chặt hơn...

- " Sắp rồi..Tôi sẽ nhanh gửi thiệp đến thôi...Chỉ mong ngày đó người đừng vắng mặt"

Nghe thế Quan Chi Âm đưa mắt nhìn anh...tim cô nhộn nhào....anh đang muốn cho cô một chút mặt mũi hay lời anh nói là sự thật...

- " Được..được..tôi sẽ có mặt..vinh hạnh của tôi...Chúng ta nâng ly chúc mừng trước "

Kim Nhã nói thêm vài câu, rồi rời đi để còn tiếp những người khác....

Quan Chi Âm cảm thấy hôm nay Âu Trác Vỹ có chút khác lạ, là tâm tình của anh..

Ánh mắt anh luôn dao động nhiều phía...Đặt biệt đến đây cùng với họ ngoài Jonl và Bjll còn có thêm một vệ sĩ mới..Chỉ là buổi tiệc từ thiện thôi..sao anh lại đưa theo nhiều người bảo vệ vậy..Có khoa trương lắm không..

Cũng may địa vị của Âu Trác Vỹ có chút đặc biệt nên với mọi người như vậy là điều đương nhiên không có gì soi mói chỉ riêng mình cô là cảm thấy khoa trương....

- " Em đói không...muốn ăn gì không?"

Dù là gì quan trọng nhưng anh cũng không quên chăm sóc cô..bàn tay ôn nhu chỉnh lại mái tóc dài của cô cho vào nếp..môi mỏng nở nụ cười dịu dàng...Phải nói từ cử chỉ hành động của hai người điều thu hút ánh nhìn của mọi người có mặt..cử chỉ ân cần tình tứ khiến ai cũng thích thú ngắm nhìn...

- " Em không đói...Trác Vỹ..anh có mối quan hệ rất tốt với Chủ tịch Kim "

Cô tự thấy Âu Trác Vỹ luôn giữ khoảng cách với tất cả mọi người, riêng người phụ nữ vừa rồi, anh thân thiện hơn chút ít..đó là thái độ hiếm hoi của Âu Trác Vỹ mà cô thấy được..Sự có mặt của anh cho thấy anh coi trọng người phụ nữ mang tên Kim Nhã vừa rồi...

Âu Trác Vỹ nhìn cô rồi nở nụ cười cứng chiu, ánh mắt chút lóe sáng,thích thú...đưa bàn tay bé nhỏ lên hôn nhẹ..

- " Ừ..Bà ta có mối quan hệ rất thân với cậu anh..."

Chỉ lời giải thích đơn giản nhưng người cậu mà anh nhắc đến..Quan Chi Âm nhạy cảm phát hiện khi nói với người này anh mang vẻ tôn trọng rõ ràng...

Cô muôn hỏi anh thêm về người " cậu " trong lời nói của anh...vì rất ít khi nghe anh nhắc đến người thân của mình....

Có điều điện thoại của cô đổ chuông không đúng lúc...

- " Em nghe điện thoại "

Âu Trác Vỹ gật đầu...xoay sang nhìn Jonl và Bill đang đứng một khoảng không xa....

Nhìn hàng số.lạ trên màn hình...Quan Chi Âm không suy nghĩ gì liền bắt máy...nhiều lúc sợ rằng số gọi từ bệnh viện...

- " Alo..."

- " Quan Chi Âm...tôi là Anie...Tôi có một chuyện quan trọng cần nói với cô...một bí mật mà Âu Trác Vỹ muốn che giấu...Nếu cô muốn nghe ra sành lớn rồi vào nhà vệ sinh khu C...Đừng để anh ta biết.."

Anie...!!!

Cô xem nữa là quên đi cái tên này....

Anie không đợi cô trả lời liền cúp ngay điện thoại...

Bí mật mà Âu Trác Vỹ muốn che giấu sao...?

Quan Chi Âm muốn quên đi cuộc gọi vừa rồi..nhưng trong đầu cô lại hiện hình ảnh Anie ngồi vào xe Âu Trác Vỹ ở bãi biển tại Pháp...lòng cô liền trùng xuống...

" Sao thế..ai gọi em?"

Cảm thấy sắc mặt cô không được tốt...Âu Trác Vỹ liền gặng hỏi...Quan Chi Âm đưa tay vuốt mặt..cười cười...

" Chị Ana..nhắc nhở lịch trình em thôi...Trác Vỹ em muốn đi vệ sinh"

Âu Trác Vỹ quan sát cô mấy giây..khi xác định cô không có gì..Anh mới thả tay cô ra.....

" Em đi đi...đi nhanh vào với anh...có cần anh theo không? "

Quan Chi Âm buồn cười..kề vào tai anh...

" Wc nữ...Âu Chủ tịch cũng muốn vào..."

Biết cô trêu ghẹo..Âu Trác Vỹ ngậm miệng không nói nữa..liếc xéo cô một cái...nhéo má cô cứng nựng...

" Đi nhanh rồi vào với anh...."

Chương 60: Đau lòng

Dù Âu Trác Vỹ khônh đi cùng, Jonl vẫn phải theo sau Quan Chi Âm..Cô cũng không ý kiến, điều này làm Âu Trác Vỹ yên tâm..

Chỉ tiếc là khi vào bên trong, giới hạn của Jonl cũng chỉ đứng trước cửa....

Nhiều người ra vào còn chỉ chỗ anh ta...

Nhưng vì công việc anh ta không dám rời mắt khỏi Quan Chi Âm..Bắt đắ dĩ là nơi đó không cho khác giới vào nếu không anh ta cũng không tội tình gì đứng bên ngoài...

Khi Quan Chi Âm bước vào đã bắt gặp Anie mặc chiếc đầm màu bạc ánh kim ôm sát thân người quyến rũ của cô ta....Nhìn vào gương thấy Quan Chi Âm đứng ngay sau lưng mình...Anie tô lại son môi giúp cho dưới ánh đèn, cô ta càng trở nên mê hoặc....

Nếu cân so vẻ đẹp của hai người, thật khó chọn ai..Quan Chi Âm có nét đẹp sắc sảo pha lẫn thanh thoát nhẹ nhàng...cho người ta cảm giác dễ chịu còn với Anie mang vẻ nóng bỏng quyến rũ áp bức...

" Xin chào chúng ta lại gặp nhau..."

Anie xoay người nhếch môi nói lời trào phúng...Quan Chi Âm âm thầm quan sát người con gái trước mắt..ánh mắt cô ta không hề che giấu sự chán ghét ở cô...thái độ bộc lộ rõ ràng..Quan Chi Âm không muốn thấy cũng khó..

"Cô muốn gặp tôi có chuyện gì..?Hình như nơi này không thích hợp để nói chuyện... Mời cô nhanh cho"

Nhìn sang vẻ lộng lẫy của Anie, mắt đẹp lại nhìn quanh căn phòng vệ sinh...Đúng là nhà vệ sinh có khách sạn cao cấp....vô cùng sạch sẽ và sang trọng nhưng cô còn nhớ rõ Âu Trác Vỹ đang chờ cô ngoài kia...

" Sao nóng vội thế...sợ Âu Trác Vỹ ở ngoài đó một mình, người khác sẽ cướp mất à?"

Anie nở nụ cười châm chọc...

Quan Chi Âm nhíu mày.

" Nếu cô không có gì muốn nói, tôi đi đây "

Cô ghét nhất là bị bỡn cợt..huống gì nhìn vào đôi mắt không hề thiện cảm của cô ta..Quan Chi Âm liền xoay người muốn rời khỏi...

" Cô có từng nghe nhắc cái tên " Dương Hoa " không?"

Khi sự nhẫn nại của Quan Chi Âm đã hết, Anie không nhanh không chậm lên tiếng..

.Bước chân Quan Chi Âm liền ngưng lại.. xoay người nhìn cô ta...

Chống lấy thành rửa tay...Anie bước vài bước...lại nói tiếp...

" Nếu không biết Dương Hoa..thế cô biết Dương Triết Phàm chứ...?"

Lúc này thần sắc Quan Chi Âm không còn bình tĩnh được nữa...đôi mắt mở to chăm chú nhìn Anie..miệng hé mở nhưng chẳng thốt nên

lời nào....

Ngoài này Jonl như ngồi trên đồng lửa...

Quan Chi Âm đã vào hơn mười phút nhưng vẫn không thấy ra..anh ta thấy có điểm kì lạ nhưng vẫn không dám tông cửa đi vào...liền gọi điện báo Âu Trác Vỹ..chưa đầy một phút Âu Trác Vỹ đã có mặt....

-" Cô ấy vẫn chưa ra.."

Nhìn vẻ mặt sa sầm của Âu Trác Vỹ, Jonl hướng đến báo cáo sự tình...

Âu Trác Vỹ không nhiều lời.. muốn bước vào trong, giờ phút này ý tứ gì đó anh không rành mà nghĩ đến...chưa kịp mở cửa đã thấy Quan Chi Âm bước ra...

Anh liền phát hiện cô có gì không đúng..

không chậm một giây, bước đến nắm lấy vai cô...giọng hơi tức giận

-" Em làm gì ở trong đó lâu vậy?"

-" (.....)"

Quan Chi Âm im lặng không trả lời...cô ngẩng mặt chăm chú nhìn anh....ánh mắt tiêu cực như nhìn một người xa lạ....

-" Chi Âm...em sao vậy...?"

Anh lay lấy bờ vai mảnh khảnh của cô...bất ngờ Quan Chi Âm dùng

hết sức đẩy anh ra...

Nở nụ cười chua chát...dòng lệ nóng theo khéo mắt ẩn hiện...

"Tôi nên gọi anh là gì đây...David, Âu Trác Vỹ..hay là....Dương Triết Phàm...?"

Bàn tay Âu Trác Vỹ lơ lửng trên không..sắc mặt liền thay đổi..Dĩ nhiên anh biết cô đang nói gì....chỉ là tại sao cô lại biết..mọi thứ quá bất ngờ, đánh úp xuống anh...Anh ghen lời không biết nói từ đâu....lần đầu tiên anh nóng nảy không thể bình tĩnh như hằng ngày....

Anh bước đến một lần nữa muốn ôm cô vào lòng....vẻ mặt này của Quan Chi Âm làm anh cảm thấy sợ hãi...

"Chi Âm..chúng ta về nhà được không?"

..anh sẽ giải thích "

Quan Chi Âm thật lười bước chân không cho anh chạm vào...dòng lệ nóng hổi chảy dài trên má, làm lòng Âu Trác Vỹ thất lại..

Cô lắc đầu trong vô vọng....Ngày trước phát hiện ra An Phi lừa dối trong hai năm nhưng ngoài tức giận không hề có cảm giác đau lòng muốn chết đi như lúc này..nơi trái tim đau buốt cả thờ cũng khó khăn...cô nức nở không hề che giấu sự yếu đuối của chính mình...

"Tại sao...tại sao lại đối xử với tôi như vậy...Tại sao các người ai cũng muốn lừa dối tôi...."

Mắt thấy sự thống khổ của cô...Âu Trác Vỹ sợ làm cô càng thêm kích động..anh dịu giọng mong cô có thể bình tĩnh...

- " Chi Âm..nghe anh giải thích...em phải tin anh..."

Giờ phút này tinh thần Quan Chi Âm hoảng loạn...cô đưa đôi mắt đăm lẹ, mang vẻ tuyệt vọng nhìn anh...

Âu Trác Vỹ chỉ muốn một bước có thể ôm lấy cô..nhưng chưa đợi anh hành động..một thân ảnh từ cánh cửa nhà vệ sinh đi tới..rồi lao vào Âu Trác Vỹ..Anie ôm chặt lấy cánh tay anh.....chưa để mọi người kịp hiểu điều gì đang xảy ra..cô ta đã cất cao giọng nói,đầy thương cảm mang chút khuyên ngăn Âu Trác Vỹ...

- " David...Anh hãy bỏ qua cho Chi Âm đi..em biết ba cô ta gây nên tội lỗi đã khiến gia đình anh tan nát, là người gây ra cái chết của mẹ anh...nhưng không phải Quan Chi Thiên cũng đã chết rồi hay sao...Anh đừng đem oán thù đổ lên đầu Quan Chi Âm nữa... Trở về Pháp chúng ta kết hôn thôi anh...ba mẹ và em luôn chờ đợi anh về.. "

Chương 61: Vụt mắt

Vẻ mặt cô ta chân thành lời nói như ngàn dao cắt vào trái tim của Quan Chi Âm, lòng cô lạnh lẽo...Âu Trác Vỹ mất mấy giây mới hiểu ra dụng ý sâu cay của cô ta và cả vở kịch do cô ta dựng nên..

Đừng trách anh chậm chạp mà vì nhìn nước mắt của Quan Chi Âm đã khiến anh rối tung rối mù...

" Cô ăn nói bậy bạ gì vậy...cút ngay "

Anh tức giận vung tay đẩy Anie ra..

Âu Trác Vỹ quay sang Quan Chi Âm...

" Em đừng tin những gì cô ta nói..em....."

Lời chưa nói hết...Anie đã nhào đến trước mặt Âu Trác Vỹ hét lớn cắt ngang lời nói của anh...

" Anh đừng đóng kịch nữa...chính tai em nghe rõ...ba của anh nói với mẹ em...Quan Chi Thiên vì tranh giành chiếc ghế chủ tịch nên mới gây ra tai nạn xe kinh hoàng cho gia đình anh vào bảy năm trước..Nếu anh không được mẹ anh che chở anh cũng đã chết trong thảm cảnh đó rồi....Em không hề nói dối...Người nói dối là anh....em làm vậy là không muốn anh sống trong thù hận...em muốn tốt cho anh...."

" Im đi...im hết cho tôi... ba tôi không phải là người như vậy..ba tôi không làm thế..là các người vu khống...tôi không tin..tôi không tin "

Quan Chi Âm không thể khống chế được tâm tình...Cô có thể tin Âu Trác Vỹ lừa dối chính mình nhưng không thể nào chấp nhận bọn họ nói ba cô là sát nhân..

Từ nhỏ ba là một tấm gương là người mà cô yêu thương và tôn sùng nhất...ba cô sẽ không vì danh vọng mà làm ra những chuyện như vậy...

" Chi Âm..em đi đâu...Chi Âm..."

" David...anh đừng đi...đừng đi...ba mẹ còn đợi chúng ta..David mọi hận thù hãy bỏ qua đi anh"

" Buông ra..."

Quan Chi Âm mặc kệ tất cả...cô ôm đầu hét trong tuyệt vọng rồi xoay người bỏ chạy...

Âu Trác Vỹ liền hoảng sợ, anh muốn đuổi theo..Ngặt nỗi Anie như một bạch tuột quấn lấy anh, cô ta lại dùng sức rất lớn...làm cách nào cũng không thả ra...

Vì Quan Chi Âm phản ứng quá mức mãnh liệt và chạy đi trong sự bất ngờ, nên mấy giây sao Jonl mới tiêu thụ và đuổi theo, hai người cận vệ còn lại đang trong buổi tiệc nghe lệnh Jonl truyền đến cũng liền chạy ra hoa viên..

Mọi việc diễn ra quá nhanh...khi mắt thấy bóng Quan Chi Âm liền khuất, Anie liền buông Âu Trác Vỹ ra...lùi vài bước sửa lại trang phục...

Ánh mắt Âu Trác Vỹ căm phẫn....

- " Cô sẽ trả giá những gì mình đã làm "

- " David...nếu tôi không có được anh...Quan Chi Âm cũng không thể có được"

Âu Trác Vỹ không quan tâm đến cô ta nói gì..anh chỉ để lại một câu rồi đi về hướng Quan Chi Âm...

Bóng dáng anh vừa khuất nụ cười Anie liền tắt..một giọt nước mắt lăn dài..cô ta bấm ngay điện thoại...

- " Quan Chi Âm chuẩn bị xuất hiện "

.....

Khi Âu Trác Vỹ chạy đến, thuộc hạ của anh đang vất vả tách khỏi đám người mặc trang phục múa truyền thống theo Thái Lan...

Cũng phải hơn hai mươi người phụ nữ..bọn họ cản trở dần co không cho các mọi người bước qua...

- " Tránh ra..."

Âu Trác Vỹ không còn biết gì là hình tượng....Anh gầm lên..khiến những người đó lạnh cả sống lưng, nháy mắt nhìn nhau nghe lời nhường đường...

Âu Trác Vỹ liền đuổi theo, chỉ cách nhau chưa đầy một phút, thế mà ra đến cổng đã không còn thấy bóng dáng Quan Chi Âm...Con đường rộng lớn là làn đường hai chiều...xe cộ tấp nập, khiến đầu óc anh quay cuồng....

Đôi mắt anh đỏ ngầu trong đêm,

Âu Trác Vỹ tức giận đấm tay vào tường..máu đỏ liền tuôn ra, rồi lặng lẽ rơi xuống nền,

nhưng anh không hề biết đau..vì bây giờ lòng anh cành đau gấp trăm lần...

- " Chết tiệt...đi tìm cô ấy cho tôi "

Lần đầu tiên Bill và Jonl thấy anh nổi giận như thế...Suy nghĩ lại mọi chuyện bọn họ liền hiểu, sự việc vừa xảy ra điều được sắp đặt thật tin vi.....

Liền huy động người truy tìm tin tức Quan Chi Âm....

- " Không ngờ...anh cũng có ngày hôm nay...

Yêu cô ta đến thế à...cái cảm giác đi yêu con gái của kẻ thù như thế nào...?"

Anie giống như bị lòng đố kỵ che lấp cả lí trí..Cô cũng quên luôn con người thật của Âu Trác Vỹ.....

Từ nhỏ cô luôn được người khác ngưỡng mộ...Từ khi gặp Âu Trác Vỹ cô liền hiểu cảm giác đau đớn..bị khinh thường rẻ rúng là ra sao?..Nếu cô đau đớn thì họ cũng phải gánh chịu cùng...

Âu Trác Vỹ xoay người, không nói một lời...chỉ vài bước chân đã đứng trước mặt Anie...Khi cô ta chưa hiểu ra chuyện gì..cổ mình đã bị bàn tay to lớn của Âu Trác Vỹ nắm lấy...

- " Tôi đã từng cảnh cáo cô đúng không?...Cô muốn nổi điên..tôi sẽ

cho cô xem điên thật sự là như thế nào..."

" Á...ừ...không...khụ...khụ...Da...Vid..."

Ánh mắt Âu Trác Vỹ sắc lạnh đến cực điểm..chỉ một tay anh ta đã nhấc bóng Anie...cô ta cào cào..chân đạp lung tung...chỉ nấc lên trong vô vọng...

" Á...Buông ra...thả tôi ra...khụ...khụ...."

" Cô muốn chết tôi sẽ cho cô chết..."

Anh nở nụ cười chết chóc...

" Ô.....cứu.....cứu.....tôi....."

Jonl và Bill đưa mắt nhìn nhau...mắt thấy Âu Trác Vỹ thật sự muốn ra tay...môi Anie tím tái...hai tay cũng dần buông xuôi...Hai người nhìn nhau sau đó nhào vô ngăn cản....

" Chủ tịch...chủ tịch...anh bình tĩnh lại đi..."

Bill gỡ lấy bàn tay anh..nhưng Âu Trác Vỹ không có ý buông tay..anh gầm lên như dã thú...

" Tránh ra...Cút ngay cho tôi..."

Jonl nóng nảy chắn trước mặt anh...

" Chủ tịch..chúng ta bây giờ nên tìm cô Chi Âm..Nếu anh giết chết cô ta..Ai sẽ tìm cô Chi Âm..Hiện giờ nguy hiểm đang rình rập..Chủ tịch anh suy nghĩ lại đi..."

Bàn tay liền ngưng trọng, lực cũng thả lỏng....lời Jonl như chấn chỉnh tâm lí bất ổn của anh...Đúng vậy hiện giờ An Kiến Ngụy đang như hồ rình mồi.. Chi Âm của anh bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp nguy hiểm..Thu lực vừa phải anh vung tay Anie thê thảm ngã lăn xuống ba bật tam cấp của khách sạn...

" Khụ...khụ...khụ...."

Cô ta đau đớn ôm cổ ho sặc sụa, thân thể ngã đau buốt..nước mắt rơi lả chả....sợ hãi nhìn Âu Trác Vỹ như ác quỷ...cô ta thật sự không dám tin Âu Trác Vỹ muốn giết cô ta..Người đàn ông này vốn không có nhân tính...

" Nếu Quan Chi Âm xảy ra chuyện gì..thì cô đừng mong sống tốt..."

Anh bỏ lại một câu rồi xoay lưng ngồi vào xe...Ba người đàn ông nhìn bộ dáng sắp chết đến nơi của Anie..chỉ biết lắc đầu rồi rời đi..Đúng là gây nghiệp là phải trả giá...

Chương 62: Quá khứ khơi lại

Tòa nhà cao vút không ngừng vụt qua trước mắt...Quan Chi Âm lặng người ngồi trong xe, nhìn màn đêm tâm tối được le lói qua những ánh sáng của đèn đường....

Khuôn mặt trang điểm bây giờ trở nên nhếch nhách vì nước mắt đã khô lại...

Bây giờ để diễn tả tâm trạng của chính mình, cô chỉ biết thốt lên rằng vô cùng tội tệ.

Một sự đau lòng chưa từng nếm phải...

Một sự tuyệt vọng không tìm thấy ánh sáng...

Dương Triết Phàm cái tên đã khắc sâu vào tâm trí cả trái tim cô bao nhiêu năm qua..từ khi cô chỉ là một bé con khi bước chân còn đi chưa vững....

Bảy năm trôi qua trong cô luôn nghĩ rằng anh đã chết..đã rời xa khỏi thế giới này, thế mà buồn cười nhất....Thời gian qua anh vẫn còn sống mà còn sống vô cùng tốt...Tốt đến mức còn quay về tìm cô để tính nợ...

Không! Đó không phải là Triết Phàm của cô... Triết Phàm năm ấy rất yêu thương cô...anh sẽ không nỡ lòng nào tổn thương đến cô.....

Bàn tay nhỏ nhắn không ngừng lau nước mắt...ngặt nỗi cô không muốn khóc nhưng nước mắt không ngừng rơi...

Bao nhiêu kí ức quá khứ và tương lai không ngừng hiện rõ trước mắt...

Từ khi cô sinh ra, ba cô nói Dương Triết Phàm đã nhận định cô là của anh năm đó anh tám tuổi, lúc đó cả hai nhà còn thích thú ước định hôn ước cho hai bảo bối...

Hai nhà lúc đó rất thân thiết, khi cô lên năm tuổi mẹ cô vì sinh khó nên đã qua đời... Vì thương cảnh gà trống nuôi con, cô đã được mẹ Dương Triết Phàm đem về chăm sóc...

Nói đúng hơn người chăm sóc cô không ai khác chính là anh, từ ăn ngủ đến tất cả mọi thứ anh đều lo liệu... Lúc nào anh cũng để cô bên cạnh anh thôi, Anh lại vô cùng yêu thương, chịu đựng cô hết mực...

Ba của cô vì đau buồn cái chết của mẹ, nên ông lấy công việc làm quên lãng... em trai cô thì được ông bà ngoại đem về chăm dưỡng...

Trong thế giới của cô lúc đó chỉ có Dương Triết Phàm... Còn riêng An Phi, lúc nhỏ cô không biết mặt vì An Kiến Ngụy không sống cùng vợ, khi chia tay ông ta, mẹ An Phi mới biết mình mang thai... Nghe đâu sau khi An Phi tròn mười sáu tuổi An Kiến Ngụy mới rước anh ta lên thành phố ở cùng...

Công ty do ba người hùng hạp ngày càng phát triển, trong kí ức của cô ba người họ như anh em gắn bó thân thiết....

Tưởng chừng mọi thứ vĩnh viễn sẽ luôn tốt đẹp như vậy, bất ngờ Dương Triết Phàm được Dương Hoa đưa sang Mỹ du học....

Dĩ nhiên cảm giác của cô khi đó như mất cả thế giới, ngày đưa

Dương Triết Phàm rời đi...cô khóc đến ngất ở sân bay....

Sau khi tỉnh dậy, cô không nhắc đến tên anh nữa...

Nhưng thường ôm lấy sợi dây chuyền của anh len lén khóc vào mỗi tối....Dương Triết Phàm không hề giữ lời như anh đã hứa sẽ về thăm cô mỗi hè...Anh đi biệt gần năm năm trời...Một tin tức về anh cũng không có...

Mối quan hệ của ba cô và Dương Hoa cũng không còn tốt đẹp như trước...Khi cô vừa tốt nghiệp cấp ba.. Ba của cô liền đưa cô sang Pháp du học...hai năm sau khi rời khỏi nước, cô liền nghe được một tin như sét đánh, cả nhà Dương Hoa bị tai nạn xe khi đi dã ngoại, xe va vào vách núi bốc cháy thành tro không tìm thấy người sống...

Ba cô nói...Sau năm năm du học Dương Triết Phàm về nước liền bị tai nạn cùng cha mẹ anh....

Một lần nữa cô lại ngất lịm dưới trời tuyết của thành phố Pari... Vì giấc mơ anh sẽ quay về tìm cô sẽ mãi không thể thực hiện được nữa...Người con trai mà cô xem là cả thế giới cũng đã rời bỏ cô đi....

Đến khi gia đình cô gặp chuyện không may ngày cô về nước người đón cô là An Phi, đấy cũng là lần đầu tiên cô biết mặt anh ta...và lời đính hôn là được nghe An Kiến Ngụ nói ra...

Thật ra trong trí nhớ của cô..người có hôn ước với cô là Dương Triết Phàm...Nhưng khi mắt thấy em trai be bét vết thương trên giường bệnh..cô liền bỏ đi suy nghĩ cho chính mình....

Hạnh phúc tình yêu của cô đã chết đi từ ngày nghe tin Dương Triết Phàm rời khỏi thế gian..vậy thì kết hôn với ai có còn quan trọng....

Bây giờ nghĩ lại tại sao cô có thể ngu ngốc đến thế... Dương Triết Phàm và Âu Trác Vỹ có đôi mắt màu nâu giống y hệt nhau, chỉ là đôi mắt thuần túy ngây ngô năm xưa được thay bằng sắc lạnh, thâm sâu khó lường...

Ai lại ngờ rằng người đã chết bảy năm trước có thể sống lại... Một phần vì lúc Dương Triết Phàm rời đi chỉ là một thanh thiếu niên mười sáu tuổi gầy gò, non nớt... Còn bây giờ anh như một người khác hoàn toàn, cao lớn mạnh mẽ, chững chạc trưởng thành, sắc vóc khác hẳn ngày xưa...

So về tính tình Dương Triết Phàm mà cô biết, anh ôn nhu như nước.. yêu thương cưng chiều cô hết mực... Còn Âu Trác Vỹ thì sao?

Anh bá đạo ngang tàn.. tính tình tàn nhẫn mưu mô... Đặc biệt anh sẵn sàng làm tổn thương cô không một chút nhân nhượng..

Mà anh cũng đã thành công... trái tim cô bây giờ hoàn toàn tan nát...

Quan Chi Âm vùi mặt vào tay bật khóc nức nở... Hôm qua còn rất tốt mà, tại sao bây giờ lại như thế này... Cô ước gì mình nguyện ý không biết gì.. chấp nhận bên cạnh anh như những ngày qua... Nhưng ba của cô có thể làm ra chuyện tội ác tày trời như vậy sao?

Cô không tin đó là sự thật...

Thế mà tất cả lại phơi bày ra trước mắt, phải làm sao đây..

Tình yêu vỡ vụn, niềm tin bị vùi vập, những ngày sau này không có anh bên cạnh cô sẽ sống ra sao đây....??

Chương 63: Đừng sợ! là anh

Chiếc xe không báo trước bất ngờ ngừng lại...Quan Chi Âm hít mũi ngạt ngừng lau đi nước mắt...Cô nhìn ra ngoài cửa xe là bãi biển mênh mông, vắng lặng...

Bỗng tim không ngừng đập nhanh..từ lúc lên xe cô bị trôi dạt suy nghĩ của chính mình..cứ bảo tài xế chạy thôi...Sao bây giờ ngừng xe tại nơi hoang vắng này...

"- Này...tôi không bảo anh chạy đến đây..."

Quan Chi Âm đập tay vào thành ghế trước, tay run run tìm lấy điện thoại, vừa lên xe cô đã tắt nguồn..

"- Đừng sợ...là anh..."

An Phi trong bộ dáng mặc trang phục người lái taxi...anh xoay người trấn an tinh thần cho cô...Quan Chi Âm ngạc nhiên chỉ còn mở to mắt nhìn anh...trước hết là bất ngờ sau đó nhìn bộ dáng của An Phi lại ngời ngời ra điều gì đó...Bàn tay nắm lấy tay cầm cửa, đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn An Phi...

"- Anh và Anie bắt tay với nhau..."

Cô dò xét bộ đồ anh ta mặc trên người..

"- Xem ra đã chuẩn bị rất tươm tất...Các người muốn làm gì...Bắt cóc tổng tiền à...Nói luôn đi...Tội mệt mỏi không đủ sức chơi với các người nữa..."

Lời nói Quan Chi Âm bén nhọn..còn hét lớn thể hiện tâm trạng vô cùng tồi tệ của mình....

Ngược lại An Phi rất bình tĩnh....anh ta điềm đạm nhìn cô rồi nhẹ nhàng lắc đầu...

-" Anh không có ý làm hại em..Anh chỉ không muốn em bên cạnh chịu sự trả thù từ Âu Trác Vỹ...Chi Âm! em đừng kích động..."

Em tin anh một lần nữa được không?

Anh biết em rơi vào kết cuộc này cũng do anh..Anh chỉ mong muốn được bù đắp một phần trách nhiệm..."

-" Tôi không cần ai chịu trách nhiệm...thả tôi xuống..tôi muốn xuống xe...tôi không muốn có quan hệ gì đến những người xấu xa như các người...mở cửa...mở cửa....."

Bàn tay nhỏ bé đập kính cửa rầm rầm..Lần đầu tiên An Phi thấy được sự yếu đuối hoảng loạn của Quan Chi Âm....Giống như bao nỗi tiết hận uất ức cô một lòng muốn phát tiết.. anh ta còn thấy được sự đau lòng, sợ hãi mất niềm tin từ những người xung quanh ở cô....

An Phi mở cửa lo lắng đi vòng ra phía sau...

Chính lúc này Quan Chi Âm tung cửa ra muốn bỏ chạy...đã bị An Phi ôm lấy...

-" Chi Âm..em bình tĩnh lại được không...Chi Âm..anh sẽ không làm hại em, em đừng như vậy..."

Quan Chi Âm nào nghe...cô điên cuồng la hét....Bây giờ cô không

còn khái niệm gọi là niềm tin..cô sợ hãi, cô tuyệt vọng....

" Buông ra....A...Buông tôi ra.... đừng đụng vào tôi..."

" Được..được...anh sẽ thả em ra.....Nhưng Chi Âm em phải bình tĩnh, anh...anh không có ý xấu...Em nhìn xem...Đó là ngôi nhà anh sắp xếp sẵn cho em...Anh biết bây giờ em cần thời gian yên tĩnh...Anh hứa sẽ không làm phiền đến em...Chỉ mong em không trở về bên Âu Trác Vỹ...Chi Âm...anh thật lòng muốn tốt cho em...."

Quan Chi Âm xoay đầu nhìn ra xa...nơi đó có một căn nhà gỗ màu trắng...Bãi biển này vốn rất hoang sơ...vắng lặng..dưới ánh đèn nhợt nhạt của đèn xe..cô mới thấy rõ ngôi nhà nhỏ đấy....

Nếu như lời An Phi nói thật lòng...đúng vậy..bây giờ cô muốn tìm một nơi không ai biết đến...Nhất là Âu Trác Vỹ..cô muốn suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện, ổn định lại cảm xúc của chính mình...

" Thả tôi ra..."

Giọng nói của cô dịu lại đôi chút...An Phi thở phào, mới dám thả lỏng tay...Quan Chi Âm liền thoát khỏi người anh ta...Mắt liếc ngôi nhà phía xa rồi nhìn sang anh ta...

" Được...nếu anh muốn tôi ở lại đây...Với một điều kiện...anh phải rời đi..."

" Một mình em..anh lo...anh..."

" Còn không tôi sẽ rời đi..."

Quan Chi Âm lạnh lùng cắt ngang lời quan tâm..giọng đầy kiên quyết....

An Phi nhìn cô vài giây...cũng đành thỏa hiệp...

- "Được rồi..anh đưa em vào...sáng mai anh sẽ quay lại thăm em..."

Quan Chi Âm không trả lời, xoay người bước về phía trước..Chuyện sáng mai hãy để ngày mai tính....An Phi thở dài, đi theo phía sau..cũng im lặng chẳng nói gì, chỉ sợ nói thêm sẽ chọc giận lấy cô...Miễn sao cô ở lại đây anh ta an tâm phần nào....

Khi hai người đi một đoạn xa..Một chiếc xe màu đen liền chạy đến,đèn tắt ngum không phát ra một ánh sáng nào....

Trong bóng đêm le lói, tàn thuốc cháy đỏ chớp tắt....

- " Ông Chủ..bây giờ chúng ta làm sao?"

Trước ghế lái người đàn ông mặc áo đen lên tiếng...

Không khí im lặng như tờ...mấy giây giọng nói mang cảm giác lạnh lẽo pha lẫn thích thú...

- " Xem như ông trời đã giúp chúng ta...Đổi mục tiêu.....Đi thôi!"

Chiếc xe màu đen vừa đến lại rời đi..như chưa từng xuất hiện...

Dưới ánh trăng nhạt của trời khuya...một bóng người con gái bước ra từ bụi rậm..

Vóc dáng mảnh mai, dưới bóng tối không thấy được khuôn mặt rõ ràng..chỉ thấy cô ta xoay người nhìn theo hướng chiếc xe vừa rời đi...rồi quay lại, mắt nhìn chăm chú về ngôi nhà màu trắng đằng xa kia...

Chương 64: Người đến bất ngờ

Bầu không khí ảm đạm và nặng trĩu vây quanh khu biệt thự....Thím vương cùng các người giúp việc chỉ biết ở nhà sau, chẳng dám bước lên sảnh lớn hay hé môi dù nửa lời...

Không khí căng thẳng, áp bức giống như trực chờ để bùng nổ...

Người ra vào, bao gồm thuộc hạ của Âu Trác Vỹ lẫn một số nhân viên của Trình Viện...

Âu Trác Vỹ lúc này đang yên vị trên ghế sofa....

Bàn tay đầm đìa máu đã được băng bó...Áo sơ mi được cởi vài nút...Anh cứ ngồi yên như vậy...bàn tay cầm điện thoại liên tục bấm vào một dãy số...Cái gì cũng không nói...

Bộ dáng của anh khiến những người có mặt có phần e sợ lại có chút xót xa....

Giờ phút này chỉ có Trình Viện mới dám lên tiếng...Jonl và Bjll chia nhau ra truy tìm tung tích Quan Chi Âm...Các camera ở các nẻo đường đang được họ lật tung...Đăm chiêu nhìn vào màn hình...

Hiện tại điện thoại Quan Chi Âm đang tắt, nên không thể định vị nơi đến...

" Vỹ...cậu đừng lo lắng... Có lẽ sáng mai, sau khi suy nghĩ mọi chuyện, cô ấy sẽ trở về..."

- " (.....)

Vẫn im lặng..

Cũng đã hai tiếng trôi qua... Từ khi trở về ở các nơi Quan Chi Âm thường đến.. như bệnh viện nhà trọ cũ hoặc mộ của Quan Chi Thiên... Vẫn không tìm thấy bóng dáng của cô đâu, Âu Trác Vỹ chỉ để lại mệnh lệnh, truy tìm tiếp tục còn lại anh điều im lặng...

sự yên lặng lại khiến người khác sợ hãi và áp bức đến khó thở...

Trình Viện thờ dài.... vừa muốn nói gì, đã thấy Trình Kha từ bên ngoài bước vào dắt theo sau là người phụ nữ có vẻ mặt xinh xắn, sắc mặt hơi tái nhợt, hình như cô ta có thai, Trình Viện liếc nhẹ phần bụng hơi nhô lên... Anh liền nhận ra người phụ nữ này chính là Bạch Tố Tố...

- " Chủ Tịch... Cô Bạch muốn gặp anh... Nên tôi đưa cô ấy đến đây... "

Khi trên đường chạy đến đây, Trình Kha nhận được cuộc gọi của Bạch Tố Tố... Với Âu Trác Vỹ đây là lần đầu gặp cô ta nhưng với Trình Kha đây là lần thứ hai... Lần đầu gặp cô ta là thời điểm trước khi An Phi đính hôn với Quan Chi Âm... anh tốt bụng đưa thiệp mời cho Bạch Tố Tố, cũng đã một năm trôi qua hôm nay mới gặp lại....

Ông Trác Vỹ ngẩng mặt nhìn Trình Kha.. rồi mới đưa mắt qua Bạch Tố Tố...

- " Cô ấy nói biết tung tích của cô Chi Âm " "

Trình Kha giải bày lí do đưa Bạch Tố Tố đến đây...

Âu Trác Vỹ cau mày...ánh mắt sắc lạnh khiến Bạch Tố Tố không tự giác run nhẹ...

" Cô ngồi đi...Nếu thật sự biết..mời cô nói rõ.."

Người mời là Trình Viện...Bạch Tố Tố ngồi xuống,hai tay nắm chặt váy bầu..

" Quan Chi Âm hiện giờ đang ở ngôi nhà gỗ màu trắng ở bờ biển ngoài ngoài ô..."

Âu Trác Vỹ đưa mắt nhìn Bạch Tố Tố..như xem lời nói của cô ta có thật hay không...

" Tại sao cô biết...Tôi không có thời gian"

Tuy anh ngoài mặt anh vẫn bình tĩnh nhưng ruột gan anh giờ nóng nảy vô cùng....Dù rất muốn nhanh chóng tìm thấy Quan Chi Âm, nhưng anh vẫn phải xem đâu mới là sự thật...Huống hồ sự xuất hiện của Bạch Tố Tố làm anh có chút ngạc nhiên...

Lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô ta..Bạch Tố Tố hít thở sâu...

" Tôi không nói dối...Lúc tối tôi có theo chân An Phi đến khách sạn Dã Thiên..Khi Quan Chi Âm đi ra, là lên xe An Phi..Tôi liền đuổi theo..phát hiện An Phi đưa cô ấy đến bờ biển..Tôi biết chắc chắn anh đang tìm cô ấy....nên tôi mới đến đây tìm anh...tôi...tôi nghĩ cả anh và tôi đều không mong muốn hai người đó bên cạnh nhau..."

Bạch Tố Tố thuật lại những gì mình đã thấy...

" Không đúng..lúc chiều chúng tôi theo sát An Phi...anh ta vào trung tâm thương mại...một tiếng sau liền trở ra mà..."

Trình Viện liền nói ra nghi ngờ...chẳng lẽ các anh bị lừa.

Bạch Tố Tố thờ dài lắc đầu...

" Các anh có thể không nhìn ra anh ấy...

nhưng với tôi dù anh ấy hóa thành tro bụi tôi cũng sẽ nhìn ra...Người trở ra mặc bộ đồ đồng phục của taxi mới là An Phi...còn người các anh nói không phải..."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau...

" Chuẩn bị xe..."

Âu Trác Vỹ liền ra lệnh..Anh tin những gì Bạch Tố Tố nói ra..Lí do đơn giản cô ta đến đây..vì không muốn An Phi c bất cứ liên quan gì đến Quan Chi Âm....

" Đúng rồi các anh đi nhanh đi...Khi tôi theo dõi An Phi..tôi còn phát hiện ra có một chiếc xe khác cũng đang theo dõi anh ấy..."

Sắc mặt Âu Trác Vỹ và mọi người liền trở nên khó coi....Bạch Tố Tố không rõ người đó là ai..nhưng bọn họ rất rõ ràng...Không hề chậm trễ...tất cả điều lên xe xuất phát ra biển...

Đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà gỗ màu trắng...mọi thứ được trang trí rất đơn giản..

Nhưng lại cho người khác cảm giác bình yên đến lạ... Lúc này Quan Chi Âm đã thay một bộ trang phục mới...Là đồ An Phi đã chuẩn bị

sẵn cho cô....chiếc áo thun cùng quần dài màu trắng nhã nhặn rất hợp vóc dáng của cô..

Khi vừa vào cửa cô đã xua đuổi anh ta đi...Cũng không biết anh ta đã rời đi chưa hay còn ngoài biển...

Bây giờ tâm trạng của cô cũng không còn thời gian để xem anh ta thế nào...

Mọi thứ như một cơn ác mộng...Trước đó như một giấc mơ đẹp...Cô cứ ngỡ giấc mơ sẽ kéo dài mãi mãi..không ngờ chỉ một cái chớp mắt nó đã tan tành mây khói....

Âu Trác Vỹ - Dương Triết Phàm...

Hai tên cùng một người, thế mà cả tuổi thơ lẫn thanh xuân của người con gái cô đều yêu một người đàn ông này...Đem cả sinh mệnh, niềm tin, trái tim trao tất cả cho anh...Đổi lại người ta chỉ xem tình cảm của cô là công cụ trả thù...Như một con rối để bọn họ vui đùa....Có gì đau đớn đến nực cười hơn thế...

Quan Chi Âm ngồi cuộn tròn trên giường..

ôm lấy thân thể yếu ớt mảnh mai của chính mình..vỗ về vết thương đang chảy máu...

-" Cốc....cốc..cốc..."

Không biết cô im lặng ngồi đấy đến bao lâu, bất ngờ nghe tiếng gõ cửa....Tiếng gõ cửa rất nhẹ nhàng...

Chẳng lẽ lại là An Phi...?

Không phải anh ta rời đi rồi sao...Nhưng nếu không phải là anh ta thì còn là ai...

Quan Chi Âm chau mày..bước xuống giường buồn bực ra mở cửa..

- " Tôi..đã bảo....."

Tiếng giận dữ liền nghẹn ở họng..lời mắng chửi cũng chẳng nói thành câu...Mắt trừng lớn...khuôn mặt diễm lệ cũng xanh mét....

Chương 65: Tìm đến nơi

Khi bọn người của Âu Trác Vỹ đến căn nhà trắng cũng đã ba sáng...

Chỉ mấy tiếng trôi qua mà anh cảm tưởng đã là một thế kỉ, chưa bao giờ anh có cảm giác mọi thứ trở nên bất lực đến thế này...

Âu Trác Vỹ tự nói với lòng, dù là sử dụng biện pháp gì, dù là trói cô lại anh cũng sẽ không ngần ngại, miễn sao cô ở bên cạnh anh, không rời khỏi mắt anh bất anh làm gì anh cũng chấp nhận...

Có lẽ sự đời thường không như ta luôn nghĩ, đôi lúc ông trời lại rất thích trêu người...

Từ xa người Âu Trác Vỹ thấy không phải là Quan Chi Âm mà là An Phi... An Phi đứng trước cửa nhà được mở tung, mái tóc đen vì gió thổi trở nên lộn xộn, động tác bấm gọi điện thoại liên tục, càng đi lại gần nhìn sắc mặt tái mét của anh ta... Âu Trác Vỹ mới thấy có gì đó không đúng, một linh cảm trỗi dậy khiến anh có dự cảm không lành...

An Phi ngẩng đầu liền nhìn thấy Âu Trác Vỹ đi tới, trước hết là bất ngờ sao đó chân mày anh ta nhíu chặt, sắc mặt liền biến chuyển ngay lập tức... Dĩ nhiên Trình Viện cũng nhìn ra được thái độ của An Phi nhưng chưa kịp suy đoán cảm xúc lạ thường của An Phi, đã thấy Âu Trác Vỹ ba bước nắm lấy cổ áo An Phi...

-" Chi Âm đâu...?"

-" Sao? Các người lại ở đây?"

An Phi không trả lời, mà hỏi ngược lại, lúc anh ta trở lại đã không còn thấy Quan Chi Âm, lúc này Âu Trác Vỹ lại có mặt ở đây, điều đấy chứng tỏ Âu Trác Vỹ vẫn chưa gặp cô, vậy cô đã đi đâu?

Quan sát vẻ thất thần của An Phi, Âu Trác Vỹ cũng không nhiều lời đẩy mạnh anh ta ra, đi nhanh vào căn nhà, lên gác đi một vòng xung quanh, căn nhà vô cùng nhỏ, chỉ có một gác lửng nhưng lại không tìm ra cô gái của anh... Vừa xoay người đã thấy An Phi đứng trước cửa nhìn anh...

" Anh không cần tìm nữa...cô ấy không có ở đây...."

" Bốp "

Lời nói chưa hết đã phải ăn một cú đấm từ Âu Trác Vỹ, An Phi thê thảm té nhào vào cửa, nhưng chưa dừng ở đó Âu Trác Vỹ như còn hổ bị dẫm phải đuôi, báng chặc hung hãn không cho đối thủ đường lui...liền lao vào túm cổ áo An Phi, ba người đàn ông bên cạnh chỉ đứng quan sát không có ý can ngăn, vì họ có chung suy nghĩ An Phi đáng bị đánh và mục đích họ muốn biết Quan Chi Âm đang ở đâu...

" Mà nói gì...Cmn! tao hỏi mà Chi Âm đang ở đâu?....đừng thử thách sự nhẫn nại của tao...Hay muốn cả đời này vĩnh viễn không còn gặp được vợ con mà..."

Đầu óc vẫn còn choáng váng về cú đấm vừa rồi, nhưng lời nói của Âu Trác Vỹ lại làm anh ta chấn tỉnh mấy phần, giọng nói thều thào lo lắng...

" Chuyện này Tố Tố không liên quan..."

Muốn gì anh cứ làm với tôi là được...Đúng là buổi tối tôi có đưa Chi Âm đến đây....Cô ấy không cho tôi ở lại, tôi quay về thành phố xem

tình hình Tố Tố như thế nào, khi quay trở lại đã không còn thấy Chi Âm đâu nữa..."

Jonl và Bill cùng Trình Viện đưa mắt nhìn nhau...nhớ lại lời Bạch Tố Tố trước khi đi có nói với bọn họ, ngoài cô ta còn có một chiếc xe khác theo dõi An Phi...

Không chỉ riêng ba người họ mà Âu Trác Vỹ liền hiểu ngay lí do mất tích của Quan Chi Âm..Giữa trời hôm đêm khuya cô sẽ không tự ý rời khỏi đây mà là có người đưa cô rời đi...

Lần đầu tiên trong đời, Âu Trác Vỹ cảm thấy sợ hãi vây quanh, nỗi bất lực khiến anh thở không nổi, dòng máu nóng liền xông lên não hai bên thái dương gân xanh thay phiên nhau giật đau dữ dội...

Đôi mắt nhiễm lạnh đỏ ngầu...anh như một dã thú xông chuồng mất cả phương hướng và suy nghĩ..cứ thế hạ từng nắm đấm như vũ bão lên khuôn mặt tuần tú của An Phi...

miệng Âu Trác Vỹ hét lớn trong giận dữ...

-" Khốn kiếp...mày chết đi...Ai cho mày cái quyền chen vào chuyện của tao, ai cho mình dám đem rời để cô ấy ở đây một mình...Mẹ kiếp...Hôm nay tao giết chết mày..."

Trình Viện lúc này đau đầu như búa bổ anh ta sợ nhất trường hợp xấu nhất, người đưa Quan Chi Âm rời đi là An Kiến Ngụy thì thật là nguy hiểm....nhưng sự thật lại luôn là sự thật...

Nghịch lí của con người là thường thấy được lỗi sai của người khác nhưng lại không thấy được lỗi lầm của chính mình...Trong suy nghĩ của An Phi lúc này là như thế, anh ta luôn có suy nghĩ nếu không vì Âu Trác Vỹ, Quan Chi Âm cũng sẽ không xảy có sự như vậy...Lấy

hết sức lực còn lại đẩy mạnh Âu Trác Vỹ ra, An Phi phun một ngụm máu trong họng ra sàn...bước chân chệnh choạng nắm chặt cổ áo Âu Trác Vỹ hét lớn..

-" Cmn! Anh có quyền gì lên tiếng, Chi Âm xảy ra cơ sự này là do anh...

Tại sao? Tại sao chuyện của đời trước anh lại muốn cô ấy gánh chịu...Cmn! anh không xứng đáng là đàn ông..không xứng đáng được tình yêu của Chi Âm...Quan Chi Thiên đã chết..Quan Thiên Ngạn trở thành người thực vật, còn chưa đủ sao...?

Tại sao anh muốn đổ hết thù hận lên người cô ấy....Đúng!..bây giờ anh có đánh chết tôi..nếu tìm được cô ấy..tôi cũng sẽ đưa cô ấy đi càng xa anh càng tốt...."

Chương 66: Anh yếu đuối

Bốp...

Cơn đau làm đầu óc An Phi quay cuồng..cả cơ thể ngã sấp trên sàn...Bàn tay Âu Trác Vỹ nổi đầy gân xanh, anh ngồi xuống nắm lấy cổ áo An Phi cười lạnh...

- "Mày là thằng ngu dốt, mày nghe những thứ này từ Anie à, mày bị cô ta gài bẫy rồi có biết không,....Mày muốn biết sự thật ai là người bảy năm trước đã gây ra tai nạn cho gia đình tao đúng không?"

Khuôn mặt đỏ ửng sưng tấy, trong miệng không ngừng chảy máu...An Phi lắc đầu mấy cái mới lấy lại tỉnh táo ngược nhìn Âu Trác Vỹ, chờ đợi anh nói tiếp...

Giọng nói Âu Trác Vỹ lạnh lẽo, ánh mắt thâm độc hung tàn...

- "Nghe rõ đây... người gây ra tai nạn của gia đình tao và cả gia đình Chi Âm không ai khác đó là người ba vĩ đại của mày..tên khốn An Kiến Ngụy...mày nghe rõ chưa hả...là ba mày...ba mày là tên sát nhân..."

- "Không.....không...không phải..."

An Phi như bong bóng xì hơi lắc đầu trong tuyệt vọng....

Âu Trác Vỹ cũng không nhiều lời buông cổ áo An Phi ra đứng thẳng dậy từ trên nhìn xuống...nhìn vẻ thảm hại nhưng tuyệt đối không một chút thương cảm...lạnh giọng cảnh cáo...

- " Phải hay không...mày tự biết...tại sao ông ta biến mất nửa tháng nay...Người đưa Chi Âm đi có thể là ông ta...Nếu Chi Âm xảy ra chuyện gì thì mày và vợ con mày cũng đừng mong sống yên "

Thật sự thần kinh vững trải bao nhiêu năm qua của anh đêm nay đã biến mất không tâm tích...Âu Trác Vỹ xoay người rời đi, anh phải bình tĩnh để tìm được Quan Chi Âm...

Cứ nghĩ đến việc thật sự cô rơi vào tay An Kiến Ngụy không biết lúc này cô gái của anh đang sợ hãi như thế nào, tim anh liền thắt lại từng cơn...

Một ngày đã một ngày trôi quá, tìm kiếm, lật tung cả thành phố, Trình Viện và mọi người vất vả chỉ còn kém là chưa vất chân lên cỏ mà chạy...Nhưng vẫn không có một chút tin tức...

Chi Âm của anh!

Âu Trác Vỹ chỉ sau một ngày một đêm thần sắc liền xuống không phanh..

Anh ngã vùi cả cơ thể to lớn lên chiếc giường còn lưu lại hương thơm thanh mát của cô..

Mắt anh đỏ hoe vùi cả khuôn mặt góc cạnh vào chiếc gối vương lại hương vị của cô còn sót lại...Cứ thế anh nằm bất động, đầu óc cả mọi thính giác đều tràn ngập mọi thứ về cô, đôi mắt anh nhắm nghiền như lại thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô trước mặt anh bên tai anh lại nghe tiếng nói nũng nịu cả tiếng cười khanh khách ngọt ngọt của cô...bàn tay anh vuốt ve chiếc gối như cảm nhận được hơi thở lẫn hơi ấm từ cô....

Âu Trác Vỹ thều thào trong vô vọng...thân xác anh lúc này như không còn sức....

-" Chi Âm...Chi Âm...em đang ở đâu? Có biết anh rất nhớ em không?"

Một giọt nước mắt âm thầm lặng lẽ rơi xuống chiếc gối trắng...

Cứ nghĩ cô sợ hãi phải đối mặt với tên ác máu lạnh như An Kiến Ngụy.... thật sự muốn bình tĩnh cũng không được

..Bao nhiêu năm qua phải đối mặt với bao là sóng gió nguy hiểm, anh vẫn chưa bao giờ biết sợ hãi là gì...

Năm đó khi bị ba anh đưa sang Mỹ du học...

Khi qua đến Mỹ anh mới biết ra một vấn đề mọi thứ không đơn giản là ba anh đưa anh sang đây du học mà là để tránh né một kiếp nạn...Trước khi cả gia đình anh bị tai nạn ô tô, có một lần anh xém bị bắt cóc...Trong quá trình điều tra ba của anh phát hiện có người muốn ám hại gia đình mình..Nên ba liền đưa anh và mẹ sang Mỹ, trong năm năm không được quay về còn phải cắt đứt mọi liên lạc với mọi người...Thời gian đấy anh nhớ bảo bối của anh da diết nhưng vì sự tình nghiêm trọng anh đành cắn răng chịu đựng...Năm năm sau anh trở về nước mới biết bảo bối mà anh luôn bảo hộ trong tay nay đã lớn còn sang Pháp du học...Anh ý định sẽ về thăm quê nhà vài ngày, rồi âm thầm sang Pháp tìm cô...

Nhưng mọi dự định điều tiêu tan khi bi kịch xảy ra với gia đình mình....

Vì mất thắng xe lao vào sườn núi.. Trước khi xe nổ anh chỉ kịp kéo ba ra khỏi xe..khi anh quay lại muốn đưa mẹ đi cùng, nhưng cả thân

người mẹ bị kẹt dưới xe...mẹ đau đớn đẩy anh ra, còn mẹ anh thì vùi
thây trong biển lửa..Nhìn ngọn lửa cháy lớn rừng rực thiêu đốt chiếc
xe còn có thân xác của mẹ...

Anh gào khóc trong đau đớn, ba anh bị thương rất nặng nhưng vẫn
đủ tỉnh táo để kéo tay anh thì thào...

-" Đi thôi con...nhanh lên...nghe lời ba...nguy..hiểm...có người muốn
hại chúng ta"

Giọng nói thều thào khiến anh chấn tỉnh cảm xúc lúc đó anh liền hiểu
ra một điều là phải đưa ba anh đi khỏi hiện trường..vì theo như ba
anh nói, xe mất thăng không phải là điều tự nhiên mà là có người
nhúng tay vào....

Anh cõng ba anh xuống núi, vì thế khi cảnh sát đến ai cũng nghĩ gia
đình anh đã vùi trong biển lửa...

Anh tìm nơi an toàn, một bệnh viện nhỏ của thị trấn điều trị cho ba
anh...

Người ba anh có thể tin tưởng được lúc đó không ai khác chính là
thư kí của ông...Nói ra cũng phải cảm ơn bà ta, khi biết chuyện Bảo
Lan liền chạy đến tận tình chăm sóc và giúp cho cha con anh diễn ra
một vở diễn, tổ chức tan sự...

Hai ngày sau cậu anh biết tin liền quay trở về, làm hồ sơ giả đưa anh
và ba sang Pháp định cư...Nhưng từ khi sang đây tình cảm của anh
và ba đã không còn như trước..Vì chưa đầy một năm ba đã chấp
nhận Bảo Lan...Hình ảnh cái chết mẹ anh mỗi đêm hành hạ thần trí
anh...Anh không cho phép ai có quyền thay thế vị trí của bà....

Trong tâm trí của ba anh, luôn nghĩ rằng hung thủ đứng sau vụ tai

nạn đấy là Quan Chi Thiên..Vì trước đó hai người thường xuyên xảy ra mâu thuẫn..dĩ nhiên lúc đầu anh cũng có suy nghĩ như thế...Nhưng sau khi anh đem mọi chuyện điều tra lại từ đầu thấy có nhiều điều bất hợp lí..nhất là lúc Quan Chi Thiên xảy ra tai nạn..một màn kịch sau năm năm được lập lại..Người anh em tưởng như vô hại và an phận nhất lại là tên hung thủ, cáo già nham hiểm nhất trong ba người đàn ông không ai khác chính là An Kiến Ngụ....

Dù khi trong đầu có tư tưởng Quan Chi Thiên là hung thủ,anh cũng chưa một lần có suy nghĩ muốn trở về tìm Quan Chi Âm trả thù...Vì bảo bối của anh gây thơ vô tội, cô không đáng bị đối xử như vậy mà hơn ai hết anh cũng không xuống tay được..

Khi tìm ra bằng chứng rõ ràng là An Kiến Ngụ...Anh liền quay về nước tìm hấn ta trả thù và cũng tìm lại bảo bối thất lạc của anh..

Từng bước đứng phái sau quan sát bảo vệ cô...rồi mới triển khai cột cô lại bên mình...

Lúc biết cô chấp nhận đính hôn với An Phi anh rất tức giận, nhưng nghĩ đến cô, yếu ớt cô đơn đối chọi với cuộc đời..có quyền lựa chọn hay sao..

Anh lại thương cô nhiều hơn, liền không muốn phí thời gian ra tay cướp cô về với mình một lần nữa...

Cuộc đời anh hai lần rơi nước mắt là ngày mẹ anh ra đi vĩnh viễn và hôm nay vì cô..Hai người phụ nữ anh yêu nhất cuộc đời này...

Dù làm bằng mọi cách hay đánh đổi cả sinh mạng này anh chỉ xin một điều là cô được bình yên..Anh sợ hãi thảm kịch sẽ lặp lại,anh sẽ không cho phép nếu lỡ may ông trời cố tình tàn nhẫn đưa cột, anh nguyện sẽ chết cùng cô..Với anh cuộc sống này không có cô sẽ vô

cùng tồi tệ..

Cô chỉ có thể là của anh và anh chỉ là của cô!

Chương 67: Em yêu anh

Minh dời lịch T7 sang hôm nay nhé..Tại cuối tuần này mình bận nà

Trong căn nhà gỗ cũ kỹ những cơn gió lạnh xào xạt, khi nhìn ra bên ngoài cửa sổ có thể thấy các vách đá hiểm hách gập ghềnh hùng vĩ sững sững giữa mây trời....

Cả thân người Quan Chi Âm được đặt ngồi trên chiếc ghế gỗ, dây thàn quấn quanh cột chặt lấy cô và chiếc ghế...Hai bàn tay, bàn chân cũng không được tự do điều bị không chế bằng dây.....Miệng thì bị quấn băng keo, mái tóc hơi rối, đôi mắt phòng bị sợ hãi quan sát khắp nơi rồi quật cường nhìn về những người đối diện....

An Kiến Ngụy thông thả bước từng bước đến bên cửa sổ...đôi mắt dài nheo lại,nở nụ cười thích thú...

- " Cảnh đẹp chứ...đây là ngôi nhà trên núi có độ cao là 3000 m..Nó có chức năng chính là cung cấp thực phẩm và nơi nghỉ chân cho những người leo núi..."

Ông ta nói nhẹ nhàng bằng quơ như chiêm ngưỡng một tuyệt phẩm của thế giới...rồi xoay người nhìn Quan Chi Âm vương mắt nhìn ông ta...

- " Chậc..chậc..chỉ tiếc là vào những tháng mưa gió thế này sẽ không có người nào dại dột mà leo núi...Haha thật tiếc..."

Mà cô nhìn xem, nơi đây đúng là thiên đường nhỉ...Biết vì sao người ta thích đứng ở nơi cao không? Đây là cảm giác thành tựu như nắm cả thế giới vào trong tay...."

An Kiến Ngụy không ngừng nói, vẻ mặt ông ta biến đổi đa dạng, nhìn nụ cười lời nói bốn cợt của ông ta mà sóng lưng Quan Chi Âm lạnh toát....

Bất ngờ ông ta tiến lại vồ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt trắng noãn của cô..cười đến vui vẻ..ánh mắt ngoan độc..

-" Nơi đây cao như thế này, cô thử nghĩ xem nếu Dương Triết Phàm rơi từ đây xuống..thì sẽ như thế nào...Chậc! thịt nát xương tan...

Haha "

-" Ừm....ừm..."

Lời nói của ông ta làm tim Quan Chi Âm run lên, cô lắc đầu trong tuyệt vọng miệng bị nhét vải không thể phát thành tiếng chỉ ậm ờ liên tục...

-" Không muốn à..Yên tâm...yên tâm..."

Chú An đây,sẽ cho hai đứa tội nguyện, sẽ cho chúng mày chết cùng nhau...Mẹ kiếp!tại vì nó và mày nên tao mới ra nông nỗi này...

Tao sẽ cho chúng mày biết thế nào là trả giá dám đối đầu với tao "

Nụ cười liền tắt, An Kiến Ngụy nghiêng răng cắn hận đá mạnh vào chiếc ghế bên cạnh...

Quan Chi Âm sợ hãi im bật rụt vai lại, phòng bị nhìn ông ta...

Từ ngày hôm qua, bị ông ta đưa đi cô đã biết ra mọi chuyện, tất cả là do cô hiểu lầm Âu Trác Vỹ... Từ lâu anh đã biết An Kiến Ngụy là thủ phạm đứng sau mọi chuyện, nhưng lại không nói với cô.. Anh luôn bảo bọc cho cô cuộc sống bình yên nhất thế mà cô ngu dốt nghe lời Anie hiểu lầm anh.. Bây giờ còn rơi vào tay lão già ác độc này...

Cô biết An Kiến Ngụy muốn lấy cô làm con tin để chiêu dụ Âu Trác Vỹ, cô tin anh sẽ vì cô không tiếc hi sinh điều gì.. Nhưng cô thì không thể trơ mắt nhìn anh rơi vào nguy hiểm...

Trác Vỹ em sai rồi!

Cô hối hận, nhưng tất cả đã muộn màng...

Cô phải làm sao đây?

Quan Chi Âm vô vọng nhìn ra bầu trời trong xanh, cô biết rõ nơi này.. Vì khi họ đưa cô lên đây, cô vẫn trong trạng thái tỉnh táo...

Chật vật mệt mỏi bị họ vừa lôi vừa kéo gần nửa ngày trời mới lên tới nơi...

Mắt thấy bọn thuộc hạ An Kiến Ngụy lắp camera chiếu thẳng vào cô...

An Kiến Ngụy tốt bụng tháo băng keo ra khỏi miệng cô, Quan Chi Âm há miệng thờ hốt hốt...

-" Cháu gái... có thấy Chú An của cháu tốt bụng không?... Nhìn vào camera nói vài lời với người yêu của cháu đi... để cậu ta còn biết cháu vẫn còn sống..."

" Ông nghĩ...anh ta sẽ vì tôi mà chấp nhận nguy hiểm sao? Hình như ông xem trọng tôi quá rồi "

Cô che giấu sợ hãi hai tay nắm chặt cổ giữ bình tĩnh, học theo ông ta cười nhạt mỉa mai..

An Kiến Ngụy kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh Quan Chi Âm, bàn tay nhিপ nhíp lên ghế...nhướn mày...

" Cứ tin chú đi...cháu không nghe nói rùng ràng càng già càng cay à....Chú là người đã chứng kiến mối tình thanh mai chốc mã của hai đứa, nên không thể sai được.."

Ông ta nói như một trường bối thật sự...

Quan Chi Âm không trả lời ông ta..nhìn ra bờ vực sâu thẳm...

Nhìn ánh đèn xanh vừa mở...Ân Kiến Ngụy mắt chăm chú nhìn vào máy, nở nụ cười trào phúng...

" Triết Phàm xin chào...bao lâu rồi Chú An mới được gọi như vậy nhỉ?

Thật là nhớ....Chặc....À...đây đây chắc là cháu không muốn nghe lão già này nói chuyện đâu nhỉ...Vậy cháu nghe người phụ nữ của cháu nói đi nhé....Nào...nào Chi Âm ngoan nói gì với Triết Phàm đi...chắc là cậu ta nhớ cháu làm rồi...."

Quan Chi Âm mặc kệ ông ta..im lặng nhìn vào màn hình đôi mắt ửng đỏ nhưng cầm cự không cho nước mắt rơi xuống...Làn môi đỏ giờ phút này trở nên rái nhợt chỉ mới gần hai ngày khuôn mặt nhỏ nhắn phờ phạc trông thấy...

- " Triết Phàm...em xin lỗi vì không tin tưởng anh...Trong quá khứ Dương Triết Phàm là cả thế giới của em..hiện tại Âu Trác Vỹ là sinh mạng của em...."

Quan Chi Âm nghẹn lại, cố gắng điều tiết cảm xúc nhẹ giọng nói tiếp...

- " Dù là quá khứ hay hiện tại anh vẫn là người quan trọng với em...."

À...Trác Vỹ anh nhớ phải chăm sóc những cây Huân Y Thảo giúp em nhé..nó là minh chứng cho tình yêu của chúng ta....Anh nhớ nhé có nước nó mới sống được..."

Lời nói của Quan Chi Âm thật khiến An kiến Ngụy lẫn thuộc hạ của ông ta chau mày..giờ phút sinh tử mà còn quan tâm đến sống chết của những cây Huân Y thảo...Bọn họ thật nghi ngờ có phải cô quá sợ hãi nên đầu óc không được tỉnh táo thì phải...

Quan Chi Âm không quan tâm đến bọn họ, cô cắn môi nói tiếp...

- " Anh nhớ những gì em nói không? Trác Vỹ em yêu anh....em yêu anh...."

Chương 68: Không thể bình tĩnh

Thông qua hình ảnh, mắt Âu Trác Vỹ đỏ ngầu, hai tay anh nắm chặt với nhau...Trình Viện ngồi kế bên, nháy mắt với Trình Kha...

Anh ta liền hiểu muốn tắt tivi....

- " Để yên đó...tôi muốn một mình "

Âu Trác Vỹ phát tay, nhàn nhạt nói một câu, ngửa đầu ra phía sau thành ghế, mắt nhắm nghiền..

- " Vỹ..cậu phải thật bình tĩnh...Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi, mình hứa với cậu sẽ đưa Quan Chi Âm trở về"

- " Bình tĩnh...bình tĩnh...cậu muốn mình phải bình tĩnh làm sao...Hai ngày trôi qua rồi..một chút tin tức cũng không có..."

Âu Trác Vỹ đập ngã chiếc bàn trà, chân dài bước đến trước tivi chỉ vào màn hình...

- " Cậu nhìn xem...cô ấy xanh xao, hốc hác ra sao? Cô ấy phải rất sợ hãi, cậu bảo mình bình tĩnh...bình tĩnh như thế nào...?"

Trình Viện và mọi người đều im lặng bọn họ dĩ nhiên hiểu rõ lòng Âu Trác Vỹ giờ đây như lửa đốt..bọn họ cũng không dễ chịu hơn chút nào...

- " Trác Vỹ anh nhớ phải chăm sóc những cây Huân Y Thảo giúp em

nhé..nó là minh chứng cho tình yêu của chúng ta....Anh nhớ nhé có nước nó mới sống được...

Anh nhớ những gì em nói không? Trác Vỹ em yêu anh....em yêu anh...."

Giọng nói nhỏ nhẹ, nghẹn ngào chui vào lỗ tai anh như hàng vạn lưỡi dao không một tiếng động đâm từng cái vào thân xác anh..

Trái tim đau đớn kịch liệt....Anh xoay người nhìn vào màn hình, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô..miệng thì thào...

-" Chi Âm...anh thật vô dụng...xin lỗi em "

Đoạn băng vô tri vô giác được lặp lại từng hồi.....

-" Trác Vỹ anh nhớ phải chăm sóc những cây Huân Y Thảo giúp em nhé..nó là minh chứng cho tình yêu của chúng ta....Anh nhớ nhé có nước nó mới sống được...

Anh nhớ những gì em nói không? Trác Vỹ em yêu anh....em yêu anh...."

Âu Trác Vỹ bất ngờ nhíu mày, quay sang Trình Kha...

-" Tua lại đoạn này..."

Trình Kha đưa mắt nhìn Trình Viện..rồi nhanh chóng tua lại....

Âu Trác Vỹ xoay người trở về chỗ cũ...Vì qua lo lắng và đau lòng nên anh đã vô qua một chi tiết quan trọng trong đoạn clip này..

Nhưng lời nói của cô trong hoàn cảnh này có vẻ không thích hợp, cô

còn lặp lại...

"Anh nhớ những gì em nói không? "

Trong trường hợp này cô phải lo nghĩ cho mình tại sao còn tâm trí đến những cây Huân Y thảo..hay cô muốn phát hiện cho anh điều gì....

" Vỹ...cậu nghi ngờ điều gì sao "

Trình Viện nhại bèn phát hiện Âu Trác Vỹ có điều khác lạ...

" Cậu không thấy Chi Âm bất ngờ nhắc đến Huân Y thảo trong trường hợp này có điều gì lạ sao....Huân Y thảo là loài hoa cô ấy yêu thích..Nhưng Chi Âm rất khéo léo và thông minh,cô ấy lại bất ngờ nhắc đến phải có dụng ý gì...Chi Âm còn nhắc mình phải nhớ những gì cô ấy nói...."

Trình Kha liên tục tua lại đoạn clip...

Âu Trác Vỹ lăm bắm theo...

" Anh nhớ nhé có nước nó mới sống được..."

Có nước...chẳng lẽ có cô muốn nói nơi cô đang ở, có rất nhiều nước...

Còn Huân Y Thảo?

" Vỹ! Cậu thử nghĩ xem vì sao Quan Chi Âm lại nhắc đến Huân Y thảo...có liên quan gì....màu sắc của hoa hay nguồn cội của nó?"

Trình Viện dù sao cũng là trinh sát nên đầu óc anh ta vô cùng nhạy

bén..

Mắt Âu Trác Vỹ lóe sáng, anh nhíu mày nhìn Trình Viện...

- "Huân Y Thảo có màu tím, nguồn gốc của nó Nguồn gốc của Huân Y Thảo là ở sườn núi phía Nam núi Anphơ và bờ biển Bắc Địa Trung Hải...chẳng lẽ Chi Âm muốn nói với chúng ta nơi cô ở có núi và biển...Đúng rồi...mình chắc là như vậy...."

- "Chủ tịch, nếu cô ấy muốn chỉ điểm nơi ở qua Huân Y thảo vậy chẳng lẽ, An Kiến Ngụy đang giam giữ cô ấy ở một vùng biển nào ở phía bắc và có dãy núi ở phía Nam..."

Trình Kha tỉnh táo nhìn ra trọng tâm...

Trình Viện vồ đuôi rất đồng ý với ý kiến trên..

- "Mình cũng nghĩ vậy...Chờ mình một chút "

Trình Viện mở nhanh laptop, bàn tay như múa trên bàn phím...

- "Có sáu bãi biển ở phía Bắc...nhưng trong đó chỉ có một vùng biển phía Bắc có dãy núi phía Nam...đó chính là vùng biển ở ngoại ô nơi An Phi đưa Quan Chi Âm đến "

Trình Viện ngẩng mặt nhìn Âu Trác Vỹ...

- "Dù là thế nào, cho người điều tra dùm mình ngay..nhớ đừng đánh rần động cỏ...Còn nữa cho người rà soát tất cả những bãi biển phía Bắc, hoặc những dãy núi nằm ở phía Nam....Không bỏ sót nơi nào..."

- "Ok..mình sẽ làm ngay...cậu yên tâm..mình nghĩ khả năng An Kiến

Ngụy đang ở bãi biển ngoại ô là rất cao...Ông ta muốn đánh lạc hướng chúng ta là điều dễ hiểu...Mình đi trước đây...có gì sẽ báo cho cậu..."

" Cảm ơn cậu...để Jonl và Bill theo hỗ trợ cậu đi "

Trình Viện dĩ nhiên không từ chối...

Âu Trác Vỹ bấm điều khiển cầm lấy chiếc đĩa rồi lẳng lặng quay về phòng...đêm nay anh chỉ muốn ngồi đó nhìn cô, nghe tiếng cô nói...

" Chi Âm đợi anh..anh sẽ tìm được em "

Trình Kha cùng các trinh sát còn lại chỉ còn biết ngồi trực chờ điện thoại....Anh ta nhìn bóng lưng đau khổ của Âu Trác Vỹ chỉ biết thờ dài xót xa..cầu mong mọi chuyện sẽ sớm tốt đẹp, chuyện động trời này anh ta còn chưa nói cho bảo bối của anh ta biết...Chỉ sợ khi Tiểu Du biết chuyện, cô sẽ ngất vì khóc mất nhớ về mặt nhát gan của cô gái nhỏ, bên môi bất giác mỉm cười...

Chương 69: Hi vọng

Bọn người Trình Viện vất vả cả đêm, kết quả cũng tìm được vị trí của An Kiến Ngụ....

Một đêm trôi qua, ông ta vẫn không có động tĩnh hay gọi điện cho Âu Trác Vỹ, chỉ duy nhất gửi một chiếc đĩa CD cho anh, hành động im hơi lặng tiếng của ông ta khiến bọn người Trình Viện cảm thấy kì quái....

"- Vỹ! Theo quan sát trên ngôi nhà gỗ ngọn núi phía Nam, hiện đang có người ở..Mình đã điều tra dân địa phương nơi đó...Mùa này ngôi nhà đấy thường bỏ trống, nên An Kiến Ngụ lấy nơi đó làm tá túc..."

Thay vì xử dụng trực thăng để quan sát mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn..nhưng vì sợ đánh động đến bọn người kia...Nên bọn anh phải trèo lên quả đồi gần đó...nằm vùng cả đêm quan sát bằng ống nhòm....

"- Cậu giúp mình triển khai...mình muốn lên ngọn núi đấy càng sớm càng tốt...."

Âu Trác Vỹ như tìm được ánh sáng, vẻ mặt anh có chút thần sắc...

"- Vỹ..cậu đừng nóng vội....nếu không khéo Quan Chi Âm sẽ nguy hiểm...."

Trình Viện nói rất chí lý...thấy chân mày Âu Trác Vỹ nhíu lại anh ta nói tiếp...

" Cậu nghe mình nói...Mình đã hỏi thăm, cách một tuần sẽ có người dân nói đó cung cấp thực phẩm cho An Kiến Ngụ....Theo tình hình là tối ngày mai mình sẽ giúp cậu hóa trang thành người đó đưa thức ăn lên...như thế sẽ không bị nghi ngờ"

Bọn người An Kiến Ngụ dù sao cũng là người thành thị, nếu thường xuyên xuất hiện ở vùng biển sẽ bị nghi ngờ mà với bọn họ leo núi lại vất vả không thể nào sánh sỏi bằng dân địa phương...Nên An Kiến Ngụ rất khôn ngoan, mượn dân cư nơi đó cung cấp lương thực...

" Được...."

Dù muốn cứu Quan Chi Âm ngay lập tức nhưng anh lại rất lo lắng cho an nguy của cô....thôi thì chậm mà chắc....

" Chủ tịch...tôi sẽ đi cùng anh "

Joll muốn bảo vệ Âu Trác Vỹ...

" Không được! Chỉ có thể một người đi...nếu xuất hiện thêm cậu...Lão ta sẽ nghi ngờ.."

Lời đề nghị của Joll liền bị Trình Viện bác bỏ...

" Chủ tịch...hay anh để tôi đi...Tôi hứa sẽ đưa Cô Chi Âm trở về với anh "

Bill thật sự không yên tâm..anh ta muốn nhiệm vụ lần này mình phải chính tay làm...

" Không...Tôi sẽ là người đi....dù có kết quả ra sao, tôi vẫn muốn bên cạnh cô ấy trong lúc này...Các cậu nên nghe theo Viện..."

- " Các cậu đừng lo lắng..chúng ta sẽ hỗ trợ Vỹ...Khi Vỹ phát hiệu lúc đó xác cậu muốn xông pha tôi cũng sẽ không cản...."

Reng...reng....reng....

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang mọi lời bình luận...Không khí trở nên căng thẳng...

Trình Viện phất tay ngầm ra lệnh...Trình Kha nhìn vào màn hình máy tính gạt đầu ra hiệu cho Âu Trác Vỹ...

Âu Trác Vỹ rất bình tĩnh bấm nút nghe máy....quả nhiên người gọi đến không ai khác chính là An Kiến Ngụy....

- " Triết Phàm....mày khéo không? Có chờ tin từ Chú An không? Haha..."

Tiếng cười ngoan độc ông ta vang lên chói tai...

- " An Kiến Ngụy ông chỉ là con rùa rụt đầu...chẳng dám đối diện với tôi...Tiếng " chú " này tôi khinh "

Nghe lời nói mỉa mai của Âu Trác Vỹ...lão ta không lấy gì làm giận...còn cười đến thâm thúy...

- " Haha...Mày rất bản lĩnh hơn hẳn cha mày...Được rồi mày đừng nóng vội...

Mày không sợ làm tao phiền lòng thì con bé Chi Âm sẽ gặp chuyện không may à....

Bùm....giống như mẹ mày ngày xưa à...haha "

Ông ta như một tên điên cuồng chọc khoáy vào vết đau của Âu Trác Vỹ...hai tay anh nắm chặt gân xanh nổi cộm như muốn vỡ cả mạch máu....Anh nghiêng răng nói trong giận dữ....

" Ông nhớ rõ...nếu cô ấy rơi mất một sợi tóc tôi sẽ cho ông chết thật khó coi..."

Giọng cười An Kiến Ngụy tắt lịm...giọng ông ta trở nên nghiêm túc...

" Mày đừng nhiều lời...Tao mà không vui sẽ đem nó ra cho thuộc hạ tao vui đùa...Tốt nhất mày nên tiết chế lời nói...."

Âu Trác Vỹ mím môi...

" Muốn gì, ông cứ tìm tôi"

" Được..nghe đây, bảy giờ tối ngày mai, tao muốn mày đến hầm mỏ bỏ hoang tại khu vực C...Chỉ đi một mình, nếu không mày nên đón xác Quan Chi Âm đi "

Không để Âu Trác Vỹ trả lời, ông ta liền tắt máy....

Trình Kha ngao ngán lắc đầu...

" An Kiến Ngụy đúng là tên cáo già...cũng may chúng ta đã tìm ra nơi ông ta ẩn trốn..Cứ mà trông chờ vô định vị, công cốc hoàn toàn..."

Ông ta sử dụng phần mềm vô hiệu hóa định vị..thật là tên nham hiểm...

" Viện! Ngày mai chúng ta sẽ xuất hành lên núi...Nếu không có người đến hầm mỏ, ông ta sẽ nghi ngờ "

- " Không phải 7h tối sau... Bên này chúng ta sẽ xuất phát từ 6h trong một tiếng, dù như thế nào cũng phải cứu được Quan Chi Âm "

Trên lịch nhau trên một tiếng, nếu là cùng giờ chỉ có thể cho người đóng giả Âu Trác Vỹ mà thôi...

- " Cậu nghĩ xem, hắn ta ở dãy núi phía Nam, nhưng lại báo địa chỉ nơi khác cho cậu đến..mình nghĩ nơi đó là nơi chỉ đến không thể về... Cũng may ông trời giúp chúng ta, hắn ta lại ra thời gian trên một tiếng...

Ngày mai cậu phải cẩn thận...

Còn nữa thời tiết mưa gió này tuy bất lợi nhưng cũng có lợi với chúng ta...Nào lại đây.... đây là bản đồ của dãy núi phía Nam..."

Trình Viện mở ra bản đồ, những người đàn ông tụ lại quan sát kĩ lưỡng, chỉ mong mọi chuyện tốt đẹp...

Chương 70: Nguy hiểm chờ đón

Hai ngày nay An Phi không trở về nhà, anh gọi điện nói dối với Bạch Tố Tố là bận đi công tác, Bạch Tố Tố ừm ư như tin là thật...

Thật ra An Phi muốn ở lại đây tịnh dưỡng vết thương..anh ta thật sự không biết giải thích như thế nào về những vết bầm trên mặt cho cô hiểu...

An Phi thả bộ trên bãi biển hoang vắng, tâm trạng anh bây giờ rối bời, anh lo lắng cho Quan Chi Âm, anh cố liên lạc với ba mình nhưng đổi lại vô vọng, còn Âu Trác Vỹ dĩ nhiên không cho anh nhún mũi vào chuyện này nói đúng hơn không những Âu Trác Vỹ mà cả anh còn hận chính mình nữa là.....Nếu thật sự Quan Chi Âm xảy ra chuyện gì anh dù có nhảy xuống biển cũng không đền hết tội, chỉ thương Bạch Tố Tố và con anh không biết sống làm sao?

Đoạn đường nơi đây tương đối vắng, An Phi ngồi trên phím đá nhìn ra biển chiều đang ngã tối...cảnh đẹp nhưng vô cùng ảm đạm và u buồn...Khi anh muốn xoay người trở về liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc, Không ai khác chính là A Nhất một trong hai người thuộc hạ thân cận của ba anh...

Tại sao anh ta lại ở đây?

An Phi nhìn hướng hấn đi về ngọn núi...

Chân mày An Phi cau chặt...từng bước nhẹ nhàng theo sau.Nếu anh ta đón không làm có thể ba của anh và Quan Chi Âm đang ở trên

đó...

Khi leo quá một dốc lớn..tiến theo đường mòn đi về phía trước, hàng cỏ lau mang đầy gai cao ngất, An Phi lùi về phía sau..

Dĩ nhiên anh ta biết trên đó có một căn nhà gỗ, An Phi không dám theo sát A Nhất đợi hẳn đi khá xa, anh mới theo dấu đường mòn đi theo....

Sau khi cải trang ra dáng một dân cư miền biển, trên mặt Âu Trác Vỹ được bôi thêm than và nhiều vết bẩn, chưa đến giờ, mây đen chuyển giông bắt đầu bao phủ, từng cơn sấm chớp không ngừng lóe sáng...

Tuy trời mưa kéo đến sẽ gây nhiều khó khăn cho bọn họ quan sát mọi thứ, nhưng lại thuận lợi cho việc cứu người vì như thế bọn người An Kiến Ngụy sẽ khó nhìn ra Âu Trác Vỹ...

Đúng sáu giờ Âu Trác Vỹ trong trang phục luộm thuộm, khoác chiếc áo mưa to kền vì cơn mưa bắt đầu kéo đến...

Chiếc xe đẩy bằng gỗ chứa đầy thức ăn được che kín...Bánh xe ma sát với đường mòn được Âu Trác Vỹ nắm chặt tay cầm đẩy mạnh mẽ lên núi...Trên đầu anh mang chiếc đèn nhỏ để rọi đường...Càng lên cao, cơn mưa bắt đầu lớn hơn, gió thổi càng mạnh, chiếc áo mưa phát ra tiếng kêu " bạch bạch " cây cối nghiêng ngã....Khuôn mặt Âu Trác Vỹ ướt đẫm nước mưa...Nước mưa từng cơn vô tình tát mạnh vào mặt anh, làm mắt anh cay xè...

Nhưng không làm anh chùn bước, bước chân mạnh mẽ tiến về phía trước vì nơi đó có sinh mệnh của anh....

Trình Viện mượn một nhà dân gần ngay đó làm nơi cư chú, mắt thấy nước mưa trút mạnh ngày càng lớn, giống như nước bao nhiêu trên

trời điều đổ hết vào đêm nay...

Thay phiên cùng cơn mưa lớn như thác đổ là từng những cơn gió thổi mạnh bay cả các vật dụng chài lưới phía bên ngoài, nhìn ra xa những cơn sóng cuồn cuộn ập đến...

Lúc này Trình Kha nhận được điện thoại, vẻ mặt anh ta xanh mét, hốt hải chạy ra ngoài, liền bị Trình Viện tóm lại....

" Chuyện gì...?"

" Nhanh lên...gọi ngay cho chủ tịch...Siêu bão chuyển hướng, tập vào vùng biển này, đang di chuyển vào đất liền...

Sức gió mạnh nhất được ghi nhận có thể lên đến mức 290km/giờ....Hiện nay mọi người đang sơ khai....Tôi phải lên núi cảnh chủ tịch lại...."

Trình Viện như chết đứng, chưa kịp suy nghĩ gì, nhà bốn người của ngư dân nơi đó, từ bên ngoài chạy vào...vẻ mặt lo lắng, sợ hãi...

" Các cậu mau sơ tán vào thành phố đi, căn nhà này không chắc chắn đâu...Có thể sập bất cứ lúc nào,chúng tôi phải đi trước đây...

À...à quên nữa..các cậu liên hệ được với bạn kia chưa....Núi đó mỗi lần mưa bão thường xuyên có đá lở rất nguy hiểm...Còn căn nhà ngay vách núi, theo tôi thấy với trận bão này chắc chắn sẽ sập thôi...Thôi chúng tôi đi trước...."

Các ngư dân thay nhau dọn đồ, trèo lên xe sơ tán vô thành phố....

Joll và Bill cùng Trình Kha đưa mắt nhìn nhau không nói một lời xoay người chạy đi...Trình Viện cũng không quản được, anh cũng lao ra

màn mưa....

Dưới núi đã không chịu nổi sức ép của gió, hướng hồ trên đỉnh núi, thân người Quan Chi Âm run rẩy, đưa mắt nhìn căn nhà yếu ớt lung lay chống đỡ từng cơn gió mạnh thổi vào, những tấm gỗ cũ kĩ kêu kẽo kẹt...

An Kiến Ngụy cùng thuộc hạ mặc vào áo mưa...dĩ nhiên ông ta không ngu dốt mà ở lại chịu chết, ngược nhìn căn nhà lung lay dữ dội, nhìn ra phía ngoài, cây cối nghiêng ngã, bờ vực sạt lở...

Quay đầu nhìn Quan Chi Âm chặt vật bị cột trên chiếc ghế, đầu tóc bị gió thổi tán loạn, ông ta bước đến miệng cười thâm độc...

-" Cháu yêu! ở lại vui vẻ....Chắc không lâu nữa mày sẽ được đi gặp ba mẹ mày...

À! quên nói cho mày biết...Tao đã gài sẵn mìn tại Hàm mỏ chờ đón Âu Trác Vỹ...Rồi tụi bây sẽ được đoàn tụ...tạm biệt...."

-" Ông chết đi..tôi quyền rửa ông....Ông sẽ bị đá đè, sấm đánh mà chết..."

Ngoài bị trói lại, miệng cô vẫn được thả tự do mắng chửi....

An Kiến Ngụy cười haha...phất tay cùng thuộc hạ rời đi....

Chương 71: Sau cơn mưa trời lại sáng

An Phi đứng phía sau cánh cửa, vừa thấy bóng dáng bọn họ khuất xa, anh ta liền xông vào...

Quan Chi Âm bất ngờ rồi mừng rỡ hét lên...

" An Phi...sao anh lại ở đây...mau...mau giúp tôi...căn nhà sắp sập rồi...nhanh lên...."

" Được...được...chờ anh..."

An Phi đảo mắt nhìn quanh liền thấy một con dao cắt trái cây trên bàn...anh ta nhanh chóng cầm lấy cời trói nơi chân cho Quan Chi Âm...Khi vừa cứa sọc dây nơi tay, liền nhận một bạt tai như trời dấm vào mặt....

" Súc sinh....Ai cho mày cứu nó...."

" Ba...ba...."

Không ngờ An kiến Ngụy quay lại, cũng vì ông quên mất chiếc đèn pin..Nhờ thế mới phát hiện ra xem tí nữa mọi chuyện của mình đã bị An Phi phá đám....Ông ta phát tay...

" Đưa nó đi...."

" Không...ba đừng gây ra tội lỗi nữa..ba! Chi Âm sẽ chết mất....căn nhà sắp sập rồi.. con xin ba đưa cô ấy theo..."

- " Tao vốn muốn nó chết mà....đưa nó đi..."

Hai tên thuộc hạ bước đến không chế lấy An Phi....

- " Chi Âm...Chi Âm...."

Anh ta kêu tên cô trong tuyệt vọng, nhưng chỉ là vô ích, sức anh ta không thể địch lại hai người đàn ông kia...bóng dáng bọn họ khuất dần trước mắt cô...

Quan Chi Âm nhìn con dao nằm lăn trên sàn nhà, mặc gió thổi dữ dội, căn nhà run chuyển chỉ trực chờ đổ nát, những tiếng gào thét như xé tan màn mưa.

Quan Chi Âm hất chiếc ghế cho thân người mình ngã lên sàn, dùng lực đôi chân đẩy thân người về phía trước đến khi bàn tay sau thành ghế chạm vào con dao, cô cắn môi mừng rỡ....

Âu Trác Vỹ lúc này xé tan áo mưa...anh đã lên đến gần đỉnh núi...Bọn người Trình Viện dùng sức lực nhanh nhất để đuổi theo...

Trình Viện hét trong cùng tiếng gió...

- " Vỹ...nghe mình quay xuống đi....Có đá lở rất nguy hiểm..."

Âu Trác Vỹ ngược mặt nhìn sấm chớp thân nhiên nói vào bờ đằm...

- " Chi Âm sợ sấm chớp...Mình phải ôm cô ấy vào lòng"

Nói rồi anh quăng bờ đằm vào bụi cỏ

...không còn là đi nữa mà là chạy....

- " Vỹ "

Trình Vỹ hét lớn...tức giận đấm vào cây...

- " Cậu ấy tắt bờ đâm rồi...nhanh lên..."

Trình Viện quay đầu tranh với tiếng gió nói với bọn người Trình Kha...

Đồi núi bắt đầu sạt lở, đá to lăn xuống, cát đất cuộn theo nước mưa, trôi mạnh từng dòng....Những cây cổ thụ lớn không qua nổi sức mạnh của thiên nhiên, bung rã ngã xối xoài...

Bọn người An Kiến Ngụy vất vả vô cùng....

đường núi trơn trượt, sạt lở ngày càng mạnh bọn họ té nhào thảm hại...

Dù gì cũng không còn trẻ, An Kiến Ngụy trượt té va đầu vào cây, máu liền chảy ra nhưng lúc này ông ta không còn biết đâu là máu đâu là nước mưa...

- " Ba...Ba có sao không?"

Ngoài hai tên trung thành ở bên cạnh ông ta, nhưng người còn lại ông đã cho về thành phố, gài mìn đối phó với Âu Trác Vỹ...

An Kiến Ngụy lắc đầu xây xẩm mặt mày, sức ông có hạn, hai chân thật sự không còn nghe lời, được sự trợ giúp của hai tên thuộc hạ cùng An Phi ông ta mới gắng gượng đứng dậy được....

Nhưng chưa đi được mấy bước anh đèn sáng chiếu với bọn họ, Âu

Trác Vũ vượt nước mưa trên mặt, cả hai bên đều rất bất ngờ gặp nhau trong hoàng cảnh này...

Ánh sáng sấm chớp lóe lên chiếu vào đôi mắt đầy tơ máu của Âu Trác Vỹ...

Thông qua ánh sáng đèn pin trên đầu anh không thấy bóng dáng Quan Chi Âm...Môi mỏng mím chặt không nói một lời, lao vào bọn người An Kiến Ngụy, dĩ nhiên hai thuộc hạ của An Kiến Ngụy không phải đối thủ của anh, chưa kịp rút súng chia về phía anh, Âu Trác Vỹ xoay người, đá mạnh vào tay tên phía trước, nắm lấy tay tên còn lại hung ác bẻ quặt về phía sau liền nghe " Răng rắc "

Hắn ta đau đớn ôm tay, Anh lên gối canh ngay thái dương của hắn tấn tới, bàn tay như ma thuật từ trong người của mình lấy súng chia vào tên còn lại...

" Bằng...bằng...."

Hai tên kiệt sức ngã trong màn mưa...dĩ nhiên anh vẫn cho bọn họ đường sống...

Người anh muốn giết không phải bọn họ...

Âu Trác Vỹ từng bước tiến về phía trước nhắm vào An Kiến Ngụy...

Ông ta bất giác run lấy bầy...

" Bằng....."

An Phi liền đẩy An Kiến Ngụy ra lãnh trọn viên đạn cắm vào tay...máu tuôn xối xả...

An Phi mặc vết thương trên tay, lao vào trang súng với Âu Trác Vỹ...quay đầu miệng hối thúc trong lo lắng..

- " Ba...ba chạy đi...."

Biết là ba anh gây ra nhiều tội ác nhưng làm sao anh ta có thể mở mắt chứng kiến ba mình chết mà không cứu...

An kiến Ngụy xoay đầu lão đảo bỏ chạy...Âu Trác Vỹ muốn đuổi theo đã bị An Phi ngăn lại anh ta khàn giọng nói to...

- " Chi Âm...Chi Âm còn trên đó...anh mau cứu cô ấy đi..."

Đúng rồi...bảo bối của anh còn mắc kẹt trên đó...Âu Trác Vỹ đẩy An Phi ra, xoay người dùng vận tốc nhanh nhất chạy về ngôi nhà

gỗ....

Nói về An kiến Ngụy lão ta chạy xuống liền gặp ngay bọn người Trình Viện...Lúc này ông ta muốn trốn cũng không thể...Chỉ cần một mình Joll đã vươn tay tóm lấy ông ta...

- " Joll! đưa ông ta xuống dưới...Bọn tôi đuổi theo là được rồi..."

Joll cũng biết bắt An Kiến Ngụy rất quan trọng với Âu Trác Vỹ nên liền tự tay đưa ông ta xuống núi....

Quan Chi Âm sau một hồi chật vật, sợi dây cũng đã đứt ra...Cô mồi như cánh tay nằm trên sàn thờ hỗn hên..bàn tay bị con dao sắc nhọn va vào rạch thành nhiều đường nhỏ rớm máu...

- " **Rầm...**"

Một bên căn nhà sập xuống...rời rơi xuống vực...Quan Chi Âm bò dậy hốt hoảng, dùng hết sức lực còn lại, ôm lấy cánh cửa lao ra ngoài....

Lúc này Âu Trác Vỹ vừa chạy đến...nhìn căn nhà xiêu quẹo đang trên đà ngã xuống...

dưới ánh sáng lấp lóe của sấm chớp,là một bóng người chệnh choạng chạy ra....

-" Âm..."

Tiếng sét rung chuyển cả đất trời...

Quan Chi Âm ôm đầu hét lớn, ngẩng mặt liền thấy Âu Trác Vỹ đứng trước mặt...nước mắt cứ thế tuôn ra...nhưng chưa kịp nhào vào lòng anh, đã nghe Âu Trác Vỹ hét lên thất thanh....

-" Chi Âm cẩn thận...."

Nhìn căn nhà phía sau sập xuống, Âu Trác Vỹ chỉ còn biết lao đến với vận tốc nhanh nhất ôm lấy Quan Chi Âm...Hai người ngã nhào xuống đất lăn vài vòng va mạnh vào cây lớn mới ngừng lại...

Lúc này Quan Chi Âm hoàn toàn được Âu Trác Vỹ bảo vệ trong vòng tay...Khi va vào cây cô còn nghe tiếng anh rên lên...Theo tia chớp hai người ngẩng mặt nhìn ngôi nhà sập đổ hoàn toàn trước mắt...

Bọn họ mặc kệ mưa quạt vào người cát đất phủ đầy mình,cứ thế ôm chặt lấy nhau....

Âu Trác Vỹ siết chặt vòng tay hôn lên tóc lên mặt cô từng cái....

-" Chi Âm...Chi Âm...mọi chuyện đã qua rồi...."

- " Huhu....Trác Vỹ...Huhu...Trác Vỹ "

Quan Chi Âm bất ngờ khóc nghẹn ngào...cô thật sự rất sợ hãi...vô cùng sợ hãi...bao nhiêu là áp lực mấy ngày trôi qua, xem tý nữa cô đã vùi thân trong căn nhà gỗ đấy....

Âu Trác Vỹ ấn mặt cô vào lòng mình...Anh nhắm mắt lại để cô mặc sức khóc....Trên mặt anh lúc này không biết là mưa hay nước mắt....

Vào lúc này là mưa gió từng cơn..nhưng anh lại cảm thấy ấm áp vô cùng...

Khi bọn người Trình Viện lên đến đỉnh núi..đã thấy được một hình ảnh vô cùng đẹp mà đến sau này bọn họ cũng không thể quên được...

Dưới màn mưa...Âu Trác Vỹ bế Quan Chi Âm trong lòng...từng bước mảnh mẽ xuống núi...Quan Chi Âm ôm lấy cổ anh, đầu vùi vào ngực Âu Trác Vỹ...

Hai người họ giống như chỉ cần có nhau thì mưa bão ngoài kia không là gì...

P/s chúc các mem ngủ ngon

Chương 72: Đậm sâu

Không gian ấm áp bao trùm, dưới ánh đèn ngủ màu vàng nhạt le lói phủ nhẹ cả căn phòng xa hoa.

Mọi thứ rất đổi im lặng, chỉ có tiếng hít thở nhè nhẹ lẫn quẩn quanh tai của người nào đó...Quan Chi Âm ngủ say sưa bên chiếc giường quen thuộc, vô cùng bình yên nằm gọn trong lòng Âu Trác Vỹ quên cả thời gian lẫn không gian...

Khi hai người xuống núi liền quay về thành phố, trước đó Trình Kha đã liên hệ với bác sĩ, khi cô vừa có mặt, bác sĩ làm một loạt kiểm tra, ngoài chân tay bị chày xước, cơ thể suy nhược đôi chút tất cả điều ổn định...

Lúc đấy tim Âu Trác Vỹ mới yên tĩnh lại, không phí thời gian liền bế cô đi tắm rửa, thoa thuốc cho cô, sau khi ăn tối qua loa.

Hai người mới yên ổn nằm trên giường, cứ thế ôm lấy nhau..Cô rất muốn nói anh nghe nhiều thứ, nhưng đôi mắt lại nặng trĩu có lẽ cơ thể quá mệt mỏi, mấy ngày liền không được nghỉ ngơi cứ thế chui vào lòng ngực ấm áp của anh mà thíp đi lúc nào không biết...Nhìn người con gái mắt nhắm nghiền trong ngực, đến giờ phút này anh còn cảm thấy mọi thứ quá mờ lung, như một giấc mơ...Anh rất sợ, sợ rằng nhắm mắt lại cô sẽ biến mất...

Cố gắng nhìn chăm chăm khuôn mặt non nớt say ngủ lâu lâu lại cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở, hôn lên má lên trán cô..như lẽ hôn bao nhiêu cũng không đủ...

Trong giấc ngủ mơ màng, Quan Chi Âm cảm thấy mặt mình ngứa ngứa...Rồi đến bàn tay, từng ngón tay một như bị gặm cắn mang chút ẩm ướt...Cô rất không tình nguyện lười biếng hé mắt quan sát...

Trước mắt cô là người đàn ông mà cô yêu tha thiết một tay chống đầu nhìn cô, bàn tay còn lại kéo tay cô đưa lên miệng hôn hít...

"Tình rồi sao?"

Anh nở nụ cười yêu chiều nghiêng người hôn lên môi cô....

Thì ra sáng mở mắt ra được nhìn thấy anh là điều hạnh phúc đến vậy...

Quan Chi Âm đầu tóc hơi rối, cô cũng cười nũng nịu cạ cạ khuôn mặt vào ngực anh, bàn tay nhỏ nhắn gắt gao ôm chặt thắt lưng của anh...Nhìn cô lười biếng làm nũng mà tim Âu Trác Vỹ mềm nhũn..anh dịu dàng hôn lên tóc cô từng cái hít sâu hương vị chỉ thuộc riêng một mình cô.

Làm thế nào cũng không đủ chỉ muốn nhập cả cơ thể cô vào cơ thể mình làm thành một anh mới cảm giác thỏa mãn...

"Chi Âm...có muốn ngủ nữa không?"

Ôm nhau một lúc anh mới dịu dàng hôn lên gáy tai xinh xinh của cô thủ thủ...

Quan Chi Âm ngẩng mặt cho anh mổ từng cái lên mặt lên môi mình...

"Em đói bụng..."

Cô chum mũi bàn tay thoa thoa cái bụng bằng phẳng như ai oán...

Anh bật cười, nhéo mũi cô cứng nụng...

" Em ngủ suốt một đêm, một ngày không đói mới lạ"

" Hả..Bây giờ là mấy giờ rồi..?"

" Bốn giờ chiều "

Nếu thêm một đêm nữa là cô ngủ đủ hai ngày luôn rồi đấy....

" Ngoan dậy rửa mặt, rồi xuống ăn "

Âu Trác Vỹ ngồi dậy kéo người cô, để hai tay cô choàng lên cổ anh hai chân kẹp vào thắt lưng mình, bàn tay anh ôm lấy hông tròn mà Quan Chi Âm vô cùng ngoan ngoãn để anh ôm vào phòng tắm...

Từ khi biết anh chính là Dương Triết Phàm, hai người xem nữa là sinh tử chia ly....giữa anh và cô không còn bất cứ tấm tường vô hình nào để ngăn cản, hai thể như nhập làm một cả linh hồn lẫn thể xác..

Với anh bây giờ cô không còn đắn đo hay suy nghĩ gì nữa bởi cô biết anh yêu cô như cô yêu chính anh..Với họ bây giờ luôn trân trọng, từng giây từng phút bên cạnh nhau...

Cô muốn được làm nũng,được anh yêu chiều, chăm sóc vì anh là Dương Triết Phàm của cô...

Là thế giới mà cô tưởng mình đã đánh mất!

Trong phòng tắm, lượn lờ tỏa hơi nước mờ ảo...Quan Chi Âm hững hờ nhắm tịt mắt nằm dựa vào thành bồn..mặt đối mặt với Âu Trác Vỹ, để anh giúp cô tắm rửa kì cọ, bàn tay anh ôn nhu tỉ mỉ tắm cho cô,

khi bàn tay vuốt ve đến gót chân cô bàn tay anh liền ngưng lại..Quan Chi Âm tò mò mở mắt nhìn anh, mắt thấy anh nhìn vào vết hằn đỏ ửng, mà cô bị An Kiến Ngụy dùng dây cột chặt vào ghế tạo thành dấu đỏ hằn sâu...

Ánh mắt Âu Trác Vỹ thể hiện sự đau lòng và tự trách anh nâng bàn chân cô lên, hôn vào vết đỏ nơi chân...tim Quan Chi Âm run rẩy, cô than nhẹ...

-" Triết Phàm..."

Anh ngẩng mặt nhìn cô, đôi ngươi màu nâu co rút, sự cảm động lan tràn cả tâm can...

tiếng nói này, gọi tên anh đã mơ hằng đêm anh điều muốn nghe thấy...Anh liền kéo cô ngồi dậy, để cô ngồi lên đùi mình, vuốt ve gò má có chút huyết sắc dưới ánh hơi nóng của nước cô quyến rũ đến cực điểm...

Quan Chi Âm đặt bàn tay lên vai anh, bộ ngực nõn nà cạ vào lòng ngực dày rộng của anh,cô nhếch môi đỏ nhìn sâu vào mắt anh da diết gọi cái tên mà cô cứ nghĩ cả đời này sẽ không được gọi, mà giờ phút này anh đang ôm cô vào lòng, hỏi sao cô không kích động được đây...

-" Triết Phàm....Triết Phàm....ừm "

Âu Trác Vỹ lau nhẹ nước mắt cô, môi tím tới môi, trao cô hơi thở, sự yêu thương dè dặt, vui vẻ, cảm động,hạnh phúc bao nhiêu là cảm giác trộn lại...

-" Đồ ngốc! Dù là Dương Triết Phàm hay Âu Trác Vỹ đời này anh chỉ yêu mình em "

Quan Chi Âm cắn cắn môi, rồi nhoẻn miệng cười xinh đẹp...học cách anh hôn cô, mút mấy cái liền lên môi anh chu môi tuyên bố...bàn tay nhỏ nhắn kéo lấy tay anh đặt ngay ngực trái của mình...

"Anh là của em...Triết Phàm em yêu anh... "

Anh hưng hăng ngẫu nhiên lấy môi cô, cảm xúc như đê vỡ...quá hạnh phúc...quá mẫn nguyện thỏa mãn...

Âu Trác Vỹ nâng mông cô lên, đâm thẳng vào..chưa có bước dạo đầu Quan Chi Âm nức nở...

" Đau...anh làm đau em "

" Xin lỗi bảo bối..."

Anh mút lấy môi cô dụ dỗ, từng chút từng chút chiếm lấy cô chỉ như vậy anh mới biết mọi thứ không phải là mơ...Hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau...Hơi nóng lan tỏa một hình ảnh kích tình đốt mắt người khác ngày càng hưng hực không một chút giảm nhiệt, tiếng nức nở rên rỉ cùng tiếng thờ đốc hòa huyệt khiến người khác thật muốn trầm luân.

Chương 73: Ân oán cũng nên kết thúc

An Phi an tĩnh dựa vào đầu giường, vẻ mặt ái ngại nhìn Bạch Tố Tố đang rửa vết thương cho mình rồi tỉ mỉ băng bó lại cho anh ta...

Mấy ngày trước khi anh hôn mê trên núi, đã được cảnh sát đưa vào bệnh viện, khi tỉnh dậy đã thấy Bạch Tố Tố chăm sóc anh ta, cô dịu dàng như nước, không oán trách không giận hờn, không hỏi lý do...An Phi chua xót vừa đau lòng lại có thấy có lỗi..Vì có lẽ trên đời người đối xử tốt với anh ta nhất riêng chỉ có cô dù bây giờ anh không còn gì nữa, khi hoạn nạn mới biết rõ chân tình...

" Xin lỗi em...Tố Tố "

Anh kéo cô vào lòng, đầu vùi vào vai cô nói lời nỉ non...Bạch Tố Tố yên lặng để anh ôm lấy...cô nhắm mắt lại, nhưng trên môi lại nở nụ cười mãn nguyện..

Cô đã từng đánh cược với ông trời..Cô sẽ để anh tự do quyết định mọi thứ, cô sẽ không ngăn cản anh dù bất cứ chuyện gì, thế nhưng trong tâm niệm của cô luôn nghĩ rằng, khi tất cả qua đi, anh sẽ trở về bên cô lần tâm hồn và thể xác..Đây là cách cô giữ lấy trái tim một người đàn ông.Với người khác, có lẽ vì yêu cô bất chấp, nhu nhược lẫn yếu đuối, nhưng với cô là lùi một bước, tiến thêm một bước...

Cô nhẹ nhàng kéo tay anh đặt xuống bụng mình..ngẩng mặt nhìn anh...

" Phi! Dù cả thế giới này không cần anh.Nhưng em và con cần có

anh..."

Cổ họng An Phi chua chát, anh may mắn phúc phần ra sao mới gặp được cô...An Phi hôn lên trán, lên mi mắt tiếp theo là ngậm chặt môi cô...

Còn đòi hỏi gì nữa.So với tình yêu của cô anh ta thấy mình thật không xứng đáng.

Mọi việc của An Kiến Ngụy, Âu Trác Vỹ điều giao cho Trình Viện giải quyết...Mọi chứng cứ đều được thu thập đầy đủ, chỉ chờ ngày ra tòa bắt An Kiến Ngụy cuối đầu đền tội nữa là mọi chuyện kết thúc....

Giữa quán ca phê không gian ấm cúng, tại phòng riêng dành cho khách vip, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau...

An Phi sắc mặt đã khá hơn rất nhiều, anh ta rất điềm tĩnh dù là hôm nay người hẹn anh ra đây là Âu Trác Vỹ...

-" Chi Âm tốt chứ? "

Từ lúc chính mắt thấy Âu Trác Vỹ không ngại mạng sống lao lên núi trong giông bão để cứu Quan Chi Âm..An Phi liền hiểu ra Quan Chi Âm đối với Âu Trác Vỹ vô cùng quan trọng, anh ta thật sự an tâm, cảm giác tội lỗi cũng phơi đi phần nào..

Mọi tâm tư của anh ta bây giờ chỉ một lòng vì Bạch Tố Tố và đứa con trai chuẩn bị ra đời của họ còn phần tình cảm dành cho Quan Chi Âm sẽ được chôn vùi nơi sâu nhất của con tim..Một lòng chúc cô được bình yên và hạnh phúc là anh ta an lòng...

Âu Trác Vỹ nâng ly uống một ngụm cà phê mới thong dong lên tiếng...

"Rất tốt."

An Phi gật đầu rồi mới hỏi vào vấn đề.

" Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Ánh mắt màu nâu, không còn sắc lạnh khi nhìn An Phi, nhu hòa hơn rất nhiều..

" Là chuyện của Kim Mã.An Kiến Ngụy gây tội phải trả giá.Nhưng với Kim Mã ông ta vẫn có cổ phần và công sức của ông ta bỏ ra.Tôi là người trắng đen rõ ràng.Vì thế nếu anh không lấn cấn chuyện của ông ta, tôi rất muốn anh ở lại giữ chức vụ Tổng Giám Đốc của Kim Mã, tất cả cổ phần của ông ta sẽ thuộc về anh"

An Phi có chút sững sốt ngẩng mặt nhìn Âu Trác Vỹ chăm chăm, nếu giữa anh ta và Âu Trác Vỹ không có mối thù sâu nặng kia, thật sự anh ta rất muốn kết bạn với người này...

An Phi cười nhạt..

" Cám ơn anh...Nhưng Tôi đã quyết định cuối tháng này sẽ đưa Tố Tố sang Mỹ kết hôn và có lẽ sẽ định cư ở đó luôn.Về phần cổ phần của ba tôi, tôi sẽ chuyển nhượng cho anh, anh giúp tôi chuyển số tiền đấy vào Trại trẻ mồ côi ở tỉnh C là được..."

Âu Trác Vỹ im lặng vài giây mới gật đầu..

" Được.Tôi sẽ kêu người đưa hợp đồng đến cho anh."

- " Tôi đi đây.Chúc anh và Chi Âm hạnh phúc.Hãy đối xử tốt với cô ấy.Còn nữa thật lòng xin lỗi hai người "

Vẫn biết lời xin lỗi này không có tác dụng gì hay khiến mọi thứ có thể quay trở lại, người chết có thể sống lại...

Nhưng anh ta vẫn nợ hai người họ lời xin lỗi.Ân oán hận thù bao năm qua cũng nên kết thúc.

Đến khi An Phi rời khỏi hơn năm phút Âu Trác Vỹ vẫn chưa có rời đi, neho mắt nhìn ánh chiều tà, một ngày gần kết thúc.

Một tháng qua anh luôn bên cạnh bảo bối của anh chỉ sợ rời cô một bước lại xảy ra chuyện không hay.Mấy ngày nay anh mới đến công ty, công việc tồn đọng quá nhiều, nháy mắt một cái đã hết ngày, phải quay về với bảo bối của anh ngay thôi...Cái cảm giác gió se se lạnh lạnh bắt đầu chuyển mùa thật khiến lòng người cũng ấm áp..

Âu Trác Vỹ vớ lấy áo khoác chưa đi kịp mấy bước đã có một thân ảnh mềm mại ngã nhào vào người mình, theo quán tính anh giơ tay ra đỡ lấy...Nằm trong lòng ngực Âu Trác Vỹ, Mễ Nhi đưa đôi mắt quấy rũ nhìn anh đến ngơ ngảng đến khi cả thân người bị đẩy ra loạng choạng cô ta mới bừng tỉnh..

- " Âu Chủ Tịch..cám ơn anh"

Mễ Nhi cắn môi ngại ngừng đưa mắt nhìn anh..

Âu Trác Vỹ chẳng buồn quan tâm, anh chỉ gạt đầu rồi xoay người rời đi..Mễ Nhi cảm thấy mát mát vì người này quá lạnh lùng chẳng thèm đưa mắt nhìn cô ta một cái..

Đúng là từ xa cô ta đã thấy anh, rất mừng là không có sự xuất hiện

của Quan Chi Âm bên cạnh, cô ta mở cờ trong bụng liền xuất chiêu
dự địch..Không ngờ kết quả lại không như ý nguyện...

Chương 74: Chuyện bị bại lộ

Từ ngày chuyện bị An Kiến Ngụy bắt cóc, Quan Chi Âm luôn bị Âu Trác Vỹ kìm chặt bên người..Cả việc công ty cũng bị anh bỏ bê, cô phải dụ dỗ hết cách anh mới trở lại với công việc mà cô cũng được thông thả quay lại với các dự án của mình...Có điều cô đã hứa với anh sau khi mọi thứ kết thúc cô sẽ giả từ sự nghiệp giải trí..Thật sự cô không có đam mê với ngành này mà nơi này lại quá phức tạp không phù hợp với tính cách của cô, chuyện ra đi chỉ là sớm hay muộn mà thôi...

- " Chi Âm.Thật sự chị không nỡ để em ra đi "

Ana thở dài, cô ta biết mình rất hám tiền mất đi Chi Âm là thất thiệt cho cô ta rất nhiều nhưng vấn đề ở đây là tình cảm hai năm qua, thật sự cô ta cũng rất quý Quan Chi Âm..

- " Ana. em cảm ơn hai năm qua chị đã giúp đỡ em rất nhiều"

Ana vỗ vỗ lấy bàn tay bé nhỏ của Quan Chi Âm mỉm cười..

- " Được rồi.Không muốn thì như thế nào.Em cũng đã quyết định.Chị sẽ mở hợp báo giúp em"

- " Cảm ơn chị"

- " Ừa "

Hai người đang nói chuyện, bất ngờ Tiểu Du ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh..Ana đưa mắt nhìn Quan Chi Âm...

Quan Chi Âm liền kéo ghế đuổi theo vào bên trong liền thấy Tiểu Du nôn tháo nôn để, mặt mày xanh mét..

Quan Chi Âm rút lấy khăn giấy đưa Tiểu Du, vỗ vỗ lưng cho cô nhóc dễ thờ...

Sau một hồi nôn ra hết những gì cần có trong bụng Tiểu Du mới ngừng lại, rửa mặt cho tỉnh táo khi đứng dậy thấy Quan Chi Âm nhìn mình có phần kì quái, Tiểu Du cuối đầu chột dạ..

- " Tiểu Du.Em có thai đúng không?"

Tiểu Du hết hoảng mím môi mở to mắt nhìn cô..chẳng lẽ mọi thứ rõ ràng đến vậy sao.

Như hiểu được ý cô gái nhỏ..Quan Chi Âm lấy tay lau khéo mắt còn đọng nước mắt của cô bé..

- " Những ngày qua chị thấy em rất kì lạ.

Thường xuyên chạy vào nhà vệ sinh..Khuôn mặt lúc nào cũng tái mét, nhìn rất mệt mỏi.Tiểu Du em không xem chị là chị của em à.Có chuyện gì tại sao không nói chị nghe"

Tiểu Du hít mũi ôm lấy tay Quan Chi Âm, quỳnh quáng..

- " Chị..Không phải em muốn giấu chị..Vì em chưa sẵn sàng.. em xin lỗi "

Quan Chi Âm yêu thương xoa lấy khuôn mặt tái nhợt..

- " Đồ ngốc này...Nói chị biết, ba của đứa bé là ai..Em nói với anh ta

biết chưa? "

Cả người Tiểu Du cứng ngắt, cúi đầu không nói một lời, điều này làm Quan Chi Âm khó hiểu cau mày, càng muốn làm rõ mọi thứ..

- " Tiểu Du nói chị biết, có phải em giấu chị chuyện gì không? Người đó là ai, chị biết anh ta không?"

- " Chị..em..."

- " Tiểu Du, đây là chuyện quan trọng, nếu em không nói chị sẽ giận em thật đấy.."

Quan Chi Âm cảm thấy có chuyện gì đó mà cô không biết trong tâm niệm của cô xem Tiểu Du như em gái không hơn không kém..

- " Nói..ba đứa bé là ai?"

Tiểu Du im lặng vài giây mới thì thào..

- " Là...là..Trình Kha "

- " Cái gì...em...em với anh ta bắt đầu khi nào?"

Trời ạ! Chuyện này quá bất ngờ, Quan Chi Âm thật không tưởng tượng nổi...

- " Từ khi ở Pháp ạ.."

- " Ở Pháp...ở Pháp sao?"

Quan Chi Âm qua một lúc cũng lấy lại bình tĩnh, Tiểu Du đem mọi chuyện kể hết cho cô nghe...

- " Anh ta biết chưa?"

Tiểu Du buồn bã lắc đầu..

- " Chị à...em xin chị đấy, chị đừng nói cho anh ấy biết được không?"

- " Tại sao?"

- " Vì..em không muốn anh ấy vì trách nhiệm mà bên cạnh em "

Tình yêu mà vì trách nhiệm thì đó không là tình yêu, cô chỉ muốn bên cạnh một người thật lòng yêu mình mà thôi..Nhưng Trình Kha đã từng nói anh ta sẽ chịu trách nhiệm với cô vì lần đầu của cô dành cho anh ta.

Nhưng anh ta lại không hiểu cái cô muốn không phải như vậy..

- " Đồ ngốc này...Sau em không nghĩ anh ta có tình cảm với em mà không phải vì trách nhiệm."

- " Không phải đâu ạ...Anh ấy tài giỏi như vậy, em vốn không xứng với anh ta, mỗi ngày trên báo anh ta đều xuất hiện với biết bao là tiểu thư thiên kim...Bọn họ mới thật sự xứng đáng với anh ấy..."

Quan Chi Âm xót xa chẳng nói nên lời nhưng cô sẽ không để cô gái nhỏ này chịu thiệt thòi...

Lúc Âu Trác Vỹ trở về, Quan Chi Âm đã tắm rửa sạch sẽ yên vị ngồi trên chiếc ghế đỏ nhung trong phòng ngủ, cô thơ thẩn nhìn ra bên ngoài, anh bước vào còn không hay biết.

Lúc trên đường nhận được cuộc gọi của Trình Viện, đến bây giờ anh mới có thể trở về...

Chân mày Âu Trác Vỹ cau lại, rất không thích cảm giác bị cô xem anh như không khí, cảm giác vô cùng khó chịu...

Âu Trác Vỹ buồn bực ngồi xuống bế cô lên đùi xoay mặt cô lại hôn một cái thật mạnh lên môi cô, giọng hăng hộc..

- " Em làm gì mà chồng về cũng không quan tâm vậy hả? "

Đúng rồi chồng đấy! Một tuần trước cô mới biết rằng mình đã có chồng... Cô đã bị người ta lừa gạt ký tên vào giấy kết hôn, vậy mà cô ngờ ngác chẳng biết gì... Nhưng mà thôi, tuy bị anh tính kế nhưng cô cũng thích như vậy nha.. Vì thế không tốn một chút công sức cô chính thức trở thành bà chủ tịch rồi đấy...

Quan Chi Âm chu môi bất mãn, muốn nói gì đó nhưng chân mày cô lại nhíu chặt, nhìn vết đỏ dính trên bờ vai anh...

- " Sao vậy? "

Chương 75: Cơn Thịnh Nộ Của Quan Chi Âm

Thái độ của cô làm Âu Trác Vỹ khó hiểu...

Chưa dừng ở đó, Quan Chi Âm lại áp sát vào ngực anh, ngửi gì đó...Rồi sắc mặt cô tái nhợt đứng bật dậy, đôi mắt sắc đẹp trở nên tức giận trừng lấy anh...Âu Trác Vỹ muốn kéo lấy tay cô liền bị Quan Chi Âm vung ra...

" Chi Âm, em sao thế?"

Quan Chi Âm cười lạnh, sự hiền dịu mọi ngày như tan biến cô bốc đồng hét lớn..

" Anh còn hỏi em..Tại sao anh ăn vụng không biết chùi mép...Anh...Anh dám làm như vậy với em "

Âu Trác Vỹ ngơ ngảng chẳng hiểu gì, anh liền đứng dậy muốn ôm lấy cô lại bị Quan Chi Âm đẩy ra..Khi cô tức giận tính khí rất xấu, cô sẽ không điềm đạm như mọi ngày mà bướng bỉnh vô cùng..

" Đừng chạm vào em, em ghét cái mùi trên người anh..Tránh ra "

" Chi Âm, em nói gì anh chẳng hiểu..Em muốn nổi giận cũng phải nói lý một chút chứ "

Âu Trác Vỹ thật sự bị cô chọc giận

" Nói lý, em đây chẳng lý lẽ đấy, anh dám ngoại tình còn về đây lớn

tiếng..."

" Cái gì ngoại tình. Chi Âm em bĩnhtĩnh có được không.?"

Ồi! Khi phụ nữ ghen lên chẳng hề nói lý lẽ là có thật mà, nhưng cái đó không quan trọng, quan trọng là vợ anh giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt ửng hơi nước chỉ trực chờ mà rơi, nhìn mà anh đau lòng chỉ muốn ôm lấy cô mà thôi.. Chưa kịp suy nghĩ Quan Chi Âm phùng phùng lửa giận lao vào người anh, không nói một lời, giựt hết hàng nút, nút áo rơi lả chả xuống thảm..

Âu Trác Vỹ đứng im chịu trận, mặc cô phát tiết vừa lòi vừa kéo... Khi chiếc áo nằm trong tay mình Quan Chi Âm phì phò đưa đến trước mặt anh...

" Đây.. vết son môi của ai?. Còn nữa trên áo toàn là mùi nước hoa phụ nữ. Anh còn nói em không lý lẽ. Hức.. anh là tên khốn khiếp, anh đi đi, đi tìm cô ta đi, em không cần anh nữa..."

Quan Chi Âm ném chiếc áo vào người Âu Trác Vỹ, mắng xong lại uất ức bật khóc nức nở... Âu Trác Vỹ cầm lấy chiếc áo mở hiểu ra mọi chuyện rồi lại nhớ đến chuyện lúc chiều...

Anh mặc kệ tất cả nhanh tay ôm lấy Quan Chi Âm dỗ dành..

" Chi Âm, đừng khóc mà, em hiểu lầm rồi anh thực sự không có làm điều gì có lỗi với em hết "

" Huhu... Bằng chứng rành rành anh còn chối..."

Cô vùng vằng muốn thoát khỏi anh, nhưng Âu Trác Vỹ nào cho...

" Không phải, đó là lúc chiều ở quán cà phê có người phụ nữ đụng

trúng vào anh. Đây chắc là vết son và mùi nước hoa của cô ta..."

Quan Chi Âm nào tin, cô nức nở không ngừng làm anh đau lòng gần chết..

Anh thề lần sau ngoài vợ anh, ai có ngã sấp mặt anh cũng mặc kệ, mà không gặp phụ nữ anh liền né tránh để họ khỏi va vào người anh..

Thấy cô vẫn còn nghẹn ngào.. Âu Trác Vỹ bế cô lên ngồi lên ghế..

- " Chi Âm. Anh xin thề đó, nếu anh nói không thật cho nữa đời sau anh sẽ bị... ừm "

Bàn tay nhỏ che lại miệng anh, nào để anh nói hết câu sau... Cô biết mình không nên như vậy, nhưng hôm nay tâm trạng cô vì chuyện của Tiểu Du đã phiền lòng, khi chứng mắt thấy dấu son chói mắt đầy cơn giận không thể kiềm soát...

- " Ai cho anh thề bậy bạ hả.. Anh là của em là của em, lần sau không được để bọn họ chạm vào anh "

Cô ngẩng khuôn mặt đỏ bừng, làn môi đỏ chúm chím cao ngạo ra lệnh. Âu Trác Vỹ gật đầu thờ dài xót xa chỉ vì anh không tốt chưa cho cô niềm tin nên mới khiến vợ anh đau lòng.. Anh hôn lên môi cô lau nước mắt còn đọng trên gò má trắng mịn... anh nắm lấy tay cô nói lời kiên định

- " Chi Âm. Em phải tin tưởng anh. Em nghe rõ nếu cả đời này anh phụ em. Thì ông trời cứ việc trừng phạt anh, cho anh mất hết tất cả. Nửa đời còn lại sống trong bóng tối..."

Quan Chi Âm nghẹn ngào, bàn tay bị anh nắm chặt chẳng làm được

gì, cô đưa miệng cắn vào vai anh...

" Hức...đã bảo không cho anh thề thốt bậy bạ mà...."

Rồi lại hôn lên vết cắn..

" Em xin lỗi"

Cứ tưởng Âu Trác Vỹ sẽ thờ phào nhẹ nhõm hay ôm cô vào lòng cảm động.Không ngờ anh lại đẩy cô ra, đứng dậy về mặt thu lại sự dịu dàng lúc nãy chỉ còn vẻ hờ hững một chút thâm trầm khó hiểu quay đầu nhìn Quan Chi Âm đang ngơ ngác tội nghiệp nhìn mình.

" Chi Âm! anh là chồng em, là người đàn ông của em.Anh luôn nghĩ dù cả thế giới này không tin anh thì vẫn còn có em, thế mà.."

Quan Chi Âm lặng người cô còn nghe được tiếng thờ dài của anh như anh rất đau lòng và thất vọng về cô.Quan Chi Âm râm rút bước đến ôm lấy anh từ phía sau, giọng mang chút ghen ngào từ người thắng cuộc lại trở thành yếu thế, nhưng cô giờ nào quan tâm.

" Triết Phàm, em xin lỗi, em sai rồi"

Bên môi nhếch lên nụ cười đắc thắng, Âu Trác Vỹ vẫn đứng yên không có ý định xoay người, anh không phải muốn làm khó cô, anh buộc phải làm vậy, vì nếu không sau này anh thật không yên ổn mà anh cũng không muốn cô vì ghen mà trở nên đau lòng, tóm lại người đau lòng nhất vẫn là anh..

Quan Chi Âm buồn rầu, bước đến trước mặt anh, hai bàn chân nhỏ bé dẫm lên chân anh, hai tay choàng qua cổ anh, nhón chân hôn lên môi mỏng phút chốc còn nhếch lên nở nụ cười giờ phút này lại mím chặt giận dữ...

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hít hít mũi, nhỏ giọng ỉ ỏi năn nỉ.

" Ông xã, anh đừng giận nữa có được không"

Một tiếng ông xã làm lòng Âu Trác Vỹ mềm nhũng, thờ dài trong lòng, cũng không biết ai thắng ai nữa...

Anh lườm cô một cái, bế bổng cô lên, Quan Chi Âm thuận thế cặp hai chân vào eo anh, kê đầu vào ngực anh làm nũng.

" Triết Phàm anh là của em, em sẽ đau lòng mà chết nếu mất anh"

Lời nói của cô làm Âu Trác Vỹ thương xót, nâng mặt cô lên hôn lên môi đỏ mướt từng cái nhẹ nhàng, ma sát tới lui vừa thương vừa giận.

" Đồ ngốc này! Hay em cần anh moi tim ra cho em xem em mới biết anh yêu như thế nào. Chi Âm không phải mình em mới lo lắng điều đó. Anh còn lo hơn em, nhưng anh tin em, nếu phải nổi giận anh sẽ nổi giận với ai dám đến cướp em. Còn với em dù có yêu hay không yêu anh, anh cũng sẽ cột chặt em bên cạnh, vì không có em anh sẽ sống không nổi "

Quan Chi Âm vừa cảm động lại xấu hổ nhìn vết cào do móng tay cô để lại trên ngực anh mà xót xa..

" Triết Phàm..."

Bàn tay vuốt ve nơi dấu đỏ, hôn từ cổ anh xuống, cái lưỡi nhỏ liếm lấp vết thương..

Chiếc lưỡi nóng ấm, ẩm ướt kích thích Âu Trác Vỹ đến cực hạn, hơi thở Âu Trác Vỹ trở nên nặng trĩu, anh nâng đầu cô lên ngấu nghiến

môi cô liền ôm cô vào phòng ngủ trên đường đi vào rã rác quần áo của hai người, đại chiến mới chính thức bắt đầu dĩ nhiên người yếu thế trên phương diện này chỉ có thể là Quan Chi Âm..Ngây thơ như cô thật sự không phải là đối thủ của Âu Chủ tịch,đã bị ức hiếp giờ còn bị ăn không còn một mảnh xương.

P/s E hem vk chk nhà này.

Bả ghen lên kinh khủng nhỉ nhưng Âu Chủ tịch lại quá cao tay...

Chương 76: Yêu em bao nhiêu cũng không đủ

Sau một hồi lăn lộn trên giường, Quan Chi Âm nằm trên người Âu Trác Vỹ thở hổn hển, tấm lưng trần còn lấm tấm mồ hôi..Âu Trác Vỹ yêu thương hôn lên gò má ửng hồng sau kích tình, bàn tay vuốt ve tấm lưng mịn màng rồi lên xuống bờ mông tròn lẳn khiến anh thích thú...

"Hôm nay em có chuyện không vui?"

Cô không phải là người không hiểu lý lẽ, chuyện của anh chỉ là ngồi chằm cho tâm trạng không tốt của cô.

Quan Chi Âm ngẩng ra, sau đó nhớ đến chuyện Tiểu Du kéo chân ngồi dậy nhìn anh chăm chú, hàng chân mày cau lại mang chút tức giận, Âu Trác Vỹ khó hiểu nhìn cô, tự trách sao lại chọc cô giận nữa rồi...

"Anh nhắc em mới nhớ.Triết Phàm anh nói rõ em biết Trình Kha là người như thế nào?"

Sắc mặt Âu Trác Vỹ liền sa sầm, anh túm tay kéo cô xuống, ánh mắt đe dọa.

"Sao lại hỏi đến cậu ta? "

Biết chắc anh hiểu lầm, cô đánh lên ngực đem đầu đuôi câu chuyện kể hết cho anh nghe..Sắc mặt Âu Trác Vỹ vẫn rất bình thản..

- " Anh nói xem, nếu anh ta không có tình cảm với Tiểu Du tại sao còn làm con bé mang thai "

- " Tiểu Du mang thai?"

Nghe đến đây Âu Trác Vỹ hơi bất ngờ.

- " Đúng vậy đã hơn một tháng rồi "

- " Chết tiệt.Sau bọn họ lại nhanh hơn mình nhỉ? Chẳng lẽ anh chưa cố hết sức "

Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của anh lời nói mập mờ, Quan Chi Âm khó hiểu nhưng khi suy nghĩ kĩ mặt cô đỏ lên, vợ lấy gối đập lên người anh, phì phò tức giận..

- " Triết Phàm anh nghĩ đi đâu thế.Em đang nói chuyện nghiêm túc đấy"

Âu Trác Vỹ nắm lấy gối ngồi dậy ôm cô vào lòng hôn lên bờ vai non mềm..

- " Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc.Em nghĩ xem chúng ta làm thường xuyên không phòng ngừa tại sao nơi này vẫn chưa có tin gì?"

Bàn tay anh mần mò phần bụng bằng phẳng của cô, hoài nghi chính mình, nhưng sức khỏe anh và Chi Âm vô cùng tốt vậy lí do gì.

Chỉ thấy Chi Âm cuối đầu không nói một lời, Âu Trác Vỹ nâng mặt cô lên nheo mắt nguy hiểm tra hỏi.

- " Em dám uống thuốc "

Không phải câu hỏi mà câu khẳng định.

Quan Chi Âm chột dạ, miệng nhỏ hé mở mấp máy e sợ..

- " Tại vì em vẫn còn rất nhiều hợp đồng quảng cáo nếu có thai trong thời gian này sẽ không thích hợp...em..."

Theo luật lệ của công ty nếu cô có thai, bị hủy hợp đồng cô phải đền nhiều khoảng lớn. Tiền thì Âu Trác Vỹ không thiếu vấn đề là trách nhiệm. Nhưng bây giờ cô đã xin rút khỏi làng giải trí cô định từ giờ sẽ không uống thuốc nữa.. Về mặt Âu Trác Vỹ không hòa hoãn được tý nào.. Quan Chi Âm biết anh đang tức giận cô nhào vào lòng anh nũng nịu..

- " Anh đừng giận. Không phải hôm nay em đã đến gặp Ana nói rõ sẽ ra khỏi công ty, chính thức giải nghệ rồi sao. Kể từ hôm nay em sẽ không sử dụng thuốc nữa chúng ta sẽ mau có cục cưng thôi "

- " Thật sao? Em đã quyết định "

Ý anh hỏi cô đã quyết định rút khỏi làng giải trí.

Quan Chi Âm mỉm cười vuốt ve lòng ngực trần trụi của anh.

- " Thật. Với em bây giờ anh là quan trọng nhất "

- " Nhóc con xảo trá. Xem hôm nay anh làm chết em thế nào "

Âu Trác Vỹ nghe lời ngọt ngào mà ngửa ngáy, nhếch môi đè cô xuống thân hôn ngẫu nhiên..

- " Ừm..ừm "

Chiếc lược không xương chui vào khuôn miệng của cô quét sạch từng góc ngách, Quan Chi Âm vẫn còn cân nhắc chuyện Tiểu Du nào chịu để anh làm...

"Ừm.. Khoan đã..anh chưa trả lời em về chuyện Trình Kha "

Âu Trác Vỹ ngẩng đầu buồn bực véo má cô..

" Em yên tâm.Trình Kha là loại người luôn tính toán cho tương lai "

Vì thế để chuyện Tiểu Du có thai cũng do anh ta tính toán, Vậy là Trình Kha thật sự có tình cảm với Tiểu Du, nghĩ đến đây trái tim từ tối giờ treo lơ lửng của Quan Chi Âm như được giải thoát, chỉ là chưa kịp vui mừng phía dưới của cô đã chịu một trận đau xót...

" A...đau..."

Cô tức giận cấu vai anh, Âu Trác Vỹ nắm tay đưa vô miệng vừa mút vừa cắn..

" Ai biểu em không chuyên tâm "

Nói rồi anh khom người ôm lấy cô hôn cuồng nhiệt, phía dưới ra vào liên tục, Quan Chi Âm ngoan ngoãn ôm chặt lấy anh, cong người cho anh vào sâu hơn.

Một đêm dài mất ngủ như lời anh nói đêm nay anh thật sự làm cô mệt muốn chết, cô nức nở, khút khít van xin nhưng anh nào nghe, đến khi cô ngất đi vì mệt lã, mới không còn chịu dằn vò từ anh...

Ôm vợ đi tắm rồi mới an phận đi ngủ..Nhìn khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt nhắm tịt hàng mi dài như cánh quạt rợp bóng, cô như một thiên

thần say giấc..Anh yêu thương siết chặt vòng tay hôn lên môi cô mấy ngậm..

- " Vợ à yêu em bao nhiêu cũng không đủ "

Bị râu anh đâm vào làn da non nớt, Quan Chi Âm ngứa ngáy đẩy đầu anh ra chui tọt vào ngực anh tiếp tục say nồng..Âu Trác Vỹ bật cười, phủ chăn cho cả hai rồi mới chịu đi ngủ, với anh bây giờ mới gọi là thành tựu và hạnh phúc thật sự..

Chương 77: Làm khó

ÂU THỊ

Hôm nay là ngày họp quan trọng ở Tập Đoàn Âu Thị.

Không khí trở nên có phần căng thẳng vì nghe nói có cấp cao của Âu Thị từ Pháp trở về dự.

Cuộc họp kéo dài gần hai tiếng cuối cùng cũng được kết thúc, sẵn tiện sắp đến giờ nghỉ trưa Âu Trác Vỹ đứng ra mời cơm nên mọi người đều thông thả xuống lầu để đến nhà hàng đã đặt sẵn, ngoài Âu Trác Vỹ phía sau là Trình Kha, Joni Và Bill còn có luật sư của anh và một số các cấp lãnh đạo.

Đi song song với Âu Trác Vỹ là người đàn ông trung niên, có màu mắt giống anh, hai người trò chuyện rất vui vẻ...

Không khí trên phòng họp căng thẳng bên ngoài các nhân viên ăn mặc chỉnh tề tập trung cho công việc không kém.

Quan Chi Âm bước xuống xe ngẩng mặt nhìn tòa nhà cao tầng, nhưng sắc mặt cô lại không được tốt cho lắm, đây là lần đầu tiên cô bước chân đến Tập Đoàn Âu Thị cũng không tâm trạng để quan sát cảnh đẹp hay tòa nhà sang trọng nơi đây..

Bảo vệ mở cửa xe liền nhận ra đây chính là siêu mẫu đình đám Quan Chi Âm còn có mối quan hệ mập mờ với Chủ Tịch của họ, điều là đàn ông đây lại lần đầu tiên chứng thực vẻ đẹp của Quan Chi Âm ngoài đời thật, khiến họ không thể rời mắt nhanh tay mở cửa xe cho

cô cứ chỉ ân cần và ngưỡng mộ không phải nói...

Hôm nay cô rất đẹp, cô mặc chiếc đầm ôm màu đen bó sát cơ thể mềm mại của mình, ngắn đến gối khoe bắp chân trắng ngần, trên cổ dùng khăn voan nhỏ tạo phong cách nhã nhặn cho set đồ gợi cảm. Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc xoăn đen được cột cao gọn gàng, xinh đẹp lại bí ẩn, khi vào sảnh lớn những người có mặt không khỏi ngẩng ngơ dĩ nhiên đại đa số đều nhận ra cô là ai. Có rất nhiều người rất muốn tiến đến xin chữ kí, ngặt nỗi đây là trong giờ làm việc mà nội quy của Âu Thị vô cùng nghiêm khắc nên họ chỉ biết ngậm ngùi đứng từ xa ngắm nhìn..

Một nhân viên tiếp tân gật đầu chào cô, mỉm cười nhẹ giọng..

- " Xin hỏi cô tìm ai?"

Có người thích sẽ có người không thích, Quan Chi Âm làm sao không thấy một số ánh mắt ác ý đang nhìn về phía mình, con nghe những lời bàn tán xôn xao...

Những người cùng đứng chung quầy tiếp tân chung với cô gái kia như đang nở nụ cười khinh miệt, xúm lại nhỏ giọng..

- " Đây không phải là siêu mẫu Quan Chi Âm sao?"

- " Đúng rồi, là cô ta.. Ôi cô ta thật đẹp hèn gì được chủ tịch của chúng ta để mắt đến "

- " Nhưng lâu rồi không thấy họ lên mặt báo chắc là chia tay rồi.. Nên hôm nay mới chạy đến đây.. Muốn đeo bám chủ tịch chúng ta đây mà "

- " Các cô nhỏ tiếng thôi"

Cô tiếp tân vừa rồi nhắc nhở bọn họ.

Quan Chi Âm bước lại gần, họ liền im bật, cô nhìn sơ qua họ cũng không có ý định quan tâm, xoay mặt nhìn người vừa hỏi mình.

- " Tôi muốn gặp Âu Trác Vỹ "

Cô vừa lên tiếng những ánh mắt nhìn cô càng lộ vẻ khinh thường..

- " Xin hỏi cô có hẹn trước không? "

Quan Chi Âm buồn bực lắc đầu, không biết Âu Trác Vỹ làm gì mà từ sáng giờ cô gọi lại không nghe máy..Bắt đắ dĩ cô mới đến đây thật lòng cô rất không thích những ánh mắt soi mói này...

- " Không có "

Lời cô nói khẳng định suy nghĩ của bọn họ là chính xác, nếu còn là tình nhân không phải chỉ một cuộc gọi là được hay sao.Đằng này một cuộc hẹn còn không có, chắc chắn chủ tịch của họ đã chơi chán, chắc đến đây muốn khóc lóc van xin đây mà...

- " Xin lỗi cô.Vậy chúng tôi không thể giúp được cô rồi "

Quan Chi Âm rất khó chịu với cách hành xử của nhân viên nơi đây..

- " Phiền cô gọi cho thư kí riêng của Âu Trác Vỹ hay Trình Tổng cũng được..Nói có Quan Chi Âm muốn gặp..Tôi tin Chủ tịch của cô không từ chối "

- " Xin lỗi cô Quan.Hiện giờ chủ tịch và Trình tổng đều đang họp.Nhưng theo luật cô phải có hẹn trước thì tôi mới giúp cô thông

báo được "

Quan Chi Âm chán nản chẳng muốn đôi co với bọn họ...ngặt nỗi cô lại không có số của Trình Kha hay Jonl, Bil.Vì Âu Trác Vỹ không cho cô lưu số của người đàn ông nào khác ngoài anh...

Quan Chi Âm cắn răng xoay người đi đến vị trí dành cho khách đợi..Khi cô vừa ngồi xuống chưa được một phút...

"Reng "

Tiếng thang máy dành cho lãnh đạo liền vang lên..Cánh cửa vừa mở một đoàn người bước ra người dẫn đầu không ai khác chính là Âu Trác Vỹ..Các nhân viên liền nở nụ cười đứng dậy đồng loạt gọi " chủ tịch "

Nhưng giờ phút này ánh mắt của Âu Trác Vỹ bị một thân ảnh thu hút, Quan Chi Âm lúc này cũng đứng dậy, chỉ im lặng đứng đó nhìn anh...

Âu Trác Vỹ trước hết là bất ngờ sau đó đi nhanh về phía cô trên môi nở nụ cười hiếm thấy, tất cả mọi người đều tập trung về hướng chủ tịch bọn họ đang đi đến...

Chương 78: Ra mặt vì vợ

Âu Trác Vỹ từ xa đã phát hiện sắc mặt cô không tốt, bước chân càng nhanh, khi dừng trước mặt cô, bàn tay dịu dàng kéo cô vào lòng, tiếng anh không quá lớn nhưng lại đủ cho mọi người đều nghe thấy...

- " Bà xã sao em lại đến đây..Sao không gọi cho anh xuống đón "

" **Bùm** "

"Bà xã"

Ngoài đám người Trình Kha và luật sư của Âu Trác Vỹ không ai không bất ngờ..

Các nhân viên tiếp tân cảm thấy sóng lưng họ lạnh toát, thay nhau cúi đầu chẳng nói nên lời...

Dù rất bực bội bị người khác xem thường, nhưng lại bị sự dịu dàng và một tiếng bà xã của anh làm lòng mềm nhũn, cô bực bối giọng mang chút giận hờn..

- " Em gọi không được.Muốn gặp anh còn khó hơn lên trời "

Âu Trác Vỹ mần mò lấy túi áo, mới chợt nhớ điện thoại anh đã bỏ trong phòng làm việc...Xoa mặt cô dỗ dành..

- " Điện thoại anh để trong phòng làm việc...

Sao em không nói với quỳ tiếp tân để thư kí báo lại với anh "

Quan Chi Âm nhìn dàn nhân viên đang cúi đầu, thôi bỏ đi cô cũng không muốn làm khó người khác, nhìn theo ánh mắt cô rồi nhớ đến cảnh vợ anh ngồi yên chờ anh nơi này Âu Trác Vỹ như hiểu ra điều gì chân mày cau lại quét qua bọn họ...Bàn tay bất chợt được nắm chặt nhìn lại thấy vợ anh lắc đầu "ý bảo anh bình tĩnh "

Nhưng bản tính Âu Trác Vỹ nào chịu để trước mắt mình mà vợ anh lại chịu uất ức, còn thái độ không chuyên nghiệp của bọn họ lại điều cấm kị nhất của Âu Thị.Không chỉ riêng vợ anh, nếu là một ai cũng phải thông báo cho thư kí của anh, dù không hẹn trước.

Anh nắm tay Quan Chi Âm bước đến quỳ tiếp tân, các cô gái đưa mắt nhìn nhau run lấy bầy, để vào đây được làm việc đối với họ rất khó khăn...

" Các người vì sao không gọi báo cho thư kí của tôi?"

Lời nói anh lạnh nhạt, đây là lần đầu tiên từ ngày bọn họ vô làm được anh hỏi đến nhưng là hỏi tội..Các cô gái đưa mắt nhìn Quan Chi Âm rồi lấp bắp trả lời..

" Xin lỗi chủ tịch....Chúng tôi không biết cô ấy là vợ ngài..chúng tôi.."

Càng nói càng sai bọn họ nghẹn họng không nói nên lời..

" Quy tắc cơ bản mà các người còn không nắm được.."

Âu Trác Vỹ cười lạnh quay sang một giám đốc phòng ban...

" Tần tổng, Âu Thị không nên có những nhân viên vô dụng như vậy...Ông xem mà tính..."

- " Vâng..vâng tôi biết rồi Chủ Tịch "

Người được gọi là Tần tổng cuối đầu nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho cấp dưới liền bị Quan Chi Âm ngăn lại...

- " Khoan đã "

Ông ta khó xử nhìn Âu Trác Vỹ rồi bấm phím tắt..ôi! có vẻ chủ tịch của ông rất yêu chiều vợ nên ông nào dám khán chỉ..

- " Triết Phàm, bọn họ không đúng nhưng lần này xem cũng đã rút được kinh nghiệm, anh bỏ qua cho họ đi "

- " Chi Âm, quy tắc là quy tắc "

Âu Trác Vỹ cau mày không đồng ý..Quan Chi Âm thở dài nắm lấy tay anh làm nũng..

- " Thôi được rồi tùy anh.Em chỉ không muốn lần đầu mình đến lại xảy ra sự việc như vậy, thật là em không nên đến đây mà.."

Một chút làm nũng, một chút oán hờn, Âu Trác Vỹ đành chịu thua, anh cũng không muốn làm cô khó xử..

- " Được rồi, lần này sẽ bỏ qua bọn họ, nhưng không thôi việc còn tiền thưởng cuối năm phải trừ đủ "

Quan Chi Âm mím môi cười..

Bọn người nhân viên mừng rơi nước mắt liên tục nói cảm ơn..

- " Cảm ơn Chủ Tịch...cảm ơn phu nhân "

Bất ngờ nghe tiếng phu nhân từ miệng họ, Quan Chi Âm rùng mình một cái thật sự không quen..nhớ đến lí do của mình đến đây, cô xoay người tìm người muốn gặp...

- " Em muốn gặp Trình Kha "

Đúng rồi mục đích cô đến đây là để gặp Trình Kha..Âu Trác Vỹ dĩ nhiên không vui, lần đầu vợ anh đến đây lại muốn gặp người đàn ông khác...Nhưng anh vẫn xoay người gọi Trình Kha...

Trình Kha đưa mắt nhìn Joll và Bjll cũng rất nhanh chân bước đến trước mặt Quan Chi Âm..

- " Cô muốn gặp tôi có chuyện gì sao?"

Quan Chi Âm không trả lời lấy trong túi xách ra, một bao thứ đưa cho anh ta..

Sự dịu dàng lúc vừa rồi thay vào đó là sự nghiêm túc...

- " Anh xem đi..Nếu anh còn là đàn ông thì hãy tìm con bé về đây...Anh không biết Tiểu Du đã có thai hay sao? Tình cảm của anh như thế nào tại sao không nói rõ cho con bé biết để nó hiểu làm mà đau lòng đến như vậy..."

Trình Kha nắm chặt lá thứ, đây không phải Tiểu Du viết cho anh ta mà là viết cho Quan Chi Âm, cô đã đi rồi..

- " Cô ấy có thai sao?"

Trong mắt Trình Kha xuất hiện niềm vui rõ ràng, anh nắm tay Quan Chi Âm hỏi lại, nhưng nhìn ánh mắt muốn giết người của Âu Trác Vỹ

liền bối rối buông ra..Thái độ của anh ta làm Quan Chi Âm rất vừa lòng nên lời nói hòa hoãn đôi chút...

" Đúng vậy..Được hơn một tháng rồi "

" Cám ơn cô.Chi Âm.Tôi sẽ mang cô ấy về đây."

" Ơ..chờ chút..khu biển phía Nam rộng lớn như vậy anh biết tìm con bé ở đâu.?"

Nhìn vẻ vội vàng của Trình Kha, Quan Chi Âm liền kéo anh ta lại..

" Tôi có định vị trên điện thoại của cô ấy"

" Trình Kha nếu anh đi tìm Tiểu Du vì đứa bé thì tôi nghĩ không cần đâu "

Trình Kha xoay đầu nhìn cô, ánh mắt đầy kiên định..

" Tôi cần cả mẹ lẫn con.Vì chỉ cô ấy mới xứng đáng làm mẹ của con tôi..Tôi đi đây "

Lần này Quan Chi Âm không gọi anh ta lại nữa, cô có thể yên tâm được rồi..

" Bà xã được rồi...Trình Kha là người có trách nhiệm biết mình đang làm gì..em đừng lo lắng nữa được không, lại đây anh giới thiệu em một người "

Âu Trác Vỹ nắm tay cô dắt lại đứng trước mặt người đàn ông trung niên có vóc dáng cao lớn tuy tuổi đã ngoài bốn mươi nhưng còn rất phong độ, ánh mắt màu nâu như Âu Trác Vỹ, đang nhìn cô mỉm cười..

- " Cậu, đây là vợ cháu. Quan Chi Âm "

- " Chi Âm, đây là Cậu của anh "

Quan Chi Âm vén tóc ngại ngùng, lúc vừa rồi vì lo lắng cho Tiểu Du cô không quan tâm đến những người xung quanh..Giờ bắt chợt lại gặp người cậu trong truyền thuyết này khiến cô một chút bối rối...Cô nở nụ cười dịu dàng lễ phép cúi đầu..

- " Cậu....Cháu thật xin lỗi..Triết Phàm không nói Cậu về nước theo đúng cháu phải ra sân bay đón..Cháu thật xin lỗi "

Âu Lang cười rạng rỡ, vỗ vai cô..

- " Không sao..không sao..Cháu dâu thật hiểu chuyện..Haiz bù cho đứa cháu bất hiếu này. Từ nay có cháu, cậu cũng được an ủi phần nào.."

Quan Chi Âm cũng cười nghiêng mặt nhìn Âu Trác Vỹ, anh nhìn cô đầy tự hào và yêu chiều...Liền ôm vợ vào lòng, nói với Âu Lang.

- " Được rồi, cậu đừng bôi xấu cháu trước mặt vợ cháu..."

- " Không thèm nói với cháu.Nào Chi Âm cùng đi ăn với cậu nhé "

- " Dạ "

Quan Chi Âm nào dám từ chối..Nhìn vẻ mặt ngại ngùng của cô mà Âu Trác Vỹ chỉ hận không thể đè cô ra mà hôn lấy một trận..Bàn tay khẳng khẳng ôm lấy vợ chầm chầm..Âu Lang đưa mắt khinh thường đứa cháu..Lúc nào mặt mày cũng lạnh ngắt thế mà trước mặt cô gái nhỏ này như trở thành người khác...

Haiz..nhưng mà Chị của ông cũng có thể yên lòng được rồi!

Chương 79: Thấu hiểu

Sau khi đi ăn với Âu Lang, gần bảy giờ tối Âu Trác Vỹ và Quan Chi Âm mới về đến nhà, hôm nay tâm trạng Âu Trác Vỹ khá tốt, bàn tay anh chung thủy luôn nắm chặt tay vợ, ngồi trong bàn ăn mà Âu Lang đã có thể mở mang tầm mắt, đưa cháu mà ông nuôi từ nhỏ phải nói rằng từ xưa đến giờ chưa bao giờ biết chăm sóc cho ai, từ ngày chị ông qua đời Âu Trác Vỹ càng trở nên hồ hững vô tình hơn như rằng cả thế giới này chẳng là gì quan trọng hơn với anh ngoài việc trả thù..

Nhưng giờ thì cũng vậy chỉ khác là khi cô gái nhỏ này xuất hiện sẽ biến cháu ông từ một con hổ hung mãnh trở thành con hổ giấy không hơn không kém. Trời ạ! cái cách mà chăm bẵm bóc từng con tôm đặt vào chén cho Quan Chi Âm thiếu điều là chưa đút cho cô ăn nữa thôi, vì là nơi đông người chứ ở nhà chuyện đấy xảy ra thường xuyên nên Âu Lang chưa được chiêm ngưỡng...

Mọi việc chưa dừng ở đó, khi ăn xong dùng khăn giấy ướt lau tay cho vợ mặc những ánh mắt len lén nhìn, Âu Trác Vỹ như đã quen với chuyện này, Quan Chi Âm dĩ nhiên cũng vậy nhưng cô vẫn có sự xấu hổ, có điều cô hiểu tính Âu Trác Vỹ việc gì anh đã muốn làm có càng cũng không được, nên cô chỉ còn biết gượng gạo cười trừ...

Vừa về đến nhà tâm trạng của Âu Trác Vỹ liền bị hai vị khách không mời mà đến làm cho có chút buồn phiền...

Thím Vương nhìn sắc mặt không tốt của cậu chủ nhà mình, bà liền nhẹ giọng..

-" Cậu chủ, Ông chủ và Bà chủ đợi gần hai tiếng rồi ạ"

- " Hình như thím xưng hô sai rồi thì phải, mẹ tôi mất bảy năm rồi "

Giọng anh rất nhẹ nhưng làm sắc mặt những người có mặt điều biến sắc, thím Vương cúi đầu biết mình dùng từ sai. Còn khuôn mặt Bảo Lan hết trắng rồi lại xanh dĩ nhiên sắc mặt của Dương Hoa là coi nhất..

Quan Chi Âm nắm lấy tay anh lắc nhẹ. Âu Trác Vỹ nhìn cô rất không cam lòng thân hình to lớn bị cô kéo đi đến ngồi xuống sô pha...

- "Chào chú, chào dì. Chú Dương lâu rồi không gặp "

Dương Hoa vỗ vỗ lấy bàn tay của Bảo Lan an ủi vợ mình rồi mới nhìn Quan Chi Âm.

- " Đúng là lâu rồi mới gặp, cháu lớn lên rất xinh đẹp chú Dương xem nữa là không nhận ra "

Quan Chi Âm mỉm cười.

- " Cháu nghe nói sức khỏe chú không được tốt..bây giờ như thế nào rồi ạ?"

Dương Hoa liếc nhìn sắc mặt thâm trầm của con trai, nhẹ lắc đầu..

- " Không gì đáng kể "

Quan Chi Âm kéo lấy tay ai đó đang ngồi bên cạnh chỉ thấy anh không hề nhúc nhích cô buồn bực cấu vào tay anh, giọng nhẹ tênh..

- " Triết Phàm, anh không nói với Chú Dương về việc chúng ta kết hôn à "

Âu Trác Vỹ xoay mặt nhìn cô, anh hiểu ý cô, cô muốn cho cha con họ không còn khoảng cách nữa. Dù anh và ông có vấn đề gì đi nữa chuyện kết hôn cũng phải thông báo ông một tiếng..

- " Hai đứa đăng kí kết hôn rồi sao? "

Dĩ nhiên người làm cha như ông nghe con mình lập gia đình, ông rất vui vẻ, nhìn khuôn mặt man mác cô đơn đang chờ đợi, rồi nụ cười chờ mong của cô gái nhỏ bên cạnh, Âu Trác Vỹ miễn cưỡng gật đầu..Giọng nói không hàm xúc..

- " Đúng vậy, cuối tháng này chúng con sẽ tổ chức hôn lễ " "

Anh ngưng vài giây mới nói tiếp.

- " Nếu ba rảnh thì đến dự " "

Nụ cười khắc khoải hiện lên trên môi Dương Hoa..Quan Chi Âm cũng không mong mỏi Âu Trác Vỹ nói lời dễ nghe, cô mỉm cười tiếp lời anh..

- " Cháu có thể gọi chú là ba được đúng không? "

Dương Hoa gật đầu nhanh chóng ánh mắt tỏ ra vui vẻ..

- " Dĩ nhiên là được, ba mong mỏi sợ còn không được " "

- " Ba. Vậy bữa đó ba phải có mặt nhé, ba con không còn, con rất muốn người đưa con vào lễ đường là ba..Có thể không ạ? " "

Dương Hoa cảm động gật đầu nhận lời ngay lập tức..Âu Trác Vỹ nhìn nụ cười tươi rói của vợ mà lòng ấm áp, bao nhiêu năm qua đây

là lần đầu tiên anh chịu ngồi có thể nói chuyện với ba anh lâu được như vậy.

Tất cả điều do công lao của vợ anh, cô cho anh sự nhẫn nại, sự ấm áp và bao dung có cô rồi oán hờn gì đó như là hư không..Tuy vậy có một số chuyện anh không thể nào áp chế lòng mình chấp nhận được..Liếc nhìn người phụ nữ im lặng ngồi bên cạnh Dương Hoa..Như vị trí của bà ta vĩnh viễn không thể nào thay thế mẹ anh được...

- " Dì à, bữa đó dì cũng đến nhé.Chúng con sẽ rất vui ạ "

Bảo Lan bất ngờ ngẩng mặt nhìn Quan Chi Âm..Âu Trác Vỹ liếc nhẹ cô gái nhỏ nhưng im lặng không gật đầu cũng không phản đối...

Bảo Lan nở nụ cười xấu hổ..

- " Cám ơn con..Dì..Hôm nay dì nhờ ba con đưa dì đến đây để được nói lời xin lỗi với hai đứa..Dì...Dì không biết dạy con để Anie gây ra phiền toái cho hai đứa..Dì thật xin lỗi "

Âu Trác Vỹ dường như không quan tâm, cái tên Anie đối với anh bây giờ nghe đến vô cùng chói tai, chỉ cần nhớ đến vì cô ta mà vợ anh chịu biết bao là khổ sở anh lại muốn phát điên lên...

Nhìn sắc mặt không tốt của Âu Trác Vỹ, Bảo Lan khó xử...Quan Chi Âm cũng cùng suy nghĩ của Âu Trác Vỹ, Anie quá xấu xa không đáng để cô tha thứ...

- " Dì à, chuyện đã qua, dì đừng để trong lòng "

Cô chỉ muốn mọi chuyện không căng thẳng nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô còn tính khí Âu Trác Vỹ lại không được tốt như thế, chưa nói

hết câu để bị anh kéo tay đứng dậy...

" Chuyện của cô ta gây ra với vợ tôi. Cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ. Lần này tôi nể mặt Ba tôi, nên không tìm cô ta tính sổ.

Nhưng cô ta còn có ác niệm với Chi Âm một lần nữa. Tôi sẽ khiến cô ta trả giá"

Bảo Lan không kìm chế được run lên..hé miệng chẳng nói nên lời...

Âu Trác Vỹ quay sang Dương Hoa..

" Con còn có việc, xin phép lên trước "

Quan Chi Âm bị lôi đi khó xử nhìn họ gật đầu...

Cánh cửa phòng đóng lại, Âu Trác Vỹ buông tay cô ra đi vào phòng ngủ cởi áo...

Khi xoay người vợ anh vẫn đứng ở vị trí cũ, anh ném áo lên giường rồi quay ra bước đến trước mặt cô...Nắm lấy tay cô chẳng nói một lời dắt vào phòng tắm, từng thứ trên người cô bị anh cởi ra, anh còn yêu thương hôn lên bờ vai trắng ngần, xem nước vừa đủ ấm bế cô vào bồn, hai người cùng thở nhẹ vô cùng thoải mái, anh dựa lưng vào tường để cô nằm trong lòng, đầu gác lên tay anh....

Qua một hồi im lặng Quan Chi Âm nắm lấy tay anh đặt lên miệng hôn nhẹ..

" Triết Phàm..Ba lớn tuổi rồi, anh đừng giận ba nữa, mọi thứ hãy để qua đi được không anh "

Âu Trác Vỹ cup mắt nhìn cô, anh xoa xoa bả vai cô..thở dài mệt mỏi..

" Anh cũng không muốn, nhưng mỗi lần nhìn ông xuất hiện với bà ta là anh lại không khống chế được mình..."

Anh làm khó cho Bảo Lan người khó xử nhất vẫn là ba anh đạo lý đấy anh đương nhiên hiểu nhưng anh lại không thể nào tiếp nhận Bảo Lan được..Quan Chi Âm cũng hiểu cô không thể nào bắt ép anh chấp nhận một người phụ nữ khác làm mẹ mình, đã vậy quan hệ vốn không tốt đẹp đấy lại bị Anie làm cho vỡ nát thêm nữa...

Quan Chi Âm ghé vào ngực anh mắt nhắm lại, dụi dụi trong lòng anh..

" Anh làm gì em cũng ủng hộ anh hết.

Nhưng anh đừng lạnh nhạt với ba nữa, em biết dù ra sao ba cũng rất thương anh..

Đừng để giống như em, bây giờ muốn quan tâm, ba cũng không còn "

Lời cô nói làm anh choàng tỉnh, không phải cũng chỉ một kiếp người thôi sao..Đời người là vô thương đã bao lâu rồi anh không còn quan tâm đến ba anh...Lại nghĩ đến câu nói chua xót của cô..Âu Trác Vỹ xót xa hôn lên trán cô siết chặt vòng tay..

" Anh biết rồi.."

Rồi lại bổ sung thêm

" Vợ à.Em còn có anh.."

Đôi môi hồng trong ngực anh nhếch lên nụ cười thỏa mãn, thoải mái

úp mặt vào người anh, để anh giúp cô kì cộ tấm lưng trắng mịn..

Dưới ánh đèn trong phòng tắm, một khung cảnh vô cùng bình yên và ấm áp...

Chương 80: Họp báo

Hôm nay là ngày Ana mở họp báo thông báo với giới truyền thông về việc Quan Chi Âm rút khỏi giới giải trí, tuy vậy thông tin được giữ bí mật đến phút chót..Các hợp đồng của cô đều được luật sư của Âu Trác Vỹ xử lý..Buổi họp báo được tổ chức chính tại sảnh lớn Công ty giải trí của Quan Cho Chi Âm...

Chưa đến giờ nhưng phóng viên đã xuất hiện rất đông đủ...Ana đưa tài liệu cho Tiểu Du, một hội đưa cho Quan Chi Âm tham khảo,mọi kịch bản đã được Ana soạn sẵn...

Vài ngày trước Tiểu Du trở về liền nhận được tin Quan Chi Âm muốn lui về ở ẩn, cô cũng không bất ngờ cho lắm.Tiểu Du lấy tay xoa xoa cái bụng ánh mắt dịu dàng lóe lên tia sáng hạnh phúc, qua ngày hôm nay cô cũng nghỉ việc nơi đây theo ý của ai đó..

Bữa nay cô phải cố gắng thuyết phục giữ lấy Trình Kha mới cho cô đến buổi họp báo này, vì cô biết một chút nữa anh cũng sẽ có mặt...

Đúng tám giờ các phóng viên bắt đầu xôn xao, máy ảnh phát ra ánh sáng không ngưng, từ phía ngoài Âu Trác Vỹ ôm lấy Quan Chi Âm đang tiến về sân khấu..Đã lâu rồi bọn nhà báo mới thấy sự xuất hiện của hai người nhìn cử chỉ thân mật của cả hai, mọi người bàn tán không ngớt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai người họ...Phía sau Âu Trác Vỹ còn có Trình Kha, để bảo vệ cho sự an toàn của Quan Chi Âm dĩ nhiên Jonl và Bill không thể vắng mặt...

Ana đưa mắt nhìn Quan Chi Âm và Âu Trác Vỹ đẹp đôi sánh bước bên nhau mà thầm nghĩ Quan Chi Âm thật tốt số, lúc đầu cô không

nghĩ mối quan hệ này lại kéo dài được đến vậy..Điều ngạc nhiên là hôm nay Quan Chi Âm mở họp báo lại được chính Âu Trác Vỹ hộ tống đến đây...Nhưng cô ta cũng rất lo lắng liệu Âu Trác Vỹ sẽ sủng ái Quan Chi Âm được bao lâu, vì thế Quan Chi Âm hi sinh sự nghiệp vì anh ta có quá nóng vội hay không?

Quan Chi Âm hôm nay mặc chiếc đầm màu hồng da bằng vải voan ôm theo đường cong cơ thể, cổ áo hai dây khéo léo khoe làn da trắng mịn, mái tóc buông xõa sau vai trông cô không khác thiên thần là bao..Bộ dáng Âu Trác Vỹ trước sau mạnh mẽ cao lớn, anh mặc bộ tây âu màu xanh khuôn mặt lạnh lùng đẹp đẽ ấy thu hút biết bao là phái nữ trong công ty...Các người mẫu, những ngôi sao nổi tiếng ước gì chỉ một lần được sánh bước cùng với anh...Mẽ Nhi đứng từ trên lầu mắt thấy Quan Chi Âm xuất hiện cùng Âu Trác Vỹ mắt cô ta lóe lên tia ganh tỵ, xoay người hướng xuống sảnh lớn....

" Ana..."

Ana nhìn bàn tay Âu Trác Vỹ ôm lấy eo Quan Chi Âm khư khư, khó xử chẳng lẽ anh ta cũng muốn lên sân khấu..hay không có ý thả người, cô ta mỉm cười nhìn Âu Trác Vỹ

" Chủ tịch Âu, tôi có thể bàn bạc với Chi Âm một chút không "

Âu Trác Vỹ điềm nhiên gật đầu, thế mà bàn tay vẫn như vậy..Ana thờ dãi bất lực quay người gọi Tiểu Du...

Tiểu Du đang dặn dò một số nhân viên, nghe gọi liền chạy đến..Khiến sắc mặt Trình Kha tái mét bước đến kéo lấy cô quát nhẹ

" Cẩn thận.Không được chạy "

" Trời ạ..nhóc con sắp làm mẹ rồi mà còn không cẩn thận "

Quan Chi Âm cũng hốt hoảng...

Tiểu Du le lười nhìn Trình Kha với Quan Chi Âm, thấy Ana đưa mắt nhìn mình xấu hổ thoát khỏi tay Trình Kha tiến đến Quan Chi Âm, muốn bổ nhào vào cô lại nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Âu Trác Vỹ, cô nhóc thụt lùi không tình nguyện đưa sấp giấy cho Quan Chi Âm...

Trình Kha thuận thế ôm lấy cô nhóc tránh cho cô không chạy loạn...

" Cái này là cái gì?"

Người hỏi là Âu Trác Vỹ, anh lật từng trang trên tay của Quan Chi Âm để xem..Khi hai người xem xong đưa mắt nhìn nhau..Âu Trác Vỹ cau mày đành lấy tập kịch bản đưa cho Ana...

"Không cần rắc rối như vậy..Bỏ đi "

Trời ạ! Cái gì mà bỏ đi, cô ta phải soạn cả đêm để cho Quan Chi Âm phát biểu với báo chí...

Ana khó xử đưa mắt nhìn Quan Chi Âm..Quan Chi Âm lấy tay cào cào vào lòng bàn tay Âu Trác Vỹ, cười nhẹ với Ana..

" Ana, em biết chị nghĩ cho em..Em sẽ đưa ra lí do chính đáng sẽ không làm mất mặt công ty đâu ạ "

" Có thể bắt đầu chưa?"

Khi Ana chưa biết phải làm sao, lại nghe Âu Trác Vỹ không nhẫn nại lên tiếng..Cô ta e ngại gật đầu..

" Được..được rồi "

Vừa nói xong lại mở to mắt nhìn Âu Trác Vỹ nắm tay Quan Chi Âm lên sân khấu..Ôi trời ạ có ai nói cho cô ta biết chuyện gì đang xảy ra không nhỉ?

Lần đầu tiên Chủ Tịch của Âu Thị lại diện kiến truyền thông..Trong giới kinh doanh không ai không biết, anh ta không bao giờ tiếp truyền thông hay đi dự event thế mà bây giờ lại chủ động xuất hiện còn để bọn họ tự do tác nghiệp...

Các cánh nhà báo mừng rỡ liên tục chụp hình, không để gì mới có được như ngày hôm nay..

Chương 81: Tôi đã kết hôn

Cẩn thận kéo ghế cho Quan Chi Âm ngồi xuống, Âu Trác Vỹ liền ngồi bên cạnh..Ana nhanh chân bước lên ngồi kế Quan Chi Âm.Thật lòng cô ta không biết vị trí của mình bây giờ ngồi đây để làm gì..Ana hắng giọng kéo mic gần miệng...

-" Xin Cám ơn các bạn nhà báo của các tòa soạn đã bỏ ra thời gian để đến đây dự buổi họp báo này...Hôm nay công ty chúng tôi muốn thông báo một chuyện đến tất cả các bạn đó là Siêu Mẫu Quan Chi Âm qua ngày hôm nay sẽ rút khỏi làng giải trí..Chúng tôi muốn thông báo để cho cả nước biết để không ai hay bất cứ công ty hay cá nhân nào có thể sử dụng hình ảnh của Quan Chi Âm làm điều không đúng..Còn Vì lí do vì sao có lẽ để người trong cuộc phát biểu..."

Một trận xôn xao như bày ông vỡ tổ..Các nhân viên của công ty đến bây giờ cũng mới biết sự thật, bọn họ không khỏi bất ngờ...

Để tiếng ồn lắng xuống Quan Chi Âm mới kéo mic để nói, bàn tay còn lại bị Âu Trác Vỹ nắm chặt dưới bàn...

-" Cám ơn các anh chị đã đến dự buổi họp báo này...Tính đến thời điểm hiện tại tôi đã hoạt động trong nghề đã gần ba năm..Nói để rời xa không chạnh lòng đó là không đúng..

Lưu luyến có nhưng tôi tuyệt không hối hận với quyết định của mình...Lí do tôi không thể hoạt động trong ngành giải trí đó là.."

Quan Chi Âm nghiêng đầu nhìn Âu Trác Vỹ, ánh mắt họ trao nhau tình nồng sâu sắc..

- " Tôi đã kết hôn..Đúng vậy chồng tôi chính là anh ấy, Âu Trác Vỹ.Vợ chồng tôi dự kiến sẽ sớm có em bé nên tôi nghĩ thời gian này tôi nên lui về nghỉ ngơi để thực hiện nghĩa vụ làm vợ làm mẹ, mà tôi đã ao ước từ lâu rồi "

Âm

Lúc này cả khán phòng như nổ tung, trực tực bảo vệ liền xuất hiện cang ngăn các phóng viên như nhốn nháo mất kiểm soát...Nhưng người có lẽ bất ngờ không kém đó là Ana..

Cô ta không thể ngờ được Âu Trác Vỹ và Quan Chi Âm lại kết hôn,cùng lắm trong mối quan hệ này là tình tiền không ngờ Quan Chi Âm lại lấy được trái tim của Âu Trác Vỹ...

Dĩ nhiên phóng viên lúc này không thể im lặng đưa mic ro về phía Quan Chi Âm đặt vô số câu hỏi...

- " Cô Chi Âm vậy hai người kết hôn khi nào? "

- " Đây có phải là tình yêu không ạ..Hay chỉ là mối quan hệ tình tiền như trong giới luôn đồn đoán "

- " Hai người khi nào định tổ chức hôn lễ.Cô có nghĩ hai người tiến đến hôn nhân quá sớm không ạ.Đây có gọi là hôn nhân hợp đồng.Giống như Âu Chủ Tịch cần một đứa con còn cô cần địa vị..?"

V.v.....

Vô số câu hỏi được đặt ra..Chuyện cô và Âu Trác Vỹ kết hôn thông báo bọn họ vì cô là người nổi tiếng, thà chính mình thông báo chứ không để bọn họ chụp được những tấm hình vớ vẩn rồi tự viết kịch

bản vô căn cứ.

Lúc này Âu Trác Vỹ mới đưa mic về phía mình, anh nắm tay Quan Chi Âm đặt trên bàn dưới sự chứng kiến của mọi người hai chiếc nhẫn kim cương phát ra ánh sáng chói mắt..

Vẻ mặt anh nhìn Quan Chi Âm đầy dịu dàng nhưng đôi mắt lại không phát ra một chút tia ấm nào khi nhìn xuống bọn nhà báo..Giọng anh trầm ổn vang lên..

- " Từ xưa giờ chuyện của tôi không cần phải thông báo cho bất kì ai.Nhưng vì vợ tôi là người của công chúng nên chúng tôi hôm nay nói rõ một lần..Thứ nhất đây không phải là hôn nhân hợp đồng hay mối quan hệ tình tiền như các người vừa nói...

Đơn giản vì tôi yêu cô ấy,tôi muốn cưới cô ấy làm vợ chẳng ai xứng đáng làm vợ của tôi ngoài cô ấy.Trong cuộc đời của Âu Trác Vỹ tôi việc làm đúng đắn nhất là yêu và cưới được Chi Âm làm vợ...Nếu kể từ bây giờ ai còn dùng lời lẽ không hay nói về vợ của tôi..Tôi không ngại sẽ thưa các người ra tòa về tội phỉ báng..

Dù sao cũng cảm ơn các bạn đã đến đây.."

Nói xong anh quay sang nhìn đã thấy mắt vợ anh đỏ hoe, làm sao không muốn khóc đây, khi bao nhiêu khó khăn hay uất ức anh đều thay cô gánh lấy và che chở không để cô phải chịu dù một chút tổn thương nào.

Anh yêu thương cúi người hôn lên trán Quan Chi Âm rồi ôm cô rời đi, dưới sự bảo vệ của Joll và Bill còn có các vệ sĩ của công ty...Nhà báo chen nhau chụp hình, nhưng làm thế nào cũng không thể phá vỡ hàng rào để tiếp cận Quan Chi Âm..

Vừa ngồi vào xe Quan Chi Âm cảm động nhào vào lòng Âu Trác Vỹ ôm anh chặt chẽ..làm sao anh không biết cô cảm động vì lời anh nói...anh vuốt mái tóc xôn mềm của cô..

" Sao lại mè nheo nữa rồi?"

" Triết Phàm "

Giọng cô nũng nịu

" Hửm..anh đây "

" Em yêu anh...rất rất yêu anh..May mắn nhất cuộc đời em là gặp được anh, được yêu anh và làm vợ anh "

Cô ngẩng mặt chủ động ngồi lên đùi ôm lấy mặt anh nói lời thật lòng..Âu Trác Vỹ nở nụ cười hạnh phúc, hôn lên cái miệng nhỏ ngọt ngào ấy..hôn rồi lại hôn bao nhiêu cũng không đủ.. Chỉ có thể là hôn cả đời mà thôi...

Chương 82: Viên mãn

Trời cuối thu, thời tiết se lạnh, lòng người cũng trở nên nhẹ nhàng và thư thái hơn bao giờ hết...

Kết hôn đối với Âu Trác Vỹ và Quan Chi Âm là giấc mơ đẹp mà họ luôn mong chờ. Hôm nay, giấc mơ đã trở thành hiện thực.

Nơi tổ chức hôn lễ chính là ngôi nhà thờ ở thành phố A nơi hai người đã lớn lên, khung cảnh nơi đây vô cùng mộc mạc và nên thơ.

Buổi lễ tổ chức bí mật không rầm rộ hay phô trương lại đầy ấm áp và thiêng liêng, không gian tiệc cưới được trang trí toàn bộ là hoa Huân Y Thảo, sắc tím ngập tràn trong phong nền màu trắng, những ánh nến mờ ảo hòa cùng tiếng nhạc dương cầm du dương dưới ánh đèn lấp lánh Quan Chi Âm được Dương Hoa dẫn đi trên thảm đỏ tới chỗ Âu Trác Vỹ Nhìn người đàn ông diện com lê trắng đang chờ cô ở phía trước, cô có cảm giác không chân thực, tận trái tim len lõi khắp tế bào niềm hạnh phúc vô tận. Cuối cùng cũng tới nơi, Dương Hoa đặt tay cô vào tay Âu Trác Vỹ.

" Chúc các con hạnh phúc viên mãn"

" Cảm ơn ba "

Giọng cả hai đều như hòa làm một, làm người cha như Dương Hoa cũng cảm thấy vui vẻ và mãn nguyện..

Dưới sự chứng kiến của người thân và Chúa

Âu Trác Vỹ đưa chiếc nhẫn kim cương ra trước mặt Quan Chi Âm. Nước mắt đột nhiên dâng tràn nơi khoé mi cô, bởi vì tại nơi đây khi cô chỉ là bé con tám tuổi cô đã từng ôm trầm lấy anh và nói:

- " Triết Phàm lớn lên em sẽ là vợ anh "

Anh dịu dàng mỉm cười hôn lên má cô..

- " Ừ..Em phải nhớ những gì đã nói đấy "

Lời nói năm xưa bây giờ đã trở thành sự thật, dù bao sóng gió cô và anh cũng là của nhau.Có gì hạnh phúc hơn thế nữa...

Chiếc nhẫn nhanh chóng được lồng vào ngón áp út của Quan Chi Âm. Âu Trác Phàm ôm hôn cô vừa thì thầm...

- "Anh sẽ không bao giờ ngừng yêu em"

- " Em cũng vậy..Có kiếp sau nữa em vẫn muốn làm vợ anh "

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt,hai người trao nhau nụ hôn đắm thiết..Khi nụ hôn kết thúc Quan Chi Âm ngại ngùng đưa mắt qua những gương mặt thân quen trong phòng tiệc.Bỗng mắt trừng lớn, nước mắt theo khoé mắt lạng lẽ rơi, miệng hé mở không nói nên lời..

- " Tiểu...Tiểu Ngạn "

Đúng vậy dưới hàng ghế khán giả em trai cô mặc bộ đồ vest màu xanh da trời, ngồi trên xe lăn còn có hộ tá đứng phía sau, Quan Thiên Ngạn chững chạc trong bộ đồ vest nhìn cô cười hạnh phúc...Quá đổi bất ngờ, Quan Chi Âm níu lấy tay Âu Trác Vỹ mới có thể đứng vững..

- " Triết Phàm, đây là Tiểu Ngạn sao?"

Cô bật lên câu hỏi ngớ ngẩn, Âu Trác Vỹ yêu thương lau nước mắt cho vợ, từng bước dìu cô bước xuống..

Còn vài bước nữa tiến gần em trai, Quan Chi Âm quan sát Quan Thiên Ngạn từ trên xuống dưới, ngoài ngòi xe lăn, đưa em trai của cô ba năm qua chỉ nhắm tịt mắt nằm yên trên giường bệnh mà giờ này đang ngồi đó sắc mặt tươi tỉnh, đôi mắt đen láy mở to nhìn cô...

- " Chị hai "

Tiếng " chị hai thoát từ miệng Quan Thiên Ngạn đã làm sự bình tĩnh còn sót lại của Quan Chi Âm vỡ vụn..Cô ngồi xuống lao vào ôm lấy em trai bật khóc nức nở..bàn tay lung tung xoa mặt rồi tay chân cậu nhóc.. Một cảnh tượng quá xúc động khiến các khách mời có mặt cũng không kìm được nước mắt...

- " Tiểu Ngạn...Hức..em tỉnh thật rồi, em khỏe mạnh thật rồi...Huhu..Đây là sự thật đúng không..huhu.."

- " Đừng khóc, hôm nay là ngày vui của chị, đừng khóc nữa"

Quan Tiểu Ngạn mắt cũng đỏ hoe, đưa cánh tay vững chắc ôm Quan Chi Âm vào lòng vừa dỗ vừa an ủi...Qua một lúc cô mới lấy lại cảm xúc, hít hít mũi nhìn xung quanh vô cùng xấu hổ vùi mặt vào ngực Âu Trác Vỹ...

- " Hic..các người gạt em, tại sao không cho em biết Tiểu Ngạn đã tỉnh "

Rõ ràng thời gian này cô thường xuyên lui đến bệnh viện, nhưng vẫn thấy bệnh tình em trai vẫn như vậy, sao hôm nay có thể mạnh khỏe

đến đây..Bảo đảm bọn họ bắt tay lừa cô, mà người đó không ai khác chính là ông xã nhà cô..

- " Là do em không cho anh rể nói, em muốn cho chị một sự bất ngờ, chị đừng trách anh ấy"

Dương Thiên Ngạn dành lời nói trước còn nghịch ngợm nháy mắt với Âu Trác Vỹ...

Quan Chi Âm xoay mặt nhìn chồng yêu của mình, nhón chân hôn lên môi anh...

- " Cảm ơn anh...ông xã"

Cảm ơn anh vì mọi thứ..cảm ơn anh vì đã xuất hiện trong cuộc đời của em...

Dưới giáo đường thiêng liêng khung cảnh hạnh phúc ngập tràn,Âu Trác Vỹ hạnh phúc ôm vợ yêu vào lòng, ánh mắt không thể dịu dàng hơn thế...Tình cảm sâu nặng, khắc cốt ghi tâm không thể chia lìa...

P/ s..Kết thúc nhé mọi người..Tks các mem đã cùng mình chiến đấu...Ngoại truyện sẽ up sau nhé...

Chương 83: Ngoại truyện : âu chủ tịch chịu vợ

Yêu vợ khủng khiếp!

Là những gì có thể miêu tả về Âu Trác Vỹ..

Nếu Âu chủ Tịch đứng vị trí thứ hai chắc không ai dám đứng vị trí thứ nhất..

Cấp dưới của anh điều biết để lấy được nụ cười của vợ..Âu chủ tịch sẵn sàng hi sinh mọi thứ để cưng sủng cô vợ nhỏ của mình...

Giống như bây giờ Trình Kha mệt mỏi day day trán, thờ dài nhìn Jonl...

- " Cậu vẫn chưa tìm ra à...Vậy cậu chờ chủ tịch xử lý cậu đi "

Jonl bắt đắc dĩ cào tóc..

- " Ông ta đi du lịch rồi, tôi liên hệ không được.Chẳng lẽ bây giờ bay qua Nga..

Haiz.."

Trình Kha nhếch mép cười..

- " Tôi cũng vậy..Tôi nhớ rõ nghiệp vụ của mình từ bao giờ lại liên quan đến trồng trọt thế này..."

- " Ôi! Tại sao phu nhân của chúng ta lại rời khỏi thế giới giải trí nhỉ. Tôi thấy như bây giờ cô ta vẫn là người mẫu nổi tiếng có phải tốt hơn không?"

Đôi khi ước mơ chỉ là mơ ước..

- " Lời này nếu cậu để Chủ Tịch nghe thấy, tôi nghĩ kì này cậu không cần nghỉ phép "

Trình Kha cười cười thu dọn mọi thứ lấy áo khoác ý định rời đi...

- " Này cứ thế cậu đi à? "

- " Vợ tôi đang đợi.Không có tôi cô ấy sẽ không ngủ được "

Lời Trình Kha là sự thật, nhưng sự thật là anh ta nhớ vợ của mình rồi, không có cô anh cũng không ngủ được, ngật nổi qua tai một kẻ cô đơn như Joni lại thấy Trình Kha đang khoe mẽ..

Giọng đầy hằn học...

- " Thật là..Toàn là những kẻ sợ vợ "

Trình Kha mở cửa quay đầu nhìn Joni cười đến vui vẻ..

- " Ồh.Tôi không ngại truyền lời của cậu đến cho chủ tịch "

Joni liền nở nụ cười tươi rói lấy lòng..

- " Haha xem như tôi chưa nói gì "

Trình Kha nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh thường không nể mặt đóng sầm cửa...

Bọn họ thật đau đầu, chuyện này là do một lần Quan Chi Âm không biết lấy đâu ra ý tưởng, muốn sản xuất nước hoa có mùi hương của Huân Y Thảo kết hợp với hoa Hàm Tiểu...

Thế là chủ tịch của họ để làm vui lòng vợ yêu, mở rộng kinh doanh sản xuất nước hoa, mua nhà máy trang thiết bị hẳn hoi.

Mời các nhà điều chế nổi tiếng về cộng tác, nhưng lại không ai có thể điều chế ra mùi hương mà Quan Chi Âm thích.. Thế là Âu Chủ Tịch lại bằng mọi cách yêu cầu bọn họ trong vòng hai tuần phải mời được tiến sĩ nổi tiếng Bách Giang..Ông ta có tiếng trong việc điều chế nước hoa...Nhưng ngặt nỗi hiện giờ ông ta đang ở Nga du lịch...

Trình Kha thiết nghĩ về mặc cứng chiu vợ anh ta cũng không kém, thế mà phải cúi đầu trước Âu Trác Vỹ..Mà cũng may Tiểu Du nhà anh ta ngoan ngoãn cô chỉ thích làm bánh và nấu nướng, nên mở một nhà hàng cho cô với anh ta chỉ là chuyện nhỏ, cũng may cô không có lý tưởng lớn như Quan Chi Âm...Nếu không anh ta cũng thật mệt mỏi.

Từ ngày Âu Trác Vỹ lấy vợ người khổ nhất vẫn là Trình Kha..

Ừm nói ra không phải là kể xấu, nhưng Âu Chủ tịch đi trễ lại hay về sớm, chuyện gì không quan trọng Âu Trác Vỹ điều giao cho Trình Kha đảm nhiệm, thế là cả thời gian ôm ấp vợ của mình,anh ta cũng không có thể mà Âu Trác Vỹ lúc nào cũng phè phỡn được ôm vợ vào lòng..

Thật là không công bằng mà....

Việc yêu chiu vợ quá mức của Âu Trác Vỹ bị bọn người Trình Kha phản ứng là không sai...

Chỉ việc anh vun tiền thu mua một nông trại ở ngoại ô có diện tích hơn 5000m², để chịu theo ý vợ, làm vườn trồng hoa, đây là sở thích của Quan Chi Âm sau khi rời khỏi thế giới giải trí..

Được lên kế hoạch bài bản, đâu phải chỉ riêng ở đây mà tại Pháp. Âu Trác Vỹ cũng thu mua một khu đất rộng tương đương như thế, đa số trồng toàn hoa Huân Y thảo, làm nơi cấy giống để tiêu thụ cho trong nước..

Còn trong nước được trồng theo nhà kính một nửa là dành cho Huân Y thảo còn lại dành cho những loài hoa quý hiếm khác...

Người vui vẻ nhất chính là Quan Chi Âm, mỗi tháng cô sẽ sang Pháp một lần để xem những thành quả mà mình đạt được..

Khu vườn rộng lớn điều được mượn người quản lý có kinh nghiệm gieo trồng và công nhân canh tác..Quan Chi Âm chỉ cần thỏa thích nhìn các loài hoa của mình khoe sắc đi khắp nơi trên thế giới, công việc còn lại đã có Âu Chủ Tịch lo liệu...

Còn chưa nói đến Quan Chi Âm lại mở một chuỗi cửa hàng kinh doanh về hoa trải dài từ Nam ra Bắc ở trong nước mang tên là "Love " Dĩ nhiên việc làm ăn rất suôn sẻ và như cá gặp nước...Giờ thì lại triển khai sản xuất thêm nước hoa, tuy nói Âu Trác Vỹ đứng sau hỗ trợ nhưng phải nói Quan Chi Âm rất có sáng kiến, điều này bọn người Trình Kha phải thừa nhận..cô rất thông minh và biết điều gì nên hoặc không nên làm, có lợi hay không..

Phải nói Quan Chi Âm rất hợp với Âu Trác Vỹ, hai người họ đều có máu kinh doanh như ăn vào xương tủy...Với họ bây giờ kinh doanh không còn là đề kiếm tiền mà là đam mê...Âu Trác Vỹ lại rất ủng hộ đam mê của cô vợ bé bỏng của mình..Miễn là cô chỉ cần triển khai kế

hoạch, mọi thứ anh sẽ lo, cô chỉ cần không lao lực hoặc ảnh hưởng đến sức khỏe của chính mình thì muốn gì anh cũng cho...

Chương 84: Ngoại truyện : đón tin vui

Từ ngày gia nhập Kim Mã vào Âu Thị..Âu Thị càng cường mạnh hơn, là đầu rông kinh tế của trong nước và ở Pháp có sức ảnh hưởng vô cùng lớn trong giới kinh doanh.

Đứng đầu một tập đoàn lớn mạnh như vậy dĩ nhiên, Âu Trác Vỹ trở thành người đàn ông đặc giá nhất của giới kinh doanh..

Bao nhiêu mỹ nữ từ thiên kim Tập Đoàn lớn nhỏ hay các ngôi sao nổi tiếng, không ngại anh đã kết hôn sẵn sàng lao vào như những con thêu thân..

Nhưng Âu Trác Vỹ nào cho họ cơ hội, chỉ cần chạm nhẹ vào người anh, anh như đụng phải điện giựt hay dã thú liền phản ứng tránh né ngay lập tức, luôn trưng ra sắc mặt lạnh lùng..

Bọn họ điều bị thái độ của anh làm cho tổn thương, nhưng thuộc hạ của anh điều hiểu, không phải anh ngại sắc giới mà anh sợ Quan Chi Âm nổi giận..

Đừng nhìn cô lúc nào cũng ngọt ngào mà lầm, từ ngày cưới nhau chủ tịch của họ đã trên hai lần bị đuổi ra khỏi phòng, Quan Chi Âm còn đưa ra lệnh cấm, sau mười hai giờ tối nếu Âu Trác Vỹ không có mặt ở phòng ngủ thì đêm đó không cần về nữa vì cô đã chốt cửa nhốt anh ở ngoài...

Có điều Âu Trác Vỹ không thấy bất mãn mà ngược lại rất vui vẻ, với anh bây giờ có gì hạnh phúc hơn là được ôm vợ vào lòng, xoa xoa

nụng nụng và " ăn " cô..Chỉ có thuộc hạ anh không hiểu cứ nghĩ anh cường bị ngược nên mới chịu trận mà thôi..

Với ngày và đêm tận tụy cày bừa, bốn tháng sau Quan Chi Âm thật sự có tin vui.Nhưng ngặt nỗi với kinh nghiệm chưa có, bên cạnh lại không có tiền bối nào chỉ dạy...Thế là mang thai đến tuần thứ ba mà vợ của chủ tịch Âu không hề hay biết, Quan Chi Âm rơi vô trạng thái ăn rất nhiều và thường xuyên buồn ngủ, cô luôn lười biến vận động chỉ thích nằm cuộn chăn say giấc trên giường, mỗi ngày hết ăn lại ngủ, lười đến mức cả công ty cũng không muốn đến...

Một buổi tối hai vợ chồng chuẩn bị ân ái...

Âu Chủ Tịch hăng hái đê vợ ra hôn hít..

- " Ừm..Ông xã..ừ.."

- " Ngoan, thả lỏng cho anh vào "

Anh ngậm vành tai của cô thờ nặng nề dụ dỗ

Nghe tiếng nũng nịu của vợ máu của anh càng thêm sôi sục..vào phút mấu chốt khi Âu Chủ Tịch chuẩn bị ra trận, Quan Chi Âm bất ngờ khó chịu, nghiêng mặt không cho anh hôn, đẩy anh ra chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc dữ dội...

Âu Trác Vỹ hốt hoảng mặc vội chiếc quần chạy vào ôm lấy vợ hoảng hốt..

- " Chi Âm...Sao thế này, lúc chiều em ăn cái gì?"

Khi ói xong cô mệt mỏi để anh ôm lấy, uống ngụm nước xúc miệng,nước mắt lưng tròng thì thào..

- " Không có, ông xã người ta rất khó chịu "

- " Ừ..anh biết rồi ngoan nằm xuống đây, để anh gọi bác sĩ khám cho em "

- " Không cần đâu, em nằm nghỉ một chút sẽ khỏi thôi "

Trời cũng đã tối cô rất ngại phiền..

- " Không được, ngoan nghe lời "

Âu Trác Vỹ nào chịu, nhìn sắc mặt xanh mét của vợ, anh đau lòng gần chết.

Ôm lấy cô đặt lên giường, xót xa xoa khuôn mặt tái nhợt của cô, liền lấy điện thoại gọi cho bác sĩ riêng của mình...

Vì đây là lần đầu tiên có triệu chứng muốn ói nên Quan Chi Âm không nghỉ ra mình lại mang thai, khi bác sĩ khám tổng quát báo kết quả cô đã mang thai được ba tuần, hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau chẳng nói nên lời...

Cảm xúc Quan Chi Âm mừng rỡ, nghèn nghẹn khó tả, phụ nữ thường yếu đuối thì chẳng nói nhưng ông xã nhà cô từ khi nghe tin cô mang thai, lại khác xa với những gì cô tưởng tượng, cô nghĩ anh sẽ bế cô lên quay vài vòng cười đến vui vẻ, giờ phút này anh lại im lặng, cứ thế nằm ôm cô không chịu buông, khuôn mặt vùi vào ngực cô bàn tay chung thủy xoa lấy bụng cô không rời, cái gì cũng không nói...

- " Ừm..Ông xã anh không vui à? "

Không phải ngày đêm vất vả chỉ muốn được bế cục cưng thôi sao..

Qua một lúc mới nghe anh trả lời, giọng anh khàn đặc..

" Vui..Anh rất vui"

Quan Chi Âm thấy có gì không đúng cô nâng mặt anh lên, đôi mắt nâu ửng hồng, mừng quá muốn khóc ư..Quan Chi Âm ngồi dậy sụt sùi ôm lấy anh, bàn tay vuốt mái tóc đen ngắn của anh, đầu anh vùi vô cổ cô.....

" Ông xã, em cũng rất hạnh phúc"

" Chi Âm,em biết không từ khi mẹ mất, anh đã không còn cái gọi là gia đình nữa, mọi lần nhìn thấy ba bên cạnh người đàn bà đó cùng con gái bà ta như một gia đình hạnh phúc, anh rất đau..

Nhưng từ khi có em bây giờ lại có con, Anh...anh hạnh phúc nói không nên lời.Anh rất yêu em và con..Anh sẽ bảo vệ mẹ con em thật tốt "

" Ông xã...Em và con rất yêu anh"

Quan Chi Âm xót xa nghe anh nói,đường đường là một chủ tịch Tập đoàn mà giờ phút này lời nói lộn xộn, ánh mắt chan chứa hạnh phúc..Nhưng cô lại yêu anh lúc này nhất, ngoài vẻ cứng cỏi mạnh mẽ kia, là một trái tim yếu đuối chịu nhiều mất mát và thiệt thòi.. luôn được anh che giấu bằng bộ mặt lạnh lùng bất cần..

Quan Chi Âm cuộn tròn trong lòng anh, ôm lấy cổ anh, đưa miệng tìm kiếm hôn lên đôi mắt nâu rực sáng, bờ môi mỏng đang mỉm cười...

Bây giờ cô đã hiểu sâu sắc của một triết gia người Pháp

Rochefoucault từng nói:

- "Về tâm hồn, tình yêu là một khát vọng ngự trị. Về trí não tình yêu là một sự cảm thông. Về thể xác, tình yêu là một thèm khát âm ỹ làm sao chiếm cho được người mà mình yêu. "

Có lẽ giữa cô và anh tiếng yêu không còn nói hộ được nữa... Hai tâm hồn thể xác tương thông... Sâu sắc đến mức mọi ngôn từ đều như vô dụng...

Ngoại truyện tiếp sẽ nói về TK-TD nà.. đón đọc nhé cả nhà

Chương 85: Ngoại truyện : Trình Kha - Tiểu Du

Từ khi trở về Từ Pháp, cũng đã hơn một tháng Tiểu Du đã không còn gặp lại Trình Kha..Cô cố gắng lấy công việc để giết thời gian rảnh rỗi để không suy nghĩ lung tung..

Làm thế nào mà không suy nghĩ được đây, thời gian đầu cô còn mất ăn mất ngủ vì chuyện lên giường với Trình Kha...

Từ khi hiểu chuyện, cô gánh lấy khó khăn gia đình, bưng trãi để cho ba mẹ và em trai có cuộc sống tốt hơn..Trái tim non nớt chưa một lần rung động vì ai, hai mươi năm qua cũng chưa một lần gần gũi với người khác giới nào.Thế mà một đêm thức dậy, trên người không một mảnh vải che thân quá hơn nữa còn nằm trong lòng một người đàn ông không phải bạn trai cũng chẳng phải chồng mình, xa lạ không hơn không kém..Trao cho anh ta thứ quý nhất của người con gái, cô thật sự rất đau khổ, cứ nghĩ đến việc sau này cô có chồng, người đàn ông nào sẽ chấp nhận cô đây mà nếu có chấp nhận cũng thật không công bằng cho anh ta..Cô biết xã hội bây giờ cuộc sống phát triển, đối với một số người chuyện trinh tiết không còn được quan tâm..Nhưng với cô lại vô cùng quan trọng...

Sau một tháng cô cũng đã lấy lại căn bằng trong cuộc sống, chuyện đấy cũng nguôi ngoai không ít...

Tiểu Du đặt biệt thích nấu nướng tay nghề cô cũng rất khá..Dù là công việc bận rộn cỡ nào cô cũng phải nấu ăn mỗi bữa cho mình, cô không thích ra ngoài ăn vừa không ngon lại tốn kém...Sau khi nấu ăn xong cũng đã bảy giờ tối, tắm rửa sạch sẽ chuẩn bị đánh chén lại

nhận được cuộc gọi của Ana bảo cô chạy đến một showroom thời trang lấy quần áo cho Quan Chi Âm để mai diễn event....

Tiểu Du đành chạy lên thay đồ đón taxi đến cửa hàng Ana vừa báo...

- " Chị ơi! chị Ana bảo em đến lấy đồ.."

Cửa kính tự động mở ra, Tiểu Du nhoẻn miệng nhìn nhân viên tiếp tân... Ở đây mọi người quá quen thuộc với cô rồi, bọn họ rất thích cô bé này, nhiều người chỉ là trợ lý của ngôi sao mà vênh váo còn hơn ngôi sao.. Nhưng cô bé này rất mộc mạc và giản dị..

- " Ơ! Tiểu Du đến rồi à. Đây đồ của em đây "

Showroom này rất rộng lớn, là của nhà thiết kế nổi tiếng AnDy, anh ta tuổi đời còn rất trẻ nhưng đã trở thành nhà thiết kế có tiếng của Mỹ mới về nước gầy dựng sự nghiệp được bốn năm. Đa số các ngôi sao đều thích mặc đồ anh ta thiết kế, ngật nổi người ta thường nói lắm tài nhiều tật..

Người này tính tình có chút quái dị, chẳng nề nang gì ngôi sao hay người nổi tiếng nào, thích gì làm nấy chẳng bận tâm có phiền lòng người khác hay không vô cùng ngang tàn.. May quá nhìn hết showroom hôm nay anh ta không có mặt, vì mỗi lần gặp cô anh ta nhìn cô ánh mắt rất khó nói, còn hay động tay động chân, à hay gọi cô là gì nhỉ " Tiểu bảo bối " nghe mà gợn cả da gà...

- " Vâng ạ!"

Cô cầm lấy một chiếc hộp to trong đấy đựng chiếc đầm dạ hội thật đẹp.. Định mở ra xem người nhân viên lại lên tiếng..

- " Tiểu Du còn vòng cài đầu nữa nhưng bên Showroom 2. Ông chủ có

bảo chị nói em chờ một chút sẽ có người đem qua "

" Dạ "

Thầm nghĩ thật đói bụng nha, phải đợi à!

"Em vào đây ngồi chờ một chút "

Cô ngây ngốc bị cô gái kia kéo tay ngồi xuống, vừa cầm tạp chí lên xem lại nghe tiếng nói ngọt ngào của một cô nhân viên khác vang lên..

"Trình Tổng anh thấy bộ này như thế nào? "

Tiểu Du nghe cái tên quen quen liền đưa mắt lên nhìn chằm phải ánh mắt quen thuộc của người đàn ông từ trong phòng thay đồ bước ra, khoảng cách hai người rất xa, khoảng tầm năm mét nhưng không hiểu sao sóng lưng cô lạnh toát, cô còn thấy bên môi mỏng người đàn ông nhếch lên.

Tiểu Du liền cúi gằm mặt, tích tắc trong thời gian nhỏ nhất vừa rồi cũng ngấm nghĩa anh ta một chút..

Với vóc dáng cao ráo, khuôn mặt Trình Kha tuần tú nhã nhặn khác hẳn vẻ đẹp điêu khắc lạnh lùng của Âu Trác Vỹ, khiến người ta cảm thấy thoải mái khi tiếp xúc, không bị áp bức..Nhưng đó là suy nghĩ ban đầu, thật sự bên trong anh ta không hề vô hại như mọi người lầm tưởng..

" Ừ.Lấy bộ này đi "

Trình Kha điềm nhiên trả lời, rất thoải mái thong thả nhìn vào gương xem lại trang phục, xem như không thấy Tiểu Du..

Cô gái nhỏ vúi đầu vào cuốn báo lại cảm thấy ấm ức, chẳng lẽ anh ta bị mất trí nhớ không nhận ra cô. Dù sao họ cũng từng..

Đôi môi đỏ nhỏ nhắn phụng phịu cảm thấy buồn bực, thế mà mọi chuyện chưa dừng ở đó, một phòng thay đồ khác mở ra, một cô gái vô cùng xinh đẹp mặc chiếc đầm đen dài qua gối, cổ áo chữ V khoét sâu khoe làn da trắng mịn, một mình cô ta thay đồ mà đến hai người bên trong theo giúp, khỏi phải nói đến gia thế của cô gái này rồi.. Điều mà cô quan tâm là cô ta tiến về Trình Kha, sà vào lòng anh, bộ ngực ép chặt vào tay Trình Kha cười vô cùng quyến rũ, mà..mà cái tên chết bầm đó rất hưởng thụ.. giọng cô ta nũng nịu..

- "Kha..anh thấy em mặc bộ này đẹp không?"

Trình Kha không cần nhìn trả lời ngay.

- "Ừ..đẹp"

Cô gái có chút mất hứng nhưng vẫn cố nở ra nụ cười..

- "Thế em chọn bộ này nhé.Em vào thay đồ đây"

Khi bóng người con gái khuất sau cánh cửa Trình Kha quay sang nhìn Tiểu Du, cô lo quan sát hai người quên luôn mình đang nhìn lên cứ thế bị anh nhìn hốt hoảng xoay mặt sang chỗ khác...

Khuôn miệng anh cong lên, xoay người vào trong thay trang phục, khi hai người trở ra, anh chỉ mặc chiếc áo pull màu đen cùng quần kaki cùng màu nhìn rất trẻ trung, cô gái kia mặc chiếc váy trắng nhìn rất thực nữ khác hẳn hình ảnh sexy vừa rồi..

- "Kha.Chúng ta đi thôi, ba đang đợi chúng ta dùng cơm "

" Ba" sao? Thì ra là ra mặt gia đình luôn rồi, bỗng mũi cô cảm thấy cay cay nơi ngực khó chịu nói không nên lời, bàn tay nắm cuốn báo cũng chặt hơn...

- " Tiểu Bảo bối, em đợi lâu chưa "

Tiếng gọi phát ra từ nơi cửa khiến mọi người điều tập trung người mới vào...

Người vừa vào cửa là một người đàn ông tuổi khá trẻ khuôn mặt lai góc cạnh đẹp đẽ, mái tóc màu nâu hơi xoăn dài so với tóc nam giới được anh ta cột lại..Vóc dáng cao lớn nam tính, vẻ đẹp rất cuốn hút mà sexy không ai khác chính là Andy, anh ta vừa nhìn Tiểu Du đặt ngay túi xách xuống bàn, không kiêng dè gì ngồi bên cạnh cô, choàng tay qua vai cô đầy thân mật..Tiểu Du rất bất mãn với những hành động quá lố của anh ta, hất tay anh ta xuống phụng phịu nhíu mày..

- " Anh đừng động tay động chân có được không..Đây là của tôi à..Tôi về đây.."

Anh ta không giận còn phá lên cười khom người néo má cứng nựng..

- " Tiểu Bảo bối em lúc nào cũng thẳng thắn như vậy sao..Cứng chết đi được "

- " Andy! từ bao giờ cậu đổi khẩu vị vậy "

Tiếng nói Trình Kha cắt ngang cuộc nói chuyện của anh ta..

- " Ồ..Trình Tổng..sorry,Mình không thấy cậu, thật có lỗi.. cậu đến thử

đồ à?"

Vừa bước vào cửa anh ta chỉ chăm chăm nhìn Tiểu Du trong mắt không còn thấy ai..Làm đàn ông dĩ nhiên Trình Kha hiểu được câu nói của anh ta..

" Ai thế, người mới à?"

Andy nhướn mày nhìn cô gái bên cạnh Trình Kha..dù sao cũng có quan hệ quen biết với Trình Kha, nhưng là người sống ở nước ngoài tư duy anh ta vốn rất phóng khoáng trong cách sống lẫn suy nghĩ..

" Không, bạn thôi "

Tiểu Du ngẩng mặt nhìn Trình Kha, bạn mà ôm ấp như vậy, đúng là gạt quỷ à..Câu trả lời của anh làm cô gái bên cạnh không vui hơi nhíu mày..dường như Trình Kha không quan tâm..

Tiểu Du cũng chẳng buồn quan tâm, cô cầm lấy túi xách lớn bỏ luôn cái túi nhỏ Andy mới đem đến, đi qua người anh ta..

" Tôi về đây "

" Khoan đã anh đưa em về "

Andy nắm lấy tay cô kéo lại, chân mày Trình Kha nhíu thành một đường..

" Không cần"

" Em bướng thế, chờ anh một chút, anh vào lấy đồ rồi đưa em về "

Rồi quay sang Trình Kha

- " Mình có việc..Hẹn cậu bữa nào làm vài ly nhé "

Trình Kha gật đầu..

Tiểu Du nào nghe vừa thấy anh ta đi vào trong, cô đã ôm bao đồ co giò lên chạy ra đón taxi...

- " Chết tiệt cô ấy đâu?"

Trình Kha mím môi cười,cùng cô gái kia ra khỏi cửa, đã nghe giọng Andy tức giận quát lớn..

Cô nhóc này, bộ dáng nhu nhược thật ra vô cùng cứng đầu..

Chương 86: Ngoại Truyện : Trình Kha - Tiểu Du(1)

Vất vả lắm mới thoát khỏi tên biến thái Andy đấy..

Vừa về nhà cô nhóc nào đó liền hâm nóng đồ ăn..Cô thật sự rất đói, vừa ăn vừa nhớ lại chuyện vừa xảy ra, mũi cảm thấy ê ẩm..

Cơm buồn ăn cũng mất đi một nửa..Sau khi thu dọn chén bát, cô liền cầm một trái táo rửa sạch cắn ăn ngon lành.

Cuộc sống của Tiểu Du rất đơn giản, sáng đi làm,tối về ăn tối, xem tivi rồi đi ngủ chỉ vậy thôi, cô đã thấy thỏa mãn lắm rồi, cô rất không thích xô bồ với thế giới phức tạp ngoài kia..

-" Reng..reng.."

Tiểu Du ngẩng nhìn đồng hồ đã chín giờ rồi, giờ này ai còn đến, mà thật ra nhà cô cũng đâu nhiều người biết..Chẳng lẽ là hàng xóm, bên cạnh, nhà có hai vợ chồng già, thỉnh thoảng đem đồ ăn qua cho cô..nghĩ thế

Tiểu Du nhanh chóng mở cửa, nụ cười tắt hẳn, đôi mắt to tròn trừng lớn..

-" Sao...sao anh lại...lại đến đây "

Lấp bắp chẳng nói nên lời, sự xuất hiện của anh ta làm cô quá bất ngờ...

Trình Kha hai tay đút vào túi quần nhìn cô từ trên xuống dưới, tỉnh bơ trả lời.

"Tìm em?"

"Tìm tôi làm gì, tôi..tôi không có chuyện gì nói với anh hết "

Nói rồi cô không nhân nhượng đóng cửa lại lại không nhanh bằng Trình Kha, bàn tay anh chen ngang gạt cánh cửa vào trong tạo ra một âm thanh chói tai...

Tiểu Du hoảng sợ rụt vai, cô vốn nhất gan cũng bị anh ta hù không ít...

"Anh làm gì vậy..mời anh về cho "

Khuôn mặt Trình Kha vẫn ôn nhu như nước chỉ có hành động lại thô lỗ..

"Anh nói rồi, anh đến tìm em "

Tiểu Du cắn răng tức giận.

"Được anh nói đi,chuyện gì?"

"Anh bị mất chìa khóa vào nhà, đêm nay anh muốn ngủ lại đây "

Giống như giận quá hóa cười, Tiểu Du bật cười nghiêng răng nghiêng lợi chửi ầm lên, kéo cửa đóng lại.

"Đồ điên,biến đi "

Trình Kha nhếch môi giống như rất thích thú thái độ nổi điên của

cô...Anh đẩy cô vào trong nhanh tay đóng cửa lại ép cô vào vách tường cả thân người cao lớn của anh áp sát vào cô.

Tiểu Du vịn vẹo thân người, tức giận không thôi

- " Anh buông ra..đồ điên này"

Anh cuối đầu nói vào tai cô đầy uy hiếp...

- " Anh hỏi lại một lần nữa, em có cho anh ngủ lại hay không?"

- " Đồ điên đồ biến thái...không cho..không cho "

- " Thật không cho "

- " Anh điếc hay sao không nghe...ừm "

Lời còn chưa kịp thốt ra đã bị anh ngăn lại, bờ môi áp vào môi cô không hề nhẹ nhàng mà vô cùng mạnh mẽ, đầu lưỡi bá đạo trực tiếp thăm dò vào bên trong khoang miệng ngây ngô, điên cuồng cuốn lấy cái lưỡi cứng ngắc trúc trắc mà từng chút một xâm chiếm nó.

Tiểu Du trừng mắt nhìn người đàn ông càn rỡ này... Cô giãy dụa muốn đẩy anh ra, nhưng khí lực nhỏ nhỏ của cô với anh mà nói một chút tác dụng đều không có. Anh ở trên môi cô nếm được hương vị ngọt ngào, còn có hơi thở thanh xuân non nớt hồn nhiên, cánh môi mềm ngây ngô run run, rõ ràng một chút kinh nghiệm đều không có, anh đã làm cho cô hoảng sợ mất rồi.

Tiểu Du đâu chỉ đơn giản bị dọa đến sợ hãi? Căn bản là tay chân đều muốn mềm nhũn ra, trong cuộc đời lần đầu tiên bị hôn, hơn nữa lại còn là một nụ hôn sâu đầy kích thích.

Lần trước tuy nói lên giường với anh nhưng lúc đó cô hoàn toàn không tỉnh táo, nên chưa trải qua cảm giác này bao giờ..

- " Ừm "

Tiểu Du hoàn toàn sợ hãi, điên cuồng đánh vào ngực anh, lại bị anh ôm vào lòng. Ngón tay dùng sức cào cấu vào cánh tay rắn chắc của anh, anh cũng chẳng thèm quan tâm tiếp tục hôn cô, miệng mũi tất cả đều tràn đầy hơi thở nam tính của anh, làm cho đầu cô bắt đầu choáng váng. Áp lực trên môi đột nhiên biến mất, không khí mới mẻ tràn vào lồng ngực đang thiếu dưỡng khí.

Tiểu Du nặng nề mà thở phì phò, mặc dù vẫn suy yếu như cũ nhưng ánh mắt to sáng ngời cũng không hề yếu thế mà hung hăng trừng mắt với anh...Con người này thật sự quá đáng..

Hô hấp của Trình Kha thoáng hỗn độn, môi anh cạ trên môi cô.

- " Cho hay không? "

Cô gắt gao cắn cắn đôi môi nhỏ sưng đỏ, bướng bỉnh hơn nữa trả lời rõ ràng.

- " Không cho, không cho, anh biến đi " "

Cô kéo tay cầm cửa, vừa mở ra một nửa bàn tay còn lại muốn đẩy anh ra...

- " Rầm " "

Cánh cửa một lần nữa bị sức lực mạnh mẽ của người đàn ông đóng sầm lại..

Thật sự là bướng.. Trình Kha nghiên ngấm nở nụ cười, nụ cười làm Tiểu Du sợ hãi cô xoay người muốn bỏ chạy, liền bị anh kéo lại vừa ngẩng đầu, nụ hôn lại đổ ập xuống mãnh liệt một lần nữa. Đầu càng ngày càng choáng váng, sức lực để giãy dựa tựa hồ cũng theo thân thể từng giọt từng giọt bốc hơi đi mất, anh quá mạnh mẽ, ban đầu mở cửa cho anh đó là sự sai lầm..

- " Ừm..hức.."

Đôi chân nhỏ mất đi sức lực chống đỡ mềm nhũn ra, anh nửa ôm cô, kéo gọn vào lòng tận tình hôn. Cảm giác ôm lấy thân thể cô thật mềm mại nhìn cô lúc nào cũng mặc quần áo rộng thùng thình thật ra cô có vóc dáng vô cùng tốt, làn da mịn màng trắng noãn nà..Nói đúng hơn cô gái này là viên ngọc thô chưa qua mài dũa..nhưng anh lại thích sự tự nhiên thuần khiết này của cô.

Hèn gì cái tên Andy kia cũng có con mắt nhìn đúng cô gái của anh...Lúc tối thấy hấn tay động tay động chân với nhóc con nhà anh, thật muốn cho hấn ta mấy cái đấm vào mặt..Một cảm giác chau chát từ xưa giờ chưa từng có...xúc động khó tả, mấy tháng nay anh vô cùng bận, luôn đinh ninh nhóc con này vẫn ở đó chờ anh.Thế mà hôm nay chỉ cần nhìn sơ cũng biết tên nhà thiết kế đấy có ý với cô, anh chợt hiểu ra, không chỉ riêng anh mới thấy được ưu điểm của cô mà tên đàn ông khác cũng nhìn ra điều đó.

Nếu anh chậm trễ có một ngày cô nhóc này sẽ bị tên khác chiếm làm của riêng không biết.Nghĩ vậy anh liền hủy bỏ bữa tối với đối tác quan trọng, quay xe đến tìm cô..

Mà cô nhóc này thật đơn thuần, căn bản là quên hô hấp, anh nói lỏng đôi môi mình một lần nữa, để cho cô có thể tự do hít thở.

- " Rốt cuộc có đồng ý hay không, Tiểu Du?"

Cúi đầu nói một câu đe dọa biểu thị, nếu cô không cho anh đáp án, anh thực sự không ngại cả đêm cùng cô dây dưa như vậy mà hôn nhau.

Tên đàn ông ác ôn này... đáng giận! Cô thờ gập, nòng đậu uất ức nổi lên trong lòng, ánh mắt không hiểu sao trở nên có chút chua chát, lại nhớ đến sự việc xảy ra ở Pháp một tháng qua anh chưa hề chủ động liên lạc với cô..Và vừa rồi gặp nhau anh làm như không biết cô...

- " Anh..... Anh..... "

Nhìn con người đen thâm thúy của anh, cô liền oa một tiếng khóc lớn lên, nước mắt từng chuỗi rơi xuống, bàn tay không kiêng dè dẫm lên bờ vai rắn chắc của anh.

- " Huhu..Tại sao ức hiếp tôi..hức..tôi ghét anh..ghét anh..."

Tim của Trình Kha thắt lại, đứng yên chịu trận để cô đánh..Nước mắt của cô làm cho ngực anh giống như bị bóp nghẹn, hô hấp dường như đang dừng lại. Môi mỏng nhẹ nhàng hôn trên gương mặt phấn nộn, từng chút hôn lên nước mắt cô.

- "Ngoan, đừng khóc.Chỉ là cho anh ngủ lại thôi mà.Anh thật không có chìa khóa để vào..Anh không có ức hiếp em"

Bàn tay ở trên tấm lưng mảnh khảnh từng chút từng chút vỗ về, an ủi người nào đó đang khóc rất thương tâm.

- " Anh cố tình gây chuyện..rõ ràng anh có thể thuê khách sạn để ở..Anh còn chối "

Trên môi Trình Kha nở nụ cười, thấy cô còn sứt sùi, anh lau nước mắt một tay lấy điện thoại trong túi ra đưa trước mặt cô..giọng rất bình tĩnh..

" Ừ.Anh cũng nghĩ vậy.Nhưng anh hay để điện thoại lung tung..Sợ không khéo sẽ để những tấm ảnh này lọt ra ngoài"

Tiểu Du ngưng cả khóc giựt lấy điện thoại của anh lướt qua trên màn hình..trong điện thoại là hình ảnh đôi nam nữ trên người chỉ che hững hờ tấm chắn, ôm nhau ngủ đầy mờ ám.Mà nhân vật nữ chính không ai khác chính là cô..

Trời ạ! tên xấu xa này...tên ác ma này! Đây là uy hiếp rõ ràng mà..Cô chỉ sợ không phải anh ta chỉ xin ở lại ngủ mà là tương lai sau này của cô cũng sẽ bị anh ta khống chế bằng những tấm hình này...

" Anh..anh..hức...anh là tên xấu xa..anh.. tôi sẽ xóa những tấm ảnh này "

Trình Kha càng ôn nhu ôm cô, dỗ dành..

" Em đừng làm chuyện vô ích nữa.Điện thoại của anh được liên kết với mail..em muốn xóa tùy em.À! Anh thông báo với em luôn từ ngày hôm nay anh sẽ ở đây với em "

" Không..."

" Tiểu Du! đừng nên nói những lời mà không suy nghĩ trước, anh mà lỡ tay để những tấm ảnh này chuyển về quê cho ba mẹ em xem hoặc em trai em, lúc đấy cũng thật khó xử nha"

Khuôn mặt Tiểu Du xanh mét, nước mắt vừa được lau lại rơi..cô tức giận cô ủy khuất nhưng lại bất lực bị anh ức hiếp...

Trình Kha thờ dài, với tính cách bướng bỉnh của cô mà anh chậm chạp từng bước không biết khi nào mới được cô chấp nhận. Mà anh thuộc tuýp người nếu cái gì đã xác định sẽ nhanh chóng giữ chặt bên mình ngay. Chỉ là thời gian nay anh và cô chưa thể công khai vì anh còn nhiều việc xử lý nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc không cho cô biết cô đang thuộc về ai, để tránh lòng cô lung lay về người đàn ông khác.

- " Ngoan nào! chỉ cần em nghe lời. Anh sẽ chỉ giữ riêng một mình anh xem thôi"

Lời nói và cử chỉ người này hoàn toàn khác nhau..khuôn mặt anh ta vô cùng ôn nhu sẵn sóc, nhưng sự uy hiếp biểu thị rõ trong từng lời nói..

Con người này thật quá đáng sợ...

Mà thật ra chỉ mình Tiểu Du ngây thơ bây giờ mới suy xét đến góc cạnh này. Thật ra trong giới kinh doanh người ta sợ phải va chạm nhất đó là Trình Kha không phải Âu Trác Vỹ..Nói Âu Trác Vỹ lạnh lùng tàn nhẫn khi thật sự ai đó khiến anh không thể tha thứ bỏ qua, mà anh cũng chẳng bao giờ mệt công suy nghĩ, trừ chuyện riêng của mình..

còn lại điều giao phó cho Trình Kha..Chỉ Âu Trác Vỹ mới hiểu Trình Kha là con hổ biết cười, Trình Kha rất ít khi nổi giận..Nhưng sau nụ cười đấy là cả một sự tàn nhẫn triệt để để không để người khác còn đường sống sót...

Tiểu Du để mặc anh ôm, vùi mặt vào lòng anh nức nở cô còn có thể nói gì cô còn có lựa chọn nữa sao?

Chương 87: Ngoại Truyện : Trình Kha - Tiểu Du(2)

Khi Tiểu Du trong phòng tắm bước ra, đã thấy Trình Kha nằm trên giường cô đang suy nghĩ gì đó, vóc dáng anh cao lớn, nằm lên chiếc giường, khiến chiếc giường đơn vốn nhỏ càng nhỏ hơn..

Đúng là bất đắc dĩ cam chịu để anh ở lại nhưng không đồng nghĩa là anh có thể trèo lên giường của cô...

Tiểu Du tức giận bước đến cạnh giường quát lớn..

" Ai cho anh lên giường của tôi..Đi ra sofa ngủ "

Trình Kha lúc này chỉ mặc có quần dài, thân trên anh ở trần, vì không đem đồ nên anh chỉ tắm qua loa đành mặc lại đồ cũ, nhưng áo của anh nhiễm lấy mùi nước hoa của cô gái buổi tối, lại sợ cô nhóc này ghét bỏ nên anh đành ở trần bất quá có chăn đắp cũng ấm, còn có cô nhóc này để ôm thì sợ gì chút lạnh đêm khuya...

Trình Kha nhìn cô từ trên xuống dưới, Tiểu Du thấy anh tỏ ra mệt mỏi ngáp dài ngáp ngắn..

Bàn tay võ võ lấy miệng, tỏ ra rất mệt,anh mới trả lời cô..

" Anh không quen ngủ sofa"

" Nhưng đây là giường tôi...Á...anh làm gì vậy "

Bất quá không để cô lèm bèm quá lâu anh vươn tay kéo mạnh cô

ngã sấp trên người mình, tiếp xúc da thịt như thế này Tiểu Du hốt hoảng hét lớn...Trình Kha trở mình nhấc bổng đặt cô nằm ngay ngắn trên giường...

xoay người tắt đèn chỉ chừa lại đèn ngủ màu cam nhạt làm không khí trở nên ái muội..

- " Trình Kha "

-"(.....)"

- " Bây giờ..được rồi tôi sẽ ngủ ở sofa, anh buông tôi ra "

-(.....)

Cơ thể Tiểu Du cứng ngắt lúc này cô đã bị Trình Kha ôm vào lòng, chân anh kẹp lấy chân cô, một tay đặt qua eo cô vô cùng tự nhiên..

Thấy anh không trả lời cô dùng sức đập đập vào cánh tay anh...

- " Bây giờ..anh nghe tôi nói không? "

- " Em mà còn lộn xộn, Anh không ngại làm chuyện khác cùng em "

Tiểu Du im bật cả thở cũng chẳng dám nằm ngậy ra như khúc gỗ...

Trình Kha buồn cười vùi mặt vào tóc cô thì thầm, bàn tay vuốt ve bờ vai cô..

- " Ngoan...Anh thực sự rất buồn ngủ.Tiểu Du "

Giọng anh thật ấm,mang chút mệt mỏi, trong đêm nghe rất du dương cô ngẩng mặt dưới ánh đèn nhàn nhạt nhìn góc cằm cương nghị của

anh, thấy bàn tay anh thả lỏng hơi thở đều đều cô biết anh đã ngủ..

Tiểu Du thở than số phận sao mọi chuyện lại như thế này, được bao bọc bởi hơi thở của anh lòng ngực ấm áp, cũng chẳng bao lâu cô cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ...

Lúc này Trình Kha mở mắt ra trên môi nở nụ cười nhạt...Anh nhìn cô chăm chú nhớ lại chuyện lần đầu hai người gặp nhau.Thật ra lần đầu anh gặp cô là lúc bốn năm trước, khi đó anh về nước, va phải cô tại sân bay..Lúc đấy nhìn cô còn rất nhỏ tuổi, cô gái có khuôn mặt xinh xắn, còn có hai bím tóc rất đáng yêu...Nhưng mắt cô lại sưng húp, giống như vừa mới khóc, anh giúp cô nhặt đồ..Nhưng cô vội vội vàng vàng chỉ kịp nói cảm ơn rồi chạy nhanh vào quầy check in...

Không hiểu sao lúc đấy nhìn vóc dáng nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh nước, anh lại nảy ra sinh ra cảm giác lạ lùng, muốn lau nước mắt cho cô, lại muốn biết lí do vì sao cô khóc

..Đến khi bóng dáng cô khuất xa anh vẫn ngoảnh đầu nhìn lại..Qua mấy năm anh nghĩ mình cũng đã quên mất cô rồi, không ngờ lại gặp lại cô trong đêm đính hôn của An Phi và Quan Chi Âm..Chỉ cần nhìn sơ anh liền nhận ra cô ngay..Chỉ có cô vô tâm vô phé chẳng nhớ anh, lúc đó anh liền hiểu, rung động lần đầu là có thật..Với vị trí của anh tiếp xúc với bao là mỹ nhân, nhưng chẳng ai anh đặt vào mắt..Thế giới của anh quá nhiều phức tạp và lừa dối anh lại rất cần sự đơn thuần của cô,nếu ông trời đã cố ý sắp đặt, anh cũng chỉ thuận theo con tim...

Nhưng người tính không bằng trời tính mà có lẽ ông trời thật sự ủng hộ anh..

Ai ngờ được Quan Chi Âm lại rớt xuống biển, cũng không nghĩ ra hai người lại thuê phòng cùng một khách sạn..

Đêm đó thật sự anh chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi..Không ngờ từ lượng cô quá kém..

Cảm giác ôm cô vào lòng nói không nên lời..Anh thật sự không kìm chế được cảm giác của mình, cứ thế làm những gì con tim và lý trí mách bảo..Sớm muộn gì cô cũng là của anh vậy thì sớm hơn một bước mà thôi..

Đêm đó anh thật thỏa mãn, càng giúp anh tin rằng cô chính là một nửa của anh đã thất lạc..Cảm xúc được ôm cô như vậy đến suốt đời thật không tệ...Trình Kha nhìn người đang nằm trong lòng mình, hôn lên gò má trắng hồng của cô, phủ chắn cho hai người, cùng chen chút trên chiếc giường đơn, yên bình chìm vào mộng đẹp....

Buổi sáng tinh mơ, thời tiết vô cùng đẹp.Những tia nắng đầu ngày bắt đầu le lói...

Trình Kha đang ngủ ngon lành bỗng trên mặt đau buốt, Anh nhú nhú mày mở mắt ra, một khung cảnh...ừ! rất ư là không đẹp đập vào mắt mình...mặt anh vừa đau chắc chắn là cô nhóc bên cạnh quơ trúng, một tay gác lên cổ anh, hai chân vắt lên người anh, cô đứng xem anh là gối ôm..

Miệng nhỏ hé mở dưới ánh sáng le lói càng khiến khuôn mặt cô thêm thuần khiết và xinh xắn..Trình Kha lấy một tay cô đặt ngay cổ mình ra, kéo cô vào lòng, hôn chụt lên cái miệng nhỏ nhắn chỉ biết lắc đầu mỉm cười..Dáng ngủ thật xấu, chẳng thực nữ chút nào..

Không biết qua bao lâu Tiểu Du vươn tay vươn chân, lâu lắm rồi cô mới được ngủ ngon giấc như vậy...Tiềm thức ủa về, bàn tay nhỏ đụng trúng gì đó..Tiểu Du mở choàng mắt, liền thấy Trình Kha tay chống đầu nghiêng người nhìn cô mà lúc này hai tay cô lại ôm vai

anh, chân cô choàng qua eo anh..

Ôi thôi thật xấu hổ quá đi mất..

Anh mỉm cười, nói:

- " Chào buổi sáng "

Cô liền tung người ngồi dậy, xấu hổ trừng mắt lấy anh tung người chạy vào phòng tắm...

Có điều chưa qua một phút bên trong lại có tiếng hét lớn..

Tiểu Du che ngực chạy trở ra, nghiêng răng nhìn kẻ tồi bại đang thông dong nằm trên giường nhìn cô mỉm cười.....

- " Anh..anh dám cởi áo lót của tôi " "

Nói đến đây mặt cô đỏ bừng..Trình Kha xoay người ngón tay móc lấy dây áo, chiếc áo lót lủng lẳng trên tay anh..nhướn mày nhìn Tiểu Du cười xấu xa....

- " Em nói cái này sao? "

Mặt Tiểu Du như bốc khói, cô trèo lên giường giựt lại chiếc áo lót, nào ngờ Trình Kha nhanh tay quăng xuống sàn nhà, vương tay ôm lấy cô xoay người..

- " Buông ra tên biến thái này "

Hai tay cô che ngực nào dám phản kháng, Anh liếc mắt quan sát bộ đồ ngủ hình kitty thùng thình của cô..

- " Em bao nhiêu tuổi mà còn mặc đồ này đi ngủ hả? Xấu xí chết đi được "

Tiểu Du đưa mắt nhìn bộ đồ mình đang mặc, rồi nhìn bộ mặt xấu xa của ai kia, chu môi phản khán..

- " Mặc kệ tôi.. Xấu thì đừng nhìn.. "

- " Em vẫn không ngoan..phải bị phạt "

- " Á..không..ừm "

Tiếng khán nghị liền bị Trình Kha nuốt vô miệng, cô lấy tay đẩy vai anh ra tạo điều kiện cho bờ ngực trần chèn ép bộ ngực non mềm của mình đến khi cô phát hiện mọi chuyện đã quá muộn, Trong khoang miệng là chiếc lưỡi không kiên dè tung hoành mút lấy lưỡi cô.. Bàn tay anh còn càng gỡ xoa lấy ngực cô...

- " Ừm..ừ..."

Tiểu Du nức nở, né tránh nhưng làm sao cũng không thoát được người đàn ông tà ác này..Qua một lúc anh mới miễn cưỡng buông môi cô ra, hơi thở nặng nề..

- " Còn dám không nghe lời "

Tiểu Du mím môi co lại một cục, uất ức nhìn anh..

Trình Kha mỉm cười hôn vào môi cô vài cái như rất vừa lòng với thái độ của cô..

- " Ngoan..Anh mới thương hiểu không "

Nói rồi anh xoa đầu cô rồi leo xuống giường vào phòng tắm...Tiểu Du tức giận trừng mắt mà chẳng nói được gì...

Tên ác ma khốn khiếp! chỉ biết hậm hực chửi trong lòng..vùi đầu xuống gối lo sợ cho tương lai của chính mình không thôi..

Chương 88: Ngoại Truyện : Trình Kha - Tiểu Du(3)

Cứ thế cuộc sống của Tiểu Du bị Trình Kha thay đổi hoàn toàn, chỉ qua một ngày căn phòng cô ở mấy năm qua như không còn là của mình nữa. Chiếc giường đơn được thay bằng chiếc giường full size. Tủ quần áo nhỏ bé của cô ngoài quần áo của mình bây giờ lại chất đầy quần áo của anh ta.. Tất cả áo ngủ kitty của cô toàn bộ được thay bằng những kiểu áo ngủ sexy quyến rũ.. Lúc đầu cô phản kháng rất quyết liệt nhưng lại bị sự tà ác của Trình Kha mà khuất phục, thế là mặc riết cũng thành thói quen..

Cái thói quen mặc áo lót khi ngủ của cô cũng bị anh triệt khai tuyệt đối...

Mọi thứ bây giờ cái gì cũng được đổi thành đôi.. nào là dép mang trong nhà, ly uống nước, bàn chải xúc miệng, khăn lau mặt v.v.. tất cả đều bị tên biến thái ấy thay thành đôi cặp...

Hơn một tháng hai người sống chung, xem ra cũng rất hòa hợp, thường thì Trình Kha về rất trễ, mà có trễ thế nào anh ta cũng trở về nhà ăn tối.. Điều Tiểu Du thấy rõ Trình Kha rất thích ăn những món ăn cô nấu..

Buổi sáng cô dậy trễ anh sẽ là người nấu bữa sáng sau đó mới gọi cô dậy...

Một tháng trôi qua, ước hiếp cô được gì Trình Kha điều làm chỉ có một điều là anh vẫn cho cô thời gian thích ứng, hôn cô đến nghẹt thở khi không thể kiềm chế được mình anh sẽ tự buông cô ra, ôm chặt lấy

cô thở hổn hển...những lúc như vậy cô nhóc nào đó sẽ cảm động...

Mà bây giờ cô cũng không còn phản kháng mọi hành động của anh nữa, vì làm gì cũng vô ích, từ không quen trở thành thói quen chỉ sợ rằng sau này khó vứt bỏ..

Haiz....Đây là tiếng thở dài trong đêm của cô..Đã hơn mười một giờ rồi mà anh vẫn chưa về làm cho ai đó sốt ruột đứng ngồi không yên..

Cô cuộn người trên sofa, mắt thật sự mở không lên, đầu lắc lư chỉ muốn thíp đi..

Gắng gượng được một lúc lại nghe tiếng mở cửa cô biết anh đã về, liền xoay người bước xuống, thấy Trình Kha đang đi vào, ánh mắt anh lờ mờ, bước chân hình như không vững, anh chóng tay vào tường đi được mấy bước liền loạn choạng Tiểu Du hốt hoảng chạy đến đỡ anh..

- " Cẩn thận..Anh uống rượu à? "

Người anh nồng nặc mùi rượu,cả thân người cao lớn điều đặt lên người cô..Trình Kha nghiêng người nhìn gò má mịn màng của cô khóe môi nhếch lên nụ cười..

Khó khăn lắm cô mới đỡ anh vào giường được, hai người ngã lăn ra, khi cô muốn ngồi dậy liền bị Trình Kha xoay người đặt dưới thân..khuôn mặt tà mị của anh cạ cạ vào mặt cô..

- " Ngồi dậy..nặng quá.. "

- " Tiểu Du... "

Anh thì thầm bên tai cô không ngừng âu yếm hôn lên gáy tai xinh xắn

rồi vùi mặt vào cổ cô liếm mút..

- " A..Đừng vậy mà..Trình Kha "

Cả người Tiểu Du run lên, bàn tay đẩy đầu anh ra, không ngừng né tránh...

- " Ừm..đừng mà.. "

Trình Kha ngẩng mặt bàn tay vuốt đôi má ửng hồng...

- " Tiểu Du..Tiểu Du "

Anh không ngừng gọi tên cô, trái tim bé bỏng của cô như muốn tan trái...Nhìn ánh mắt tràn ngập si mê của Trình Kha, gương mặt Tiểu Du ngày càng lúc càng đỏ rực lên, tim cũng đập loạn liên hồi...

- " Để anh yêu em "

Trình Kha cạ chóp mũi mình lên mặt cô, gù gù trong miệng nghe không rõ lời nhưng Tiểu Du nghe được lời anh nói..

- " Em...em..ừm "

Liền ngay đó, cái miệng nhỏ nhắn của cô lại bị Trình Kha điên cuồng mút lấy, bàn tay to của anh cũng không chịu yên phận, thành thực lườn vào trong quần áo của cô.

Sợ hãi khiến Tiểu Du hoàn toàn mất đi sức lực để giãy giụa, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, cho dù lên tiếng năn nỉ anh cũng vô dụng. Trình Kha dường như không nghe thấy những lời của cô nói, bàn tay đàn ông có chút thô ráp không ngừng nhẹ nhàng chà sát, vuốt ve từng tấc da thịt trắng mịn như tuyết.

Chẳng mấy giây chiếc áo ngủ mỏng manh cùng chiếc quần lót bị anh lột gọn gàng vứt vương vãi dưới sàn..Cả hai không còn vải vóc làm vật ngăn trở.Trình Kha dùng thân thể mạnh mẽ của mình ma sát lấy thân người mềm mại của người con gái..

Hai tay ôm lấy mặt cô điên cuồng hôn lấy..Đôi môi dần trượt xuống nơi đầy đặn non mềm, chiếc lưỡi ẩm ướt liếm theo cổ cô rồi thích thú ngậm lấy nơi vun tròn..

- " A...Ư..không..."

Cảm giác như có một dòng điện mạnh mẽ xẹt qua cơ thể trong một chớp mắt Tiểu Du nức nở..Trái tim thiếu nữ chưa từng trải qua sự kích thích trí mạng không khỏi run rẩy vì sợ hãi. Nỗi sợ hãi đối với những chuyện sắp diễn ra khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Du lại đỏ ửng lên cực kỳ quyến rũ.

- " Ngoan...đừng sợ để anh vào nhé.."

Khi liếm mút thích thú Trình Kha nhồi người về trước hôn lên cái miệng không ngừng nức nở...

Tiểu Du ngơ ngợ không biết mình có bị ảo giác hay không lúc này cô cảm thấy Trình Kha lại rất tinh táo không giống một người say rượu..Bất quá anh lại không cho cô thời gian suy nghĩ.Bàn tay tà ác đi xuống thăm dò nơi khít chặt của cô...

- " Ừm...a..đừng mà.."

Từng hồi ra vào khiến cô co rút không còn tâm trạng đón lấy bất cứ chuyện gì nữa..bàn tay nhỏ nhắn bầu lấy vai anh, cô như con thỏ nhỏ đáng thương bị anh đè ép đến thở không nổi..

Cảm nhận cô co rút từng cơn..Trình Kha không chậm trễ nâng mông
đâm vào..một cảm giác quá tuyệt vời..

-" Ừ..Hức..đau..đau.."

Đây không phải lần đầu tiên mà cô còn kêu đau anh bỗng nhớ lần hai
người ở Pháp..Lúc đó cô mê mang nhưng khóc vô cùng thảm thiết...

Trình Kha thả nhẹ tốc độ hôn từng cái nhỏ nhặt lên mặt cô..bàn tay
xoa nhẹ nơi hai người kết hợp..

-" Em thả lỏng một chút, sẽ không đau "

-" Đau mà..hức..anh ỨC HIẾP EM...ỪM"

Trình Kha thật sự chịu không nổi,anh quyết định phóng bế miệng cô
lại,phía dưới ra vào liên tục..

Chỉ là đau nhẹ phút ban đầu, sau khi dung nạp được anh Tiểu Du bắt
đầu có cảm giác lạ kì ngả đầu ra phía sau rên rì..

-" Ừ..."

-" Gọi tên anh..ngoan..gọi tên anh "

Trình Kha hôn hít gái tai của cô hỗn hển yêu cầu..

-"..A..Kha.."

Mười đầu ngón tay thanh mảnh đã quên mất việc phải đẩy Trình Kha
ra, giờ khắc này lại dịu dàng ôm lấy đầu anh từng ngón tay lùa vào
trong mái tóc đen đang vùi vào ngực cô...

Trình Kha cong người điên cuồng không ngừng chiếm đoạt cô gái nhỏ..

- " Nhẹ..nhẹ...huhu "

Tiểu Du sợ hãi ôm lấy lưng anh van xin khóc nức nở..lúc này cô mềm nhũn như vũng nước mặc sức anh càn dỡ, lăn qua lộn lại nhiều tư thế....

- " Tiểu Du.."

Khóe miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ mà đôi mắt Trình Kha lúc này đã tràn ngập ngọn lửa dục vọng thiêu đốt. Hạ thân anh bắt đầu tăng tốc luận động lúc này anh mới chính thức biến thành con thú hoang, động tác càng lúc càng mạnh bạo điên cuồng.

Thân thể nhỏ bé của Tiểu Du bị anh ép cho trở nên mềm nhũn vô lực, tan chảy hoàn toàn dưới thân hình cường thế.

Không biết qua đến bao lâu căn phòng mới trở lại im ắng mà người con gái lúc này hoàn toàn ngủ say không còn biết gì nữa, nhớ lại cảnh lúc anh đang lên cao trào cô nhóc này lại ngất đi..Trình Kha không khỏi buồn cười, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, rồi cũng mệt mỏi chìm vào mộng đẹp..

Chương 89: Ngoại truyện : Kết thúc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau hôm ân ái điên cuồng đấy, tất cả điều thay đổi rõ rệt. Ba tháng bên cạnh nhau hai người trở nên quấn quít hơn, tuy Tiểu Du luôn bị Trình Kha hiếp đáp nhưng cô cũng dần mở lòng chấp nhận sự hiện hữu của anh.

Đúng là anh luôn ép cô làm những chuyện khiến người khác phải ngại ngùng nhưng đổi lại Trình Kha đối xử với cô vô cùng tốt.. Anh chăm bẵm chăm sóc cho cô hết mức có thể..

Hai người chen chút trong căn nhà trọ nhỏ lại vô cùng hạnh phúc và tràn ngập ấm áp..

Dù rằng quan hệ của cả hai được che giấu cẩn thận, không biết khi nào cô lại sợ, sợ bản thân chỉ là cô trợ lí nhỏ bé không hề xứng với anh. Anh không cần che giấu cô cũng giúp anh che chắn cẩn thận mối quan hệ này.. Vì cô không muốn anh bị người đời chê cười.. Nhiều lúc trên mặt báo có tin tức về anh và các thiên kim tiểu thư trong giới kinh doanh, lúc đó tâm trạng cô rất khó chịu, nhưng chỉ cần anh ôm lấy cô và nói

- " Em đừng tin, toàn báo lá cải "

Dù sao cô làm trong ngành giải trí ba năm nên cũng hiểu sự đáng sợ của báo chí, vì thế cô nguyện tin anh..

Chẳng ai nói rõ quan hệ này là gì, rồi sẽ ra sao. Những điều đó cô không cần quan tâm, chỉ sợ mọi thứ sẽ đổ vỡ khi sự quan tâm được vạch trần. Nếu nghĩ ra cô biết mình ngốc, nhưng khi yêu rồi phụ nữ thường mù quáng, hãy để thời gian trả lời tất cả. Giờ cô chỉ muốn sống thật hạnh phúc bên cạnh anh mà thôi..

- " A..Kha..Đừng mà..nhẹ thôi "

Trong căn phòng nhỏ nhắn tràn ngập cảnh kích tình không ngừng diễn ra, Tiểu Du tội nghiệp bị đè trên giường làm cho thở không nổi, Khi cơn kích tình qua đi Trình Kha đổ gục xuống người cô, hôn lên bờ vai mảnh khảnh, trở người cho cô nằm trên người mình, vuốt ve tấm lưng trần mịn màng...

- " Mai anh đi công tác..em ở nhà ngoan biết không?"

- " ừm"

Cô mệt mỏi gù gù vài tiếng rồi chịu không nổi nhắm tịt mắt..

Chuyện này anh có nói với cô trước mấy ngày. Tiểu Du cũng đã soạn sẵn quần áo cho anh....

Sáng sớm khi Tiểu Du thức dậy Trình Kha đã không còn bên cạnh, nhìn tờ giấy trên tủ, chữ viết rất đẹp ngay ngắn, như chính con người của anh vậy....

- " Anh nấu sẵn thức ăn, không được bỏ bữa..Chờ anh về "

Lòng ngọt ngào không dứt..Tiểu Du mỉm cười ngây ngô, muốn đứng dậy vào phòng tắm, đầu óc bất ngờ choáng váng, cô ngồi phịch trên giường thở hổn hển...

Cầm tờ giấy xét nghiệm trên tay, trời ạ cô có thai gần ba tuần rồi..Thế mà tối qua hai người còn ân ái kịch liệt, bác sĩ nói cũng may thai nhi khỏe mạnh..

Tiểu Du cầm chặt tờ giấy mà lòng run run,nếu chuyện này ba mẹ cô biết sẽ như thế nào..Còn nữa Trình Kha khi biết tin có vui mừng hay không?

Có nên báo tin cho anh biết? Suy đi nghĩ lại cô quyết định đợi anh đi công tác về sẽ báo anh biết..Dù anh quyết định ra sao, đứa bé này cũng sẽ được giữ lại vì đây là con của cô..

Lần này Trình Kha đi công tác khá lâu hai tuần rồi anh vẫn chưa về, trong vòng hai tuần Tiểu Du liền bị cắn ghen..Cô không ăn được, nôn ói rất thê thảm..

Dù qua video call Trình Kha liền nhận ra cô gầy đi không ít, anh xót xa chỉ muốn về với cô ngay, ngặt nỗi công việc bên đây chưa giải quyết xong..

" Em lại lười ăn, sắc mặt em sao tệ vậy..Em bệnh à?"

" Không có.Em rất tốt.Anh đừng lo "

" Ngoan, anh gần về rồi..Em ăn uống cho tốt vào..Có nghe không "

Nói thêm vài câu Trình Kha lại vào họp..

Đến tuần thứ ba Tiểu Du vẫn nôn không ngừng, dĩ nhiên không giấu được Quan Chi Âm..

Quan Chi Âm biết được sự việc vô cùng bất ngờ, dưới sự van nài

của Tiểu Du, cô giữ bí mật giúp cô gái nhỏ này. Cũng may Quan Chi Âm nhờ thím Vương nấu những món ăn dành cho người thai nghén... Vì thế Tiểu Du được chăm sóc sức khỏe không ít.. sắc mặt cũng trở nên hồng hào trở lại..

Thức ăn thím Vương nấu rất ngon, cô cũng đỡ nôn nghén đi nhiều...

Trước hai ngày Trình Kha trở về nước Tiểu Du liền nhận được tin tức, trên tạp chí dành cho doanh nhân..

- " Tổng Giám Đốc của Âu Thị sang Mỹ đính hôn cùng Thiên Kim Jeny con gái của Tỷ Phú Dầu Khoáng Lâm Doanh "

Cuốn tạp chí rơi xuống sàn nhà, hình ảnh hai người được phóng to trong một buổi tiệc, còn có những hình bọn họ xuất hiện cùng nhau tại Tập Đoàn Lâm Thị ở Mỹ..

Hình ảnh chỉ là chụp lén nhưng hai người vô cùng đẹp đôi.. Cô gái ấy dĩ nhiên cô biết không ai khác chính là cô gái xuất hiện ở show room thời trang lần trước...

Từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên má rồi rơi vào chén cháo trắng cô đang ăn vỡ..

Tiểu Du đưa tay xoa bụng, cô phải làm sao đây, những ngày qua cô sống dở chết dở nôn nghén thâm, một mực vẫn giữ lòng tin ở anh. Chờ đợi anh về, nhưng bây giờ không cần thiết nữa.. Anh sắp sửa trở thành chồng của người khác rồi..

- " Cục cưng à.. ba của con không cần chúng ta nữa rồi... huhu "

Cứ thế cô úp mặt xuống bàn nức nở không thành tiếng.. Cứ nghĩ sẽ không sao khi thật sự rời xa anh.. Nhưng bây giờ lòng cô đau

quá...rất đau...

Trình Kha trên đường ra máy bay, anh nhấn số gọi cho Tiểu Du, nhưng thế nào cũng không kết nối được..Trình Kha có một dự cảm không lành, khi nhìn những tin tức đăng đàn, tin tức lần này có phần chấn động, mà ngạt nỗi người trong cuộc cũng âm thầm thừa nhận...đến nỗi chủ tịch của anh còn phải gọi điện xác nhận...

Vì anh mang ơn với Âu Thị nói đúng hơn là mang ơn Âu Lang cậu út của Âu Trác Vỹ..Từ nhỏ anh đã được trại mồ côi nuôi dưỡng..

Đến năm chín tuổi được Âu Lang nhận nuôi và đem anh sang Pháp cho anh ăn học...

Sau này để anh bên cạnh hỗ trợ cho Âu Trác Vỹ, tính tình Âu Trác vỹ có chút thẳng thắn nhưng là người lại sống rất tình nghĩa...

Cũng vì thế với Âu Thị anh cũng không tiếc hi sinh, nhưng phải có giới hạn.Với hạng mục lần này có thể đem về cho Âu Thị một số tiền và một vị trí vững chắc ở Mỹ nên anh mới phải vất vả sang Mỹ kí được hợp đồng lần này..

Không ngờ Lâm Doanh lại đưa dự án lần này cho con gái ông ta điều hành..Lần đầu tiên gặp mặt, anh đã biết cô ta có ý với mình..

Anh vẫn cư xử đúng chất công việc, khi cô ta cần hỗ trợ anh cũng sẽ giúp một tay, nhưng không để mọi chuyện đi quá giới hạn..

Không ngờ lần này sang Mỹ, vừa kí xong hợp đồng Lâm Doanh tổ chức bữa tiệc ăn mừng..Jeny muốn anh mời cô ta khiêu vũ, lại được bọn nhà báo chụp lén và tung tin đồn hai bên dính hôn..

Lúc ra khỏi nhà hàng có bọn phóng viên nhào đến hỏi..Jeny còn nở

nụ cười ngọt ngào mập mờ như ngấm thừa nhận..Anh không cần lên tiếng vì sự thật chính cô ta là người biết rõ.Anh đã từng thẳng thắn từ chối cô ta...Lúc đấy Jeny có hỏi vì sao..Anh chỉ mỉm cười và nói:" Tôi đã có người để yêu "

Dĩ nhiên cô ta vô cùng thất vọng lần này là muốn trả đũa anh mà thôi..

Chuyến bay kéo dài hơn mười bốn tiếngf..Khi về đến nơi trời đã sáng...Trình Kha lê tấm thân mệt mỏi vào nhà..

Căn phòng nhỏ mở ra tràn ngập hương vị cô gái nhỏ của anh...trên chiếc giường quen thuộc, cô vùi cả khuôn mặt vào chăn,ngủ ngin lành mà lòng anh bình yên.. xua đi những mệt mỏi..

Nhìn đồng hồ cũng đã gần bảy giờ..Trình Kha hôn nhẹ lên mặt Tiểu Du rồi vội vàng vào thay bộ đồ khác, nhanh chóng đến công ty..Vì hôm nay có cuộc họp quan trọng..

Nhưng anh nào ngờ cô nhóc vô tâm vô phế đấy lại ôm con anh bỏ đi..

Lúc nghe tin Quan Chi Âm báo, tim anh thắt lại đau đớn..Một tháng qua, cô vì mang thai mà nôn nghén đến gầy đi, thế mà anh lại một nơi khác không thể chăm sóc còn gây ra những tin tức không hay khiến cô đau lòng..

Cũng may trước đó anh đã cài định vị vào điện thoại của cô, nên tìm kiếm cô cũng không quá khó..

Khi Trình Kha tìm được Tiểu Du, là ở căn nhà trọ phía Nam..

Căn nhà làm bằng gỗ xây theo phong cách thoáng mát, được tách

riêng biệt với biển nằm ở vùng ngoại ô...

Lúc này Tiểu Du đang ngủ ngon lành trên giường, tối hôm qua cô ngủ rất trể nên sáng phải ngủ bù...

Bất ngờ trên môi vừa xót vừa đau, có ai đó không ngừng vừa hôn vừa cắn lên miệng cô..Tiểu Du hít thở không thông, tay quơ quàng muôn đẩy người đó ra..Cô hốt hoảng mờ choàng mắt liền bắt gặp người đàn ông gần một tháng nay không gặp...

-" Ừm..đau...ừm..."

Dường như anh rất tức giận đây là lần đầu cô thấy anh tức giận như vậy..Nhưng tại sao anh lại tức giận..Người phải uất ức chính là cô chứ...

Một tháng nay cô phải chịu bao khổ sở, anh thì bên ngoài ôm ấp người con gái khác còn chuẩn bị kết hôn.Giờ về đây còn uất hiếp cô, không cho cô nói, cắn môi cô đau buốt...

Tiểu Du ủy khuất nói không nên lời..cứ thế òa khóc nức nở..

Trình Kha thấy cô khóc cũng ngừng hôn..

anh thở dài bất lực.Anh tức giận vì cô không tin mình, đang bầu bì thế này mà bỏ trốn lên nơi hoang vắng này, cánh cửa phòng xập xệ không một chút an toàn chỉ một hành động nhỏ anh cũng đã mở ra được..Lỡ xảy ra chuyện gì anh biết phải làm sao...Nên muốn trừng phạt cô một chút không ngờ cô nhóc lại khóc thương tâm đến vậy...

Trình Kha đau lòng nâng người cô dậy bế để cô ngồi trên đùi mình...Miệng dỗ dành..

- " Ngoan..không khóc..Anh xin lỗi "

Bàn tay ôn nhu vỗ nhẹ lưng cho cô nhóc để thờ...

- " Hức..không cần...anh không cần đóng kịch..tôi..tôi biết hết rồi..huhu..Tôi không muốn gặp anh"

Nhóc con lần này hiểu làm thật sự, giận dữ xô đẩy anh không ngừng..Trình Kha sợ cô ngã càng ôm chặt hơn..

- " Tiểu Du ngoan, em như thế sẽ làm con bị thương đấy "

Tay chân liền ngưng hoạt động, bàn tay che chắn ngay bụng mình hành động của cô làm Trình Kha dở khóc dở cười..

- " Anh..anh biết rồi sao? "

Cô nín cả khóc ngậm ngốc nhìn anh..

Trình Kha lau nước mắt cho cô..bàn tay đặt lên tay cô để trên bụng..gật đầu..

- " Tiểu Du nghe anh nói được không?"

Vẻ mặt anh rất nghiêm túc..Tiểu Du quay mặt đi không muốn bị anh thu hút..liền cướp lời anh..

- " Anh muốn nói gì..Tôi biết hết tất cả rồi..Anh muốn bảo tôi bỏ đứa bé đi đúng không..Tôi nói anh biết đây là con tôi..Có chết tôi cũng phải giữa lấy.."

Nói rồi cô muốn tuột xuống khỏi người anh..Trình Kha nào cho anh quát nhẹ..

- " Tiểu Du.. "

Bị anh quát Tiểu Du mím môi, trừng mắt nhìn anh, nhưng đã chịu ngồi yên...

Trình Kha thở dài, cô nhóc này một khi bướng bỉnh tính khí rất xấu nhìn đôi mắt trực trào muốn khóc.. Anh đau lòng nhẹ giọng..

- " Nghe anh nói..... "

Bàn tay anh đặt ngay bụng cô chân thành nói tiếp

- " Đây là con của chúng ta, Anh rất vui khi biết em có cục cưng. Tiểu Du! anh rất nghiêm túc với mối quan hệ của chúng ta.. "

Em nghĩ nếu không yêu em muốn lấy em làm vợ anh sẽ để em mang thai con anh hay sao?

Nhóc con vô tâm. Em không suy nghĩ anh anh sẽ đau lòng ra sao khi em dám ôm con anh bỏ trốn.. Em có biết anh rất lo lắng hay không?"

Tiểu Du như không tin nổi những gì mình vừa nghe.. Anh nói anh yêu cô, muốn cưới cô làm vợ.. Đúng rồi người đàn ông như Trình Kha không thể không lường trước sự việc cô mang thai...

Tiểu Du chớp mắt mất mấy giây cô mới ai oán..

- " Rõ ràng báo nói anh...anh..đính hôn với với con gái tỷ phú Dầu khoáng Lâm Doanh.. "

Anh còn gạt tôi"

Trình Kha búng nhẹ lên mũi cô..

" Em làm trong giới giải trí bao lâu mà gốc thế hả.. còn tin là thật..Tiểu Du! anh không cần phải gạt em..Nơi đây..."

Anh kéo tay cô đặt nơi ngực trái đang đập của mình...

" Chỉ cần em và con..."

Hai mắt Tiểu Du bắt đầu nhòa đi...đây là quá hạnh phúc mà khóc sao...

" Ngoan không khóc..em đang mang thai khóc nhiều không tốt..."

Sợ cô lại khóc Trình Kha vừa hôn vừa dỗ..

Tiểu Du dựa nhào vào lòng anh ôm chặt lấy anh nức nở..

" Anh nói là thật..Anh không gạt em "

" Anh nói thật..Tiểu Du! từ nhỏ anh là trẻ mồ côi,bây giờ em và con là người thân duy nhất là gia đình của anh..Em đừng rời bỏ anh đi nữa được không?"

Người đàn ông tài giỏi lại xuất sắc như thế, loại người như anh không cần phải lừa gạt cô..Điều đó cô hiểu..khi nhắc đến gia đình trong mắt Trình Kha thể hiện sự cô đơn sâu sắc..Ánh mắt như con thỏ nhỏ bị thương rất tội nghiệp...thì ra người đàn ông tưởng chừng tài giỏi nắm trong tay mọi thứ thật ra anh rất đáng thương..

Thế mà cô còn hiểu lầm anh, khiến anh phiền muộn thế này..

Tiểu Du đau lòng, ôm trùm lấy anh nghẹn ngào.

- " Kha! là em không đúng..Em xin lỗi! đã hiểu lầm anh, em và con sẽ bên cạnh anh sẽ không rời xa anh nữa..."

Đầu Trình Kha đặt trên vai cô còn đâu ánh mắt buồn bã,tội nghiệp như Tiểu Du vừa thấy... trên môi ai đó nở nụ cười thỏa mãn lẫn hạnh phúc..Nhưng giọng vẫn man nỗi buồn man mác..

- " Em nói thật chứ..Vậy Tiểu Du! gả cho anh được không?"

Anh lấy trong túi một hộp nhung..mở ra rút lấy chiếc nhẫn đặt trước mặt cô..Tiểu Du há hốc mồm như một giấc mơ đến quá nhanh, cô nhìn chăm chăm chiếc nhẫn rồi lên nhìn lên ánh mắt mang vẻ chờ mong của anh..

Tiểu Du mỉm cười, nhắc cầm nững nịu..

- " Anh phải hứa yêu em suốt đời suốt kiếp "

- " Được "

Anh lồng chiếc nhẫn kim cương vào tay nhỏ bé của cô..hôn lấy cái miệng đang nở nụ cười tươi rói...

- " Tiểu Du..Em có yêu anh không?"

Hừ! người đàn ông này bây giờ hỏi câu này có quá muộn hay không.

Tiểu Du chu môi..

- " Anh nói thử xem..Không nói anh biết "

- " Thật không nói "

Ánh mắt Trình Kha nheo lại đầy vẻ uy hiếp..

-" Không nói..ừm.."

Sao lúc nào anh cũng có chiêu này hết vậy nhưng thật hữu hiệu nha...

Anh ôm trọn cô vào lòng tận tình hôn sâu...Tiểu Du nghiêng đầu thờ phì phò..

-" Nói..em nói mà..."

Anh nhưn mày như chờ đợi câu trả lời..

Tiểu Du đỏ mặt mấp máy môi một hồi mới thốt nên lời..

-" Em yêu anh..rất yêu anh..ừm "

Lại bị hôn, sao không nói hay nói điều bị hôn hết vậy...

Ánh mắt Trình Kha hiện lên nét cười....Dĩ nhiên anh biết cô yêu anh..Nhưng nghe cô nói lại một cảm giác khó tả thành lời..chỉ còn biết dùng nụ hôn nói cho cô biết..Anh cũng yêu, yêu cô rất nhiều..

Lần đầu gặp cô anh đã biết cô là một nửa anh đang tìm kiếm..

Dưới ánh sáng của nắng sớm..Viên kim cương phát ra tia sáng rực rỡ....Chiếu rọi hai bóng hình ôm hôn lấy nhau thật bình yên..

[Click để xem ảnh](#)

